

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
LOCAL WOMAN MISSING

MARY
KUBICA

IT'S
NOT
HER

A NOVEL

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

IT'S NOT HER

MARY KUBICA

Adanmışlık

Yalnızlık duygusunu yaşamış herkese

İçindekiler

Kapak

Başlık Sayfası

Adanmışlık

Courtney

Reese

Courtney

Reese

Courtney

Reese

Courtney

Reese

Courtney

Reese

Courtney

Reese

Courtney

Reese

Courtney

Reese

Courtney

Reese

Courtney

Reese

Courtney

Reese

Courtney
Reese
Courtney
Reese
Courtney
Reese
Courtney
Reese
Courtney
Reese
Courtney
Reese
Courtney
Reese
Courtney
Reese
Courtney
Reese
Courtney
Reese
Courtney
Reese
Courtney
Reese
Courtney
Reese
Courtney
Reese
Courtney
Reese
Courtney
Dedektif Evans

Teşekkürler
Yazar Hakkında

#BookTok, It's Not Her kitabına bayılıyor!

Mary Kubica'nın diğer eserleri

Telif hakkı

Yayıncı Hakkında

Courtney

Mutfak lavabosunun başında bulaşık yıkarken onun çığlığını duydum.

Dizlerim kilitlendi ve aniden dikildim, keskin bir nefes aldım.

Lavabodaki sıcak, sabunlu sudan hızla başımı kaldırdım, ıslak ellerimden kayıp lavaboya düşen tabağı tutamadım. Su sıçradı.

Orada, toprağa mihlanmış gibi duruyorum, o acı dolu sesin tekrar gelmesini ya da lastiklerin kayması, araba frenlerinin gıcirtısı, evdeki Alman çoban köpeğinin (Cass ve Mae'nin ikisinin de korktuğu köpek) havlaması veya Emily'nin Mae'nin iyi olup olmadığını sormak için seslenmesi gibi, bunu açıklayacak başka bir şeyin olmasını boşuna bekliyorum. Ama hiçbir şey yok, sadece sessizlik var ve bu da beni çığlık kadar endişelendiriyor.

Az önce yeğenim Mae buradaydı, küçük kiralık evimizde. Dün gece Cass ile birlikte, çatı katının eğimli saçaklarının altındaki çift kişilik yatakta uyudular, DVD'den Disney filmleri izleyip on yaşındaki çocukların konuştuğu her şeyden bahsettiler. Ben onlardan önce uyuyakaldım, sabah saat üç civarında onları kontrol etmek için uyandığımda ikisini de televizyon açıkken uyurken buldum.

Mae kendi kulübesine dönmeden önce, kapının önünde durup, yapış yapış, şuruplu yüzleri ve elleriyle kıkırdayarak vedalaştılar. Ben de bitişik mutfakta durup onlara bakarak, dostluklarına hayran kaldım. Cass ve Mae kuzenlerden çok daha fazlası; en iyi arkadaşlar, hatta kız kardeş gibiler. Mae gittikten sonra, küçük mutfağı temizlemeye koyuldum, Cass'ten gecedan kalan dağınıklığı toplaması için rica ettim ve o da topladı, Mae'nin çığlığının duyulmadığı üst kattaki çatı katına kayboldu.

Kulübede bunu duyan tek kişi benim ve Tanrı'ya şükrediyorum, çünkü ses işkence gibiydi, evin her tarafına yayıldı, açık pencerelerden içeri girdi ve nedenini bilmesem de beni derinden sarstı ve içimi parçaladı; çünkü Mae'nin daha önce hiç böyle çılgılık attığını duymamıştım.

Musluğun koluna uzanıp suyu kapattım, ellerimi havluyla kurularken aceleyle ön kapıya doğru koştum. Önce açık pencereden Mae'yi gördüm ve kalbim durdu çünkü tepeden aşağı, ağaçların arasından, küçük bacaklarının yetişebileceğinden daha hızlı bir şekilde bize doğru koşuyordu. Kolları rüzgar gibi dönüyor, rüzgar arkadan estiği için saçları gözlerine geliyordu. Bana doğru yarı yolda bir şeye takıldı, ayakları yerden kalktı, bir anlığına havaya fırladıktan sonra sertçe yere düştü. Yumuşak bir düşüş değildi. Yer çimen değil, çam iğneleri ve topraktan oluşan bir yataktı. Acı verici görünüyordu, ancak Mae, Cass'in yapabileceği gibi, orada ağlayarak yatmadı. Bunun yerine, düştüğü kadar hızlı bir şekilde ayağa kalktı, kendi kulübesinin yönüne doğru omzunun üzerinden baktıktan sonra tekrar döndü ve bana doğru koştu.

Dışarı adımımı attım, sineklikli kapının kendiliğinden kapanmasına izin verdim. Mae bana doğru hızla geldi, kollarını belime doladı. "Ne oldu Mae? Neyin var?" diye sordum, o da yüzünü karnıma gömüp hıçkırarak ağlıyordu, elleri sırtımda sıkıca tutunuyordu, sanki içime kaybolmak istiyormuş gibi. Gözlerim etrafı taradı, bir şeylerin ters gittiğine dair işaretler aradım—uzaklaşan bir araba (çocuk istismarcısı mı?) veya yine başıboş dolaşan o huysuz Alman çoban köpeği—ama görebildiğim hiçbir şey yoktu. Tatil yaptığımız kır evi, Wisconsin'in Kuzey Ormanları'nda, evimizden beş saatten fazla kuzeyde. Bir göl kenarında ve yüzlerce dönümlük ormanın içinde yer alan sekiz küçük kır evinden biri. Göl bu sabah sakin; kızlar ve ben dışında uyanık olan tek kişiler, bu sabah erken kalkıp bizden önce yola çıkan, akşam yemeği için ızgaraya koyacak bir şeyler yakalamayı uman kocam Elliott gibi kano kullanan balıkçılardı.

Arkamdaki sineklikli kapının yavaşça gıcırdamasını duyuyorum. "Ne oldu?" diye soruyor Cass ve ben de dönüp baktığımda tereddütle dışarı çıktığını, Mae'yi kollarımda tutarken arkamdaki verandada kararsız bir şekilde durduğunu görüyorum.

"Bilmiyorum," diyorum. "Ne oldu Mae?" diye yalvarıyorum, dizlerimi bükerek onun boyuna iniyorum ama Mae hiçbir şey söylemiyor, bana yapışmış, yapışkan elleri şimdi boynumu sarmış, istemeden saçlarımı

çekiştiriyor ve ancak ellerini zorlukla ayırıp onu bir kol mesafesinde tuttuğumda ellerinde kan olduğunu görüyorum.

“Bu ne? Düştüğünde mi oldu?” diye sordum, az önce nasıl düştüğünü düşünerek. Bir kayaya ya da ağaç köküne düşmüş olmalıydı. Ellerini avuçlarımın içine aldım, açık bir yara olup olmadığını kısaca inceledikten sonra gözlerinin önündeki bir saç telini kenara çektim. Ama Mae sadece başını salladı, burnunu pijamasının koluna sildi, kulübesine ikinci kez baktı ve sonra yere çöktü, dizlerini göğsüne doğru çekerek sallanmaya başladı.

Bakışlarımı yukarı kaldırdım. Gözlerimi, kalın ağaçların arasından zor görünen, yan taraftaki Emily ve Nolan'ın kulübesine çevirdim. Birkaç gün önce göle vardığımızda, onların kulübesine imrenmişim. Emily, üç çocuğu olduğu ve bunlardan ikisinin ergen olduğu, kardeşleriyle aynı yatakta yatmak yerine ölmeyi tercih edecekleri düşünüldüğünde, mülkteki en büyük kulübeyi kiralamıştı; üstelik kulübesi diğerlerinden daha özeldi. Bir zamanlar tatil köyünün ana evi olan bu kulübe, Emily'nin kahvesini yudumlarken terasında sakın göle bakabilmesi ve başka bir kulübedeki yabancı birinin onu izlemesi, konuşmalarını dinlemesi gibi bir durumdan uzak bir mesafede bulunuyordu.

“Annen orada mı Mae? Kulübede mi?” diye soruyorum baldızım Emily hakkında ve bu sefer başıyla onaylıyor. “Gel Mae'nin yanına otur,” diyorum Cass'e, omzumu çevirip ona bakarak. “Ben dönene kadar burada kal. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum.”

Cass, kuzeninin yanına otururken başını salladı ve on yaşında olmasına rağmen oldukça olgun bir şekilde elini Mae'nin sırtına koydu.

Ağaçların arasından Emily ve Nolan'ın kulübesine doğru ilerlemeye başlarken, içgüdüsel olarak adımlarımı hızlandırırken, içimde bir huzursuzluk dalgası yükseliyor, ancak kendime ciddi bir sorun olmadığını, Mae'nin muhtemelen onları yine tartışırken yakalayıp korktuğunu veya üzüldüğünü söyleyerek bunu bastırıyorum. Aşırı tepki vermişti. Emily ve Nolan'ın araları son zamanlarda pek iyi değildi. Nolan neredeyse altı aydır işsizdi ve bu durum hem onu, hem mali durumlarını hem de evliliklerini olumsuz etkiledi. Teknoloji sektöründe çalışıyor ve bu sektörde iş bulmak neredeyse imkansız; şirketler rekor sayıda işten çıkarma yapıyor. Nolan bunu Açlık Oyunları'ndaki bir şeye benzetiyor. Son zamanlarda Emily ve Nolan, evlerini (hayallerindeki ev, emeklilikte yaşamayı planladıkları ev) satıp daha küçük bir eve taşınmaları gerekip gerekmediği konusunda konuşuyorlar, ancak artık hiçbir konuda anlaşılmadıkları için bu konuda da

anlaşamıyorlar. Sürekli kavga ediyorlardı, ancak aileleriyle birlikte ormanda geçirecekleri birkaç haftanın ve günlük hayatın tüm baskılarından uzaklaşmanın bunu düzelteceğini ummuşlardı; ancak dün öğleden sonra onları kavga ederken duydum ve seslerinden anladığım kadarıyla işler hiç de düzelmemişti.

Çam ağaçlarının arasından ilerlerken, küçük bir tepenin üzerinde, gölün en güzel manzarasına sahip olan (ki bu da kıskanılacak bir şey) ve son derece huzurlu görünen kulübe görüş alanıma giriyor. Plaj havluları güverte korkuluğuna asılmış, kurumaya bırakılmış durumda, ancak ön kapı açık; ki Emily sivrisineklerin içeri girmesine izin vermemek konusunda çok titiz olduğu için asla açık bırakmaz.

Wisconsin'in bu kadar kuzeyinde, gece sıcaklıkları elli derecenin altına düşüyor, gündüzleri ise ancak yetmiş derecenin ortalarına kadar çıkıyor. Günün bu saatinde, hava zar zor elli beş ya da altmış derece. Serin sabah esintisinde uçuşan sabahlığımla küçük tepeye tırmanıyorum, sonra kemerine uzanıp bağlıyorum. Sabahlığımın altında ince pamuklu bir pijama pantolonu ve bir atlet var. Duş almak, sütyen takmak ya da saçımı taramak için yeterince uyanık değilim, ama Cass yaklaşık bir saat önce yatağın ayak ucunda belirip krep yapıp yapamayacağımı sorduğunda isteksizce yataktan kalkacak kadar uzun süre uyanık kaldım. O sırada, Mae'yi yatak odasının kapısının hemen dışında, umut dolu yüzünün kapı çerçevesinin kenarından kısmen görüldüğü bir yerde gördüm ve hayır diyemeyeceğimi anladım.

Emily'nin ön kapıyı açık bırakması ona hiç benzemez. Nolan'la tartışıyor olsalar bile kapıyı kapatırdı ve Mae'nin üzgün olduğunu bilseydi peşinden giderdi. Adımlarımı tekrar hızlandırıyorum, şimdi daha da kötü bir şey olmuş olabileceğini, kulübede birinin yaralanmış veya hastalanmış olabileceğini düşünüyorum.

En büyükleri, on yedi yaşındaki Reese'i düşünüyorum. Tüm yolculuk boyunca huysuz ve içine kapanıktı. Emily geçen gün Reese'in telefonunu eline aldı çünkü onun için endişelenmişti. Reese bakmıyorken mesajlarını okudu. Reese bir arkadaşına "Kendimi öldürmek istiyorum" diye yazmıştı. Ne anlama geldiğini bilmiyordum ama Emily dışarıdaki verandada dururken bana söyledi, yüzü ciddi, korkusu çok yoğun ve kalbim neredeyse durdu, on yaşındaki Cass'i ve ergenlik yıllarının tüm kaygı ve belirsizliğiyle başa çıkmaya hazır olmadığımı düşündüm. Kendimi öldürmek istiyorum.

Sence gerçekten öyle mi söylüyor yoksa sadece dikkat çekmek için mi? Emily'yi sakinleştirmeye, onun hatırına durumu hafife almaya çalışarak sormuştum ama şimdi pişmanım ki konuyu geçiştirmişim. Bunun yerine Reese'in eve döndüğünde bir terapistle konuşmasını önermeliydim. Kendi terapistimin aynı gün için teleterapi seansı için müsait olup olmadığını kontrol etmeliydim, gerçi buradaki internet bağlantısı bu kadar değişken olduğu için bu her zaman mümkün olmayabilirdi.

Verandanın basamaklarından tırmanıp kulübeye girdim ve cevap vermeyen Emily'yi çağırdım. Ön kapıyı arkamdan açık bırakarak, oturma odası, yemek odası ve mutfakın birleşimi olan büyük salona girdim. Bizim kulübemiz gibi onlarınki de rustik ve eski moda, sarkık ekose mobilyalar ve duvarlarda budaklı çam panellerle kaplıydı. Ancak onlarınki, bizimki gibi sadece merdivenle çıkılan küçük bir çatı katı yerine, iki kat daha büyük, sineklikli bir verandası ve ikinci bir katı vardı. Bu, Cass için harika ama Elliott veya benim için pek pratik değildi, çünkü alçak, eğimli tavana kafamızı çarpmadan çatı katına adım atamıyorduk.

“Emily?” diye tekrar soruyorum, içeriye doğru ilerlemeye başlarken. Onları dinliyorum. Birinci kat boş, televizyon kapalı. Havada tuhaf bir koku var, ne olduğunu anlamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. İlk başta sessiz, ama sonra yukarıdan, yatakta birinin dönmesinden dolayı yatağın çökmesi gibi, hafif ve belirsiz bir ses duyuyorum. Birdenbire rahatsız hissederek duruyorum, kardeşim Nolan'ın yataktan kalkıp, yarı uykulu bir şekilde boxer şortuyla aşağı inip beni büyük salonda ayakta bulduğunu hayal ediyorum. Mae'yi ve evimize koşarak geldiğinde ne kadar korktuğunu düşünüyorum, ama onu korkutan şey, kulübeye gelmeden önce olmuş olabilir.

Buradaki yaban hayatı oldukça zengin. Çok uzak olmayan ormanlarda ayı görüldüğüne dair haberler var. Geçen gün yürüyüşe çıktığımızda, toprakta kurt ayak izlerine benzeyen şeyler fark ettik. Eğer Mae eve dönerken kurt gibi bir şey görmüş olsaydı, bu onu korkutmuş olurdu; bu da Emily, Nolan ve diğer çocukların hâlâ uyuyor olabileceği anlamına geliyor.

Telefonumu bulmak için sabahlığımın cebine elimi soktum, Emily'yi aramayı denemeliydim, bunu onların kulübesine girmeden önce yapmalıydim. Telefona baktım; buradaki sinyal zayıf, ama mucizevi bir şekilde iki çubuk çekiyor. Sinyal devam ederken rehberimden Emily'nin adını buldum ve üzerine tıklayıp telefonu kulağıma götürdüm.

Duymam çok uzun sürmedi, saniyeler içinde duydum: bitişikteki, kapısı aralık olan, sineklikli verandadan gelen bir telefon sesi.

Emily'nin telefonu, belki de Emily'nin kendisi değil, dışarıda bir yerlerde.

Telefonumu kulağımdan indiriyorum. Yavaşça odanın karşısına geçip verandaya doğru yürüyorum, kapı koluna uzanıp kapıyı sonuna kadar açıyorum.

Kapıdan içeri girip verandaya adımımı attığım anda onu görüyorum. Geriye doğru sendeliyorum, ancak gördüklerimi anlamlandırmam ve ne olduğunu kavramam biraz zaman alıyor. Kan o kadar koyu ki ahşap panellerle karışıyor ve baktığım şeyin ahşaptaki budak delikleri değil, kan olduğunu anlamak için iki kez bakmam gerekiyor. En belirgin olduğu yer ise yatak; kan, beyaz yorganın üzerinde bir ressamın fırçasının ucundan tuvale sıçramış boya gibi izler bırakmış.

Nefesim kesildi. Şok beni olduğum yerde tuttu, bir yanım hala gördüklerimi anlamlandırmaya çalışıyordu; duvarlardaki ve yataktaki kan miktarına rağmen, birinin kendini tirbuşon veya bıçakla kestiğine ve hastaneye gidip hızla ayrıldığına, bu da açık ön kapıyı açıkladığına kendimi inandırmaya çalışıyordum.

En yakın hastane on ya da yirmi mil uzakta olmalı. Acaba Nolan ve Emily bize haber vermeden hastaneye mi gittiler? Yolda aramayı mı planladılar, ama Emily telefonunu unuttu ve Nolan sinyal alamadı mı acaba?

Ama sonra verandadaki sinekliklerin arasından, rüzgarda dalgalanan birini görüyorum: Emily ve Nolan'ın tozlu siyah Volkswagen'i, hemen dışarıda, araba yolunun kenarında park etmiş. Araba hala burada, yani hiçbir yere gitmemişler.

Hâlâ kulübedeler.

Boğazım düğümleniyor. Gözlerim odanın içinde gezinirken nefes almakta zorlanıyorum. İlk bakışta veranda boş gibi görünüyor, ama sonra yatağın ucundan sarkan çıplak ayakları zar zor seçebiliyorum ve verandanın sandığım gibi boş olmadığını anlıyorum.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Ayaklardaki derinin renginin değiştiğini, sağlıklı ayaklardakinden çok farklı bir pigmente sahip olduğunu görünce, içgüdüsel olarak uzaklaşmak yerine daha da yaklaştığımı fark ettim ve elimi ağzıma götürdüm. Morarmaya başlamıştı, deri rengi artık neredeyse mor oje ile aynıydı; yüzünü görmeden önce bile bunun Emily'nin ojesi olduğunu biliyordum çünkü seyahate çıkmadan önce birlikte pedikür

yaptırmıştık ve ojeyi seçmesine yardım etmiştim, benimkiyle aynı renkteydi.

Yavaşça yatağın kenarından yaklaşıyorum, gerçekçi olmayan bir şekilde ona yardım edebileceğimi, onu hâlâ kurtarabileceğimi düşünüyorum. "Emily?" diye soruyorum, kelime ağzımdan kayıp gidiyor, ağırlıksız ve önemsiz, ta ki onu görene kadar ve dizlerim titreyene kadar, kendimi dik tutmak için yatak çerçevesine tutunmak zorunda kalıyorum.

Emily ölmüş. Altındaki kan her şeyi anlatıyor. Kimse o kadar kan kaybedip hayatta kalamaz. Tamamen hareketsiz, sanki kaçmaya ya da saklanmaya çalışırken yakalanmış gibi, yatağın diğer tarafındaki kapalı verandanın zemininde yatıyor. Nefes aldığını, hala hayatta olduğunu gösteren göğsünde hiçbir inip kalkma yok. Yüzü hafifçe yana dönük—boyunu hiç doğru açıda değil—bu yüzden yüzünün griliğine ve bulanık, yarı açık bir göze şahit oluyorum. Kollarından biri de imkansız bir açıyla bükülmüş, omzu yerinden çıkmış ve ağzı son bir nefes ya da son bir çığlıktan dolayı açık kalmış. Telefonu tam ulaşamayacağım bir yerde, ekranda benden cevapsız bir arama var.

Şoktan ve korkudan donakaldım. İçgüdülerim bana kaçmamı, kulübemize geri dönmemi, kapıyı kilitleyip polisi aramamı söylese de, kendimi hareket ettiremiyorum.

Sadece birkaç saniye tereddüt ettim. Ama o bile çok fazla. Artık çok geç.

Gitmeye karar vermeden önce, birdenbire, zihinsel olarak artık yalnız olmadığımı hissi geliyor. Belki görüş alanımın kenarında bir hareket, ya da bir tahta döşemenin yumuşak, yavaş gıcırtısı.

Reese

Yedi Gün nce

Issız bir yerdeyiz. Otoyoldan ineli, McDonald's gibi normal bir Şey göreli saatler oldu. İlk başta, bir süre çiftliklerle çevrili iki Şeritli bir yoldaydık—Emily'nin alma listesini, yani aynı beş Őarkıyı tekrar tekrar, ölmek isteyeneye kadar dinliyorduk—ve Şimdi ağaçlarla çevrili iki Şeritli bir yoldayız. Gerçek ormandayız. Her yere baktığımda ağaçlar var, o kadar sık ve birbirine o kadar yakınlar ki içlerinde kimin veya neyin yaşadığını bilmiyorsunuz, ancak arada bir lastik izleri ve sonunda "zel Mülk" ve "Girilmez" gibi yazılar olan iŐaretlerle havaya karıŐan bir çakıllı yoldan geçiyoruz ve işte o zaman birilerinin ağaçların arasında yaşadığını anlıyorsunuz. Ortaya çıkan binalar ise son derece Şüpheli oluyor; tek katlı metal depolama üniteleri (en az birinde mutlaka bir ceset olduğunu biliyorsunuz) veya cuma günleri balık kızartması reklamı yapan, tozlu otoparkları motosikletler ve 80'lerden kalma iki renkli arabalarla dolu küçük yol kenarı lokantaları gibi.

Bu, insanların kaybolduğu ve bir daha asla görülmediği, haberlerde gördüğünüz türden bir yer.

Anne ve baba n koltukta, Nolan'ın kaybolması yüzünden yine kavga ediyorlar. Nolan her zaman kayboluyor çünkü dalgın ve nereye gittiğine dikkat etmiyor. Bu noktada  dönüŐü kaçırdı ve buradaki cep telefonu Şebekesi berbat olduğu için GPS de çok bozuk, bu yüzden artık kimse nerede olduğumuzu bilmiyor. Çoğunlukla yalnız başımıza, ağaçlarla çevrili bir yoldayız. Arada bir, ters yönden gelen birileri geçiyor ama hepsi eski Ford Bronco'lar ve modifiye edilmiş kamyonlar. Bizim gibi değiller. Az önce, n camı o kadar koyu renkli bir kamyon arkamızdan hızla geldi ki

sürücünün yüzünü göremedim. Bir süre arkamızdan geldi, savrulup motorunu devirleyerek herkesi tedirgin etti. "Daha hızlı git baba," dedim, Emily ise ona kenara çekip adamın geçmesine izin vermesini söyledi. Nolan ise yılmadan, diğer sürücünün isterse geçebileceğini söyleyerek hiçbir şey yapmadı; sonunda da kornaya basıp bize orta parmağını göstererek geçti. Önümüze geçip kasten çok yaklaştığında, arka camda Calvin'in pantolonu dizlerine kadar indirilmiş ve poposunun arası açıkta kalmış halde işerkenki bir resminin ve devasa göğüsleri olan bir kadının silüetinin olduğu, "Diğer aracım annen" yazan bir çıkartma gördüm; bu da bulunduğumuz yerin ne tür bir yer olduğunun bir göstergesi olsa gerek.

Mae bunun ne anlama geldiğini sordu. Diğer ulaşım aracım senin annen.

Emily, bizi kaybettirdiği için Nolan'a çok kızgın. Onu beceriksiz buluyor. Bunu bir türlü unutamıyor. Sadece kaybolduğumuz için kızgın değil, aynı zamanda kaygı bozukluğu da devreye girdi ve başımıza kötü bir şey gelebileceğini, burada ölebileceğimizi ve eğer ölürsek bunun tamamen onun suçu olacağını düşünüyor.

"Daha dikkatli olsaydınız, bu olmazdı," diyor.

"Sence kaybolmamızı mı istedim? Kaybolmamızı mı sağlamaya çalıştım? Tanrım, Emily, bazen ne zaman susman gerektiğini bilmiyorsun."

Emily kaskatı kesildi. Teyze Courtney'nin mesaj atıp atmadığını görmek için telefonuna baktı, ama boşuna çünkü hiç sinyal yoktu, bu da bir şekilde Nolan'ın suçuydu (belki doğru yolda olsaydık, sinyal olurdu). Emily bunu görmezden gelebilirdi, ama yapmadı. Bunun yerine, rahmetli büyükbabasının aile tatillerine giderken gerçek bir harita kullandığını, böylece asla kaybolmadıklarını, Siri'nin nereye gideceklerini söylemesine ihtiyaç duymadıklarını, modern teknolojiye güvenmediklerini, sadece beyniyle çözebildiğini söyledi. Ve sonra, konuyu iyice vurgulamak için, şehirde araba sürdüğümüz bir zamanı -Nolan bizi şehirde sürüyordu- ve Siri bizi Chicago'nun en tehlikeli bölgelerinden bazılarına götürmüştü, çünkü bu en hızlı yoldu, sanki Google Haritalar'da suç oranının yüksek olduğu bölgelerden kaçınma özelliği varmış gibi. O zamanlar komik bulmuştum, ama Emily öleceğimizi düşünmüştü. Bize sürekli camlarımızı kapatmamızı ve kapılarımızı kilitlememizi söylüyordu.

"Sürmek ister misin?" diye soruyor Nolan şimdi. "Al, sen sürebilirsin," diyor ve arabayı yolun kenarına öyle sertçe çekiyor ki, arka koltukta oturan Mae'ye çarpıyorum. Çakıllı yolda kayarak aniden duruyoruz. Emniyet kemerim takılı değil ve bu yüzden Nolan frenlere aniden basıp vites kolunu

Park konumuna getirdiğinde, Emily'nin koltuğunun arkasına doğru düşüyorum. "O zaman sen sürebilirsin, çünkü benden çok daha iyi sürüyorsun."

Ama emniyet kemerini çıkarmıyor ya da arabadan inmiyor, işte bu yüzden biliyorum—hepimiz biliyoruz—blöf yaptığını. Nolan, Emily araba kullanırsa, yolun geri kalanında hız sınırının on kilometre altında gideceğimizi biliyor—elleri 10 ve 2 pozisyonunda—ve kimse bunun olmasını istemiyor çünkü bu arabada kesinlikle gerekenden daha uzun süre kalmak zorunda kalırsak, birileri ölebilir.

"İkiniz de susar mısınız?" diye sordum, sinirim kabarmaya başlamıştı. "Şey, ne bileyim, bir kerecik de olsa yetişkin gibi davranabilir misiniz?"

Emily hiçbir şey söylemiyor ama omzunun üzerinden bana bakıyor, hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor, ki bu her zaman bana baktığı şekilden farklı değil. Çünkü Mae'nin önünde küfür ettim. Çünkü küfür ettim. Çünkü onun tarafını tutmadım, İsviçre gibi tarafsız kalmayı seçtim. Eğer Nolan'a sadece yetişkin gibi davranmasını söyleseydim, işler farklı olabilirdi. Belki de paçayı kurtarabilirdim. Emily gülümsediğinde güzeldir—sarı saçları dalgalı bir bob kesim ve çoğu insanın asla yakıştıramayacağı bir kakülle, yumuşak mavi gözleri onu nazik gösterir—ama çoğunlukla gördüğüm tek şey onun kızgınlığı veya asık suratı ve şüphesiz Nolan'ı veya beni suçladığı derinleşen kaş çatması.

Eskiden mutluydu. Bunu hatırlıyorum. Bir bakıma.

Başımı çevirip arkadaşım Skylar'a mesaj atıyorum. "Öldürmek istiyorum," diyorum ve Gönder'e basıyorum. Lise son sınıftan önceki yaz. Aylardır en yakın arkadaşım Skylar ile Indiana Dunes'a gitmek ya da trenle şehre gidip Oak Street Plajı'na gitmek gibi şeyler yapmayı planlıyorduk. Bunun yerine, bu eziklerle buradayım. Mae iyi biri ama geri kalanından nefret ediyorum. Kardeşim Wyatt arka koltukta yalnız başına oturuyor, tüm yolculuk boyunca gözlerini telefonundan ayırmadı ve muhtemelen çıplak kızların fotoğraflarına bakıyor, ancak Emily her ne yaptığını sorduğunda hiçbir şey demiyor. Hiçbir şey değil. Ona yalan söylüyor. Çünkü her zaman yaptığı şey bu—yalan söylemek—ama anaokuluna başladığından beri her dönem yüksek onur listesinde yer aldığı ve muhtemelen tam burslu beyzbol bursuyla üniversiteye gideceği için, onu mükemmel bir çocuk sanıyorlar. Her şeyden sıyrılabilir.

Nolan vites kolunu tekrar Drive konumuna getirip yola çıktığında, Emily kendi kendine, "Onlar bizden önce orada olacaklar," ve "Courtney'e saat

üçte orada olacağımızı söylemiştim," gibi şeyler mırıldanmaya başladı, sanki bunun bir önemi varmış gibi, sanki birinin umurundaymış gibi.

"Sence saat üçe kadar orada olmazsak gidecekler mi?" diye sordum ve o da omzunun üzerinden bana bir kez daha ters ters baktı. Bu sefer Emily bakışlarımı yakaladıktan sonra boynumdan aşağıya, kıyafetlerime doğru kaydırıldı. Giydiğim kıyafetleri beğenmemişti, bunu daha çıkmadan önce de söylemişti; böyle giyinirsem insanların beni fahişe sanacağını söylemişti. İnsanların senin fahişe olduğunu düşünmesini mi istiyorsun? Bunu sorduğunda mutfaktaydık. Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Belki de sözünü geri alacağını, sessizliğimden ya da yüzümdeki şaşkınlıktan sözlerinin beni derinden yaraladığını anlayıp özür dileyeceğini düşündüm, ama yapmadı. Doğrusunu söylemek gerekirse, fahişe yorumuyla başlamadı. "Bunu giymeyeceksin. Lütfen başka bir şey giy," diyerek başladı ve hayır dediğimde yaklaşımını değiştirdi.

"Emniyet kemerini tak," diyor şimdi ve nedenini ve takmazsam ne yapacağını sormak istiyorum, ama bunun yerine emniyet kemerimi takıyorum, tokasını büyük bir istekle içeri itiyorum, kayış beni bir rehine gibi koltuğa zincirliyor, ki tam olarak da öyleyim. Bir rehine.

Bir yıldan az bir süre sonra on sekiz yaşıma gireceğim ve sonra buradan ayrılacağım. Eğer o zamana kadar hayatta kalabilirsem tabii.

"Sil şunu," diye yazdım Skylar'a, telefonuma geri dönerken Emily koltuğunda arkasını dönüp önümüzdeki ağaçlık ormana bakıyordu. Başka birini öldürmek istiyorum.

Mesaj gönderilmeye başlıyor, ekranın üst kısmındaki küçük mavi çizgi %80'e kadar ilerliyor ve sonra duruyor, çünkü tam o sırada yine sinyal kesiliyor. Şanssızlığıma bakın. Mesaj gönderilmiyor.

Son mesajı silme seçeneği gelene kadar basılı tutuyorum.

Courtney

Hızla arkamı döndüm, korkudan ve acı beklentisinden yüzüm buruştu, elimle yüzümü kapattım. Kulaklarım çınlıyordu, kendi kalp atışlarımın sesi kulaklarımda yankılanıyordu.

Cass ve Mae, giriş kapısının hemen içindeki büyük salonda duruyorlar; plastik jaluzilerden sızan cılız ışık yüzlerine ve kollarına çizgiler halinde düşüyor. Dizlerim rahatlamayla titriyor çünkü bunlar Cass ve Mae, Emily'ye bunu yapan kişiyle aynı kişi değil.

Kapalı verandadan aceleyle onlara doğru koştum, bu açıdan yaklaştığımda daha önce fark etmediğim büyük salonun zemininde kan damlaları gördüm. "Burada ne işiniz var?" diye nefes nefese, zoraki bir fısıltıyla sordum. Önlerine geçtim, cesedi veya kanı göremeyecek kadar geride kalmalarını sağladım, onlara öfkeyle bağırdım çünkü korkuyordum, çünkü Emily kendini bıçakla kazara kesmemişti. Birisi onu öldürmüştü ve duvardaki ve yataktaki kan lekelerinden, bunun şiddetli ve kontrolsüz bir cinayet olduğu anlaşılıyordu. "Size kalıp beni beklemenizi söyledim. Burada olmamanız gerekirdi," diye sertçe çıkıştım, sesimdeki histeri öfke olarak ortaya çıktı, aşağı baktığımda telefonumu o kadar sıkı tuttuğumu fark ettim ki parmak boğumlarım bembeyaz olmuştu.

Mae'nin yüzü kül rengi. Vücudu titriyor, gözleri benim bedenim görüşünü engellese de benden öteye bakıyor. Cass arkasında duruyor, suçluluk ve utanç içinde. "Özür dilerim," diyor, alt dudağı titriyor, çünkü birinin önünde ona kızmak, bağırarak ve küfretmek bana hiç yakışmaz. Gözleri benimkilerle buluşuyor, irileşiyor ve yaşlarla doluyor. "Onu durdurmaya çalıştım. Ona gitmememiz gerektiğini, yapmamız gerekeni—"

Geri kalanını anlatmasına izin vermiyorum. Başımı sallıyorum ve o susuyor. Aklımdan geçen tek şey bu kızları kulübeden çıkarmak, az önce gördüklerimi görmelerine izin vermemek, onları güvenli bir yere götürmek. Emily'nin cesedini veya duvarlardaki, yerdeki ve yorgandaki kanı görürlerse travma geçirecekler. Kabus görecekler. Bunu asla unutmayacaklar. Emily'nin rengi solmuş, şekli bozulmuş bedeninin yerde, kanla çevrili görüntüsü zihinlerine kazınacak ve tüm hayatları boyunca onlarla kalacak. Belirleyici bir an.

Ama Mae'ye baktığımda, büyük salonda hayalet gibi bembeyaz bir halde duran Mae'nin bunu çoktan gördüğünü fark ediyorum.

Annen kulübede mi Mae? diye sordum daha önce ve başını salladı. Evet. Emily oradaydı. Mae, Emily'yi ölü gördü. Acı dolu çılgınlığının sebebi buydu, onu ilk başta bize geri koşturan şey de buydu ve onun için nasıl bir şey olduğunu düşünüyorum; masum bir şekilde, habersizce ön kapıdan içeri girerken, yastığı kolunun altında, krep ve şurup kokarken, saçları dağınık, gözleri uykulu, Emily'ye pijama partisini anlatmak için can atarken—sadece annesini böyle bulmak için. Mae ona giderdi. Ona dokunurdu, belki de onu sarsar ve uyandırmaya çalışırdı. Mae'nin ellerindeki kendi kanı değildi. Emily'nin kanıydı.

“Annen yaralı, Mae,” dedim onlara doğru giderken, onları evden çıkarmak için kollarımı gevşekçe omuzlarına doladım. Sesim kısıktı çünkü kulübede bizimle kimin olduğunu bilmiyordum. Güvende olup olmadığını bilmiyordum. Yalnız olup olmadığını bilmiyordum. Emily'yi öldürenin hala burada olup bizi izleyip dinlemediğini bilmiyordum. Diğerlerinin hayatta olup olmadığını veya ölü olup olmadığını bilmiyordum. Sesim titreyerek fısıldadım, “Evimize geri dönüp birilerini arayıp yardım istememiz gerekiyor.”

"Ama telefonun var. Arayamaz mısın?" diye soruyor Cass, telefonu işaret ederek, yardımcı olmaya çalışıyor ama pek de yardımcı olmuyor.

"Sinyal yok," diye yalan söylüyorum, telefonumu tekrar sabahlığının cebine koyuyorum ve Cass buna inanıyor.

“Nasıl bir zarar?”

“Bilmiyorum canım. Ambulans çağıracağız, birileri gelip ona yardım etsin. Hadi gidelim.”

"Nerede o?"

"Kapalı verandadayız. Hadi gidelim. Yardım çağırmamız gerek."

Zorlanarak Mae'nin bedenini kapıya doğru çevirdim. Sırtına elimi koyup onu öne doğru ittim ve Cass'i takip ederek ilerledi. Cass geriye doğru yürüyerek, ters yönde hareket etti, böylece onu ilk gören Cass oldu; hâlâ kulübeye doğru dönük olan Cass oldu. Bulunduğum yerden, Cass'in yüzündeki tepkiyi ağır çekimdeymiş gibi gördüm—keskin bir nefes alırken gözlerinin nasıl fırladığını, yanaklarından kanın çekilip beyazlaşmasını, tüm vücudunun kaskatı kesilmesini—ve ardından sadece korku filmlerinde görebileceğiniz türden, tüyler ürpertici bir çığlık attı.

Bacaklarım güçsüzleşiyor. Kalbim göğsümde ve boynumda gümbür gümbür atıyor, başım dönüyor ve yüzüm kızarıyor.

Bakmamalıyım. İçimden biliyorum ki bakmamalıyım çünkü arkamda korkunç bir şey var. Kızları ters yöne itip, Cass'i bu kadar korkutan her neyse ondan çok uzaklara kaçmalıyım.

Ama içgüdüsel olarak geri dönüp durumu kendi gözlerimle görüyorum ve çığlığımı bastırmak için ellerimi ağzıma götürüyorum.

Reese

Sonunda vardığımızda Emily ve Nolan birbirleriyle konuşmuyorlardı. Arabanın içindeki hava, görünmez bir şekilde etrafımızda dolaşan benzin buharları gibi elektrik yüklüydü. Tek bir kıvılcım her şeyi patlatabilirdi.

Nolan öfkeli. Müziğin ritmine uyarak başparmaklarıyla direksiyon simidine vuruyor (bence asıl yapmak istediği, birine, belki de ona, vurmak). Çalan müzik artık Emily'nin değil, onun, tekno ve elektronik bir müzik; şüphesiz sırf onu sinirlendirmek için seçmiş, ki bu da evlilik yeminlerinde birbirlerini sonsuza dek sevmeye ve değer vermeye verdikleri sözle neredeyse aynı şey.

Ya da değil.

Emily ise tam tersine üzgün. Pencereden dışarı bakıyor, yan aynada kendi yansıması görünüyor. Yansımada gözleri bomboş. Yirmi mil boyunca konuşmamış, tek kelime etmemiş.

“Ne oldu anne?” diye soruyor Mae.

“Bir şey yok canım. Sadece yorgunum,” diyor Emily arkasına bakmadan.

Nolan, suskun kalmadan önce, duymayalım diye dışlarının arasından, ama yine de duyduğum son şeyi söyledi: "Evde kalsaydın bu gezi çok daha eğlenceli olurdu."

Ona acıdım ama aynı zamanda acımadım da. Çünkü Emily de tamamen masum değil. Bu, iki tarafın da oynayabileceği bir oyun. Ancak sessizlik işkence gibi. Hepimiz bundan muzdaripiz. Kavga ettikleri zaman daha iyiydi.

Tatil köyü otoparkına girdiğimizde işler daha da kötüye gidiyor—tatil köyü terimini gevşek bir şekilde kullanıyorum çünkü bana lüks bir şey çağrıştırıyor ve burası kesinlikle öyle değil. Arabanın arka koltuğunda

oturup etrafı inceliyorum, burada tam iki hafta geçirmek zorunda olduğuma inanamıyorum. İki hafta. Bu bir sonsuzluk. Nasıl hayatta kalacağımı ya da kalıp kalmayacağımı bilmiyorum. Ağaçlar sık, bizi içeride hapsediyor, aynı zamanda güneşi de engelliyor, bu da eve bronzlaşmış bir şekilde dönme umudumu neredeyse tamamen yok ediyor, ki bu da bu seyahatte dört gözle beklediğim tek şeydi. Gölün kenarında, Emily ve Nolan'ın kuşağından kalma gibi görünen, iki zavallı salıncak ve dökük bir kaydıraktan oluşan, paslanmış bir atlıkarıncanın yanında duran, birine tetanoz bulaştıracığından şüpheli olmayan, üzücü bir salıncak seti var. Gölün hemen yanında, kırık görünümlü plastik oyuncaklarla dolu bir kum havuzu ve annesi izlerken, kocaman yüzme beziyle etrafta dolaşan küçük bir çocuk var. Gölün kendisi oldukça güzel görünüyor, ancak bize söz verilen plaj yok; ağaçlar ve çimenler, göle doğru eğimli bir iskelenin bulunduğu kıyı şeridine kadar uzanıyor. Emily'nin iskeleye baktığını görüyorum ve biliyorum ki, Mae'nin iskeleye yalnız gitmesini istemiyor, sanki Mae on yaşında değilmiş gibi, sanki Mae yüzmeyi bilmiyormuş gibi. Ama Mae ailenin en küçüğü olduğu için ona öyle davranıyor ve Mae de bundan sonuna kadar faydalananıyor.

“Bak ne kadar güzel,” diyor Emily sonra, sesini bularak, ama sesi yapmacık ve zorlama, sanki hem kendisini hem de bizi gerçekten güzel olduğuna ikna etmeye çalışıyormuş gibi. Geçen yıl Hawaii'deydik, sörf yapıyorduk, deniz kaplumbağalarıyla şnorkelli yüzüyorduk ve sıcak kumlu plajlarda güneşleniyorduk, ama bu yıl para sıkıntısı çekiyoruz çünkü Nolan işten çıkarıldı ve hâlâ iş bulamadı, üstelik kıdem tazminatı haftalar önce bitti ve sağlık sigortamız olup olmadığı da belli değil. Bunu bilmemeliydim ama biliyorum, çünkü Emily ona iş bulma konusunda daha motive olması gerektiğini söylemekten çekinmiyor. İlk başta ince bir şekilde söyledi (Özgeçmiş nasıl gidiyor? Bir bakmamı ister misin?), ama sonra geçen gün ona alışveriş merkezinin eleman aradığını söylediğini duydum. Düşünsenize. Yazılım mühendisinden Gap'te asgari ücretli perakende satış elemanına. Bunu söylediğinde gözlerindeki ifadeyi gördüm, sanki onu boğmak istiyormuş gibi. Sanki MIT'den diploması yokmuş gibi.

"Ciddi misin?" diye sormuştu. Herkesin görebileceği ve duyabileceği mutfakta duruyorlardı.

Ne? diye sormuştu. Bence iyi avantajları olabilir ve daha iyi bir şey çıkana kadar yapacak bir şey sağlar.

Daha sonra bu konuda kavga ettiler, sanki ses geçirmezmiş gibi kapalı yatak odası kapısının ardında birbirlerine bağırıp çağırdılar; o, kadının onu

nasıl aşağıladığından, kadın ise onun değersiz olduğundan ve aileyi tek başına geçindiremeyeceğinden şikayet etti.

Mae'yi yanıma aldım ve dondurma yemeye gittik. O saçmalıkları duymasına gerek yoktu.

Arabamız şimdi ağaçların arasından kıvrımlı bir toprak yoldan kulübemize doğru ilerliyor, giderken toz kaldırıyoruz. Kulübeye vardığımızda, grimsi yeşil renkte ve gölden biraz geride, bir tepenin üzerinde, her tarafı ağaçlarla çevrili bir yerde olduğunu görüyoruz. Diğerlerinden daha büyük, ama bu çok şey ifade etmiyor çünkü diğer kulübeler aslında çok küçük. Burası amcam Elliott'ın fikriydi. Daha önce burada bulunmuş ve beğenmiş olduğu için buraya gelmemizi önerdi, bu da bu gezi için onu suçlamam gerektiği anlamına geliyor. Onun suçu. Eğer o önermeseydi, gelmezdik.

Nolan arabayı park etti ve biz de indik, iner inmez aç sivrisine sürülerinin saldırısına uğradık. Arabanın arkasına doğru gittik, eşyalarımızı bagajdan dışarı taşıdık, herkes şikayet ediyordu.

“Zar zor yürüyebiliyorum. Bacaklarım uyuşmuş.”

“Önce içeri girebilir miyiz? Hemen şimdi eşyaları boşaltmamız gerekiyor mu? Tualete gitmem gerek.”

"Birkaç çanta alalım, içeri girelim."

“Bu benim değil. Bu Wyatt'ın. Onu taşıttırın.”

“Sadece bir şey taşı. Hepsi aynı yere gidiyor.”

"Yolumdan çekil yoksa tam burada çiş yaparım."

"Lütfen herkes biraz rahatlasın? Tatildeyiz."

Basamaklardan çıkarak küçük bir verandaya ulaşıyoruz; Nolan kapıyı açıp içeriye doğru ilerliyor.

Teker teker karanlık ve kasvetli kulübeye giriyoruz, herkes içeri girmeye can atıyor; bu da büyük bir hata oluyor çünkü kısa süre sonra neyin daha kötü olduğunu anlayamıyorum: beş saat boyunca arabada birlikte mahsur kalmak mı yoksa burada olmak mı?

Courtney

Bu Nolan. Ağabeyim Nolan. Öldü. Cansız bedeni merdivenlerin başında yatıyor, açıdan ve merdivenlerin üst kısmının daha karanlık olmasından dolayı ilk başta zor görünüyor, gölgelerle kaplı, azıcık güneş ışığı oraya ulaşmıyor. Yan yatmış, gözleri boş ve donuk, cansızca tahta korkulukların arasından birinci kata bakıyor. Ağzının kenarından kan sızıyor, yüzünün yanından aşağı akıyor, kuruyor. Şakaklarında kızarıklık belirliyor.

Geriye doğru sendeledim, ağzımda kusmuk tadı vardı. Arkamda Cass hâlâ çılgılık atıyordu, ama Mae çok daha sessizdi, sanki bir avcı tarafından takip edilen kapana kısılmış bir hayvanın iniltisi gibiydi.

Gözlerimi Nolan'dan ayırıp arkama baktığımda Mae'nin bacaklarının titrediğini ve altını ıslattığını gördüm. Üzerinde bulut desenleri olan tüylü gri pijaması idrarı hiç gizlemiyordu; idrar yayılıyor, genişliyor ve gri tonları daha da koyulaştırıyordu.

“Gözlerini kapat. Ona bakma Mae. Ona bakma,” diye çıkıştım yanına giderken, elimi Mae'nin gözlerinin üzerine bastırıp onu açık kapıdan geriye doğru iterek, arkasında duran Cass'i de aynı anda dışarı ittim. Cass tökezledi, tahta eşiğe takıldı, düşmeden önce kendini tutmayı başardı ve kekeleyerek, “Ne... neydi o? Ne yapıyordu? Nesi var onun?” diye sordu, sesi tizleşip ince bir hal aldı.

Dışarıda, Mae'nin gözlerini bırakıyorum. İki kızı da ellerinden tutup acele etmelerini söylüyorum, ama ilk başta donakalmış gibiler, güvertede oldukları yerde mihlanmışlar, gözleri açık kapıdan Nolan'ın bedenine kilitlenmiş. Onları ellerinden sürükleyerek merdivenlerden aşağı indiriyorum, "Yaralı Cass. Yardım çağırmalıyız," diyorum, aklımı başımda

tutmaya çalışırken, ama Nolan'ın ve Emily'nin boş, cansız gözleri her göz kırpışında orada duruyor. "Yardım çağırmanız gerek. Acele edin. Hadi."

Kulübemize doğru tepeden aşağı koşuyoruz, çam kozalaklarına ve findıklara basıp kayıyoruz, ben de kızların nemli ellerine sıkıca tutunuyorum, çünkü adımları benimkinden daha dar, tempoları daha yavaş. Omzumu geriye doğru atıp kulübenin pencerelerine bakıyorum, güneş ışığının vuruş şekli yüzünden neredeyse hiçbir şey görünmüyor. Birinin arkasında bizi izlediğini hayal ediyorum. Düşüncelerim, suçluluk duygusuyla kıvranan Mae'nin ablası ve ağabeyi Reese ve Wyatt'a kayıyor. Girişte dururken duyduğum sesi düşünüyorum, bir yatağın birinin ağırlığına dayanamayıp çökmesi gibi. Ya yukarıdalarsa? Ya Emily ve Nolan'a bunu yapan kimse, o da yukarıdaysa? Güvende olup olmadıklarını, yardım edebileceğim bir şey olup olmadığını kontrol etmeliydim.

Ama ben bunun yerine koşuyorum, kızları çekiştirerek, "Neredeyse geldik. Koşmaya devam edin," diyorum, sesim yorgunluk ve korkudan vahşi bir tonda, Cass ve Mae'yi kurtarmam gerektiğini söyleyerek kendimi terk etmenin suçluluğunu hafifletmeye çalışıyorum. Bütün çocukları aynı anda kurtaramam. Eğer Reese ve Wyatt'ı kontrol etmeye gitseydim, Cass ve Mae tehlikede olurdu. Birileri onlara zarar verebilirdi, hatta daha kötüsü olabilirdi. O kadar sert çekiyorum ki Mae öne doğru düşüyor, elleri ve dizleri üzerine inerek bir inilti çıkarıyor. Tepenin eğimi dik ve bacakları momentumu karşılayamıyor. Cass'in elini bırakıp, bizsiz devam etmesini, içeri girmesini söylüyorum. Kulübemiz tepenin eteğinde yer alıyor. Etrafında birbirine yakın, ağaçlarla ayrılmış, biraz mahremiyet sağlayan ama birbirimizin yemek kokusunu alamayacağımız veya konuşmalarımızı dinleyemeyeceğimiz kadar olmayan yarım düzine başka kulübe var.

"Hadi ama Mae," dedim, yanına gidip ayağa kalkmasına yardım ederek.

Mae ile birlikte Cass'in peşinden koşarken, küçük kulübemiz uzakta güvenli bir sığınak gibiydi, eğer zamanında oraya ulaşabilirsek. O sırada bir kez daha ağaçların arasından geriye doğru baktım, gözlerimi açık ön kapıdan yukarıdaki pencerelere doğru gezdirdim ve bu sefer, diğer taraftaki perdelerin aralığından dışarı bakan soluk, bulanık bir yüz hayal ettim.

Reese

Kulübenin içi berbat kokuyor. Duvarlar ve zemin tamamen ahşap. Pencere ve ışık olmaması nedeniyle karanlık ve son derece kasvetli. Mobilyalar birbirine uymuyor. Kırmızı ekose bir sandalye, daha iyi günler görmüş, yıpranmış mavi kadife bir koltuğun yanında duruyor. Kanepe ise abartılmış bir futon. Pencere pervazlarında ölü sinekler, mutfak zemininde bir karınca tuzağı var. Perdeler uzun ve pileli ve eminim ki perde kıvrımlarında örümcekler yaşıyor, bir gece biz uyurken yumurtadan çıkacak ve kulübeyi milyonlarca örümcek yavrusuyla dolduracak örümcekler var.

Emily bir ışık bulmaya çalışır, ancak bulduğunda bunun bir anlamı kalmaz çünkü lambanın yaydığı ışık neredeyse yok denecek kadar azdır. Dışarıda güneşli olmasına rağmen, güneş ışığı büyük ağaçların arasından geçip kulübenin içine ulaşmadığı için bunun bir önemi yoktur.

Wyatt eşyalarını ön kapının hemen içine bırakmaya çalışır, ama Emily ona yukarı çıkarmasını söyler. "Varır varmaz yazlığı dağıtmak istemiyoruz. Ve lütfen biri kapıyı kapatsın. Sivrisineklerin içeri girmesine gerek yok," der ve kendisi kapatmaya gider, çünkü hiçbirimiz yeterince hızlı değiliz, çünkü ben geçen yılki okyanus manzarası ve özel verandaların yasını tutmakla o kadar meşgulüm ki kapıyı kapatmayı bile düşünemiyorum.

Yanımda Wyatt inliyor. Nolan, "Rahatla Emily, tatildegiz," diyor.

"Herkesin valizlerini yukarı taşımam mı gerekiyor?" diye soruyor. "Ben de tatilde değil miyim?"

Çocuk yetiştirme konusunda pek bilgin yok ama tek bir şey biliyorum: Birlikte hareket etmelisiniz. En azından bavulların nereye konulacağı gibi konularda hemfikirmiş gibi görünmelisiniz. Yoksa çocuklar sizi ezip geçecektir.

“Hayır,” diyor, “elbette herkesin eşyalarını yukarı taşımanızı beklemiyorum. İnsanların yerleşmesi için biraz zaman verin. Uzun bir yolculuktu.”

Wyatt sırt çantasından uzaklaşıyor. Ben de kendi çantalarımı yere koyuyorum, çünkü o yapabiliyorsa ben de yapabilirim.

"Bu koku ne?" diye soruyor Wyatt ve bunu fark eden tek kişi olmadığım için mutluyum.

Nolan, iyimserliğini korumaya çalışarak, "Biraz rutubet kokuyor," diyor. "Pencereleri açıp havalandıracağız."

Birlikte ahşap merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve ikinci katta üç yatak odası ve bir banyo buluyoruz. "Wyatt, burada uyuyabilirsin. Reese ve Mae de bu odada uyuyacaklar," diyor Emily ve ben de Mae'nin ve benim odama başımı uzatıyorum, sadece küçük bir yatak görüyorum, bu da asla olmayacak bir şey.

“Hayır,” dedim başımı sallayarak. “Kesinlikle hayır. Mae ile birlikte yatmayacağım. Battaniyeleri kendine çekiyor. Tekme atıyor.”

"Hayır!" diye itiraz etti Mae, kollarını göğsünde kavuşturarak ve surat asarak.

“Evet, öyle,” dedim ona, sonra Emily’ye bakıp, “Onunla aynı yatakta yatmayacağım. Hayır. Reddediyorum. Wyatt’la yatabilir. Neden onun kendi odası olsun ki? En büyüğü benim.”

Emily, sanki bu tamamen cinsiyetçi bir yaklaşım değilmiş gibi, "Çünkü o bir erkek çocuğu," diyor.

"Ne olmuş?"

Mae, "Wyatt'la yatmak istemiyorum," diye ağlayarak gözyaşlarına boğuluyor çünkü Emily her seferinde buna kanıyor.

“Sadece birkaç günlüğüne, Reese,” diyor Emily, beni ikna etmeye çalışarak, ama ben onu çoktan dinlemeyi bırakmışım çünkü merdivenlerin tepesinden, evin ana odasının hemen yanında bir veranda olduğunu ve verandayı evin geri kalanına bağlayan kapının camlarından bir yatak görebildiğimi fark ettim.

“Boş ver,” diyorum. “Mae odayı tamamen kendine ayırabilir. Ben aşağıda uyurum.” Arkamı dönüp merdivenlerden aşağı iniyorum, çünkü diğerlerinden tamamen ayrı bir katta olmak fikri gerçekten harika.

Emily benim gördüğümü görüyor ve karar veriyor: "Hayır. Verandada uyuyamazsın, Reese. Güvenli değil. Ya biri içeri girerse?"

"Güzel. O zaman beni bu acıdan kurtarmışlardır," diyerek arkama bakmadan merdivenlerden aşağı koştum.

"Öyle şeyler söyleme Reese. Aşağıda uyumayacaksın. Burada, yukarıda benimle birlikte uyuyacaksın—"

Nolan sözünü keserek, "Onu rahat bırakın," diyor. "İsterse verandada uyusun. Nerede uyuduğunun ne önemi var ki? Başına bir şey gelecek değil ki."

Emily'nin dikkati ona yöneldi. "Bunu yaptığında ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun," dedi öfkeyle, ben kapıyı açıp verandaya, kendi dünyama doğru kayarken. Bu dünya oldukça sadeydi; odanın bir köşesine sıkıştırılmış küçük bir yatak, beyaz bir yorgan ve tek bir düz yastık, minik bir komodin, örgülü yün bir halıyla kaplı ahşap zemin ve ormana bakan gevşek, dayanıksız paravanlar. "Bunu hep yapıyorsun."

"Ne yap?"

"Çocukların önünde her zaman bana karşı çıkıyorsun. Onların istediklerini yapmalarına izin veriyorsun. Senin yüzünden bana asla saygı duymayacaklar. Senin yüzünden o da bana asla saygı duymayacak. Beni dinlememesinin sebebi sensin. Ona zaten orada uyuyamayacağını söyledim."

"Onun yaptığı her şeyi kontrol edemezsin. İsterse verandada uyusun. Ne olacağını sanıyorsun ki? İyi olacak," diyor ve ben onların bunu yapmasından nefret ediyorum. Sanki burada değilmişim gibi, sanki onları duyamıyormuşum gibi, sanki sağırmışım gibi benim hakkımda konuşmalarından nefret ediyorum. Veranda kapısını o kadar sert çekiyorum ki çarpıyor, sonra yatağa çöküyorum, bacaklarımı kendime çekiyorum, kollarımı onlara sarıyorum, keşke burada olmasaydım diye düşünüyorum.

Kendimi oyalamak için telefonuma bakıyorum, Skylar'ın mesaj atıp atmadığını kontrol ediyorum. Kulübelerde Wi-Fi yok, ancak pansiyonda ücretsiz Wi-Fi var. Pansiyondaki bayan bize bunu söylediğinde "Şaka mı yapıyorsunuz?" dedim. Emily, bunun teknolojiden uzaklaşıp doğanın tadını çıkarma fırsatım olduğunu, sanki gerçekten hoşuma gidecek bir şeymiş gibi, sevinmem gerektiğini söyledi.

Ancak Nolan, cep telefonuyla bağlantının çalışabileceğini söyleyerek beni yatıştırdı ve gerçekten de çalıştı. Bir nevi. Yüklenmesi çok uzun sürdüğü için hiç çalışmayacağını düşündüm. Ama sonra çalıştı ve keşke çalışmasaydım diye düşündüm çünkü Skylar'dan hiçbir mesaj gelmemesine rağmen Instagram'a girdim ve Chicago'da, Oak Street Plajı'nda, Gracie

adında başka bir kızla birlikte, birlikte yapmamız gereken şeyleri yaparken çekilmiş fotoğraflarını paylaştığını gördüm; güneşlenmek, plaj voleybolu oynamak ve büfeden sosisli sandviç yemek gibi. "Arkadaşlık Havası" ve "En İyi Arkadaş Sevgisi" gibi aptalca Instagram etiketleri de vardı ve acaba benim için mi, benim iyiliğim için mi, yoksa bana hâlâ kızgın olduğu için beni incitmeye mi çalışıyor diye merak ettim.

Eğer öyleyse, işe yarıyor demektir. Çünkü gerçekten incindim. Kışkandım. Onları birlikte görmek ve burada sıkışıp kaldığım süre boyunca kaçırdığım tüm şeyleri düşünmek dayanılmaz geliyor. Daha da sinirleniyorum, yerime başkasının geçtiğini, Gracie'nin artık benim yerime Skylar'ın en iyi arkadaşı olduğunu düşünüyorum ve Skylar'ın önceki mesajıma cevap vermemesinin sebebinin tüm gün Gracie ile birlikte olması olduğunu fark ediyorum. Acaba Skylar ve Gracie mesajımı birlikte gördüler mi ve gördüklerinde güldüler mi, Gracie güzel sarı saçlarını geriye atıp gözlerini devirerek "Yine mi o? Onu engellemelisin çünkü bu Gracie'nin söyleyeceği türden bir şey" dedi mi? Öfke beni o kadar sarıyor ki patlayacak gibi hissediyorum. Onları sahilde oturmuş, gülerken görüyorum, Gracie Skylar'ın omzunun üzerinden eğilip mesajı okuyor ve "İyi fikir, Reese. Evet. Muhtemelen kendini öldürmelisin." diyor. Nefes almadan ya da kendimi durdurmaya çalışmadan geriye doğru sendeledim, telefonumu fırlattım ve telefonun odanın karşısına doğru savrulup yanlışlıkla cam bir feneri vurduğunu izledim; muhtemelen buradaki tek ışık kaynağım oydu. Fener düştü. Yere sertçe çarptı, halıyı bir santimle ıskalayıp kırıldı.

Kahretsin. Tam da benim şansım.

Yerlere cam kırıkları saçılmış halde duruyor, ama verandaya açılan kapı kapalı ve Emily ile Nolan hâlâ kavga ediyorlar; kimse cam kırılma sesini fark etmiyor.

Nefes alıyorum. Veriyorum. Alıyorum. Veriyorum.

Pencereden dışarı bakıyorum, ağaçların arasından gölü zar zor seçebiliyorum. Bizimle göl arasında neredeyse koca bir orman var. Ormanın içinden bir patika geçiyor, insanların ayak izleriyle aşınmış, tozlu bir yol. Kulübemiz muhtemelen göle en uzak olanı, ama tepenin sayesinde ağaçların üzerinden görebiliyoruz. Güzel olduğunu ben bile kabul edebilirim, ama bunu Emily'ye veya Nolan'a asla söylemem. Asla.

Kendime acıyorum, ölmeyi diliyorum, öldüğümü hayal ediyorum, ölürsem herkesin ne kadar üzüleceğini hayal ediyorum; derken birden ekranlardan bir hareket duyuyorum.

Daha yakından bakıyorum. Nefesimi tutuyorum ve gürültünün kaynağını bulmaya çalışarak dinliyorum. Dışarıda ağaçlar hareketsiz. Hiç esinti yok.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. Kırık camların üzerinden geçerek ayağa kalktım, yavaşça paravanın yanına yaklaştım. Elimle paravanın üzerine koydum, paravanın ağırlığımla gevşediğini ve esnediğini hissettim. Emily'nin haklı olup olmadığını merak ettim, ama bunu kabul etmektense ölmeyi tercih ederdim. Birinin verandaya kolayca girebileceğini düşündüm. Dışarıya açılan doğrudan bir kapı yoktu, ama yine de içeri girmek için çok fazla şeye gerek yoktu, sadece biraz baskı ve paravan gevşerdi.

Nefesimi tutuyorum, yaklaşık benim yaşlarımda bir çocuk ağaçların arasından çıkıyor, elleri kot pantolonunun ceplerinde ormanda yalnız başına yürüyor. Dünya sessizleşiyor. Instagram'daki Skylar ve Gracie'yi, yan odadaki Emily ve Nolan'ı tamamen unutuyorum. Bunun yerine, kendimi birdenbire uzun, kalın kahverengi saçlarına kaptırmış buluyorum; bu saçlar, günümüzde dünyadaki her erkeğin (Wyatt dahil) sahip olduğu, lama gibi gözlerinin önüne düşen abartılı, dağınık kesimlerden değil. Aksine, saçları geriye doğru taranmış, böylece yüzünü görebiliyorum: ince burnu, keskin elmacık kemikleri ve bir heykeltıraş tarafından oyulmuş gibi duran çene hattı.

Birdenbire, arkamdaki verandaya açılan kapı şiddetli bir şekilde açıldı ve karşı duvara çarparak sekti.

Arkamı dönüyorum. "Hiç kapıyı çalmayı duydun mu?"

Emily orada duruyor, çantalarını teslim ediyor, yüzünde hayal kırıklığı ifadesi var.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim ama çantalarınızı kapının yanında bırakmamanızı rica etmiştim," diyor çantaları yere bırakırken ve sonra, sadece tek bir şey hakkında dırdır etmekle yetinemediği için, "Tüm tatil boyunca burada saklanmayacaksınız. Bu bir aile tatili. Ailenizle birlikte olmanız gerekiyor, burada kendinizi izole etmeniz değil," diye ekliyor.

"Bütün günü sizinle birlikte arabada geçirmedim mi?" diye soruyorum.

Buna itiraz edemez. Üstelik, oturma odasında ondan başka tek bir kişi bile görmüyorum artık. Nolan da dahil olmak üzere herkes kendini evine kapatmış durumda, bu da bana Emily'nin üzgün ve yalnız olduğunu ve duygularını yansıttığını gösteriyor.

"En azından hayatta olduğunuzu bilmemiz için kapıyı açık bırakabilirsiniz."

"Pekala. Giderken açık bırakın."

Başıyor. Ama sonra yerde kırık cam parçalarını ve hemen yanında duran telefonumu görüyor ve "Ne oldu? Sen mi kırdın onu, Reese?" diye soruyor.

Bir saniye sonra gözleri ekranlara dikildi. İlk iki sorusuna cevap vermemi beklemeden, dışarıda bir şey dikkatini çekmiş gibi, "Dışarıda biri var mı?" diye sordu.

"Hayır," diye tereddüt etmeden cevap veriyorum. "Sanmıyorum. Kimseyi görmedim."

Ama o hâlâ orada. Emily onu görmüyor sadece.

Çünkü kendim baktığımda, onu ağaçların arasında saklanmış, konuşmamızı dinlerken ve koyu renk gözleriyle beni izlerken görüyorum.

Courtney

Gerçek değildi. Penceredeki yüz. Hayal ettim, diye kendi kendime söylüyorum kulübenin kapısını arkamızdan sertçe kapatırken. Kilitledim, sürgüyü yerine oturttum, kilitlendiğinden ve kimsenin içeri giremeyeceğinden emin olmak için kolu oynattım. Nefes almaya çalışarak, alnımı kapıya yasladım, ama bu imkansız gibi geliyor.

Arkamı döndüğümde, Cass ve Mae odada arkamda duruyorlardı; Cass, Mae'den dört beş santim daha uzundu, çünkü Mae de Emily gibi minyon yapıydı ve henüz ergenliğe girmemişti. Hala bir büyüme atağı bekliyordu, bu da Cass için bir yıl önce gerçekleşmişti. Bu, Mae'nin olduğundan çok daha küçük olduğu izlenimini veriyordu, oysa o da Cass gibi on yaşındaydı, ortaokula başlamasına sadece bir yıl kalmıştı. Emily ve ben aynı anda hamileydik. Sadece beş hafta arayla doğum yaptık. O an aklıma bir sürü şey geldi: birlikte katıldığımız bebek partisi, Emily ve benim bebek karınlarımızla fotoğraf çektirmemiz, onun önce doğum sancılarının başlaması ve sonra da korkmamam için acıyı hafife alması. Gerçekten de acımadı, söylendiği kadar kötü değildi.

Ve şimdi Emily öldü.

Düşüncesi bile beni ürpertiyor, içimden vahşi, boğuk bir ses çıkıyor. Elim ağzıma gidiyor, gözlerimi sıkıca kapatıyorum, yapmamaya çalışıyorum ama yine de onu, paramparça olmuş, kan içinde, kanın içinde biriktiği yerden neredeyse morumsu bir renkteki bedeniyle, verandanın zemininde yatarken hayal ediyorum. Yüzündeki ifadeyi görüyorum, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık bir çılgılık. Bunu düşününce midem bulanıyor ve sonra tekrar yutuyorum, reflü boğazımı yakıyor.

Onu biri öldürdü.

Birisi Nolan'ı öldürdü.

İkisi de öldü. Cinayete kurban gittiler. En iyi arkadaşım ve kardeşim. Yok oldular.

Gözlerimi açıyorum. Karşımda, Cass gözleri fal taşı gibi açılmış, çılgınca, göğsü inip kalkıyor, ağlıyor. Ama Mae şokta, sessiz, teni solgun, ince pamuklu tişörtünün altından kalp atışını görebiliyorum. Ağzı açık, burun delikleri genişlemiş bir şekilde nefes alıyor. Mae'nin pijamasının dizi düştüğü yerden yırtılmış. Ellerinde hala kan var. Dizinde de var, gözyaşının kenarlarını kırmızıya boyamış. Saçları, Cass'inki gibi, gözlerinin içine düşmüş. Neredeyse aynı renk saç, açık karamel kahverengi—Nolan'inki gibi, benimki gibi—öyle ki onları yan yana yataarken gördüğünüzde bazen Cass'in nerede bittiğini ve Mae'nin nerede başladığını anlayamıyorsunuz.

Bir sandalyenin koluna çöktüm. Onları kendime doğru çektim, ince bellerine kollarımı doladım, bana yaslanırken onları sıkıca tuttum. Ön kapının kapalı ve kilitli olduğundan emin olmak için omzuma doğru baktım, öyleydi, ama bu birinin kapıyı tekmeleyerek veya bir pencereyi kırarak içeri giremeyeceği anlamına gelmiyordu. Emily ve Nolan'ın kulübesini hayal ettim. Katil içeri mi girdi, yoksa kapıyı mı kırdı? Kapının açık olup olmadığını veya zayıf ahşap çerçevenin zorla parçalanıp parçalanmadığını hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım. Yine de, kapımızın önüne bir sandalye çekmeyi düşündüm, ama bunun kimseyi durduracağından emin değildim ve biri açık pencerelerden de kolayca içeri girebilirdi.

“Kızlar, iyi misiniz?” diye soruyorum sessizce, kelimeler hızla ve aceleyle ağzımdan çıkıyor. Aptalca bir soru. Elbette iyi değiller. Hiçbirimiz bir daha asla iyi olamayacağız. Yine de, her zaman insanları memnun etmeye çalışan Cass başını sallıyor, ama Mae hiçbir şey söylemiyor, vücudu kollarımda titriyor. “Yardım çağırmam gerek,” diyorum onlara, telefonumu sabahlığımın cebinden buluyorum ama yan odadaki iki barın kaybolduğunu ve hiçbir barın olmadığını görüyorum.

"Bok."

Cass gözlerinde korkuyla bana bakıyor. "Sorun ne?"

“Cep telefonu sinyali,” diyorum, her şeyden çok Elliott'ın burada olmasını, bugün balık tutmaya gitmemesini, eve dönmesini diliyorum. Ne zaman çıktığını bilmiyorum, ancak balık tutmak için en iyi zaman sabahın erken saatleridir, bu yüzden tahminimce şafak sökmeden hemen önce göldeydi. Ben uyuyakaldım. Kalktığını duymadım, ayrıldığını duymadım.

Güneş beş veya beş buçuk civarında doğuyor, bu da onun bundan önce yataktan kalkıp kısa süre sonra bir termos kahve ve evden getirdiği balık tutma malzemeleriyle birlikte kanoyla göle açıldığını düşündürüyor.

Cass, sesi titreyerek, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim ayağa kalkarak. "Düşünmek için bana biraz zaman verin."

Telefonumu havada tutarak kulübenin içinde dolaşıyorum, sadece o çok önemli sinyal çubuğunu arıyorum ama bulamıyorum. Sinyalin sağlam bir duvarın arkasından daha iyi olabileceğini umarak pencereye doğru ilerliyorum. Perdeyi aralayıp telefonumu cama bastırıyorum. Şebeke yok. "Kahretsın," diye mırıldanıyorum kendi kendime, dışarıya bakıyorum; gün tertemiz, göl ve gökyüzü daha önce hiç görmediğim kadar mavi. Tepede, Emily ve Nolan'ın kulübesinin yanında cep telefonu sinyali daha iyi. Buraya geldiğimiz günden beri durum böyle, çünkü daha yüksek rakım baz istasyonuna daha yakın, en azından Elliott öyle söyledi. Yine de, arama yapmak için tekrar oraya çıkmaya kendimi ikna edebileceğimi sanmıyorum. Kulübenin içinde neler olduğunu bilmiyorum. Kimin orada olduğunu bilmiyorum. Oradaki işleri bittiğinde bizi almaya gelecekler mi bilmiyorum.

Perdeyi bıraktım ve kapanma sesini izledim.

Burada kalamam. Yardım almalıyım. Bir şeyler yapmalıyım. Reese ve Wyatt hâlâ hayatta olabilirler. Çok geç olmadan onları kurtarmalıyım. Kızları ve kendimi kurtarmalıyım.

"Yardım almak için otele gitmeliyim," diye karar verdim, pencereden uzaklaşıp Cass'e bakarak. Otel, kiralama ofisinin bulunduğu yer. Orada ücretsiz Wi-Fi var ve daha da iyisi, polisi arayabileceğim bir sabit hat da var. "Siz kızlar burada kalın—"

Cass başını sallayarak ve sözümü keserek "Hayır," dedi; ama bu, görüldüğü kadar kararlı bir ses değildi; korkmuş, sızlanarak ve ardından gözyaşlarına boğularak söyledi. "Gidemezsin," diye yalvardı başını sallayarak.

"Sorun yok Cass," dedim, sesim neşeli, rahat bir tona bürünerek, onu ikna etmeye çalışıyordum, sanki ben markete bir galon süt almaya giderken o arabada kalsın diyordum. "Koşacağım. Hızlı gideceğim. Siz kızlar burada kalın ve kapıyı arkamdan kilitleyin. Ben dönene kadar kimseye açmayın. Perdeleri kapalı tutun. Döndüğümde anahtarla kendim içeri girerim."

"Hayır. Hayır. Gitmiyorsun."

“Başka seçeneğimiz yok canım. Her şey yoluna girecek,” diye tekrarlıyorum, son kelimeyi vurgulayarak. “Yardım çağırmak için bir telefona ulaşmam gerek. Sinyal yok.”

“Bizi burada bırakamazsın.” Elime uzandı, sanki yapışmış gibi sıkıca tuttu, o kadar sert çekti ki canım acıdı. Gözleri yalvarıyordu, çaresizdi ve ben pes ettim. İyi bir seçenek yoktu. Belki de birlikte kalmamız daha iyiydi. Eğer onları geride bırakırsam ve sonra başlarına bir şey gelirse, kendimle asla yaşayamazdım.

Sessiz ve görünmez olmaya çalışarak ön kapıdan çıkıyoruz. Menteşelerin gıcırdamasını önlemek için kapıyı hızla arkamızdan kapatıyorum, kilit plakasıyla hizalanıp sessizce yerine oturana kadar kolu tutuyorum. Sineklikli kapıyı yavaşça kapatıyorum.

Cass hemen havalanmaya çalışıyor ama ben elinden tutuyorum ve sırtlarımızı yıpranmış ahşap kaplamaya yaslayarak güvertede duruyor, gözlerimizle ağaçları inceliyoruz. Çevremizdeki kulübelerde insanlar hala kapıları kapalı ve perdeleri çekili uyuyor, başımızın üstünde ise bir sürü dalgıç kuşu süzülerek göle zarifçe konuyor.

Parmaklarımla geriye doğru sayıyorum—3... 2... Güverteyi terk etmeden önce, "Haydi!" diye fısıldıyorum ve koşmaya başlıyoruz. Cass öne fırlıyor, ama Mae yine geride kalıyor çünkü adımları bizimkilerden daha küçük. Elini çekiştirerek, onu neredeyse sürükleyerek patikadan ve ağaçların arasından geçiriyorum. Cass öne geçiyor, kulübeye doğru koşuyor—yolu ezber biliyor çünkü çocuklar defalarca birlikte bilardo, langırt oynamaya veya DVD kiralamaya gitmişlerdi.

Cass ilk önce oraya varıyor, ama Alman çoban köpeği onu durduruyor. Ağaca bağlı olmasına rağmen, dişlerini göstererek dikiliyor. Cass korkup siniyor ve ben ona iyi olduğunu, köpeğin ip yüzünden ona ulaşamayacağını söylemek zorunda kalıyorum; ancak o zaman hızla ilerleyip kulübenin kapısına bastırıyor, içeri koşuyor ama o kadar ani duruyor ki Mae ve ben ona çarpıp neredeyse düşüyoruz.

Kulübenin içi loş. Işıklar yetersiz. Tavanlar alçak, ahşap paneller koyu renkli. Kendimi toparlamam, gözlerimin ışık eksikliğine alışması bir dakika sürüyor, ama alışınca yalnız olmadığımızı görüyorum. Kulübenin, sabah yediyi biraz geçte boş olması gerekirken, boş olmadığını fark ediyorum.

Barda yalnız başına oturan bir adam var. Onu daha önce de tatil köyünde görmüştüm. Hatta geçen gün havuz başında Reese'e bir şeyler söylediğini gördüm. Ne dediğini bilmiyorum ama arkadan onun tepkisini fark ettim:

sıkılmış eller, gergin bir gülüş. Uzaklaşırken, hâlâ orada olup olmadığını görmek için tereddütlü bir bakış attı ve adam oradaydı, yapmacık bir gülümsemeyle.

Biz içeri girerken başını kaldırıyor, bizden başka tesiste uyanık olan az sayıdaki kişiden biri. Dizüstü bilgisayarında çalışıyor, muhtemelen, ancak sabah 7:00'de bir birası var, uzanıp birasını alırken, kulübenin kapısı güneş ışığını da beraberinde götürerek tık diye kapanıyor.

Tam o sırada Cass korkarak bana doğru geri geri geldi.

Ofisten bir kadın çıktı ve kendi kendine mırıldandı: "Umarım o kişi sen olursun Daniel, seni küçük velet. İstedğin zaman işe öylece girip..."

Durdu, geri çekildi. Ben de kapının hemen içinde, yanımda Mae ve Cass ile birlikte, birbirimize çok yakın bir şekilde duruyordum; Mae elinde benim sabahlığımdan bir tutam tutuyordu. Kalbim içimde gümbür gümbür atıyordu ve kadına polisi aramasını söylemek istiyordum, ama Cass ve Mae için güçlü kalmak, dağılmamak, kontrolümü kaybetmemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Arkadan bir ses duydum ve nefesim kesildi. Gözlerim panik içinde geriye kaydı, Emily ve Nolan'ın katilinin bizimle birlikte kulübeye girdiğini görmeyi bekliyordum, ama öyle değildi; ses bir oyun salonundan geliyordu. Geriye baktım, aklım karmakarışık, telaşlıydım. Ne olduğunu, onları kimin öldürdüğünü merak etmekten kendimi alamıyordum. Tanıdığımız biri miydi yoksa rastgele miydi? Katil Emily ve Nolan'ı başka biri mi sandı? Yanlış kulübeye girip yine de onları mı öldürdü? Şimdi kulübedeki Reese ve Wyatt'ı düşünmeden edemiyorum. Öldüler. Elbette öldüler. Ölmek zorundalar. Geri dönme fikrine, Emily'nin ve Nolan'ın kiler gibi onların bedenlerini görme düşüncesine katlanamıyorum. Beni öldürdü. Bunu atlatamazdım.

"Ah," dedi kadın bizi görünce, beklediği kişiler olmadığımız ve görünüşümüzden dolayı şaşırmişti: solgun, gözyaşları içinde, nefes nefese. Kendini toparladı. Tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşak, değişmişti. "Özür dilerim. Fransızcam için özür dilerim. Sizi başka biri sandım." Kaşlarını çattı, eğildi ve kanlar içindeki Mae'ye doğru yaklaştı. "Bir şeye ihtiyacın var mı tatlım? Yaralandın mı?" diye sordu gülümseyerek ve sanırım önemsiz bir şey olduğunu, Mae'nin düştüğünü ve bizim de yara bandı almaya geldiğimizi düşünüyordu. Nazik, kibar bir yüzü vardı, armut biçimli, boynunda kıvrımlı deriler vardı. İsim etiketinde Greta Dahl yazıyordu. Onu daha önce görmüştüm. Otele giriş yaptığımız ve anahtarlarımızı aldığımız gün buradaydı.

Bayan Dahl'a yaklaştım. “Sekiz numaralı kulübede bir... bir... bir kaza oldu. Kardeşim ve karısı... Onlar... onlar...” Cass ve Mae'nin dinlediğinin farkında olarak arkama baktım. Öne eğildim, sesimi kısıtım, gözlerim yaşlarla doldu. “Öldüler.”

Ama Cass hâlâ duyuyor, sesi yükselerek "Ne? Öldüler mi?" diye soruyor, sanki ancak şimdi farkına varmış gibi. Ben de başımı sallıyorum, onun daha da şiddetli ağlamasını izliyorum. Yanında Mae ellerini kulaklarına bastırarak Cass'in hıçkırıklarının sesini duymamaya çalışıyor.

"Öldüler derken ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Bayan Dahl, yüzünde şok ve inanmazlık ifadesiyle bir adım geri çekilirken gülümsemesi kayboldu.

“Ben... bu sabah her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için gittim,” diyorum, Mae'nin ağlayarak ve üzgün bir şekilde evimize nasıl geldiğini anlatarak. “Ön kapı açıktı. İçeri girdim. Sessizdi. İlk başta hepsinin uyuduğunu sandım. Baldızımı kapalı verandada buldum. Kan... Aman Tanrım,” diyorum, elimi ağzıma götürüp sertçe bastırırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor, her şeyi tekrar görüyorum; Emily'nin teninin rengi, yere serilmiş, ağzı açık, gözleri bulanık göller gibi kocaman ve donuk, her yer kan içinde ve koku—şimdi hatırlıyorum—o zaman tanımlayamadığım bakırımsı bir koku. Kan kokusuydu.

“Kardeşim de öldü. Cesedini gördüm. Birileri onlara bunu yaptı,” diye ağlayarak ve hızlı hızlı konuşarak söylüyorum. “Birileri onları öldürdü.”

“Hayır,” diyor başını sallayarak, buna inanmakta güçlük çekiyor. Gözleri bardaki adama, sonra tekrar bana dönüyor ve kekeleyerek, “Bir hata olmalı. Bu doğru olamaz. Emin misin...?” diyor. Ama sonra durup soruyor, “Birini aradın mı tatlım? Polisi? Yoldalar mı?” Kapıya doğru hızla ilerlerken yanımdan geçiyor, kapıyı sürgüyle kilitliyor ve içeride biri olup olmadığını, bizi buraya kadar takip eden biri olup olmadığını görmek için pencereden dışarı bakıyor. İçeride, kapı kilitliyen daha güvende olduğumuza, yalnız olmadığımıza, birinin bizimle burada olduğuna inanarak minnettar hissediyorum.

“Hayır,” dedim başımı sallayarak. “Hayır. Denedim ama sinyal alamadım. Buraya sabit hat hakkında bilgi almak için geldik.”

Başını salladı, kapıdan geriye doğru döndü. "Evet. Tabii ki," dedi. "Hemen arayacağım." Hızlı konuşuyordu, kelimeleri kesik kesik, noktalama işaretleri belirgindi, hareketleri hızlıydı. Ofise doğru yanımdan geçti, kapıyı kapattı ve hiçbir şey duymadım, ki buna minnettarım çünkü bu, kızların da

duymadığı, Emily ve Nolan'ın öldüğünü birinin söylediğini ikinci kez dinlemek zorunda kalmayacakları anlamına geliyordu.

"Buraya," diyorum onlara, "hadi oturalım."

Onları barda taburelere oturttum. Aynı anda adam birasını alırken, "Görmek inanılmaz bir şey olmalıydı," dedi ve ben de başımı salladım. Başımı çevirdim, ama bir dakika sonra tekrar baktığımda, hâlâ bana bakıyordu.

Gözlerimi telefonuma indirdim. Elliott'a mesaj yazarken parmaklarım titriyordu. Eve gel. Bir şey oldu. Oteldeki Wi-Fi sayesinde mesaj gönderildi, ama gölde olan Elliott'ın mesajı alıp almadığını bilmiyorum.

Bayan Dahl dışarı çıktığında, bize musluktan su dolu bardaklar getiriyor. "Yoldalar. Çok uzun sürmez," diyor ve yüzünden ve beden dilinden daha fazla soru sormak, daha fazla şey öğrenmek istediğini görüyorum, ama kızların hatırı için bunu yapmıyor. Bunun yerine, gözleri kısılmış bir şekilde, "Bir şeye ihtiyacı olan var mı?" diye soruyor. Hayır diyoruz, ama yine de, endişeli olduğu ve yerinde duramadığı için, kimse aç olmamasına rağmen, otomatlardan kızlara atıştırmalıklar alıyor. Kimse yemek istemiyor.

Barda Fritos paketleri dokunulmadan duruyor. Cass ve Mae'nin bar taburelerine uzanıp onları kendime doğru çekiyorum. Kendini kötü hissetmeye başlayan Mae için bir çöp kutusu istiyorum. Bugün daha önce yediği tüm krep ve şurupları düşünüyorum ve sonunda bunların geri geleceğini biliyorum. Bayan Dahl bize çöpü ve ıslak bir bez getiriyor, ben de bezi Mae'nin yüzüne bastırıp, "Nefes al. Sadece nefes almaya çalış." diye mırıldanıyorum. İşe yaramıyor. Ben bezi boynunun arkasına koyup serinletmeye çalışırken, küçük plastik kutuya kusmaya başlıyor.

"Ne kadar dediler?" diye soruyorum Bayan Dahl'a, polisin gelmesini, burada olmalarını sabırsızlıkla bekliyorum. Reese ve Wyatt'ın o kulübede olduğunu düşünmek içimi bulandırıyor. Neler oluyor olabilir, neler yaşıyor olabilirler? Ben, hiçbir şey yapmadan, olup bitenlere izin veriyorum. Cass ve Mae'yi burada bırakıp, kulübeye yalnız gitmek, güvende olup olmadıklarını veya yaralanıp yaralanmadıklarını görmek aklımdan geçiyor, ama geri dönme, Cass ve Mae'yi yabancılarla bırakma fikri katlanabileceğimden fazla.

Bayan Dahl barın arkasında volta atıyor. Her seferinde gözleri kapıya kayıyor, ancak oturduğumuz yerden dışarıyı görmek imkansız. "Söylemediler canım. Sadece birini göndereceklerini söylediler."

Başımı salladım ve Mae'nin sırtını okşadım. Cass'in yüzü bembeyazdı ve bunun Mae'nin kusmasından mı, çöp kutusundaki kusmuk kokusundan mı yoksa yaşanan diğer her şeyden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Yanağını okşadım. "Burada çok fazla acil durum olduğunu sanmıyorum," dedim kimseye özel olarak hitap etmeden, polisin gelmesini umutsuzca istiyordum, ama bu büyüklükteki bir kasabada çok fazla polis olmadığını da tahmin ediyordum.

Adam, evine dönüp karısını ve çocuklarını kontrol etmeye karar verir. Bayan Dahl itiraz etmeye çalışarak, "Bunun güvenli olup olmadığından emin değilim, polis gelene kadar olmaz. Bence beklemeniz daha iyi olur," der. Ama adam yine de gider, Bayan Dahl onu kapıya kadar uğurlar, kapıyı açmadan önce dikkatlice dışarı bakar. Adam gittikten sonra kapıyı hızla kapatır ve sürgüyü çeker. Polis gelene kadar yapacak bir şey, vakit geçirecek bir yol aramak için bara geri döner. Adamın kirli bardağını lavaboya koyar ve ardından bir bezle barı silmeye başlar, bunu yaparken bize bakar, üst dudağında ter belirmeye başlar. "İyi misin tatlım? Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sorar.

Ona hayır diyorum. Hayır, hiçbir şeye ihtiyacım yok. Ama aynı zamanda hayır, iyi değilim. Kardeşim ve karısı öldü. Reese ve Wyatt'ın nerede olduğunu, hayatta olup olmadıklarını, ölüp ölmediklerini bilmiyorum ve bu suçluluk duygusu beni kemiriyor. Bayan Dahl, bar bezini amaçsızca daireler çizerek hareket ettiriyor ve ilk başta düşüncelere dalmış, kör bir şekilde onun pürüzlü, yıpranmış ve nasırlı ellerine ve bezin tezgah üzerindeki hareketine bakıyorum, dün gece Reese'in Emily'ye söylediği son şeyi düşünüyorum, ta ki üzerimde gözler hissedene ve Bayan Dahl'ın barı silerken bize soğuk, sabit bir bakışla baktığını fark edene kadar.

Cass de bunu fark ediyor, bana sokuluyor ve yüzünü koluma saklıyor.

Greta Dahl'ın bakışları sinirlerimi bozuyor, ta ki paranoya başlayıp polisin gelmesinin bu kadar uzun sürmesinin sebebinin, ofise yalnız başına telefon görüşmesi yapmak için girip kapıyı arkasından kapattığı halde polisi aramamış olması olup olmadığını merak etmeye başlayana kadar.

Reese

“Nereye gidiyorsun?” diye soruyor Emily. Birkaç dakika sonra. Dökülen mutfakta durmuş, yiyecek dolu poşetlerimizin temizlenmemiş hiçbir şeye değmesine izin vermeyeceği için her yeri Lysol mendillerle siliyor ve bu sefer ona katılmıyorum. Bir an ona bakıyorum. Nolan'la daha önce yaşananlardan dolayı hala üzgün. Gözleri donuk ve yorgun görünüyor, belki de öyledir, belki de sadece üzgündür. Nolan yukarıda, paylaşımları gereken odada, kapısı kapalı ve Emily olmanın ne kadar yalnızlık verici olduğunu düşünüyorum.

"Biraz yürüyüşe çıkalım," diyorum kapı koluna uzanırken.

"Tek başına yürüyüşe çıkmanı istemiyorum."

“Neden olmasın? Bana ne olacağını düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum, ama biz daha yeni geldik. Henüz buraları bilmiyorsunuz. Kaybolabilirsiniz.”

"Kaybolmayacağım."

"Öyleyse Wyatt ve Mae'yi de yanınıza alın."

“Neden? Hepimiz kaybolmak için mi?” Hiçbir şey söylemeyince içimden bir ah çektim. “Mecbur muyum? Sadece beş dakika kadar yalnız kalmak istiyorum.”

"Evet," diyor, "yapmalısın."

Ellerimi havaya kaldırıp Wyatt ve Mae'yi çağırdım. Mae üst kattaydı, ama Wyatt dışarıda, dört yüz dolarlık beyzbol sopasıyla (eğer bir daha hafifliği veya alaşımli gövdesi hakkında bir şey duymak zorunda kalmazsam çok mutlu olacağım) hiçbir şeye vuruş deniyordu. Hazırlanmaları çok uzun sürdü, bu yüzden Mae'nin ayakkabıları giyildiğinde, Wyatt'ın sopası güvenli bir şekilde içeriye yerleştirildiğinde ve

sonunda çıkmaya hazır olduğumuzda, daha önce gördüğüm çocuğu aramanın bir anlamı yoktu çünkü gitmişti.

"Mae'ye göz kulak ol Reese. Uzaklaşmasına izin verme," diyor Emily biz ayrılırken.

"Nereye gitmek istersiniz?" diye soruyorum onlara.

Mae'nin umurunda değil, ama Wyatt otele giriş yaptığımız ve anahtarlarımızı aldığımız yere, yani otele geri dönmek istiyor çünkü orada oynamak istediği oyun makineleri var. Ben de tamam, neyse diyorum. Emily ve Nolan orada olmadığı sürece umurumda değil.

Kulübemizden otele kısa bir yürüyüş mesafesinde. Oraya giden yol, kulübemizden göle doğru giden patikadan farklı değil. Aslında, Emily'nin düşündüğünün aksine, kaybolmak için gerçekten aptal olmanız gerekir diye, üzerinde "Otel" ve "Havuz" gibi şeyler yazan küçük tahta oklarla işaretlenmiş, bu aptal tatil köyünün tamamından geçen aynı yıpranmış patika olabilir.

Oraya vardığımızda, kulübenin girişinde bir adam duruyordu, biz yaklaşırken sigara içiyordu ve gözleri üzerimdeydi; Skylar burada olsaydı, ona fotoğraf çekmesini söylerdi çünkü daha uzun süre kalırdı. Skylar bu gibi durumlarda her zaman ne söyleyeceğini bilir. Ben mi? Pek değil. Bunun yerine, bakışları beni utandırdı ve Emily'nin daha önce söylediklerini düşündüm. İnsanların böyle düşünmesini mi istiyorsun? Bir fahişe olduğunu mu? Adam bize yol açmak için zar zor kenara çekilirken, göz temasından kaçınarak tişörtümü düzelttim. Sigarasından uzun bir nefes çekti, neredeyse dumanı yüzüme üfleyecekti ki, gözleri Wyatt ve benim arkamda kalan Mae'ye kaydı. İzlerken, kot tulumunun altından çıkan ince, çıplak bacaklarını süzdü; tulumun bir askısı fazla büyüktü ve üst koluna kadar kayıyordu. "Hadi acele et, yavaş," dedim ona, dalgın dalgın, spor ayakkabısının ucuyla taşları ve toprağı tekmelediğini görünce.

"Çok hızlı yürüyorsun," diye sızlanıyor.

"Çok yavaş yürüyorsun. Acele et."

Mae'yi benden önce içeri sokuyorum, bu sapığın peşimizden gelmemesi ve biz çıktığımızda hala burada olmaması için Tanrı'ya dua ediyorum.

Kulübenin içinde, bir duvar boyunca slot makineleri ve atari oyunları diziliydi; Wyatt hemen oradan ayrıldı ve Mae ile beni geride bıraktı. Mae DVD kiralama bölümünü gördü ve bir tane alıp alamayacağımızı sordu. Cebimde üç dolar vardı, bu yüzden Emily'nin bana geri ödemesini sağlarsa sorun değil dedim, çünkü tanesi bir dolardı ve ben banka değilim.

"Neden ona öyle sesleniyorsun?" diye soruyor Mae.

"Ona ne diyeceksin?"

"Emily."

"Neden olmasın? Zaten adı da bu değil mi?"

"Adı anne."

Gözlerimi deviriyorum. Onlara yüzlerine karşı Emily ve Nolan diye seslenmiyorum. Artık, Emily bana bunun "saygısızlık işareti" olduğunu ve "otoritesini değersizleştirdiğimi" söyledikten sonra, bunu yapmıyorum. Şimdi sadece içinden geçirip arkasından söylüyorum, çünkü Skylar da öyle yapıyor, annesine Caroline diyor, sanki arkadaşarmış gibi.

Mae'nin, sanki ben doğmadan önce yapılmış gibi görünen, son derece az sayıdaki DVD'yi incelemek için uzaklaşmasını izlerken, Wyatt da kumar alışkanlığını beslemek için bir atari oyununa jeton atıyor. Daha önce de bu yüzden başı belaya girmişti: çevrimiçi kumar, Emily ve Nolan'ın kredi kartlarını ganimet kutuları ve diğer oyun içi satın alımlar için çalmak, fantezi futbolunda borç biriktirmek gibi. Yasal kumar yaşı meselesini nasıl atlattığını bilmiyorum ama başardı. Onu yakaladıklarında, telefonunu ve bilgisayarını bir aylığına elinden aldılar ve çaldığı binlerce doları geri ödemesi için ev işleri yaptırıldılar. Sorunun çözüldüğünü düşünüyorlar. Çözülmedi. Bunun yerine Wyatt, kumar oynamak için para kazanmak amacıyla eski Pokémon kartlarını ve büyükannesinin antika gümüş eşyalarını (henüz ölmedi ama ölmeye hazırlanıyor, artık ihtiyacı olmayan şeylerden kurtuluyor) Emily'nin bodrumdaki bir kutuda sakladığı eşyaları satmaya başladı, ama onlar fark etmediler ve ben de onlara söylemeyeceğim çünkü söylersem Wyatt beni uykuymda öldürür.

Zaman öldürmek için amaçsızca dolaşıyorum. Pansiyon berbat bir yer. Çocuklar yalınayak ve ıslak bir şekilde, sanki havuzdan veya plajdan yeni çıkmış gibi dolaşıyorlar. Duvarlarda neon Budweiser tabelalarının yanında devasa doldurulmuş balıklar var. Kayıp bir kız için bir ilan var. İlanı okuyorum ve kızın kaybolduğunda 147 cm boyunda ve 42 kilo olduğunu görüyorum. En son yaklaşık beş yıl önce bir arkadaşının evinden bisikletle dönerken görülmüş, bu da hayatta olma ihtimalinin çok düşük olduğunu gösteriyor. Onu bulmak için bir Facebook sayfası var, "Kylie Matthews'ı Bulmaya Yardım Edin". İlan, bilgisi olan herkesin polisi araması veya Facebook sayfasını ziyaret etmesi gerektiğini söylüyor. Mae, ilana baktığımı görüyor ve kız hakkında "Kim o?" diye soruyor, ben de "Kimse değil" diyorum.

"Hiç kimseye benzemiyor," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Öyleyse o kim?" diye soruyor, aynı tabeladaki ilk resmin yanındaki başka bir resmi işaret ederek.

"Aynı kız," diyorum çünkü bu, yaşı ilerletilmiş bir fotoğraf.

"Hayır, değil," diyor Mae, bana aptalmışım gibi bakarak.

"Evet, öyle. Bu onun önceki hali," diyorum, ilk resme işaret ederek. "Ve eğer—" diye söze başlıyorum, parmağımı bir sonraki resme götürerek ve ailesinin onu resimlerde büyürken görmesinin, gerçek hayatta değil de, nasıl bir şey olacağını merak ederek.

"Eğer ne?" diye sordu Mae, sözlerimi yarıda kestiğimde, ona "eğer ölmediyse" demek istemediğimden, çünkü birincisi onu korkutmak istemiyordum, ikincisi de muhtemelen Emily'ye bir şey söylerdi ve sonra ölü kızlar hakkında konuştuğum için başım belaya girerdi.

"Henüz bir film buldunuz mu?" diye soruyorum onun yerine.

O yapmadı. Mae kaçıp gitti ve ben odanın diğer tarafına gittim; orada yırtık keçeli, jetonla çalışan bir bilardo masası vardı ve birkaç çocuk oynuyordu, ebeveynleri ise uzun ahşap barda bira bardaklarıyla oturmuş, sarhoş olup eğleniyorlardı. Buranın eğlenceli olduğunu düşünüyorlarsa, dışarı pek çıkmadıklarından şüpheliyim. Kulübe loştu. Duvarlar ve zemin ahşaptı ve tek ışıklar 1970'ten beri buradaymış gibi görünüyordu, ki muhtemelen öyledir. Toz ve yağla kaplıydılar ve neredeyse hiç olmayan donuk, sarı bir ışık yayıyorlardı. Hatıra olsun diye doldurulmuş balığın fotoğrafını çektim (hashtag şimdiye kadarki en kötü tatil) ve kendime tekrar acımaya başladım—keşke burada olmasaydım diye—kulübenin diğer tarafındaki küçük pencereden onu gördüm, daha önce ormanda yürürken gördüğüm çocuğu ve onu gördüğüm andan itibaren her şey değişti.

Kalbim duracak gibi oldu. Birdenbire bedenim hafifledi, sanki havada süzülüyordum. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, dünyanın geri kalanını - müziği, bardaki insanları, kızarmış balık kokusunu, Wyatt'ı, Mae'yi- tamamen dışladım, sadece ikimiz kaldık.

Emily'nin Mae'ye göz kulak olmam gerektiğiyle ilgili söylediklerini tamamen unuttum.

Courtney

Cass ığlık atar. Mae geri çekilir, birinin kapı kolunu sertçe çekiştirmesi ve ardından kilitli olan kulübe kapısını sanki bir elin topuğuyla vurur gibi yumruklamasıyla yüzü bembeyaz kesilir.

Kollarımı iki kızın etrafına doladım, onları kendime doğru çektim, yüzlerini göğsüme bastırdım. Kapıda kimin olduğunu, polis mi yoksa başka biri mi olduğunu merak ederken kalbim hızla çarpıyordu.

Cass'in çığlığı bir refleks, istemsiz bir şeydi, ama sonra ne yaptığını fark edip kapının diğer tarafındaki kişinin burada olduğumuzu anlamaması için sessiz kalması gerektiğini anlayınca, ellerini ağzına bastırıp sustu, gözleri dolunay gibi kocaman açılmıştı.

Bayan Dahl kapıya doğru bakıyor. Bezi tezgâhın üzerine bırakıp barın arkasından çıkarken Cass benden uzaklaşıyor ve çığlık atarak fısıltıyla, "Hayır! Açma!" diye bağırıyor.

"Yapmaz tatlım," diye fısıldadım saçlarını okşayarak. "Kim olduğunu görene kadar yapmaz. Öyle değil mi?" diye sordum hem Cass'in hem de kendimin hatırı için. Kolay hedefleriz. Kime güvenebileceğimi bilmiyorum, belki de kimseye güvenemem. Evden çıkmadan önce bir bıçak ya da Elliott'ın çok amaçlı aleti gibi bir şey, kendimizi koruyacak bir şey almadığıma pişmanım. Barda gözlerimle bir kutu kesici görüyorum, ama ulaşamayacağım bir yerde. Gerekirse ona doğru atılabilirim, ama kutu kesicinin bıçağı bir iki santim kadar. Ne kadar hasar vereceğini bilmiyorum.

"Doğru," diyor Bayan Dahl. Yine de, kapıya doğru yaklaşırken korkuyorum, kalbim göğsümde ve boynumda gümbür gümbür atıyor.

"Hayır," diye sızlandı Cass tekrar. "Bakma. Açma."

"Ya babamsa?" diye soruyorum Cass'i rahatlatmak için, sesimdeki korkuyu duymamasını umarak. "Ya bizi arıyorsa?"

Elliott olabilir. Gerçekten olabilir. Ona daha önce mesaj attım. Mesajı görmüş olsaydı, ne olduğunu görmek için gölden hemen geri dönerdi. Keşke burada olsaydı, bugün balık tutmaya gitmeseydi, çünkü ne yapacağını bilirdi. Kızları benden daha güvende tutardı. Beni de güvende tutardı. Benim aksime, Elliott Wyatt ve Reese'i kontrol etmek için kulübeye geri dönerdi; en başta onları almadan gitmezdi. Gölün üzerindeki kanoda, karanlıkta Elliott'ı düşünüyorum. Ne olduğunu bilmiyor. Emily ve Nolan'ın öldüğünü bilmiyor.

Dün gece, Elliott ve ben Emily ve Nolan'ın evindeydik, saat sekizi biraz geçene kadar. Ayrıldığımızda hava kararmıştı, gökyüzü hafifçe parlıyordu, ancak güneş çoktan ufuk çizgisinin altına inmişti. Verandada yalnız başına duran ve ağaçların arasından onu görene kadar el sallayan Emily'ye veda ettik. Onu hayatta son kez gördüğümü bilmiyordum. Cass ve Mae çoktan bizim kulübemizdeydiler, eve gelmemizi bekliyorlardı. İçeri girdiğimizde çatı katında uzanmış, kıkırdıyorlardı. Orada ne bu kadar komik? Elliott'ın kızlara seslendiğini ve onların hep birlikte kahkahalarını tutmaya çalıştıklarını hatırlıyorum.

Hiç bir şey.

"Hiç de önemsiz bir şey gibi görünmüyor," diye takıldı.

"Sorun yok," diyor Bayan Dahl şimdi pencereden dışarı bakarak. "Polisler." Elini uzatıp sürgüyü açıyor. Nefesimi tutuyorum, ancak kapı açılıp onları kendi gözlerimle görünce bırakıyorum: uzun boylu ve geniş omuzlu birkaç adam, arkalarında ise ağaçların arasından kırmızı-mavi polis ışıkları yanıp sönüyor.

Gözlerimi kapatıp elimi kalbime bastırdım, rahatlamış bir şekilde öne doğru çöktüm. "Polisler burada. Artık güvendeyiz," diye fısıldadım Cass ve Mae'ye.

Polisler kulübeye girdiğinde ancak onu görebiliyorum: yeğenim Wyatt, polis memurlarının arkasında duruyor ve onların iri cüsseleri arasında kaybolup gidiyor.

Gözlerimden rahatlama gözyaşları süzüldü, yüzümden aşağı aktı. "Wyatt," diye seslendim, oturduğum yerden kalkıp ona doğru gittim, onu kollarıma aldım ve Wyatt on dört yaşında olmasına ve sevgi ve sarılma gibi şeylerden hoşlanmamasına rağmen, bedeninin bana özgürce teslim olduğunu, kollarımda gevşediğini hissettim.

“İyi misin? Yaralandın mı?” diye soruyorum, ellerimi saçlarının arasından geçirip, gözlerini görebilmek için saçlarını kenara itiyorum; gözleri benimkilerden kaçınıyor. Mae gibi Wyatt da uyuşuk, tepkileri yavaş, gözleri şaşkın. Yavaşça başını sallıyor, bu da bana hangi soruma cevap verdiğini merak ettiriyor: iyi mi yoksa yaralı mı, çünkü anlamak zor. Kan yok, belirgin bir yaralanma belirtisi yok, ama iyi görünmüyor.

Memurlardan biri, yüzünde ve ellerinde çiller olan genç, kızıl saçlı bir adam, öne çıkıp Wyatt'a kim olduğumu ve beni tanıyıp tanımadığını sordu.

Wyatt yavaşça başını salladı. "Courtney Teyze," diye zar zor söyleyebildi, bedenini benden uzaklaştırarak. Sesi çekingen, omuzları öne doğru kamburlaşmış, bu da onu olduğundan daha küçük gösteriyor, oysa Wyatt benden daha uzun.

“Ben Wyatt’ın teyzesiyim,” dedim memura. “Courtney Gray. Onları bulan benim.” Onları. Kelimeyi söylerken neredeyse boğuluyordum, boğazım daralıyor, ağzım birden sulanıyor, bugün yediğim azıcık şey bile kusmak üzereydi. Elimle ağzımı kapatıp, Emily ve Nolan’ın yerdeki buruşmuş bedenlerinin görüntüsünü yutmaya çalışıyordum; memur orada durmuş, sanki ne yapacağını bilemiyormuş gibi, sanki duygusal tepkimden rahatsız olmuş gibi, bana göz ucuyla bakıyordu.

“Bir şeye ihtiyacınız var mı?”

Titreyen ellerimi yumruk yaparak, "Sorumlu olan kişiyle konuşabilir miyim?" diye sordum. Gözlerim ondan ayrılıp arkasında duran iki adama kaydı, çünkü onlar ondan daha yaşlı ve bana yaşça daha yakınlardı.

Ama genç kızıl saçlı, “Benim efendim, Dedektif Evans,” diyor ve diğer üniformalı memurların aksine, günlük kıyafetler, uzun kollu gömlek ve pantolon giymiş, altında siyah bir taktik yelek olduğunu görüyorum ve bir insanın dedektif olmak için ne yapması gerektiğini, kaç yaşında olması gerektiğini veya ne kadar deneyime sahip olması gerektiğini ve kendisinin herhangi bir deneyimi olup olmadığını merak ediyorum. “İsterseniz benimle konuşabilirsiniz.” Başımı sallıyorum, gözlerimi zorla kapatıyorum, duvardaki kan lekelerini görüyorum, görmemeye çalışsam da, aklımdan atmaya çalışsam da. Mide bulantısı geçene kadar nefes alıp veriyorum, bunu tekrar tekrar yapıyorum.

Gözlerimi açtığımda hâlâ bana baktığını fark ettim. Bakışlarımı kaçırıp Wyatt'a baktım. "Yaralandı mı?"

"HAYIR."

"Onu nerede buldunuz?"

"Üst kattaki yatak odalarından birinde uyuyordu," diyor ve ben de yüzümü buruşturuyorum, Wyatt'ın bulunduğu nasıl uyuyor olabileceğini merak ediyorum, ta ki tekrar bakıp bu sefer Wyatt'ın yüzünde hâlâ yastık izleri olduğunu görene kadar.

Wyatt uyuyor muydu? Bu nasıl olabilir?

"Oturabilir mi?" diye soruyorum, çünkü Wyatt'ın yüzü solgun ve dengesiz, tıpkı okyanusta durup ayaklarının altındaki kumların kaymasını hissetmek gibi.

"Eğer isterse." Wyatt'ın yanına gidiyorum. Dirseğinden tutup Cass ve Mae'nin yanındaki bar taburesine oturmasına yardım ediyorum ve sonra arkamı dönüyorum.

"Şurada konuşabilir miyiz?" diye sordum, dedektifi odanın diğer tarafına, çocukların hâlâ görülebildiği yere doğru takip etmeden önce işaret ederek. Çocuklar sessiz, heykel gibi, kimse konuşmuyor. "Onları gördü mü?" Dedektif bana döndü, duruşu geniş, elleri belinde. "Kardeşim ve karısı," dedim, o hiçbir şey söylemeyince. "Cesetler. Wyatt onları gördü mü?"

"Evet, yaptı. Kısmi ölçüde."

"Sınırlı ölçüde. Bunun anlamı ne ki?"

"Onu, görmesi gerekenden fazlasını görmeden evden çıkarmak için elimizden gelen her şeyi yaptık, ancak ne yazık ki adli tıp uzmanı gelene kadar cesetleri taşıyamıyoruz."

Anlayışla başımı sallıyorum. Polislerin Wyatt'ı kolundan sıkıca tutarak evden çıkardığını, onu üst kattaki koridorda Nolan'ın cansız bedeninin yanından geçirdiklerini hayal ediyorum. Wyatt'ın gözlerini kapatıp kapatmadığını, dümdüz ileriye bakıp bakmadığını, yerde yatan Nolan'a bakmaktan kaçınıp kaçınmadığını merak ediyorum. Bunun onun üzerinde nasıl bir iz bırakacağını ve bunun sonuçlarıyla hayatı boyunca nasıl başa çıkacağını düşününce boğazımda bir düğüm oluşuyor. Bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

"Bunu kim yaptı?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Daha yeni başladık..." diye söze başladı.

Sözünü kestim ve bunun yerine "Nasıl öldürüldüler?" diye sordum.

"Bunu henüz bilmiyoruz. Ölüm nedenini adli tıp uzmanı belirleyecek, ancak bunu yapar yapmaz size bildireceğiz."

"Peki ya Reese?" diye soruyorum boğazımı temizleyerek, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. "O nerede?"

"Reese?" diye soruyor, başını hafifçe sallayarak. "Özür dilerim, ben—"

“Yeğenim. O—” diye söze başlıyorum ama kelimeler ağzımdan kaçıyor ve sorumu tamamlayamıyorum. Öldü mü? Elbette öldü, çünkü ölmemiş olsaydı, Wyatt'la birlikte burada olurdu. Wyatt uyurken, birileri kulübeye girip üçünü de öldürdü. Mucizevi bir şekilde, hayatta kalan tek kişi o.

Ancak dedektifin cevabı beklenmedikti. "Kulübede başka kimse yoktu. Sadece iki ölü ve onu bulduk."

“Anlamıyorum,” dedim, göğsümde bir sıkıntı hissederek. “Orada olmalı. Bütün odaları, dolapları kontrol ettin mi?”

“Kulübenin her yerini aradık. Başka kimse yoktu.”

“Bu doğru olamaz. Orada olmalı.”

İlk düşüncem onların beceriksiz oldukları, arama sırasında Reese'i bir şekilde gözden kaçırdıkları oldu. Sinirlendim. Ama o ısrarla, "Hayır, hanımefendi. Sadece ölen iki kişi ve o vardı," diyerek çenesini Wyatt'a doğru kaldırdı.

Vücut ısımın yükseldiğini hissediyorum. Birdenbire çok ısınıyorum, koltuk altlarım ve kasıklarım terliyor, sabahlığımın içinde klostrofobik hissediyorum, daha kötüsü Reese'in ölü olup olmaması mı yoksa Emily ve Nolan'ı öldürenlerin onu kaçırmış olması mı diye düşünüyorum, eğer öyleyse ona ne gibi akıl almaz şeyler yapıyorlar acaba? Midem bulanıyor, ağzımda ekşi bir tat var.

Dün gece, biz uyurken, birinin kulübelerine girip Emily ve Nolan'ı öldürüp Reese'i kaçırdığını düşünüyorum. Elliott ve ben dün gece yatak odasının penceresini açık bırakmıştık. Kulübede klima yok. Gece sıcaklıkları elli derecenin altına düşse de, Elliott'ın vücut ısısı yüksek. Son birkaç gecedir gelen temiz hava bir nimet oldu. Evden ayrıldığımızda, hava kalitesi uyarıları ve acımasız nemle birlikte doksan derece civarındaydı. Sonuç olarak, geceleri odamıza sızan, sis gibi etrafımızı saran, çam kokulu, topraksı havayı çok sevdim. Elliott'ın beş yıl önce burada kaldığı zamandan beri tesisin eskidiğini ve hatırladığı kadar büyüleyici olmadığını bilmeme rağmen, son birkaç gecedir uyuduğum kadar iyi uyuduğumu hatırlamıyorum. Buraya geldiğimizde, burayı tavsiye ettiği için bile kendini suçlu hissetti; ben ona iyi olduğunu ve Four Seasons beklemediğimizi söyledim.

Dün gece, açık pencerelerden içeriye hafif bir esinti giriyordu. Yamalı yorgana sarıldım, Elliott'ın vücudundan gelen ıslığı emmek için ona iyice sokuldum; o da benim ona kur yaptığımı sandı ve ona hayır demek zorunda kaldım - ellerini nazikçe iterek - Cass ve Mae sadece altı metre ötede

uyanıkken olmaz. Ne yazık ki itaat etti, bunun yerine kollarını bana doladı ve öylece uyuyakaldık. Kızları kontrol etmek için sabah üçte uyandım, onları televizyon açıkken uyurken buldum, ama şimdi kendi kendime mi uyandım yoksa bir şey mi beni uyandırdı diye merak ediyorum.

Yeğeniniz kaç yaşında?

"On yedi yaşında. Adı Reese. Reese Crane."

Benden onun bir fotoğrafı olup olmadığını soruyor ve telefonumda bir gün kadar önce çekilmiş, Cass'in yanında güvertede dururken, eli Cass'in omzunda olan, doğal ve makyajsız bir fotoğrafını buluyorum. O gün bol bir tişört giymişti, tişört üst bacağına kadar uzanıyordu, bacakları tişörtün altında çıplaktı, saçları havayla kurutulduğu için dağınık ve dalgalıydı. Cass kuzenini çok seviyor, ama Reese'in Cass'e olan sevgisi bir sıcak bir soğuk, yine de ona ilgi gösterdiğinde Cass'in öz saygısının arttığını görebiliyorum.

Ona şöyle bir göz bile atmıyor. "Ve ölen kişi..."

"Lütfen onlara öyle demeyi bırakın," diyerek sözünü kestim, sözlerim o kadar sertti ki adam şaşkınlıkla iki kez baktı.

"Bağışlamak?"

"Ölenler. İsimleri var, biliyor musunuz? Nolan ve Emily Crane."

Kimsenin beni duyup duymadığını görmek için odanın diğer tarafına baktı; duymuşlardı, çünkü diğer polis memurları yukarı baktı. Wyatt da baktı. Dedektif Evans, egosu incinmiş bir şekilde arkasına döndü. Bana zoraki bir gülümsemeyle, sadece beni yatıştırmak için, "Özür dilerim hanımefendi. Haklısınız. Tabii ki duyuyorlar. Bay ve Bayan Crane, Reese'in anne babası mı?" dedi.

"Evet."

"Nasıl anlaşıyorlardı?" diye soruyor Dedektif Evans, tıpkı birinin hangi pizza türünü sevdiğini sorar gibi, son derece rahat bir tavırla.

"Affedersiniz?" diye sordum; sorusu ve ima ettiği anlam, birdenbire nefes almamı zorlaştırdı.

"Nasıl geçiniyorlardı diye sordum," diyor, sanki ilk seferinde duymamışım gibi. Hemen cevap veremiyorum çünkü veremiyorum, çünkü yan komşudaki katliamı ve Reese'in bir şekilde bundan sorumlu olduğunu düşünmek, ki o da bunu ima ediyor, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar korkunç.

"Reese'in onlara zarar verecek bir şey yaptığını mı düşünüyorsun?" diye soruyorum, başımı sallayarak ve savunmaya geçerek. "Hayır. Hayır. Bu

mümkün değil. Olan bu değil. Birisi Reese’i kaçırdı. Birisi Reese’i aldı,” diye ısrar ediyorum.

Ama bunu söylerken bile, Elliott'la vedalaşıp geceyi geçirmek üzere kendi yazlığımıza dönmeden önceki dün geceyi düşünüyorum. Reese, Emily'ye kızgındı, bu alışılmadık bir durum değildi çünkü Reese her zaman Emily'ye kızgın gibiydi. Dün gece neden kızgın olduğunu bilmiyordum, çünkü Emily'nin ona bakış şekli ya da Reese'in kıyafetleri veya saçları hakkında yaptığı bir yorum kadar basit bir şey onu kızdırmış olabilirdi.

Ama Reese'in tahta basamaklardan öfkeyle çıkarken sarf ettiği zehir dolu sözleri, bir yatak odasının kapısını o kadar sertçe çarptığını ki tüm kulübenin sarsıldığını, aramızda garip bir sessizliğin çöktüğünü ve ardından Elliott'ın dizime dokunup gitmemizi önerdiğini hatırlıyorum.

Senden nefret ediyorum. Keşke ölsen.

Dedektif Evans beni izliyor. "Bunu nereden çıkardınız hanımefendi? Birinin onu kaçırdığını nereden biliyorsunuz?" diye soruyor.

“Şey... yani ben Reese’i tanıyorum. Ve biliyorum ki o asla ailesine zarar vermezdi,” diyorum kendi kendime, sadece kızgın olduğunu ve insanların kızgın olduklarında söylemek istemedikleri şeyleri söyleyebileceklerini söyleyerek.

“Birinin onu kaçırdığına inanmanız için bir nedeniniz var mı? Birinden mi korkuyordu? Tehdit mi ediliyordu?”

"Biz buralı değiliz, Dedektif Bey. Burada kimseyi tanımıyoruz."

Yine de, az önce barda oturan adamı düşünüyorum. Havuz başında bikiniyle güneşlenen Reese'e dik dik bakan erkekleri, yetişkin erkekleri, evli erkekleri düşünüyorum.

Bunu herkes yapabilirdi. Herkes onu kaçırabilirdi.

“Bay ve Bayan Crane'i en son ne zaman canlı gördünüz?”

Dün geceyi, her şeyin nasıl geliştiğini düşünüyorum. Cass ve Mae, bizde kalıp kalamayacaklarını sordular. O sırada onların yazlığındaydık ve Emily, Elliott ve benim yalnız bir gece geçirebilmemiz için kızların orada kalmasını önerdi. Kısa bir an için bu fikirden heyecanlandım, çünkü Elliott ve ben artık neredeyse hiç kendimize vakit ayıramıyorduk. Tek çocuklu bir aile olduğumuz için, yaptığımız hemen hemen her şey Cass'i de içeriyor. Ailece film gecesi, ailece oyun gecesi. Bir şişe şarap açmayı, alçak koltukta oturup geç saatlere kadar sohbet etmeyi düşündüm.

Ama Reese itiraz eden, bu planlara engel olan kişiydi. Burada uyumayacaklar. Asla. Bütün gece onları dinlemeyeceğim.

Reese'in tepkisinden dolayı Emily'nin kendini kötü hissetmesini istemedim, bu yüzden hayır dedim; Elliott'ın muhtemelen erken yatacağını, çünkü balık tutmaya erken gideceğini söyledim. Onları tutabiliriz, dedim. Ve sonraki gece de senin yazlığında kalabilirler.

Artık bir daha asla böyle bir gece olmayacaktı. Cass ve Mae'nin de öldürülmeye ne kadar yaklaştığını düşündükçe içimde bir inilti yükseliyor. Onları Emily'nin yanında, kapalı verandanın zemininde yatarken hayal ediyorum. Ölü olduklarını görüyorum. Küçük bedenlerinde kan görüyorum ve zihnim Emily ve Nolan'ın ölümleriyle doluyor. Öldürüldüler. Ölü. Öldürüldüler. Bunu zihnimde tekrar tekrar söylüyorum, ta ki kelimeler anlamını yitirene ve artık onları anlamlandıramaz hale gelene kadar. Emily ve Nolan'ın artık yaşamadığı gerçeğini kabullenemiyorum. Gittiler. Hayattaki son anlarını düşünüyorum ve öleceklerini biliyorlar mıydı, korkmuşlar mıydı, karşı koymuşlar mıydı yoksa her şey o kadar hızlı oldu ki tepki vermeye vakitleri mi olmadı diye merak ediyorum.

Bana istemediğim bir bardak su getiriliyor. Ben istemediğim için Dedektif Evans bardağı alıyor, bir yere koymadan önce etrafına bakınıyor—tozlu bir pencere pervazına karar veriyor—ve sonra bana dönüyor.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ancak cevap verebiliyorum. "Dün gece," diyorum. "Belki sekiz buçuk civarı. Kocam ve ben onların yazlığındaydık. Wyatt ve Reese de oradaydı. Kızlar, Cass ve Mae, bizim yazlığımızda yalnızdılar. Onlar on yaşında," diyorum, sanki onları birkaç saatliğine evde yalnız bırakma kararımı savunma ihtiyacı duyuyormuş gibi, oysa kocam çocuk yetiştirmek hakkında hiçbir şey bilemeyecek kadar genç. "Ve biz hemen yan taraftaydık. İyi olacaklarını varsaydık ve öyle de oldular. Dört yetişkin kart oynadı, birkaç içki içti ve sonra kocam ve ben kızları kontrol etmek için geri gelmelerini söyleyerek iyi geceler diledik. Emily ve Nolan'ı canlı olarak son gördüğümüz an buydu."

Bir şey söyledim ve bu dedektifin ilgisini çekti. Daha dik durdu, etrafına bakındı ve Elliott'ın yokluğunu ilk kez fark etti.

"Kocan nerede?" diye sordu yavaşça, başını yana eğerek; sözleri, ne kadar masum görünse de, sinirlerimi bozuyordu.

Reese

Rüzgarın savurduğu bir yaprak gibi pencereye doğru süzülüyor, rüzgarın beni alıp götürmesine izin veriyorum. Orada durup, paslı bir kamyonetin kasasından kutuları indiren çocuğu izliyorum; tamamen onun kollarına odaklanmış durumdayım: bronzlaşmış teni, beyaz tişörtünün kısa kolunun altından kısmen görünen dövmesi ve kutuları kaldırırken kasılan pazıları, onları otoparkın karşısına taşıyıp açık bir kapının yanına istifleme şekli. Gözlerimi ondan alamıyorum. Hipnotize olmuş gibiyim. Büyülenmişim. Kamyonetin arka kapağını kapatırken, dar tişörtü ve kot pantolonuyla ne kadar iyi görüldüğünü düşünürken, her yerim ısınıyor ve kulübenin yanındaki otomat makinesine doğru yürüyor. Parayı içeri attıktan sonra uzanıp bir Pepsi alıyor, kapağını açıp bir çırpıda içiyor ve ben de onu içerken izliyorum; yutkunurken boynuna, yüzünün kenarlarından süzülen tere (tenine ne kadar yakın olduğu için kıskanıyorum) ve içmeyi bitirirken yavaşça aşağıya inen, gözlerimle kenetlenen koyu renk gözlerine tamamen odaklanıyorum.

Kalbim durdu. Aptal gibi donakaldım, kendime pencereden beni göremediğini, görüşünü engelleyen bir gölge veya parlamanın olması gerektiğini söyledim.

Ama sonra dudaklarının kenarında bir gülümseme belirliyor, elini kaldırıp sallıyor.

Sonuçta beni görebiliyor.

Pencereden uzaklaşıyorum. Yanaklarımın yandığını hissederek kendimi saklıyorum. Utanarak Wyatt ve Mae'ye, "Gitmeye hazır mısınız?" diye soruyorum, ama bu pek de bir soru değil.

Sadece Wyatt cevap veriyor. "Henüz değil. Bu seviyeyi geçtikten sonra gidebiliriz."

Arkamı döndüm, Mae'nin arkamda olduğunu sandım. Ama değilmiş, şimdiye kadar geri dönmüş olması gerekirdi. Özellikle de sadece on tane film arasından seçim yapmam gerekirken, film seçmek bu kadar uzun sürmemeliydi. Gözlerimi duvara diktim, yine salyangoz gibi davrandığı için sinirlenmişim, gerçi Mae her zaman salyangoz gibidir. Normal insanlar Mae'nin yaptığı her şeyi yarı sürede yaparlar, ama o affedilir çünkü zaten hayatta bile olmamalıydı.

Sinemanın bulunduğu alan bomboş. Mae orada değil; gitmiş.

Kalbim yine hızlı hızlı atıyor, ama bu sefer öncekiyle tamamen farklı bir nedenden dolayı.

"Mae nerede, Wyatt?" diye soruyorum ama oyununa o kadar dalmış ki beni duymuyor. "Wyatt," diyorum tekrar. "Mae nerede?"

"Nereden bileyim? Onu gözetlemekle görevliydin, hatırlıyor musun?"

Mae'nin DVD aramaya gittiğinden beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Dışarıya ne kadar süre baktığımı da bilmiyorum, beş dakika mıydı yoksa on beş dakika mı.

"Onu bulmama yardım edin," dedim, gözlerim kulübenin her yerinde geziniyordu ama Mae hiçbir yerde yoktu. "Mae!" diye seslendim, daha önce gördüğüm o sapık birdenbire aklımdan çıkmıyordu, içeri girdiğimizde gözlerinin benden Mae'ye nasıl kaydığını hatırladım. O an aklıma gelebilecek en kötü şeyleri düşündüm. Çocuk istismarcıları. İnsan kaçakçılığı. "Mae!" diye bağırdım, insanların dönüp bakacağı kadar yüksek sesle.

Kimse yardım teklif edemedi, karanlık bir perdenin arkasından belirir; gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzü bembeyazdır ve omzunda bir adamın eli vardır. Perdede "Sadece Yetişkinler İçin" yazan bir tabela bulunmaktadır.

"Sanırım birileri biraz yolunu şaşırmış," diyor gülerek.

"Buraya gel," dedim, Mae'nin kolundan tutup onu ondan uzaklaştırarak. "Ne düşünüyordun? Okuma bilmiyor musun, aptal? O bölüm yetişkinler için," dedim, "Sadece Yetişkinler" tabelasını göstererek.

"Bilmiyordum," diyor, gözleri dolmak üzere, bu yüzden ona aptal dediğim için neredeyse kendimi kötü hissediyorum. Neredeyse. "Özür dilerim."

"Öyle olmalısın. Beni çok korkuttun. Sana neler olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" Mae başını sallıyor, gözlerinde yaşlar var, çünkü bilmiyor,

Çünkü bu dünyada yaşayan sapıkları ve onun gibi küçük kızlara neler yaptıklarını hayal edemiyor ve ben de ona bunu anlatacak kişi olmayacağım.

“Bir şey buldun mu?” diye sordum. Elinde The Parent Trap (Ebeveyn Tuzağı) adlı kitap vardı ve onu bana uzattı. “Ver şunu,” dedim, ödeme yapıp çıkabilmek için kitabı elinden çekip aldım.

ıkarken, kayıp kızın posterinin yanından tekrar geçerken Mae'ye, “Eğer dikkatli olmazsan,” dedim, “ona ne olduysa sana da aynısı olacak.”

Mae'nin korkmuş bir şekilde omzunun üzerinden geriye baktığını izliyorum. İyi, diye düşünüyorum. Korkmalı da. Belki bir daha böyle ortadan kaybolmaz.

“Anneme söyleyecek misin?” diye soruyor daha sonra, ormanın içinden geçen aynı yıpranmış patikayı takip ederek kulübeye doğru dönerken.

“Kesinlikle hayır,” diyorum çünkü bu Mae'nin suı olmazdı. Emily ve Nolan'ın gözünde Mae'nin hiçbir yanlış yapma şansı yok. Suç benim olurdu, çünkü ona daha iyi göz kulak olmamıştım.

“Evet, belki yaparım,” diyor Wyatt.

“Sakın yapma,” diyorum ona.

“Eğer susmamı istiyorsanız, bunun bir bedeli olacak.”

“Sen tam bir pislisin. Hem, cebimde gerçek iki dolarım var,” diyerek cebimden parayı çıkarıp ona uzatmaya çalıştım. “Al. İstersen alabilirsin.”

Ama kabul etmiyor. “Venmo'n var,” diyor, ama on dört yaşındaki küçük kardeşimin beni tekrar şantaj yapmasına asla izin vermeyeceğim. Wyatt tam bir dolandırıcı. Beni sokağa çıkma yasağını çiğnerken yakaladığı zaman yirmi dolarımı kaybettim. antamda bir şişe Nolan's Tito's ile evden çıkarken yakaladığı zaman ise daha fazlasını kaybettim.

“Defol git Wyatt. Sana hiçbir şey vermeyeceğim.”

Kulübeye geri döndük. Teyze Courtney ve Amca Elliott, küçük kuzenim Cass ile birlikte oradaydı. Yetişkinler içki içmişti, bunu Emily'nin sesinin tizleşmesinden ve teninin sarhoşken olduğu gibi kızarmasından anladım. Elinde de bir Old Fashioned vardı; en sevdiği ve muhtemelen ilk içtiği değildi. Hayır, kesinlikle ilki değildi. Nolan hemen arkasında duruyor, elini omzuna koymuş, sanki birbirlerinden hoşlanıyorlarmış gibi, ama biliyorum ki bu misafirler için bir numara. Teyze Courtney, Cass ile birlikte kanepede oturuyor. Amca Elliott barmenlik yapıyor, mutfakta bir şişe burbonla duruyor ve biliyorum ki daha sonra, kimse bakmıyorken, rica edersen bana biraz verebilir.

“İşte buradasınız!” diye haykırdı Emily, bardağını yere bırakıp yanımıza gelirken. “Nasıl geçti? Bir şey buldunuz mu?” diye sordu, Mae'nin hangi filmi seçtiğine bakmak için eğilerek.

Wyatt'ın gözleri gözlerime takıldı, çünkü benden üç yaş küçük olmasına rağmen benden birkaç santim daha uzundu. "Ona sen mi söylemek istersin, yoksa ben mi?" diye sordu.

“Neyi anlatacaksın?” diye soruyor Emily ayağa kalkarak. Wyatt ona Mae'yi kaybettiğimi, onu tek başına porno bölümüne girmesine izin verdiğimi, porno bölümüne girmesine hiç izin vermediğimi ve orada gördüğü şeylerin normal bir insanın gözlerini yıkamak istemesine neden olacağını söylese nasıl olurdu diye düşünüyorum.

"Önemli değil," diyorum. "Sadece filmin bedeli olarak bana bir dolar borçlusun."

Emily cüzdanına uzanırken, ben de telefonumdan Venmo uygulamasını açıp Wyatt'a sus payını ödedim; sırlarımı saklaması için ona son kez para ödemeyeceğimi biliyordum.

Courtney

"Balık tutuyorum," diyorum dedektife, boğazım düğümleniyor, Elliott'ın hâlâ gölde olduğunu ve olanlardan habersiz olduğunu biliyorum. Mesajıma cevap vermedi, yani bildiğim kadarıyla onu hiç görmedi. "Kocam balık tutuyor." Bu sabah kızlarla neler yaşadığımızı ve onun tamamen habersiz olduğunu düşünüyorum. Geri dönecek, yakaladığı balığı kutlayacak. Onun suçu değil. Olanlardan haberdar olmasının hiçbir yolu yok, yine de burada olmaması ve bunu yalnız başıma atlatmam beni rahatsız ediyor.

"Ne zaman ayrıldı?"

"Bu sabahın erken saatlerinde."

"Saat kaç?"

"Saat beş."

"O ayrılırken uyanık mıydınız?" diye soruyor dedektif.

"HAYIR."

"Ama onun gittiğini duydunuz, değil mi?"

"Hayır, uyanmadım. Kızlar beni uyandıran kadar uyanmadım."

"Saat kaçtı o zaman?"

"Altı otuz ya da yedi olabilir."

"Yani kocanız saat beşten önce ayrılmış olabilir mi?"

Tam da tuzağa düştüm. "Saat beşte çıkacağını söyledi. Balık tutmaya gitmek için neden daha erken çıkacağını anlamıyorum." Aslında, dün gece, hâlâ Emily ve Nolan'ın evindeyken, Elliott telefonundan güneşin doğuşunu kontrol etti. Saat 5:18'de doğacaktı. Eğer saat beşte çıkmış olsaydı, hava çoğunlukla karanlık olurdu, gökyüzü sadece ağaçların arasından geçip göle doğru ilerlerken, kanoyu suya indirip üzerine binerken nereye gittiğini görebileceği kadar aydınlık olurdu.

“Ama onun ne zaman ayrıldığını kesin olarak bilmiyorsunuz. Doğru mu?”

“Evet,” diyorum, kelimelerimi dikkatlice düşünerek, ne demek istediğini, hangi varsayımlarda bulunduğunu bilerek. “Doğru.” Kaşlarını kaldırıyor. “Ama saat beşten önce olmazdı. Şafak vakti gölde olmak istedi çünkü balık tutmak için en iyi zaman o,” diyorum, Elliott’ın dün gece bana söylediği şeyi tekrarlayarak.

Sabah saat üçte kızları kontrol etmek için uyandığımı hatırlamaya çalışıyorum. Acaba kendi kendime mi uyandım yoksa bir şey mi beni uyandırdı diye tekrar düşünüyorum. Birdenbire kendime geldiğimi, yatakta oturur vaziyette olduğumu, sesler duyduğumu ve ancak bir dakika sonra bunların televizyondan geldiğini fark ettiğimi hatırlıyorum. Yukarıdaki çatı katından ekranın yumuşak, ürkütücü ışığını görerek yatak odasından sessizce çıktım. Merdivenden tırmanıp dört ayak üzerinde sürünerek televizyona doğru gittim ve kapattım. Kızlar yatakta derin uykundaydı, Elliott’ın iPad’i Cass’in kolunun altında bir güvenlik battaniyesi gibi duruyordu. Yatmadan önce oyun oynamış olmalılar. iPad’i Cass’in kolunun altından aldım ve mutfak tezgahına bırakarak aşağıya indim. Sabah Cass’le konuşup Elliott’ın iPad’ini kullanmadan önce izin istemesi gerektiğini hatırlatmayı aklıma not ettim.

Yatak odasına girdiğimi hatırlıyorum. Kapıyı çekip yatağa geri döndüm, televizyonun ışığı gözlerimi kamaştırıyordu. Televizyon kapandıktan ve kulübe zifiri karanlığa büründükten sonra, gözlerim aniden gelen ışık yokluğuna alışmakta zorlanıyordu.

Hatırlayamadığım şey şu: Yıpranmış yatağa uzanıp, üzerime battaniyeyi çekip uykuya daldığımda, Elliott yanımda yatakta mıydı?

Çocuklarla birlikte beni pansiyondan yazlığa geri götürmek epey çaba gerektiriyor. Polisler bize eşlik ediyor, aralarında bizi tutarak, elleri tabancalarında, yürürken etrafı gözleriyle tarıyorlar; uzaktan siren sesleri duyuluyor, yardıma gelen ek ekipler geliyor.

Yol boyunca insanlar neler olup bittiğini görmek için kendi kulübelerinden dışarı çıkıyor, güvertelerinden bizi bir petri kabındaki bir şeymişiz gibi inceliyor, korkuluklara yaslanıp Mae’nin yırtık pantolonunu, dizlerindeki ve ellerindeki kanı, yüzlerimizdeki boş bakışları süzüyorlar.

Yanımızdan geçerken, elinde kahvesiyle verandasında duran bir adam, "Her şey yolunda mı memurlar?" diye sordu.

"İçeri gir ve kapını kilitle," diyor Dedektif Evans ve adam doğrulup çimlerde top oynayan çocuklarını çağırıyor.

Korkum çok büyük. Yürürken etrafımıza bakıyorum, gözlerim ağaçları tarıyor, kaslarım gergin ve kaçmaya hazır. Polisler yanımızda olsa bile kendimi savunmasız hissediyorum, hiçbir yer güvenli değilmiş gibi, çocuklarla birlikte kaçabileceğimiz veya saklanabileceğimiz hiçbir yer yokmuş gibi.

Aynı zamanda, keder göğsüme bir fil gibi ağır bir şekilde çökmüş, nefes almamı zorlaştırıyor; acı ancak inanamama duygusuyla hafifliyor.

Belki bu gerçek değil. Belki de olmuyor. Belki de sadece bir rüya.

Elliott, geri döndüğümüzde kulübede bizi bekliyor. Dışarıda, elinde telefonuyla küçük verandada volta atıyor, bizim için çok endişeli. "Aman Tanrım," diyor, verandadaki basamakları ikişer ikişer çıkarak yanıma geliyor, kollarını omuzlarıma doluyor ve beni kendine çekiyor. Bacaklarım neredeyse titreyerek göğsüne yaslanıyorum. Yüzümü gömleğine bastırıp, onun o yoğun, nemli kokusunu içime çekiyorum. Rahatlama hissi çok büyük. O artık burada. Güvendeyim. Bunu yalnız yapmak zorunda değilim.

Ama aynı zamanda, güvertede duran balıkçılık malzemelerini, bu gezi için özel olarak aldığı oltayı ve olta kutusunu, sabah yakaladığı balıklarla dolu soğutucuyu görünce içimde öfke ve kızgınlık sancıları hissediyorum.

Elliott, benden uzaklaşırken elleriyle yüzümü kavrayıp gözlerimin içine derinlemesine bakarak, "Senin için çok endişelendim. Em ve Nolan'ın evine gitmeye çalıştım ama polis beni içeri almadı. Sordum ama kimse bana neler olduğunu söylemedi. Mesajını gördüm. Neler oluyor Court? Her şey yolunda mı? Tanrım," diyor sonra kendi kendine cevap vererek. "Elbette hayır. Elbette yolunda değil."

Elliott, onların öldüğünü söylediğimde gözle görülür şekilde şok oldu. Yüzü buruştu. Geriye doğru sendeledi, söylediklerimi anlamaya çalışırken gözlerini kırptırdı. "Öldüler mi?" diye sordu, başını sallayarak, ellerini saçlarının arasından geçirerek, ensesini tuttu. "Ne demek öldüler? Bu mümkün değil. Onları daha dün gece gördük. Hayır," diye karar verdi, "bir hata olmalı. Ölmüş olamazlar."

"Öldüler," diye fısıldıyorum sesim. "Dün gece biz ayrıldıktan sonra ya da bu sabahın erken saatlerinde oldu, bilmiyorum. Öldürüldüler Elliott. Birileri onları öldürdü. Bu sabah onları kulübelerinde buldum. Mae," diyorum ona

yaklaşarak, “bu sabah onları kulübelerinde buldum. Kan. Aman Tanrım,” diyorum zihnindeki görüntüyle mücadele ederek. Ağlamaya başladığımda Elliott bana uzanıyor, omuzlarımdan tutup beni kendine çekiyor ve kucaklıyor.

"Biliyorlar mı?" diye kulağıma fısıldadı, gözleri arkamda zombiler gibi duran, sessiz, duygusuz, omuzları düşük ve kolları yanlarında cansızca sarkmış üç kişiyi süzdü.

"Biliyorlar."

"Reese nerede?"

"Kayıp."

Tekrar geri çekiliyor, yüzümü, gözlerimi inceliyor. "Ne demek kayıp?"

"Bilmiyorum. Sanırım Emily ve Nolan'ı öldüren onu da götürdü."

Reese'in tekmelediğini, direndiğini, yerden kaldırılıp yüzü görünmeyen bir adam tarafından kulübeden dışarı taşındığını ve adamın büyük elinin onu susturmak için ağzına bastırıldığını hayal ediyorum.

"Sence öyle mi, Court? Ne demek düşünüyorsun? Neden öyle düşünüyorsun?" diye soruyor, sözleri inanılmaz çünkü tüm cevaplara sahip olmamamızdan, nerede olduğunu bilmememizden dolayı hayal kırıklığına uğramış. Bana kızgın değil; Reese için endişeleniyor. Ben de endişeleniyorum. "Bir not ya da bir tür fidye talebi var mıydı?"

"Hayır," diyor Dedektif Evans yanımda durarak. Elliott'ın gözleri ona kayıyor, sanki biz konuşurken orada başka birinin olduğunu ancak şimdi fark etmiş gibi. Elliott uzun süre bakıyor, ta ki Dedektif Evans, "Hiçbir not yoktu. Hiçbir fidye talebi de yoktu," diyene kadar.

"Elliott, bu Dedektif Evans. Dedektif Evans, eşim Elliott."

Elliott başını salladı. Bakışlarını tekrar bana çevirerek sordu: "Eğer ortada bir not ve fidye talebi yoksa, birinin onu kaçırdığını nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü eğer biri onu almasaydı," diyorum, "başka nerede olabilirdi ki?"

Elliott geri çekiliyor. Sözlerimi dinliyor, zihni birdenbire farklı bir yöne kayıyor. Hiçbir şey söylemiyor ama gözlerime bakıyor, aramızda sessiz bir konuşma geçiyor ve ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü biliyorum.

Senden nefret ediyorum. Keşke ölsen.

Reese onları öldürmedi.

Küvetin kenarına dizlerimi açıp başımı dizlerimin arasına sıkıştırarak otururken, kusmamaya çalışıyorum ama zaten kusmuşum, kusmuk tuvalet suyunda kepekli gevrek gibi dönüyor, kokusu iğrenç.

Onları o öldürmedi. Biliyorum, öldürmedi. Dışarıda bir katil var ama o değil. Bunu yapmazdı. Bunu yapamazdı. Yandaki katliamı, o kulübenin içindeki kan dökülmesini düşünüyorum. O da onlar gibi bir kurban. Birileri onu elinde tutuyor.

"İyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor Elliott banyo kapısından, parmak boğumlarıyla hafifçe vurarak. Ne kadar zamandır burada olduğumu bilmiyorum ama Elliott'ın endişelenip beni aramaya gelmesi için yeterince uzun bir süre olmuş olmalı.

Doğrulup sabahlığımın koluyla ağzımı siliyorum. "Hemen çıkıyorum," diyorum.

Ayakta durmak bile zor. Çok yorgunum. Tek istediğim yatağa girip, yorganı başımın üstüne çekip uyumak. Bunun yaşanmadığını, gerçek olmadığını düşünmek istiyorum ama yapamıyorum. Dedektif Evans da bizimle birlikte kulübede. Wyatt ve Mae ile oturup onlara sorular sorabilmesi için beni bekliyor. Bunu sonra yapamayız; şimdi yapmalıyız, ama içimde bunu yapacak güç olup olmadığını bilmiyorum. Yine de başka seçeneğim yok. Bunu Nolan ve Emily için yapmak zorundayım. Durum tersine olsaydı—eğer ben ölmüş olsaydım ve onlar hayatta olsaydı—onlar benim için yaparlardı. Polisin katilimi bulmasına yardım ederlerdi ve kayıp çocuğumu bulup eve getirirlerdi.

Tuvaleti sifonladım ve sonra banyo lavabosunun başında durup aynadaki yansımama baktım. Kendimi neredeyse tanıyamadım. Perişan haldeyim. Yüzüm lekeli, gözlerim ve yanaklarım şişmiş ve kızarmış. Saçımı bugün taramadım ve düğüm düğüm olmuş, ama taramaya da zahmet etmedim çünkü nasıl görüldüğüm umurumda değil ve şu anda saçımı taramak için bile gücüm yok. Emily ve Nolan öldü. Saçımın nasıl görüldüğünün ne önemi var ki? Hala gün boyu giydiğim aynı kıyafetleri giyiyorum—pijamamın üzerine sabahlığımı—ama yakasında ve kolunda kusmuk, manşetinde ise kan var.

Eğilip musluktan doğrudan bir yudum su aldım, ağzımda çalkalayıp tükürdüm; lavaboda kusmuk izleri gördüm.

Banyo kapısını açıp kapı aralığında Elliott'ın yanından hızla geçtim, dirseklerimiz birbirine değdi. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu, bana doğru uzanırken, ben de kolumu elinden kurtarıp uzaklaştım.

“Sadece üzerimi değiştirmem gerekiyor. En kısa sürede çıkacağım. Dedektife haber verir misin lütfen?” diye sordum, yatak odasına girip ona cevap verme fırsatı vermeden kapıyı kapattım. Yatak odasında, dağınık yatağın kenarına oturmuş, baş ağrıyla boğuşuyordum ve dedektifin, ne kadar kasıtsız olursa olsun, aklıma bu küçük şüphe tohumlarını ekmesinden nefret ediyordum.

Yani kocanız saat beşten önce ayrılmış olabilir mi?

Dün geceyi tekrar düşünüyorum. Zamanda geriye gitmeye, Elliott'ın sabah 3'te, çatı katına çıktıktan, kızların televizyonunu kapattıktan ve yatağıma döndükten sonra burada olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, yumuşak yatağın altımda batışını, Elliott'ın arkamdan bana sarılmasını, sıcak elinin kalçama kaymasını, vücudunun sıcaklığını veya uyurkenki sığ nefes alışverişinin sesini hayal etmeye çalışıyorum. Bunu yapamıyorum, ama bunun bir önemi yok, diye kendime söylüyorum, çünkü yarı uykudaydım ve onun yokluğunu da hatırlamıyorum, soğuk ve boş bir yatağa yalnız döndüğümü de hatırlamıyorum.

Elliott buradaydı. Elbette buradaydı.

Kot pantolon ve tişört giyiyorum. Derin bir nefes alıyorum, sonrasında olacaklara kendimi hazırlıyorum.

Yatak odasından çıktığımda Elliott'ın yukarıda olduğunu ve hayal ettiğim gibi koridorda beni beklemediğini gördüm. Cass ile birlikte çatı katında oturuyordu, böylece dedektif Wyatt, Mae ve benimle yalnız konuşabilecekti.

Oturma odasında, Wyatt sarkık bir sandalyeye yığılmış, telefonuna bakıyordu. İnternet bağlantısı olabilir veya olmayabilir. Belki de çevrimdışı bir oyun oynuyordu çünkü cep telefonu şebekesi değişkendir; istediği gibi gelir ve gider. Yüzündeki yastık izleri kaybolmuştu ve bu sabah neler yaşadığını düşündüm. Yatağında derin uykuda olduğunu, belki de polislerin odaları kontrol etme sesleriyle uyanmadan önce huzurlu bir rüyaya dalmış olduğunu hayal ettim. Geldiklerinde yatak odasının kapısını çalmazlardı; kendileri içeri girerlerdi ve bunu hayal ediyorum: polislerin kapıyı şiddetle açıp karşı duvara çarpıp geri sektirmesi, Wyatt'ı yatakta bulması, silahlarını ona doğrultup, sanki bir şüpheliymiş gibi, sanki onları öldüren oymuş gibi donup kalmasını bağırmaları. Kafası karışmış, aklını kaybetmiş olmalıydı. Sonra ne olduğunu, polislerin ona anne babasının öldüğünü söyleyip söylemediklerini merak ediyorum. Mutlaka yapmışlardır, çünkü onu yatak

odasından çıkmaya ve koridorda Nolan'ın cesedinin yanından geçmeye hazırlanmış olmaları gerekirdi. Wyatt'ın ağlayıp ağlamadığını, korkup korkmadığını, polisin onu teselli edip etmediğini merak ediyorum.

Wyatt ve Mae'nin yas tutmaya vakitleri olmadı. Acaba ebeveynlerinin öldüğü gerçeğini kabullenmeye başladılar mı, yoksa inkâr halindeler mi, bunun gerçek olmadığına, Nolan ve Emily'nin her an kapıdan girebileceğine dair sahte bir umut mu besliyorlar? Hayatlarında onları ölüme hazırlayacak hiçbir şey olmadı. Hiçbir evcil hayvanları ölmedi. Emily'nin babası öldü, ama yıllardır Alzheimer hastasıydı ve bu yüzden ölümünden önce ona hiç yakın değillerdi. Onun için yas tutmadılar, Emily ve Nolan için tutacakları gibi değil.

Wyatt'ın omzuna elimi koydum. Başını kaldırdı ve baktığında, onda Nolan'dan o kadar çok şey gördüm ki, nefesim kesildi. Bu, saçında veya vücut şeklinde değil – çünkü Wyatt uzun boylu olmasına rağmen henüz gelişmemişti – ama koyu kahverengi gözleri, yuvarlak yüzü, dolgun yanakları ve hafifçe çıkık kulakları gibi yüz hatlarında kendini gösteriyordu. Wyatt'ın sağ gözünün hemen üzerinde bir yara izi var. Beyzbol oynarken aldığı bir darbe sonucu yıllardır duruyor. Olayı hatırlıyorum, gözüne darbe aldığı gece, Emily acil servisten arayıp Reese ve Mae'yi almaya gelip gelemeyeceğimi sormuştu. Hem dıştan hem de gözün içinden çok kanama olmuştu. Görme yetisinin bir kısmını kaybedebileceğinden endişelenmişlerdi, şükürler olsun ki kaybetmedi, ama yine de haftalarca etkileyici bir mor gözü vardı ve şimdi de yara izi.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye soruyorum.

Wyatt başını salladı, koyu ve kalın saçları gözlerinin önüne düşerek onları gizledi.

"Pekala," diyorum. "Yaparsan bana haber ver."

Kanepeye oturuyorum. Mae yanıma doğru kayarak oturuyor, bacağını benimkine iyice yaklaştırıyor, yüzü ifadesiz, gözleri kızarmış. Kolumu omzuna doluyorum, Dedektif Evans karşımadaki sandalyeye otururken onun bana yaslandığını hissediyorum ve onu izliyorum; boyunu, atletik yapısını, kızıl saçlarını, çillerini inceliyorum. Lisede kızıl saçlı bir arkadaşım vardı ve çocuklar acımasız olabildiği için sürekli alay konusu oluyordu. Dedektif Evans ise kızıl saçlılığını benimsemiş gibi görünüyor. Sandalyede kendinden emin bir şekilde oturuyor, bacaklarını genişçe açmış, yer kaplıyor ve sanırım hiç alay konusu olmamış ya da kızların onu sevmesinde bir sorun yaşamamış.

"Yeğenimi bulmak için ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum, polisin hiçbir şey yapmadığından ve Reese'i kurban değil de şüpheli olarak gördüklerinden endişeleniyorum.

"Onu arıyoruz, Bayan Gray," diyor Dedektif Evans. "AMBER Alarmı yayınladık ve onu NCIC Kayıp Kişi Dosyasına kaydettik. Onu veya onu elinde bulunduran herhangi birini yakalamak için yol blokları kurduk. Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz." Sonra telefonuna bakan Wyatt'a bakıyor. "Birazcık telefonu bırakabilir misin?" diyor.

Ama Wyatt telefonunu bir kenara koymuyor. Bunun yerine tereddüt ediyor, dedektife ve bana bakıyor, sanırım, bunu yapmak zorunda olup olmadığını merak ediyor. "Ya istemezsem?" diye soruyor sonunda, Dedektif Evans'ın sabrını sınavarak, doğrudan yüzüne bakarak. Dedektif Evans tereddüt etmiyor, ancak eminim ki hayır denmesine, hele de Wyatt'ın yaşındaki birinden hayır denmesine alışık değil.

Ses tonum yumuşak, yalvarır gibiydi. Wyatt için korkuyordum, Dedektif Evans'ın hayır demeye devam ederse nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. "Onu kaldır Wyatt. Lütfen. Sadece bir süreliğine."

Ama Wyatt hâlâ öyle yapmıyor ve bunun meydan okumaya mı çalıştığından yoksa kederin bir yansıması olup, yıkılmamak ve ağladığını görmemizi engellemek için isyankar bir tavır mı sergilediğinden emin değilim. Yine de Dedektif Evans'ın ne yapacağı, ne söyleyeceği konusunda endişeliyim. Uzun süre Wyatt'ı izliyor (Wyatt'ın gözleri telefonuna kayıyor), yüzü ifadesiz.

"Bana senin yaşındaykenki halimi hatırlatıyorsun," diyor Dedektif Evans sonunda, sesi kontrollü bir şekilde ve Wyatt, benim gibi, Dedektif Evans'ı on dört yaşında hayal ederek yukarı bakıyor.

"Öyle mi?" diye soruyor Wyatt, şüpheyle. "Nasıl yani?"

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleyen insanlardan hoşlanmazdım. Bu yüzden otorite figürlerinden nefret ederdim. Öğretmenler, ebeveynler, antrenörler, aklınıza kim gelirse."

Söylediklerinden bir şey aklına kazınıyor. Wyatt fazla bir şey söylemiyor ama kıpırdanıyor, koltuğuna daha da gömülüyor, hâlâ telefonuna bakıyor.

"Bir kez daha soracağım," diyor Dedektif Evans. Telefona başıyla işaret ediyor. "Bir süreliğine telefonu bir kenara bırakıp birkaç sorumu cevaplayabilir misin, böylece kız kardeşini bulup anne babana kimin zarar verdiğini çözebiliriz? Onu bulmak istiyorsun, değil mi?" diye soruyor. Bu sefer Wyatt isteksizce telefonu bir kenara koyuyor, zaten internetin

çalışmadığına dair kendi kendine bir şeyler mırıldanarak telefonu koltuğun koluna yüzüstü koyuyor.

Dedektif Evans arkasına yaslandı. "Dün gece kulübenizde bir şey duydunuz mu?" diye sordu. Wyatt omuz silkti. "Evet mi, hayır mı?"

Wyatt hiçbir şey söylemiyor. Sandalyesinde sessizce oturuyor ve ellerine bakıyor.

"Wyatt? Dedektifin sorusunu duydun mu?" diye soruyorum ve hâlâ cevap vermeyince: "Wyatt? Beni duydun mu?"

"Sana zaten söyledim," diyor, gözlerini yukarı doğru kaydırarak.

Gözlerindeki öfke karşısında şaşkına dönerek, "Bize daha önce ne söylediniz?" diye sordum.

Wyatt hiçbir şey söylemiyor.

"Dinle Wyatt. Bunun zor olduğunu biliyorum," diyor Dedektif Evans, sesindeki beklenmedik yumuşaklık bir an için onu bana sevdirdi. "Anne babana ve kız kardeşine bunu yapan kişiyi bulmak istiyorum. Bence bana bu konuda yardımcı olabilirsin. Mesele şu ki, aramaya ne kadar erken başlarsak, onları bulma olasılığımız o kadar yüksek olur. Ama sen bizimle konuşmadıkça bunu yapamayız. Üçünü de en son gören kişi sensin, bu da yardım edebilecek tek kişinin sen olabileceğin anlamına geliyor. Dün gece kulübende olanları hatırlamaya çalış. Olağandışı bir şey duydun mu? Sıradışı bir şey oldu mu?"

Wyatt yerinde kıpırdandı. "Bilmiyorum. Sanmıyorum," dedi bu sefer.

"Öyle düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"HAYIR."

"Pekala," diyor Dedektif Evans. "Bana dün gece olanları anlatın. Teyzeniz ve amcanız akşam yemeğine geldiler, doğru mu?" Wyatt, sandalyesine yaslanmış bir şekilde başını sallıyor. "Saat kaçta ayrıldılar?"

Wyatt bana baktı ve sordu: "Saat kaçta ayrıldın?"

"Belki sekiz ya da sekiz buçuk," diyorum, Emily ve Nolan'la iskambil oynadığımız, bir şişe şarap ve birkaç bira içtiğimiz, Emily ile Reese arasında tartışma çıkmadan önce ve oradan ayrıldığımız anı zihnimde tekrar canlandırarak.

Ancak bu sefer, olayı zihnimde tekrar canlandırırken, unuttuğum bir şeyi hatırladım. Elliott ve ben ayrılırken, Emily ona doğru eğildi ve sözleri temkinli ama fark etmeyeceğim kadar da gizli olmayan bir şekilde, "Yarın seninle özel olarak konuşabilir miyim? Sana bir şey sormak istiyorum,"

dedi ve Elliott, sanki hazırlıksız yakalanmış gibi tereddüt etti, sonra da "evet" dedi.

Oradan ayrıldıktan sonra Elliott'a bu konuda soru sormayı düşünmedim bile. Tamamen unuttum, çünkü ikimiz de Reese ile olanlara o kadar odaklanmıştık ki aklımdan çıkmıştı.

"Teyzeniz ve amcanız yazlığınızdan ayrıldıktan sonra ne oldu?"

"...Bilmiyorum...çok sessizdi."

"Nasıl sessiz?"

Wyatt omuz silkerek, "Sanki kimse konuşmuyormuş gibi," dedi.

"Uyumuşlar mıydı?"

"Kendi odamdaydım. Kapı kapalıydı. Nereden bilebilirdim ki?"

"Anlaşıldı." Dedektif düşünüyor ve sorusunu yeniden formüle ediyor.

"Teyzeniz ve amcanız gittikten sonra bir süre uyanık kaldınız mı?"

"Evet, sanırım öyle."

"Ne zaman uyuduğunuzu hatırlıyor musunuz?"

"Bir süredir uyuyamıyordum. Uyumaya çalıştım ama başaramadım. Burnum tıkalıydı, bu yüzden aşağı inip anneme söyledim ve o da bana ilaç verdi."

"Ne tür bir ilaç?"

"Sanırım alerji ilacı."

"Ne tür olduğunu biliyor musun?"

Omuz silkerek, "Pembe renkteydi," dedi.

"Benadryl miydi?"

"Belki."

Dedektif Evans başını kaldırıyor. Gözlerimiz buluşuyor.

Benadryl. Emily ona sakinleştirici etkisi olan Benadryl vermişti. Bu, Wyatt'ı uykulu yapmış olmalı; bu da gece boyunca, yaşanan her şey sırasında nasıl uyuduğunu ve bu sabah polis onu uyandırana kadar neden uyanmadığını açıklıyor.

"Pekala. Güzel. Bu yardımcı oldu, Wyatt. Benadryl almak için aşağı indiğinde saatin kaç olduğunu biliyor musun?" Wyatt başını salladı. "Sorun değil. Aşağı indiğinde annenin orada olduğunu söylemiştin. Yalnız mıydı yoksa yanında biri mi vardı?"

"Yalnızdı." Gözümde canlandırdığım şey şu: Emily diğerlerinden daha geç saatlere kadar ayakta kalıp, geceden kalan kulübeyi temizliyor ve Elliott ile benim eve o zaman döndüğümüze, ona eşlik etmek veya temizliğe yardım etmek için kalmadığımıza pişman oluyorum.

“Üzgündü,” diye ekliyor Wyatt, sesi ifadesiz bir şekilde. Sandalyesinde oturmuş, ellerine bakıyor ve ince bileğindeki siyah örgü bileziği kurcalıyor.

Sözleri yüzünden nefes almakta zorlanıyorum. Emily üzgündü. Hassas bir noktaya dokundu, bunu biliyordum, değil mi? Dün gece Elliott ile birlikte ayrılırken, Emily'yi güvertede görene kadar el salladığımızda, üzgün olduğunu biliyordum.

Emily benim en iyi arkadaşımdı. Nolan'ı tüm hayatım boyunca tanıyordum ama onu daha iyi tanıyordum. Cass ve Mae'nin yaşındayken tanışmıştık. Beşinci sınıfın ilk gününde, okula yeni başladığımda tanıştık ve Emily beni fark etti. Beni oyun alanında yalnız otururken gördü ve beşinci sınıftaki tek kişi gelip benimle konuştu. O andan itibaren ayrılmaz olduk. Başlangıçta Nolan onun için sadece benim büyük abimdi, ikimizin de sinir bozucu ve iğrenç bulduğu biriydi. Ta ki birdenbire Emily artık onun böyle biri olduğunu düşünmeyene kadar. Bir keresinde onu mutfağında, Oreo bisküvileri ve sütü yerken ona bakarken yakaladım. Ondan hoşlanıyordu.

Onun sevimli olduğunu düşündüğünü itiraf ettiğinde kusuyormuş gibi yaptım.

"Sen delirdin mi?" diye sordu.

Bunun çekiciliğini anlayamadım, ama ona hayır dedim. Tabii ki hayır. Emily'nin beni kızdıracak hiçbir şey yapabileceğini sanmıyorum.

Bununla birlikte, Nolan'ın bazen kaba biri olabileceğini, hatta yetişkin bir insan olmasına rağmen bazen on sekiz yaşında birinin duygusal zekasına sahipmiş gibi davrandığını herkesten iyi biliyordum. Onu üzüyordu ve onu sevsem de, geriye dönüp baktığımda, keşke onu onunla evlenmekten vazgeçirseydim dediğim zamanlar oldu. Uyumlu değillerdi. Ne çocukken ne de yetişkinlikte neredeyse hiçbir ortak noktaları yoktu.

Dün gece onunla kalıp konuşmadığıma, Elliott'la birlikte ayrıldığıma pişmanım.

"Üzgün olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye soruyor Dedektif Evans. "Size kendisi mi söyledi?"

“Bunu yapmak zorunda değildi. Ağlıyordu.” Bunu söylerken elim ağzıma gidiyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Biz gittikten sonra Emily'nin yalnız ve üzgün olduğunu düşünmek kalbimi kırıyor. Reese ile tartışmıştı. Bütün hafta Nolan'la kavga etmişlerdi. Elbette üzgündü. Ona destek olmak, onu teselli etmek için daha çok çaba göstermeliydim. Gittiğim zaman gitmemeliydim. Elliott'ı Cass ve Mae'yi kontrol etmesi için eve yalnız göndermeli ve ben de Emily ile kalmalıydim.

Dedektif, "Size neden üzgün olduğunu söyledi mi?" diye soruyor.

Wyatt, "Bunu saklamaya, öyle olmadığını göstermeye çalıştı, anlıyor musun?" diyor.

"Ağlamıyormuş gibi mi davranacaktı?"

"Evet."

"Ona neyin yanlış olduğunu sordun mu?"

Wyatt başını sallayınca, "Zor zamanlar geçiriyorlardı," diye ekledim—Mae'yi daha sıkı tutarak, ki onun ağladığını koluyla burnunu silinceye kadar fark etmedim—çünkü dedektifin onu Emily'ye neyin yanlış olduğunu sormadığı için kötü hissettirmesini istemiyordum. Emily güçlüydü; metanetliydi. Wyatt'ın onu üzgün görmesi onu mahvederdi ve sorsaydı, hiçbir şeyin yanlış olmadığını söylerdi. "Kardeşim işsiz. Para sıkıntısı çekiyorlar ve bu da evliliklerinde gerginliğe neden oldu."

"Kavga mı ediyorlardı?"

"Çevremizde değildi. Görebildiğimiz bir yerde değildi. Ama evet," diyorum, "kavga ediyorlardı."

"Siz de fark ettiniz mi?" diye soruyor dedektif çocuklara, ancak Mae ondan yüzünü çevirip koluma gömüyor.

"Bunu anlamamak için sağır olmak gerekir," diyor Wyatt.

"Ne konuda tartıştılar?"

"Ne konuda tartışmadılar ki?"

"Bunlar sadece sözler miydi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, hiç fiziksel şiddete başvurdular mı?" diye soruyor Dedektif Evans ve ben irkiliyorum, hayır, asla demek istiyorum. Ama bana sormuyor ve kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini bilmiyorum.

"Yani birbirinize vurmak gibi mi?" diye soruyor Wyatt.

"Evet. Birbirimize vuruyorlarmış gibi." Nefesimi tutuyorum, Wyatt'ın ne diyeceğini merak ediyorum, evde benim bilmediğim bir şeyler mi oluyor acaba?

Ama neyse ki Wyatt hayır diyor.

Dedektif Evans, "Pekala. Son birkaç günle ilgili başka neler hatırlıyorsunuz? Olağandışı bir şey oldu mu? Garip karşılaşmalar, tehdit içeren telefon veya mesajlar? Birinin düşmanı var mıydı?" diye soruyor.

Mae ilk kez konuşuyor, bedenini benden uzaklaştırıyor, gözleri dedektife değil bana dikilmiş bir şekilde, sanki bir sır açıklıyormuş gibi, "Reese bir çocukla tanıştı," diyor ve bu bende bir anıyı canlandırıyor.

Birkaç gün önceydi. Küçük havuz kulübesinin arkasındaydılar: Reese ve bir çocuk. Köşeyi döndüğümde onu orada, incecik kırmızı askılı bikini üstüyle, beline gevşekçe bağlanmış bir havluyla, saçları ve bronzlaşmış teni sanki sudan yeni çıkmış gibi sırılsıklam bir halde dururken gördüm. Yalınayaktı, tiz bir kahkaha atarken saçlarını savuruyordu, gülümsemesi çok genişti. O an, bu çocuğa tamamen aşık olduğu inkar edilemezdi. Arkadaşının önünde onu utandırmak istemediğim için durdum ve sessizce geri çekildim.

Başımı salladım. "Haklısın Mae, yaptı." Dedektife baktım. "Onları geçen gün havuzda gördüm. Bunun bir anlamı var mı, önemli mi bilmiyorum."

"Bu noktada her şey önem taşıyor," diyor. "Bu çocuğun adını biliyor musunuz? Kulübelerden birinde mi kalıyor?"

"Hayır. Sanırım o bir çalışan," diyorum, çünkü onu zaman zaman tişörtü ve düşük bel kot pantolonuyla havuz temizliği, bahçe ve bakım işleri yaparken, başkalarının yazlıklarına girip çıkarken, alet çantası taşıırken, bir şeyler tamir ederken, bir anahtarla içeri girerken görmüştüm.

"Onu tarif edebilir misiniz?"

"Uzun boylu," dedim. "Sanırım kahverengi saçlıydı. Özür dilerim, iyi göremedim."

"Peki ya sen, Mae? Bu çocukla ilgili aklında kalan bir şey var mı? Hatırlayabildiğin bir şey?" diye soruyor Dedektif Evans ve ona doğrudan adıyla hitap edip seslendiğinde Mae'nin kızardığını görüyorum. Ona bakıyorum, kucağındaki ellerinin titremesine, yanaklarına yapışmış kurumuş gözyaşlarına, dizindeki kan gibi. Gözlerimi kana çeviriyorum ve o anda zavallı Mae'nin hala aynı kıyafetleri giydiğini, üstelik daha önce altını ıslattığı için üzerinde idrar lekeleri olan kıyafetleri giydiğini fark ediyorum. Göğsümde keskin bir suçluluk duygusu hissediyorum, çünkü hatırlamamıştım, kendi kıyafetlerimi değiştirmiştim ama onun da değiştirmesi gerektiğini düşünmemiştim, gerçi şimdi bunu dile getirip onu utandırmak istemiyorum.

"Mae?" diye sordum, gözlerimi tekrar yüzüne çevirerek ve onu hafifçe dürterek. "Dedektif Evans'a çocuk hakkında söyleyebileceğin bir şey var mı?"

Başını salladı. "Kolunda yılan dövmesi vardı."

"Yılan dövmesi," diye tekrarladı Dedektif Evans ve Mae temkinli bir şekilde ona baktı ve tekrar başını salladı. "Onunla hiç konuştunuz mu?" Başını salladı. "Kız kardeşiniz size ondan hiç bahsetti mi? Belki adını?"

Mae tekrar başını salladı. "Ama onları birlikte gördüm. Ve bir gece onun sesini duydum," dedi.

"Onu duydun mu? Nerede?"

Mae, sanki devam etmekten çekiniyormuş gibi bana baktı, karışık saçları gözlerinin önündeydi. "Sorun yok," dedim, saçlarını yüzünden çekerek. "Ona söyleyebilirsin. Korkma."

"Reese'in başının belaya girmesini istemiyorum. Bana kızmasını istemiyorum," derken alt dudağı titriyor.

"Onu baş belasına sokmayacaksın Mae. Söz veriyorum. Reese'in başı dertte değil. Sadece ona yardım etmeye çalışıyoruz, hepsi bu. Onu bulmaya çalışıyoruz. Kızmayacak."

Yine de Mae tereddüt ediyor. Saçları yüzüne düşüyor ve "O bizim kulübemizdeydi" demesi bir dakika sürüyor.

"Nereden biliyorsunuz?"

"Gece yarısı tuvalete gitmek için kalktım. Onu duydum."

Nolan ve Emily'nin bundan haberi olmamalıydı. Reese'in gece yarısı bir erkek arkadaşını eve getirdiğini bilselerdi, akıllarını kaçırmış olurlardı.

"Ne duydun Mae?" diye sordu Dedektif Evans. "Anlatabilir misin?"

Mae önce bir şey söylemedi. Endişeliydi. Dedektiften gözlerini kaçırdı, gözleri benimkilerle buluştu. "Sorun yok," diye onu rahatlattım, inatçı saçlarını bu sefer yerinde kalması için nazikçe kulağının arkasına sıkıştırdım. "Söyleyebilirsin. Reese'e yardım etmemize yardım et."

Başını salladı. "Çılgılığını duydum," dedi. "Sonra da ağlamaya başladı."

Kalp atışlarım hızlanıyor. Reese'in ağladığını görmeyeli yıllar olmuştu. "Ailen duymadı mı?" Başını sallıyor. "Reese neden ağlıyordu? Biliyor musun?"

Başını tekrar salladı.

"Başka bir şey duydunuz mu?"

Mae başını salladı.

"Ne duydunuz?"

"Reese, onun kendisine zarar verdiğini, onu korkuttuğunu söyledi," diyor.

Göğsüm yine ağırlaştı. Boğazımın arkasında bir ağrı var ve Mae'yi sarsıp Emily ve Nolan'ı neden uyandırmadığını, kulübedeki çocuktan ve Reese'e zarar verecek bir şeyler yaptığından neden bahsetmediğini sormak istiyorum.

Ama bu Mae'nin suçu değil. O daha iyisini bilmiyordu, ama ben biliyordum. İlk kez onları birlikte gördüğümde Reese'e bu çocuk hakkında

soru sormadığım için, kim olduğunu, nasıl tanıştıklarını veya nasıl biri olduğunu sormadığım için pişmanlık duyarak titremeye başladım. En azından ilgi göstermeliydim, onları birlikte gördüğümü ona bildirmeliydim, çünkü belki de bana onun hakkında açılırdı. Belki de çok ısrarcı davrandığını, onu rahatsız ettiğini veya tehlikede olduğunu düşündüğünü söylerdi. Belki de Emily'ye söyleyemediği şeyleri bana anlatırdı, çünkü Emily onun annesiydi ve Tanrı korusun, bazen biraz kontrolcü ve esnek olmayan biriydi. Reese'i sevmediği için değil, sevdiği için.

“O gece başka bir şey duydun mu, Mae?” Başını sallıyor. “Tekrar geldi mi, belki başka bir gece?”

"Bilmiyorum."

“Son birkaç günle ilgili hatırlayabildiğiniz başka bir şey var mı? Olağandışı bir şey?”

Geriye dönüp düşünüyorum. "Kulübelerden birine hırsız girmişti," diyorum, o anı hatırlayarak, o zaman nasıl huzursuz hissettiğimi anımsayarak. Olay olana kadar, Elliott ve ben evde olduğumuzda veya Emily ve Nolan'ın kulübesine bir şey almaya gittiğimizde ön kapıyı kilitlemeden bırakma konusunda biraz fazla gevşek davranmıştık. Birinin içeri girip eşyalarımızı çalması konusunda endişelenmemiz gerektiği aklımıza bile gelmemişti.

"Nereden biliyorsunuz?" diye soruyor Dedektif Evans.

"Bir gün havuzda bazı kadınların bu konu hakkında konuşmalarını duydum."

“Bu ne zaman oldu?”

"Birkaç gün önce."

“Polise şikayette bulundular mı?”

“Bilmiyorum. Sadece kadınlardan birinin alyanslarının kayıp olduğunu ve kadının yüzüğün kulübeden çalındığını düşündüğünü biliyorum. Yüzüğü yüzmeye giderken çıkardığını, bir şifonyerin üzerine bıraktığını ve geri döndüğünde yüzüğün olmadığını söylediğini duydum. Durumu tesise bildirdiler.”

Dedektif başını salladı ve sonra Reese hakkında daha fazla soru sordu. Uyuşturucu veya alkol bağımlılığı, depresyon geçmişi, intihar eğilimi var mı? Wyatt ve Mae'nin hatırı için sesini alçaltmadı. Sadece sordu. Hayır dedim, ama sonra Emily'nin telefonunda gördüğü mesajı düşündüm; Reese'in bir arkadaşına "Kendimi öldürmek istiyorum" dediği mesajı. Bunu gerçekten mi kastetmişti? Dedektif Evans'a bunu anlatacak vaktim yoktu,

çünkü Reese'in boyunu ve kilosunu (ki bunları sadece tahmin edebiliyorum), saç ve göz rengini, dövme veya doğum lekesi gibi ayırt edici bir özelliği olup olmadığını sordu. Hayır, bildiğim kadarıyla yok dedim.

Dedektif Evans, "Dün gece ne giymişti?" diye sordu ve ben, Reese'in başı dik, burun delikleri genişlemiş bir şekilde merdivenlerden yukarı hışımla çıktığını görünce aklım karıştı. Yüzü kıpkırmızıydı ve Emily'ye neredeyse tükürerek, "Senden nefret ediyorum, keşke ölsen," dedi ve yatak odasının kapısını o kadar sert çarptı ki kilitlenmedi ve geri sekti; bir sonraki sefer daha da sert çarptı, kapıya duyduğu öfke yüzünden daha da artmıştı. Emily utançtan donakaldı, yüzü bembeyaz oldu; Reese gittikten sonra gözlerime bakmakta zorland.

Bütün bunlara rağmen, üzerinde ne olduğunu hatırlamıyorum.

"Ben... bilmiyorum. Hatırlayamıyorum. Özür dilerim." diye soruyor Wyatt ve Mae'ye, ama hiçbirimiz hatırlayamıyoruz.

"Sorun değil." Reese'in fotoğrafını AirDrop ile ona göndermemi istedi ve ben de bunu yaptıktan sonra ayağa kalktı. Wyatt ve Mae'ye yardımları için teşekkür ettikten sonra dikkatini bana çevirdi. "Burada kalıp Reese'in geri dönmesini beklemen en iyisi," dedi ve ben de başımı salladım, Reese'in kendi başına kapıdan içeri gireceğine inanmak imkansız geliyordu.

"Güvende miyiz?" diye soruyorum, güvende olmadığımızı biliyorum çünkü dışarıda bir yerlerde bir katil varken nasıl güvende olabiliriz ki?

"Gerektiği sürece dışarıda bir görevli nöbet tutacak. Burada güvende olacaksınız," diye beni temin etti.

Buna inanmıyorum. Güvenliğimizi garanti edemez.

Çocuklar için Elliott ve kendimden daha çok endişeleniyorum. Reese'i almadan gitmeyeceğim, ama onların burada olmalarına gerek yok. Ona, "Çocuklar eve gidebilirlerse kendimi daha iyi hissederim. Elliott ve ben Reese'i ararken onlar büyükanneleri ve büyükbabalarıyla kalabilirler." diyorum.

Ancak Dedektif Evans başını salladı. "Soruşturmayı bitirene kadar herkesin yerinde kalmasını istiyorum. Ne olacağını asla bilemezsiniz," dedi. "Wyatt ve Mae ile tekrar konuşmamız gerekebilir. Onlara daha fazla sorumuz olabilir. Şimdi," dedi, tartışmaya yer bırakmadan, gözlerini Elliott ve Cass'in sesi neredeyse tamamen kapalı bir şekilde televizyon izlediği çatı katına dikti, "gitmeden önce kocanızla konuşabilir miyiz lütfen?"

Reese

Verandada geçirdiğim ilk gece soğuktu. Karanlık, keskin hava sinekliklerden içeri sızıp beni sardı. Alışacağım diye kendime telkin ederek beklemeye çalıştım ama işe yaramadı. Uzun süre orada oturdum, sadece ne kadar soğuk ve karanlık olduğunu düşündüm (tek ışık kaynağım yerde kırık cam parçalarıydı ve onları süpürmeye zahmet etmediğim için onlardan uzak durmak zorundaydım), sonunda çantamdan eşofmanımı çıkarıp giydim, kendimi battaniyelere sardım ve içeri, sıcak yere gitmeyi reddettim çünkü Emily'nin bu konuda haklı çıkması en son isteyeceğim şeydi. İçeri girmektense hipotermiden ölmeyi tercih ederdim.

Karanlıktan kaçmak imkansız. Dokunulabilir bir şey gibi üzerime çöküyor. Sokak lambaları yok, ev ışıkları da yok. Kimse içeride ışık yakmaya zahmet etmemiş. Ekranların hemen ardında kimin veya neyin olduğunu bilmemenin beni ürkütmediğini söylesem yalan olurdu ve bir süre yatağın kenarında oturup karanlığa bakarak, Pennywise'ı, Jigsaw'ı, Yüzük filmindeki Samara Morgan'ı, o beyaz elbisesiyle, uzun, koyu saçları yüzünü örterken televizyondan sürünerek çıkarken hayal ederek bir yüzün ağa değmesini bekledim. Ekranlar zayıf. Böcekleri dışarıda tutmaktan başka gerçek bir amaçları yok. Birisi gece yarısı içeri girmek istese, girebilirdi.

Bugün oteldeki o sapığı düşünüyorum, orada durup sigara içen, gözlerini önce bana sonra da Mae'ye dikmiş olan adamı. Acaba bu otelde mi kalıyor? Otelden ayrılırken bizi izledi mi, kulübemize kadar bizi takip etti mi, nerede kaldığımızı biliyor mu ve şu anda ormanda beni izliyor mu acaba?

Gece yarısından sonra bir ara çiselemeye başladı. Yağmur, pencerelerden içeri giren ince bir sis gibiydi ve iki metre yakınındaki her şeyi ıslatma tehdidinde bulunuyordu. Yatağın pencereye en yakın tarafında ise yağmur

az kalsın ıskalıyordu. Elimle yatağın kenarına doğru uzanıp yağmuru hissettim.

Yatakta, yorganın altında, Instagram ve Snapchat'e bakarak kendimi oyalamaya, korkmamaya çalışıyorum. Geceleyin telefon şebekesi eskisine göre daha az sorunlu. Nedense, daha iyi çalışıyor. Bu gece evde, Marshall'ın evinde bir ateş yakıldı, çünkü evleri ıssız bir yerde altı dönümlük bir arazi üzerinde ve Marshall'ın dediğine göre, kendi arazilerinin en uç noktasında gece geç saatlerde neler olduğunu duymamak için anne babası saat dokuzda yatıyor. Partinin fotoğrafları internette var, Skylar'ın ateşin etrafında dans ettiği, Liam Morris'in de arkasında ona eşlik ettiği ve herkesin bildiği gibi su değil, votka olan Poland Spring şişesinden içtiği bir fotoğraf da dahil.

Skylar'a doldurulmuş balığın fotoğrafını mesajla gönderdim. Saat sabahın ikisiydi. Uyanık ya da ayık olmasını beklemiyordum. Yine de mesajımı gördü ama cevap vermedi ve şenlik ateşinden sonra bir gece daha mı geçirdiler, Gracie ile tekrar mı birlikte ve benimle olduğundan daha mı eğleniyor diye merak ettim.

Sabahleyin, Skylar'dan balık fotoğrafıma karşılık tek bir kelime geldi: "Harika." Bu da demek oluyor ki, hiç de harika değil. Yani, inanılmaz derecede berbat. Gönderdiğime gerçekten utanıyorum.

Sen ve Liam Morris birlikte miydiniz? Mesaj atmaya başladım ama göndermedim çünkü sabah saat ikide doldurulmuş balık fotoğrafları göndermekten daha da saçma olan şey, özellikle de size kızgın olduklarında, Instagram'da arkadaşlarınızı gözetlemektir. Ayrılmadan önce, daha önce olanlar için özür diledim. Bir daha asla olmayacağını söyledim ve o da, "Ne olursa olsun, unut gitsin, sorun değil" dedi. Bence sorun değil. Hatta zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum, kötü bir rüya olmasını, hiç yaşanmamasını diliyorum.

Emily, havuz kenarındaki şezlonglara yerleşebilmemiz için saat dokuza kadar kulübeden çıkmamızı istiyor. Herkesin ortak kullandığı banyoda giyiniyorum, önce soyunup sonra bu gezi için aldığım mayoyu giyiyorum; bikini altı, Emily ve Nolan'ın hiçbir şeyden haberi olmadığı yeni dövmemi gizleyecek kadar yüksek, çünkü bilselerdi beni öldürürlerdi. Kalçamın yan tarafında bir kelebek var, çünkü kelekler özgürlüğü ve dönüşümü temsil ediyor, bu da uygun ve umut verici görünüyor. Dövme de seksi, ta ki onu saklamak zorunda kaldığım anlar hariç, tıpkı şimdi olduğu gibi. Aynanın

karşısında durup bikini altının yüksek belinin dövmeyi örttüğünden emin oluyorum.

Banyodan çıktığımda Mae orada duruyordu, pembe sweatshirt'ümü giymişti. Pembe olduğu ve çok yumuşak ve tüylü olduğu için bu sweatshirt'e takıntılıydı, bu da demek oluyor ki ben giyinirken verandaya çıkıp eşyalarımı karıştırmış. "Çıkar şunu," dedim, eşyalarımı giymesinden çok, eşyalarımı karıştırmasına sinirlenmiştim. Zaten sweatshirt ona çok büyüktü, ama yine de omuzlarından sarkık, ellerini beline koymuş, Instagram ve YouTube'da hayranı olduğu o aptal ergen influencer'lar gibi ördek suratı yaparak poz verdi. Emily'nin hiçbir şeyden haberi yoktu çünkü Emily nedense hala Mae'nin Disney prenseslerine hayran olduğuna inanıyordu. Emily, Mae'nin henüz sosyal medyayı keşfetmediğini düşünüyordu, oysa keşfetmişti, çünkü on yaşındaydı ve bir taşın altında yaşamıyordu. Ayrıca Noel Baba'nın var olmadığını da biliyordu, ama Emily bunu da bilmiyordu. Mae'nin kendine ait telefonu yok (bizim evde telefon sahibi olmak için ortaokulda olmak gerekiyor) ama benimkini, hatta bazen Emily'nin telefonunu çalıyor ve istediğini yapıyor; Emily ve Nolan ise hiçbir şeyden habersiz.

"Hayır," diye somurtarak kollarını kavuşturdu Mae. "İstemiyorum."

"Hemen çıkar."

"Ama üşüyorum," diye sızlanıyor.

"Kendi sweatshirt'ünü bul. Bu benimki."

"Hayır. Lütfen."

"Üç kadar sayıyorum. Eğer kendin çıkarmazsan, kafandan koparacağım. Bir... iki..."

Üç geldiğinde Mae çığlık attı ve Emily nefes nefese koşarak yanıma geldi, sanki ona zarar verecekmişim gibi Mae ile benim aramıza girdi. "Ne oldu? Ne oldu? Her şey yolunda mı Mae?" Ona anlattığımda, sanki bu bir şekilde benim hatamış gibi hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bana baktı ve "Bırak da giysin Reese? Zaten giymiş." dedi.

"Hayır. Bana ver," diyerek Mae'nin kafasından çekip aldım ve eşyalarım dokunmamasını söyledim.

Oraya vardığımızda havuz küçüktü. Dışarısı 68 derece gibi soğuktu, Emily ise gün ilerledikçe havanın ısınacağına yemin ediyordu. Bir adamın havuzdan dallar ve yapraklar topladığını izledim, ama bunlar tekrar geri geliyor, gökyüzünden konfeti gibi yağıyordu. Tek olumlu yanı, burada çok fazla ağaç olmamasıydı, bu da güneşin biraz da olsa içeri girmesi anlamına

geliyordu. Kırık kahverengi kayışlı plastik sandalyemi güneş alan yerlere sürükleyip, gün boyunca güneşle birlikte hareket ettirirsem, bronzlaşmış bir şekilde eve dönme şansım olabilir. Sonra, insanlar sorduğunda, Wisconsin'e değil, Cancun veya Cozumel gibi serin bir yere gittiğimi söyleyebilirim.

Gün hiç bitmiyor. Salyangoz hızında geçiyor. Mae ve kuzenimiz Cass yapışık gibiler. Cass ne yaparsa Mae de onu yapıyor. Senkronize yüzme, havuzun dibinde çay partileri, deniz kızı taklidi... Benimle oynamamı istiyorlar ama hayır diyorum. Wyatt'ın nerede olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim burada olmadığı, bu da adil görünmüyor çünkü o istediğini yapabiliyor, ben ise sorgulanmadan tuvalete bile gidemiyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Emily, sandalyemden kalkıp mayo mu düzeltirken. Güneşten gözlerini koruyarak kitabından başını kaldırdı.

"İdrarımı yapacağım. Yoksa bu sorun mu?" diye soruyorum. Sorun olmadığını söylüyor. Kulübenin anahtarını istiyorum.

"Havuz evinde bir banyo var," diyor, ama bir kere girdim ve bir daha asla girmek istemiyorum. "Havuz evi" kelimeleri yanıltıcı. Kirli beton zemini olan, insanların çıplak ayakla ve sıırıslıklam ıslak bir şekilde içine girmesiyle su birikintileri oluşan, kulübe gibi kasvetli küçük bir bina.

"Tuvalete geri dönüp tuvalet ihtiyacımı gideremez miyim?"

"Havuz evinde ne sorun var?"

"Gördünüz mü? İğrenç. Bir de içinde böcekler var."

"Pekala," diye isteksizce söylüyor. "Ama işin bitince hemen geri gel."

Aramızdaki sandalyede oturan Elliott Amca, bira kutusunu soğutucu kılıfıyla kapatarak içiyor. Sandalyesinin yanında, Nolan'la paylaştığı bir bira soğutucusu var; boş şişelerini beton zemine üst üste diziyorlar, sanki Jenga oynuyorlarmış gibi, sanki bu şimdiye kadarki en taşralı tatil değilmiş gibi, kimin daha yükseğe dizebileceğini görmeye çalışıyorlar.

Az önce Elliott Amca'nın bana baktığını fark ettim ve ben baktığımda mı yoksa zaten bakıyor muydu bilmiyorum ama gülümsedi ve bu gülümsemede biraz küstahça ama aynı zamanda suçlu bir ifade vardı, sanki genç yeğenine bikiniyle bakarken suçüstü yakalanmış gibiydi. İğrenç bir durum, ama her ailede böyle hafif sapık bir amca vardır ve Elliott benimki, ki bu dünyanın en kötü şeyi değil, çünkü aynı zamanda çok yakışıklı.

Şimdi şöyle diyor: "Hey. Bana yiyecek bir şeyler getirebilir misin?"

Ama Emily ona, "Yakında öğle yemeği yiyeceğiz," diyor, sanki bütün günün programını o planlamış ve kimsenin bundan sapmasına izin verilmiyormuş gibi.

"Ne istiyorsun?" diye sordum, onu görmezden gelerek.

Gülümser, kahverengi gözlerinin etrafında kırışıklıklar oluşur. Courtney Teyze havuzun kenarında oturur, bacakları buz gibi suya sarkar ama suya girmez çünkü Courtney Teyze yüzmeyi bilmez. Kırk yaşında olup da yüzmeyi bilmemeyi bir düşünün.

Bunun yerine, Mae ve Cass'in sanki köpekler top oynuyormuş gibi koşuşturmaları için bir havuz oyuncağı fırlatıyor. Omzunun üzerinden geriye bakıyor, Elliott'ın gözleriyle karşılaşılıyor ve gülümsüyor. Courtney Teyze ve Elliott Amca çok popüler bir çift. İkisi de havalı ve çekici, bu yüzden onun ve Nolan'ın aynı genleri paylaştığına inanmak imkansız geliyor bana. O anaokulu öğretmeni, o avukat; bu da onlar için çok uygun, daha uygun meslekler seçemezlerdi sanki. Büyük bir evde yaşıyorlar. Blake Lively ve Ryan Reynolds veya Emily Blunt ve John Krasinski gibi ilişki hedefleri. Tam on bir yıldır evliler, bunu biliyorum çünkü altı yaşındayken, anaokulundan önceki yaz onların çiçek kızıydım. Küçük beyaz elbisemle büyük, gösterişli bir kilisenin koridoruna kırmızı gül yaprakları serptiğim fotoğraflar var; anılarımda mükemmel ve masalsı geliyor, tek fark Elliott Amca'nın daha önce evlenmiş olması. Teyze Courtney ile tanıştığında bir karısı vardı, bu da bilmemem gereken ama bildiğim şeylerden biri.

"Bilmiyorum. Neden bana bir sürpriz yapmıyorsun?" diyor Elliott Amca ve ben de aşağıya baktığımda, havuz kenarındaki sandalyesinde oturmuş, üstsüz, güneş gözlükleri gözlerini kapatsa da gülümseyen bir şekilde bana bakmaya devam ettiğini görüyorum. Karın kasları belirgin. Uzaklaşırken onlara bakmamaya çalışıyorum.

Yanımda oturan, tanımadığım bir adam, yanından geçerken bana, "Hey. Bana da bir şeyler yiyecek getirebilir misin?" diye sordu, sesi boğuk ve kısık. Bakınca sırtıyordu, kendinden memnunmuş gibi, komik olduğunu düşünüyordu. Ama yüzüme bakmıyordu, daha aşağılara bakıyordu. Boğazım düğümlendi. Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden sessiz kaldım, garip bir şekilde gülümsedim ve ayrılırken peşimden gelmemesi için dua ettim.

Gıcırtilı havuz kapısından kendimi zorla dışarı atıyorum. Kulübe ile aramda ağaçlar var, onlarca hatta yüzlercesi güneşi engelliyor, etrafımdaki dünyayı karartıyor. Ormanın içinden geçen patıkaya giriyorum, sıcaklık aniden düşüyor ve anında üşüyorum, kollarımda tüyler diken diken oluyor, havluya ihtiyacım olduğunu hissediyorum; havluyu havuz kenarındaki şezlongda bıraktığım için sadece bikini ve terliklerimle kalıyorum.

Çok uzaklaşmamıştım ki, kardeşim Wyatt'ın sesi ormanın bir yerinden, bedensiz bir şekilde bana ulaştı. Yavaşça yaklaştım, onu görünce çömeldim. Daha iyi görebilmek için bir ağaç dalına tutundum, yaprakların arasından baktım.

Ağaçların diğer tarafında, Wyatt yirmi metreden daha az bir mesafede, daha önce hiç görmediğim bir adamla konuşuyor; sesleri boğuk çıkıyor. Kırk yaşında gibi görünen adam, ormana, omzunun üzerinden ve sonra tekrar Wyatt'a tedirgin bakışlar atıyor, yalnız olduklarından emin oluyor. Kimsenin onları görmediğinden emin olmaya çalışıyor. Wyatt kardeşime benziyor ama sesi ona benzemiyor, başka birine, ondan daha yaşlı ve daha az robot gibi birine benziyor. Adama bir şey veriyor. Adam da ona bir şey veriyor. Adam gitmeden önce omzunun üzerinden bir kez daha bakıyor ve sonra Wyatt orada durup parasını sayıyor. İnanamayarak başımı sallıyorum. O bir girişimci. Her zaman para kazanmanın yollarını buluyor, ama asla normal anlamda, yani gerçek bir iş bulmak gibi değil. Bunun yerine, şantaj ve şimdi de bu: birinin uyuşturucu satıcısı olmak. Wyatt uyuşturucu kullanmıyor. Vücudu bir tapınak ve her şey bu. Ama onları kullanmıyor olması, satamayacağı anlamına gelmiyor. Esrarı memleketinde bulmak oldukça kolay. Yasal. Sadece bir eczaneye girip sizin için alabilecek yaşta birine ihtiyacınız var. Wyatt'ın ayrıca Adderall reçetesi de var, çünkü muhtemelen bir doktorun bunu söylemesi için bir testi sahtekarlıkla geçti ve bu yüzden DEHB'si olduğu söyleniyor. En son kontrol ettiğimde, hapları kullanmıyordu. Onları stokluyor ve tanesini on beş veya yirmi dolara satıyor. Çocuklar özellikle final sınavları civarında çok çaresiz kalıyorlar.

Bunu nasıl başarıyor, ilk hazırlık aşaması nasıl oluyor ve uyuşturucu satmak için rastgele insanları nasıl buluyor, merak ediyorum doğrusu.

Sanırım bazen onu hafife alıyorum.

Wyatt parayı cebine atıyor. Geri dönmek için arkamı dönüyorum. Ama dönerken, ormanda birden fazla yol olduğunu fark ediyorum. Birini seçiyorum, ikisinin de beni ormandan çıkarıp kulübelere götüreceğini düşünüyorum. Şimdi daha hızlı yürüyorum, Wyatt'ı görmek için omzuma bakıyorum. Beni burada bulmasını istemiyorum, çünkü bulursa bana ne yapacağını bilmiyorum. Üşüyorum. Ağaçlarda sivrisinekler daha yoğun. İçinden geçmek zorunda kaldığım, kulağıma yakın vızıldayan sivrisinek bulutları var. Onları kovalıyorum, birinin bacağымda keskin ısırığını hissediyorum ve ona vuruyorum, elimde ölü, kanlı bir sivrisinek kalıyor. Elimi silmek için eğiliyorum çünkü silebileceğim başka bir şey yok ve işte

o zaman, eğilmişken, hızla yaklaşan ayak sesleri duyuyorum, tepki verebileceğimden daha hızlı bir şekilde üzerime geliyorlar.

Aniden doğrulup arkamı döndüm, gözlerim ormanda Wyatt'ın çirkin yüzünü arıyordu. Uzaktan insanların kahkahalarını duydum, sesleri havuzdan geliyordu.

Acaba bağırırsam, biri duyar mıydı?

Kalbim hızla çarpıyor. Önce yerde onun gölgesini görüyorum.

Ağaçların arasında görünür hale gelirken, "Sorun yok," diye mırıldandı. "Sizi korkutmak istemedim. Korkmanıza gerek yok. Size zarar vermeyeceğim."

Courtney

Uzaktan, pencereden Dedektif Evans'ın Elliott'la konuşmasını izliyorum. Elliott'ın sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyorum, ama dedektif, kocamdan bir iki santim daha uzun ve daha geniş omuzlu, kollarını kavuşturmuş bir şekilde balkon korkuluğuna yaslanmış duruyor. Başını sallıyor, bir şeyler söylüyor, sonra tekrar başını sallıyor ve ne sorduğunu, Elliott'ın ona ne anlattığını merak ediyorum. Çenem sıkılı, ama bunu yüzümün yanından şakaklarıma doğru yayılan acıyı hissedene kadar fark etmiyorum.

Elliott kapıyı kapatıp kilitlemek için bana sırtını dönerken, "Ne dedi?" diye sordum.

Arkasına dönüyor, bakışlarını çocukların üzerinde gezdiriyor ve sonra gözlerime bakıyor. Herkes sessiz. Dedektif Evans burada bizimle konuşurken Mae neredeyse hiç kıpırdamadı, bedeni koltuğun kenarına yığılmış, gözleri boş bakışlarla doluydu.

Elliott, "Dışarıda olmanın güvenli olup olmadığına karar verene kadar kulübede kalmamız gerekiyor" diyor.

Başımı salladım ama kastettiğim bu değildi. Sorduğum şey bu değildi. Derin bir nefes aldım. "Peki, sana ne sordu?"

Elliott omuz silkerek, "Balık tutmaya ne zaman gittim, dışarıda olağandışı bir şey görüp duymadım, bir şey yakaladım mı, Nolan ve Emily ile ilişkim nasıldı?" diye soruyor. Umursamıyormuş gibi yapıyor. Bu soru silsilesinin onu rahatsız etmediğini iddia ediyor, ama yüzündeki gerginlikten rahatsız olduğunu görebiliyorum.

"Öyle mi?"

"Ne yaptım ben?" diye soruyor, sanki ona Emily ve Nolan'ı öldürüp öldürmediğini sormuşum gibi savunmacı bir tavırla.

"Her şeyi yakalayabilirsiniz," diyorum.

Omuz silkerek, umursamaz bir tavırla, "Birkaç bas balığı." dedi.

"Sanırım bu tür sorular sormak zorundalar," diyorum, yani onu şüpheli olmaktan çıkarmak için genel olarak sorular sormaları gerekiyor. Eğer sormasalardı, görevlerini yapmamış olurlardı.

"Sanırım öyle. Size ne sordular?"

Elliott'a ne konuştuğumuzu anlatıyorum. Tartışmayı, Benadryl'i, Wyatt'ın dün gece Emily'yi mutfakta ağlarken gördüğünü söylemesini. "Mae de hatırlıyordu, Reese tatil köyünde bir çocukla takılıyormuş. Onu kulübelerinde duymuş. Reese'in ondan korktuğunu söylemiş. Ya bunu o yaptıysa, Elliott?" diye soruyorum, gece geç saatlerde kulübeye gizlice giren o çocuğu düşünerek. Yüzünü, gözlerini ve o gün havuz başında Reese'e bakışını, o yakıcı ve yoğun bakışını hayal ediyorum. O zamanlar genç aşk diye düşünmüştüm, Reese'i kıskanmış, tekrar on yedi yaşında olup bir çocuğun bana öyle bakmasını istemiştım. Ama ya durumu yanlış yorumladıysam? Ya farklı bir şey oluyorsa?

Elliott omuz silkerek, "Bilmiyorum," dedi.

"Ben de bir şey hatırladım."

"Ne?"

"Dün gece kulübeden ayrılırken Emily bugün seninle konuşmak istediğini söyledi. Sana bir şey sormak istiyormuş."

Ama Elliott'ın yüzü ifadesizleşiyor. Kaşlarını çatıp başını sallayarak, "Öyle mi?" diye soruyor.

"Evet. Hatırlamıyor musun?"

"Hayır, ama içki içmişim," diye hatırlatıyor bana ve ben de başımı sallıyorum, Elliott'ın tam olarak ne kadar içtiğini merak ediyorum. Ben sadece bir iki kadeh şarap içmişim ve Reese ile Emily tartışmaya başlayınca hemen ayılmışım. Ama belki de düşündüğümden daha fazla içmişti.

"Onun seninle ne hakkında konuşmak istediğini bilmiyor musun?"

"Hayır. Hiçbir fikrim yok, Mahkeme. Bilseydim size söylerdim."

Uyuşmuş hissediyorum. Hem fiziksel hem de duygusal olarak tükenmiş durumdayım. Günün olaylarını zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum. Saat sabah on bir civarı. Tüm bunlar dört saatten kısa bir sürede gerçekleşti. Uyanmak. Krep yapmak. Emily'yi bulmak. Nolan'ı bulmak. Kızlarla birlikte

canımızı kurtarmak için kulübeye koşmak, polisin gelmesini beklemek, polis tarafından sorgulanmak. Sanki dört gün, hatta dört yıl geçmiş gibi geliyor. Elliott'tan uzaklaşıp bir sandalyeye oturuyorum, bacaklarım yorgun, Cass'in beni kendisi ve Mae için krep yapmak üzere uyandırdığı günün aynı gün olduğuna ve Emily ile Nolan'ın ölmüş olduğuna inanamıyorum.

"Courtney mi?" diye soruyor Elliott.

"Biraz zamana ihtiyacım var."

Elliott bir süre beni izliyor, sonra pencereye geri dönüp kapı kapı dolaşarak, komşu evlerdeki insanlarla konuşarak soruşturmalarına devam eden polislere bakıyor ve ben de ne sorduklarını, hakkımızda bir şeyler sorup sormadıklarını merak ediyorum.

Onlar nasıl insanlar?

Herkes iyi geçindi mi?

Onların kavga ettiğini hiç duydunuz mu?

Başımı çevirdim. Gözlerimi tekrar çocuklara çevirdim. Wyatt, kambur bir şekilde sandalyede oturmuş, telefonuna bakıyordu. Mae'nin bedeni hâlâ kanepenin koluna yaslanmış, gevşek bir halde yatıyordu; kanepenin diğerk ucunda ise Cass, dalgın dalgın derisini yoluyordu. Hepsi sessizdi, ama özellikle Mae, Emily ve Nolan'ı yan komşuda bulunduğumuzdan beri neredeyse hiç konuşmamıştı. Yanına, iki kızın arasına oturdum, kolumu omzuna, elimi de Cass'in dizine koydum. Çocuklara ne diyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden değerkli hiçbir şey söylemedim, sadece "Birine yiyecek bir şey getirebilir miyim?" ve "Bir şeye ihtiyacı olan var mı?" gibi şeyler söyledim. Onları oyalamak için televizyona bir film açtım - sanki biraz komedi, olanlardan dikkatlerini dağıtmaya yetermiş gibi - ama hepimiz gürültüye minnettardık çünkü kulübedeki sessizlik hiçbirimizin tahammül edebileceğinden fazlaydı.

Gün sürünerek geçiyor. Bütün gün güçlü olmaya, metanetli olmaya, dağılmamaya çalışıyorum, oysa tam olarak bunu istiyorum: ağlamak, eşyaları fırlatıp kırmak, bağırarak, saklanmak. Bunun yerine, sonraki birkaç saati inanılmaz bir şaşkınlık içinde, çocuklarla ilgilenerek, kendim hariç herkesi yemek yemeye ikna etmeye çalışarak geçiriyorum çünkü ben yiyemiyorum. Deniyorum ama kusuyorum ve kendimi tekrar banyoda, dizlerimin üzerinde, midem boşalana ve kusacak bir şey kalmayana kadar tuvalete kusarken buluyorum.

Yapmam gereken telefon görüşmeleri var: Emily'nin annesini, Nolan'ı ve ailemi aramam gerekiyor, ama bir türlü onları arayamıyorum. Bütün gün

üzerimde kara bir bulut gibi asılı duruyor ve bunu fiziksel olarak yapabileceğimi düşünmediğim için sürekli erteliyorum.

Elliott, endişeli bir ses tonuyla "Seni aramamı ister misin?" diye soruyor ve yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama hayır diyorum.

“Bunu benden duymaları gerekiyor.”

Telefon görüşmelerini yapmaya hazır olduğumda, kulübede hiç telefon çekmiyor. Telefonumla verandaya çıkıyorum, aramaları yapacak kadar uzun süre sinyal alabilmek için tepeye tırmanmam gerekeceğini biliyorum—ya da Wi-Fi için otele gitmem gerekecek ki bunu da istemiyorum. Dedektif Evans bize içeride kalmamızı söyledi ama bunu daha fazla erteleyemem.

Dikkatlice tahta merdivenlerden aşağı iniyorum. Güvertenin sözde güvenliğinden ayrılıyorum. İnce, yer yer seyrek çimenlere adım atarken etrafıma bakıyorum; mülkte hâlâ sekiz numaralı kulübede delil toplayan polisler yüzünden kendimi biraz daha az savunmasız hissediyorum.

Polis buradayken katil geri dönmeye cesaret eder miydi?

Ya katil hâlâ buradaysa?

Katil hiç gitmeseydi ne olurdu?

Avluyu geçiyorum. Tepeye doğru diğer kulübelerin yanından sıyrılıp tırmanıyorum. Serin bir esinti esiyor ve ağaçlardaki yaprakların benim gibi titrediğini izliyorum. Telefonumu elimde tutuyorum, aşağıya doğru bakarak sinyal çubuğunun belirmesini bekliyorum. Tepeye ulaştığımda, sinyal çubuğu beliriyor.

Önce Reese'i arıyorum. Cevap vermesini beklemiyorum ve vermiyor da. Sesli mesaj sistemi kurulmamış, bu yüzden beni karşılayan ses Reese'in kendisi değil; otomatik, ruhsuz bir şey. Ulaşmaya çalıştığınız numara... Sonlandır'a tıklayıp tekrar deniyorum. Ulaşmaya çalıştığınız numara...

Bunun yerine Instagram'ı açıyorum. Reese'in profilini arıyorum, yokluğundan beri bir şey paylaşmış mı diye, yardım çağrısı gibi, nerede olduğuna dair bir ipucu gibi, herhangi bir şey. Paylaşmamış. Bunun yerine, paylaşımları tamamen silinmiş. Hiçbiri yok. Yerlerine şu sözler yazılmış: Henüz paylaşım yok, oysa Reese'in daha önce Instagram'a paylaşım yaptığından eminim. Paylaşımlarını, çoğunu kendisinin ve o yakın arkadaşının poz verdiği, selfie çektiği ve Elliott ile beni her zaman güldüren arkadaşlarından gelen yorumları, "Yemek yedin" gibi saçma sapan şeyleri hayal edebiliyorum; bildiğimiz kadarıyla bunun yemekle hiçbir ilgisi yoktu.

Reese, sayfasından bunların hepsini sildi.

Telefon ettiğimde Emily'nin annesi hıçkırarak, nefes nefese, boğazı düğümlenerek ağlıyor, konuşmıyor ama kendi anne babam da ilk başta uzun süre sessiz kalıyorlar. Sonunda konuşmaya başladıklarında, benimle birlikte olmak ve Reese'i aramak için gelmek istediklerini söylüyorlar ama ben hayır, gelemeyeceklerini söylüyorum. Babam son evre böbrek yetmezliği nedeniyle diyalize giriyor. Haftada üç gün gidiyor ve annem onu arabayla götürüyor; seans bitene kadar yanında oturup elini tutuyor. Diyalize gitmemek bir seçenek değil çünkü onsuz ölebilir.

“Hayır,” diyorum kararlı bir şekilde. “Onu bulduğumuzda size haber vereceğim.”

Telefonu kapattıktan sonra karnımı tutuyorum, bir kolumu karnıma dolayıp belimden eğiliyorum. Bir elimi ağaca dayayıp ona yaslanıyorum. Ağlıyorum, iniltili, dizginsiz bir çığlık, çünkü yalnızım; buradan kimse beni duyamaz. Ama bu sadece bir an sürüyor, çünkü ormandan gelen yavaş ve ağır adımların sesi beni ürkütüyor ve nefesimi tutarak aniden doğruluyorum.

Manzaraya bakıyorum, kendi ölümlülüğümün farkındalığı hiç olmadığı kadar yoğun.

Ağaçların arasında bir polis memuru belirdi. Geriye doğru eğilmiş, başını yana eğmiş, uzaktan beni izliyordu. "Her şey yolunda mı, hanımefendi?" diye seslendi ve ben başımı salladım. "Dışarıda olmamalısınız. İçeri girmelisiniz, orası güvenli."

Güvenli. Herhangi bir yer güvenli mi?

Emily ve Nolan kulübelerinin içinde güvende olduklarını mı sandılar?

Tekrar başımı salladım, tepeden aşağıya aceleyle inip kulübeye geri döndüm, sonra içeri girdim, kapıyı kapattım ve sürgüyü kilitledim.

"Onlara ulaşabildin mi?" diye soruyor Elliott ve ben de evet diyorum. Yatak odasına doğru yürürken, sıcak elinin koluma değdiğini hissediyorum.

Gündüzleri daha rahatız, ama karanlık çöktüğünde beşimiz de daha tetikte oluyoruz, ağaçların arasından esen rüzgarın sesinden, kulübenin yanından geçen ayak seslerine veya çakıllı yolda yavaşça ilerleyen polis arabasının çıkardığı karda yürüyormuş gibi gıcırtıya kadar her seste irkiliyoruz. Pencerede durup dışarıya bakıyorum, Reese'i arıyorum, onu bir yerlerde, karanlıkta yalnız başına hayal ediyorum.

Polis arabası kulübemizin hemen önünde durdu. Memurun inmesini bekledim ama inmedi. Bunun yerine camı indirdi, motoru durdurdu ve farları kapattı. Dirseğini açık cama dayadı ve anladım ki, Dedektif Evans'ın

dediği gibi, bütün gece orada kalacak, bizi güvende tutmak için gönderilmişti.

Birdenbire polis memuru döndü. Bana baktığımı gördü ve o da bana baktı, gözleri boncuk gibi siyah havuzlar gibiydi. Dışarıda, bizi gözetleyen tamamen yabancı birinin olmasıyla neden kendimi daha güvende hissetmem gerektiğini merak ediyorum. Polisler, karanlık çöktükten sonra bile Emily ve Nolan'ın evinde çalışmalarına devam ediyor. Dedektif Evans, gecenin büyük bir bölümünde orada olacaklarını söyledi ve bunu bilmek de beni daha güvende hissettirmeliydi, ama hissetmiyorum.

Elliott akşam yemeği hazırlıyor, beşimiz küçük masanın etrafında oturup paylaştığımız bir kutu makarna ve peynir, ama yine de bitiremiyoruz. Karşımda oturan Wyatt'ı izliyorum, çatalının uçlarını dirsek makarnalarla dolduruyor, ama asla yemiyor. "Yemeye çalışmalısın Wyatt," diyorum nazikçe, tabağından yavaşça başını kaldırıp bakışlarını bana dikerken, soğuk ve sert bakışları o kadar uzun süre beni tutuyor ki sonunda gözlerimi kaçırıp lavabo için kirli bulaşıkları toplamaya başlıyorum.

Gerçeklikten uzaklaşmak ve kendimizi uykuya bırakmak umuduyla erkenden yatağa hazırlanıyoruz. Wyatt ve Mae'nin kendi pijamaları yok, bu yüzden Elliott ve Cass'ten ödünç alıyorlar ama yine de uymuyorlar. Wyatt'ı Elliott'ın şortuyla görmek garip geliyor; kaymaması için lastikli belini çekiştirip bağlamak zorunda kalıyor. Kendi tişörtünü çıkarırken arkamı dönmeye başlıyorum, ta ki göğsündeki büyük siyah bir morluk gözüme çarpana kadar ve tekrar bakıyorum.

"Sakıncası var mı?" diye soruyor, gözlerini dikerek.

"Özür dilerim," dedim, tamamen arkamı dönerek. Nereden geldiğini sormadım bile çünkü göğsüne bakarken yakalanmış olmaktan utanıyordum.

Cass ve Mae benimle yatak odasında uyumak istiyorlar ve ben de elbette evet diyorum. İkisi de iyi durumda değil. Cass'in üzüntüsü dalgalar halinde gelip gidiyor gibi; bir dakika sanki her şeyi unutmuş gibi iyi görünüyor, bir sonraki dakika ise olanların anısı bir duvar gibi yüzüne çarpıyor ve ağlamaya başlıyor. Mae ise zihinsel bir sisin içinde kaybolmuş, yorgun, zar zor konuşuyor, ağır ağır yatağa giriyor.

Wyatt çekyatta uyuyor, ben de kulübede yedek çarşaf ve battaniye ararken Elliott onu açıyor ve küflü bir çekmecedeki yıpranmış bir takım buluyorum. Elliott çatı katını alıyor, burası onun boyuna göre yapılmamış ama yine de kendini yukarı çekip sığmayı başarıyor.

“Annemi özledim,” diye itiraf ediyor Mae; bunlar belki de Dedektif Evans saatler önce ayrıldığından beri söylediği ilk sözler, bu yüzden beni şaşırtıyorlar. Karanlıkta yüzünü göremiyorum ama kısık sesinin titremesinden, gözyaşlarıyla mücadele ederken çenesinin ve alt dudağının nasıl titrediğini tahmin edebiliyorum.

“Biliyorum canım,” dedim, kolumu omzuna dolayarak onu kendime doğru çektim. “Ben de anneni özledim.” Boğazım düğümlendi. Derin bir nefes aldım ve sesimi alçaltarak sordum, “Kızlar, neler olup bittiğini anlıyor musunuz?”

Bu konuşmayı daha önce yapmalıydım. Onlarla konuşmadan bütün günü geçirmemeliydim. Cass ölüm hakkında bir iki şey biliyor. Geçen yıl akut miyeloid lösemiden bir sınıf arkadaşı ölmüştü, ama bu farklı, daha kötü görünüyor çünkü Emily ve Nolan bir hastalıktan ölmediler. Cinayete kurban gittiler.

Mae, "Birileri onlara zarar verdi," derken sesi titriyor.

“Evet,” diyorum, sesimi kontrol altında tutmaya çalışarak, “birisi yaptı. Hem de çok kötü biri. Ve Dedektif Evans kim olduğunu bulacak.” Sormadan önce tereddüt ediyorum, kendimi hazırlıyorum, “Ama biliyorsun ki sadece yaralanmadılar, değil mi tatlım? Biliyorsun ki öldüler?” Mae hafif bir inilti çıkarıyor. Koluma yaslanıp başını salladığını hissediyorum, diğer tarafta Cass ağlıyor. “Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun? Geri dönmeyeceklerini?”

Mae'nin gözyaşları, geldiğinde, onu boğacak kadar sel gibi akıyordu. "Annemi istiyorum," diye hıçkırarak tekrar ağladı, bu sefer öksürdü, nefes nefese kaldı, vücudu kasıldı.

"Biliyorum canım. Biliyorum."

Emily için saatlerce ağlayıp sızlanarak uykuya dalıyor, ta ki vücudu bitkin düşene kadar. Uyurken bile yatakta huzursuzca kıpırdanıyor ve rüyalarının neyle ilgili olduğunu merak ediyorum.

Bütün gece uyanık yatıyorum. Uyuyamıyorum. Rüya görmüyorum. Yatak odasının karanlık, mağara gibi açıklığına bakıyorum, birinin içeri girip kızları ve beni öldürmesini bekliyorum.

Bu, temelsiz değil. Haklı bir iddia. Olabilir.

Emily ve Nolan'ın başına geldiyse, neden bizim de gelmesin?

Gözlerimi her kapatıp uyumaya çalıştığımda, olan biteni görüyorum. Olan biteni izliyorum. Kulübemizin hemen dışındaki ormanda, uzun boylu, ince, Slenderman gibi yüz hatları olmayan, karanlıkta ve ağaçların arasında

fark edilmeyen birini görüyorum. Yavaşça ilerlediğini, polis memurunun yanından fark edilmeden geçtiğini izliyorum. Düşüncelerimde, kendinden emin ve ağırbaşlı bir şekilde yürüdüğünü görüyorum. Ağaçların arasından çıkıyor, sessizce verandaya çıkan basamakları tırmanıyor, ön kapının kilidini açıyor. İçeri giriyor. Hepimizi teker teker öldürüyor, biz ise felç olmuş, çaresiz bir halde izliyoruz.

Zaman ağır çekimde geçiyor. Telefonumdan saate bakıyorum. Gece yarısı. Saat bir. İkiyi biraz geçiyor, evin içinden gelen hafif bir ses duyuyorum. Cass'in göğsüme attığı ağır kolunun altından sıyrılıyorum. Yatakta doğrulup nefesimi tutuyorum, aklım en kötü şeylere giderken dinliyorum: evin etrafında dolaşan, kulübenin çevresinde sinsice dolaşıp içeri girmenin bir yolunu arayan biri ve Elliott'ın söylediği gibi tüm pencereleri kapatmayı hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum. Kilitlemeyi hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum. Pencerelerin sürgülü kilitleri var. Biliyorum çünkü buradaki ilk gecemizde, kulübenin etrafında dolaşıp tüm pencereleri açıp temiz hava girmesini sağlamıştım.

Peki ya Elliott bir fırsatı kaçırırsa veya kolu tam olarak yerine oturtmazsa ne olur?

Yorganı kaldırıyorum. Yatağımdan kalkıyorum, çıplak ayaklarımla tahta zeminde yürüyorum, korkuyorum ve Elliott'ın ta üst katta olmamasını diliyorum. Ona ne zaman ihtiyacım olsa, burada olmuyor gibi geliyor.

Yatak odasının kapısının önünde durdum. Dışarı çıkıp gürültünün ne olduğunu görmek için cesaret toplamaya çalışarak elimi kapı çerçevesine koydum.

Bu Wyatt. Yatak odasından çıktığımda onu çekyatın üzerinde oturmuş halde buldum, telefonunun yumuşak ışığı yüzünü aydınlatarak hayalet gibi bir görünüm veriyordu.

"Uyuyamıyor musun?" diye fısıldayarak sordum, onunla birlikte odaya girerken içimi bir rahatlama kaplamıştı.

"Hayır."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Orada öylece duruyorum, gelmeyen bir cevap bekliyorum. "Wyatt," diye tekrar soruyorum.

Yukarı bakıyor, karanlıkta yüzü anlaşılmaz, ve bana defolup gitmemi mi söyleyecek, yıkılıp ağlamamı mı isteyecek, kalıp ona eşlik etmemi mi isteyecek, yoksa başka bir şey mi yapacak emin değilim.

Gözleri tekrar telefonuna kaydı.

"Ne oldu Wyatt?" diye sordum. "Telefonunda neye bakıyorsun?"

Tekrar yukarı çıkıyorlar.

“Reese’in nerede olduğunu biliyorum,” diyor.

Reese

Gözleri erimiş çikolata gibi, siyah çay gibi koyu. Onların içinde eriyorum. Ağaçların arasından çıkıyor, koyu saçlarını eliyle düzeltiyor, ama saçları hemen eski haline dönüyor. Ter, böcek ilacı ve esrar kokuyor. Tişörtünde tatil köyünün adı yazıyor, bu da onun benim gibi olmadığını, burada çalıştığını anlamamı sağlıyor.

"Hey," diyor sırtarak, bakışları keskin ve yoğun.

Kendimi tutamıyorum. Gülümsüyorum çünkü onun gülümsemesinde bulaşıcı bir şey var.

Ormanda, bikini ve terliklerimle, bir ayağımı diğerinin üzerine atmış bir şekilde dururken, "Hey," diyorum.

"Sizi dün yazlığınızda gördüm. Adınız ne?"

"Reese."

"Reese?"

"Evet," diyorum, "tıpkı şeker gibi," ağzımdan çıktığı anda geri alabilmeyi diliyorum. Tıpkı şeker gibi. Ölebilirim. "Seninki ne?" diye soruyorum.

"Daniel." Bunu içimden söylüyorum. Acaba ona hiç Dan ya da Danny diye sesleniyor mu, yoksa hep Daniel mi diyor diye merak ediyorum.

"Annen hep böyle mi?" diye soruyor.

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum." Duraksıyor. "Sürekli dırdır eden biri."

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrılıyor. Ben de gülümsüyorum. Çünkü belki de hayatımda ilk defa biri beni anlıyor. Biri dünyayı benim gördüğüm gibi görüyor.

"Evet," dedim sırtarak. "Aşağı yukarı öyle."

“Bu bir aile tatili. Ailenizle birlikte olmanız gerekiyor,” diyor Emily’nin dün ormanda duyduğu konuşmayı tekrarlayarak ve biz de onun durumuna gülüyoruz. “Özür dilerim,” diyor, gülümsemesi solgunlaşarak. “Annen hakkında kötü konuşmamalıydım.”

“Hayır. Sorun yok. Ben de öyle düşünüyorum.”

“Evet, ama o senin annen. Onun hakkında kötü şeyler söylemen normal,” diyor, sanki bu benim doğuştan gelen hakkımmış gibi, sanki her çocuk annesi hakkında kötü şeyler söylüyormuş gibi. Birçoğu öyle, ama bir de benim küçük kuzenim Cass gibi annesine hayranlık duyanlar var, ya da Skylar gibi annesiyle spa randevularına çıkan ve annesi Caroline’ın Lululemon ve benzeri şeylere para harcadığı alışveriş gezilerine çıkanlar.

"Annen nasıl biridir?" diye soruyorum.

Omuz silkerek, annesinin öldüğünü söylüyor ve ben irkiliyorum. "Aman Tanrım. Çok üzgünüm." Sonrasında olanlar tamamen beklenmedik. Elim sanki kendi kendine hareket ediyor, ona dokunmak için uzanıyor ama sonra geri çekiliyor. Gerçek dünyada bunu asla yapmazdım. Ona asla dokunmazdım. Sadece orada durur, garip hisseder, annesinin öldüğünü bir şekilde bilmem gerekirdi diye soruyu sorduğum için kendimden nefret ederdim ve belki de tatilde olmam ve bu adamı bir daha asla göremeyecek olmam, istediğim kişi olabileceğimi, istediğim her şeyi yapabileceğimi fark etmemi sağlıyor.

Tekrar omuz silktili. “Üzülme. Senin suçun değil. Onu sen öldürmedin.” Başka yöne baktı. Tekrar baktığında, “Aslında seni dün iki kez gördüm. Kulübende ve pansiyonda. Sana el salladım.” dedi. Bir şey söylememi bekledi, ama söylemeyince, “Sen de el sallamadın.” dedi.

"Seni görmedim."

"Hayır mı?" diye soruyor, bu sefer gülümsemesi oyunbazca ve ben de karşılık olarak gülümsememek ve kendimi ele vermemek için kendimi zor tutuyorum. "Çünkü öyleymiş gibi geldi."

Yanaklarım kızardı. Dün pencerenin önünde durup, kamyonetten kutuları indirmesini izlediğim anı düşündüm. Pencerenin diğer tarafından ne görebildiğini merak ettim; sadece yüzümün silik hatlarını mı, yoksa ona bakarkenki ifademi mi, gömleğinin altında nasıl görüldüğünü hayal ederkenki halimi mi?

“Hayır, yapmadım,” diyorum. “Ben değildim. Dün otelde bile değildim.”

"Çok kötü. Senin olmanı umuyordum çünkü gördüğüm kişi çok yakışıklıydı."

Yüzüm kızardı. Geri almak üzereydim, ona kulübede olanın aslında ben olduğumu söylemek üzereydim ki, birdenbire uzaktan, ormanın içinden gelen, bize yaklaşan sesler duydum ve kalbim sıkıştı çünkü biliyordum ki bu anı da mahvedeceklerdi, çünkü her şeyi mahvediyorlar.

Onları gördüğümde Emily'nin kolları kavuşmuş. Önde yürüyen Nolan'a yetişmeye çalışıyor, aralarındaki mesafe her adımda daha da açılıyor çünkü Emily onun hızına yetişemiyor. Nolan'ın onu kasten geride bırakmaya çalışıp çalışmadığını bilmiyorum çünkü her zaman ondan önde yürüyor, sanki hiç yavaşlayamıyor, sanki tek bir hızı var. "Neden hep böyle yapıyorsun?" diye soruyor, yetişmeye çalışmaktan sesi nefes nefese kalmış bir şekilde ve ne hakkında konuştuklarını bile bilmiyorum ama önemli değil. Aynı tartışma, farklı gün.

"Ne yap?"

"Neden her söylediğime karşı çıkıyorsun? Neden bir kerecik olsun benimle aynı fikirde olamıyorsun?"

Duraksıyor, arkasını dönüp ona bakıyor, sesi yüksek ve kontrolsüz bir şekilde: "Neden asla uzlaşamıyorsun? Neden her zaman herkese ne yapmaları gerektiğini söylemek zorundasın?"

"Biraz sessiz olabilir misiniz? Sesinizi biraz kısabilir misiniz lütfen?"

"Neden?" diye soruyor Nolan, sesi yükseliyor, sırf onu sinirlendirmek, onu utandırmak için. "Neden bu kadar sessiz olmak zorundayım? Bu lanet olası insanları bir daha ne zaman göreceğiz?"

Daniel'i kolundan tutup ormanın derinliklerine doğru sürüklüyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

Parmaklarımı dudaklarıma götürüp fısıldadım, "Şşş."

Emily, "Böyle davranmanın tek sebebi sarhoş olman," diyor.

Bu sefer, Emily bunu söylediğinde, Nolan o kadar hızlı bir şekilde yaklaştı ki, ona vurmayacağından emin değilim. Emily de bunu hissediyor. Nolan, "Sarhoş değilim. İki bira içtim." dediğinde Emily ondan uzaklaşıyor.

"En az üç, belki de dört tane vardı."

"Sayıyor musun? Tatildeyiz Emily. Rahatlanan gerek."

Birdenbire Daniel'in eli kolumda belirdi. Ona doğru döndüm, gözlerinde kayboldum. "Sonra ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi alçaktı.

Ama Nolan'ın sesi agresif, öfkeli ve dikkatimi tekrar dağıtıyor; "Herkesin gezisini mahvediyorsun Emily. Sen burada olmasaydın herkes çok daha iyi vakit geçirirdi." diyor. Arkasını dönüp ondan uzaklaşıyor ve bu sefer

Daniel'in elini yanağımda hissediyorum, yüzümü çevirip gözlerine bakmamı sağlıyor.

"Ne zaman?" diye soruyorum.

"Bu gece," diyor, "size bir şey göstermek istiyorum."

"Neyi göstereceksin?" diye soruyorum ama gerçek şu ki, bana ne göstermek istediği umurumda değil. Her ne olursa olsun, eğer onunla birlikte olmak anlamına geliyorsa, görmek istiyorum.

Güneş ışınları gözlerine tam isabet ederek gece gökyüzündeki yıldızlar gibi parıldamalarını sağlarken omuz silkti. "Sadece öyle bir şey."

Nolan'ın kulübeye doğru tepeye tırmanışını izliyorum. Bu sefer Emily onu takip etmiyor. Onun gittiği yere gitmek istemiyor, çünkü son sözleri —"Sen burada olmasaydın herkes çok daha iyi vakit geçirirdi"—çok derinden yaralamıştı. Omuzunun üzerinden geriye, havuza doğru bir bakış atıyor, Courtney Teyze ve Elliott Amca'nın yanına geri dönüp dönmemesi gerektiğini düşünüyor. Ama bunu da istemiyor, çünkü onlar mutlu ve eğleniyorlar ve enerjileri birbirine uymuyor. Herkesin moralini bozmak istemiyor. Sonunda dönüp kulübeye doğru tepeye tırmanıyor, Nolan'ı uzaktan takip ediyor, kolları hâlâ kavuşturulmuş, başı öne eğik ve ayaklarına bakıyor. Neredeyse ona acıyorum. Ama Nolan haksız değil. Herkes, o burada olmasaydı ve herkese ne yapacaklarını söylemeseydi daha iyi vakit geçirirdi.

"Gitmeme izin vereceklerinden emin değilim," diyorum, ama eğer bütün geceyi onlarla kavga ederek ya da birbirlerine sessiz muamele uygulayarak kulübede geçirmek zorunda kalırsam, gerçekten intihar edebileceğimi düşünüyorum.

Dudaklarının kenarından hafifçe sırıtıyor. "Bunu bilmek zorundalar mı? Her şeyi onlara anlatmak zorunda mısın?"

Midem alt üst oldu. İçimde kelebekler uçuşuyor.

"Hayır. Her şey değil." diye karşılık verdim, arkadan esen bir rüzgar saçlarımı öne ve yüzüme doğru savurdu. Rüzgarın geçmesini beklerken, bir tutam saçımı boynumda tuttum. Uzaktaki Emily ve Nolan'a tekrar baktım ve "Uyuduktan sonra gizlice dışarı çıkmaya çalışayım bakalım," dedim.

"Pekala. Eğer mümkünse, sahilde, iskelede buluşalım. Eğer mümkün değilse—" diye söze başladı ama ben sözünü kestim, bu sefer sözlerim şüphelerden arınmıştı.

"Orada olacağım. Beni bekleyin."

Courtney

Wyatt'ın sözleri beni oturma odasında aniden durdurdu; oda, telefon ekranından yayılan ışık dışında karanlıktı; mavi ışık yüzünü aydınlatıyor ama aynı zamanda yüzüne gölgeler düşürerek yazdıklarını okumayı imkansız hale getiriyordu.

Reese'in nerede olduğunu biliyorum.

"Nerede?" diye nefes nefese sordum. Telefonunda neye baktığını görmek isteyerek ona yaklaştım. Kanepeye ulaştım ve kendimi oraya bıraktım, Wyatt da telefonunu yavaşça çevirip bana gösterdi. Ekranında, minik pembe bir tişört ve kesik kot şort giymiş, neredeyse tıpatıp ona benzeyen sevimli bir Reese avatarı olan bir harita vardı.

"Bu ne, Wyatt?" diye soruyorum, telefonu alıp daha iyi görebilmek için yaklaşıyorum. Telefonun sinyali var, her an kaybolabilecek cılız bir sinyal çubuğu, ancak sinyal genellikle gece daha iyi oluyor, çünkü daha az insan uyanık ve sinyal için mücadele ediyor.

Telefonun ışığı doğrudan yüzüne vurmadığı için yüzü kararmış bir şekilde, "Snapchat," diyor.

Snapchat kullanmıyorum. Nasıl çalıştığını bilmiyorum. "Bu harita ne?" diye soruyorum, Reese'in yüzündeki parlak gülümsemeye, kulaklarındaki çift piercinglerden gözlerinin şekline ve aralığına kadar her şeyin kusursuzca yerleştirilmiş küçük detaylarına odaklanarak.

"Haritayı Anlık Görüntüle."

"Nasıl çalışıyor?" diye soruyorum ve o da açıklıyor. Bu bir konum paylaşım özelliği. Arkadaşların, harita üzerinde avatarlarını göstererek, arkadaşlarının nerede olduklarını gerçek zamanlı olarak görmelerini sağlıyor.

Midem kasılıyor. "Yani, herkes her zaman nerede olduğunu görebiliyor mu demek istiyorsun?" diye soruyorum. Bu düşünce bile midemi bulandırıyor. Her şeyin nasıl ters gidebileceğini, yanlış kişilerin beni nasıl bulabileceğini düşünüyorum; eski erkek arkadaşların, anlaşılmadığını insanlar, tartıştığını arkadaşlar veya senden hoşlanan ama senin hoşlanmadığını erkekler gibi.

Omuz silkerek, "Evet. Eğer öyle istiyorsanız." dedi.

"Bu ne anlama geliyor, Wyatt?" diye sordum ona bakarak.

"Hayalet moduna alabilirsiniz."

"Hayalet modu nedir?"

"Kimsenin nerede olduğunuzu bilmediği bir yer."

Anlayışla başımı salladım. Avatarınızın bu haritada görünmesine izin vermek zorunda değilsiniz. Nerede olduğunuzu insanlara bildirmek zorunda değilsiniz. İsterseniz bunu devre dışı bırakabilirsiniz, ancak çocuklar böyle düşünmezler. Yetişkinler gibi temkinli değildirler. Olabilecek tüm kötü şeyleri düşünmezler, sadece partilerde nasıl arkadaş bulabileceklerini ve hoşlandıkları kişinin olduğu yerlere nasıl gidebileceklerini düşünürler, bunun gibi şeyler.

Snap Map'te yakınlaştırma yaparak Reese'i daha yakından görüyorum; böylece hem tam konumunu görebiliyorum, hem de ona ulaşmamın ne kadar süreceğini hesaplayabiliyorum.

Beş dakika.

Reese sadece beş dakika uzaklıkta.

Kanepeden kalktım, Wyatt'ın telefonunu da yanıma alıp yatak odasına girdim. Kalbim hızla çarparken kendi telefonumu bulmak için komodinin üzerine uzandım ve benim telefonumda da tek bir çekim olduğunu görünce rahatladım. Ardından bugün daha önce rehberime kaydettiğim numarayı aramaya başladım.

Dedektif Evans'ın cevap verirken sesi boğuk çıkıyor.

"Dedektif Evans," diyorum, hâlâ uyuyan kızların duymaması için sesimi alçak tutmaya çalışarak. "Courtney Gray."

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, sabahın yorgunluğunu üzerinden atarak. Onu yatakta doğrulup gözlerini ovuştururken hayal ediyorum. Arka planda bir ses var ve yanında bir kadının, belki de kız arkadaşının, başının üzerine çarşaf çekerek sesinin duyulmasını engellemeye çalıştığını hayal ediyorum.

Perdelerin ardında gece simsiyah. Sabah saat ikiyi, belki üçü geçiyor. Güneş saatlerce doğmayacak.

“Reese’in nerede olduğunu biliyoruz.”

"Nerede?" diye soruyor, sesi birden daha uyanık bir tonda. Ona Wyatt'ın telefonundan Snap Map'in ekran görüntüsünü göndererek nerede olduğunu söylüyorum.

Telefonun diğer ucundaki Dedektif Evans önce sessiz kalıyor; benimle aynı tepkiyi vermiyor.

Sessizliğinden dolayı, "Ne oldu? Sorun ne?" diye sordum.

“Snapchat hakkında ne kadar bilgiye sahipsiniz, Bayan Gray?”

“Çok az. Neredeyse hiç.”

“Bu haritalar her zaman güvenilir değil. Sadece bir kişinin siteye en son giriş yaptığı zamana göre doğrular. Bu, Reese'in dün gece orada olabileceği anlamına gelir, ancak şu anda hala burada olduğu anlamına gelmez. Ayrıca Reese'in hesaba kendisinin mi yoksa başka birinin mi giriş yaptığını bilmenin bir yolu yok.”

"Onu aramayacak mısın?" diye sordum, telefonda iç çekişini duyunca sinirlenerek. Kalbim sıkışsa da, önemli değil çünkü o aramasa bile ben aramaya devam edeceğime çoktan karar vermiştim.

Ama öyle. Onu aramaya gideceğini söylüyor ve ben de onu, üzerindeki örtüleri silkeleyip, ayaklarını yatağın kenarından sarkıtıp, ayağa kalkarken hayal ediyorum.

"Orada görüşürüz," dedim ona, kapalı bavulumun üstünde katlanmış duran bir kot pantolona uzanırken.

Ama o, “Hayır, Bayan Gray,” diyor, sesi kararlı ve net. “Bunu yapamazsınız. Orada, kulübede kalmanız gerekiyor. Dışarısı karanlık. Bölgeyi bizim kadar tanımıyorsunuz.”

“Ama—” diye itiraz etmeye çalışıyorum. Sözlerim ağzımdan çıkmadan beni durduruyor.

Mae uykusunda Emily'yi çağırarak inlerken, adam "Diğer çocuklarla ilgilenmen gerekiyor" diyor.

Dedektif Evans'ın haklı olduğunu biliyorum. Yine de, polis Reese'i ararken öylece oturup beklemek fikrinden nefret ediyorum. Ama bulunduğumuz Wisconsin bölgesi, milyonlarca dönümlük ağaçlık alan ve binlerce göl ve bataklıktan oluşan uçsuz bucaksız ormanlardan oluşuyor. İnsanların kolayca kaybolabileceği veya ortadan kaybolabileceği türden bir yer.

"Sana da kötü bir şey olmasını istemem," diyor ve haber vermek için arayacağına söz veriyor.

Sabahın erken saatlerinde bir sesle uyandım. İlk başta nerede olduğumu bilmiyordum. Sadece bunun benim yatağım ve benim odam olmadığını biliyordum. Gözlerimi açmadan önce bile bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordum. Her şey bana yanlış geliyordu. Yatakta alıştığımından daha az yastık vardı ve yumuşak yorganım, beni yatakta dengede tutan, ölü bir ağırlık gibi duran bir battaniyeye dönüşmüştü.

Sonra gerçeklik beni ezip geçiyor ve hatırlıyorum: ormanın içindeki göl kenarındaki küçük kulübeyi.

Emily ve Nolan öldü.

Derin bir nefes alıyorum, o anın hatırası midemde kayalar gibi çöküyor. Bu gerçek olamaz. Bu olamaz. Bir an için kendime bunun bir rüya, bir kâbus olduğunu söyleyebiliyorum, ama sonra bir saniye sonra katılaşıyor, somutlaşıyor ve biliyorum.

Bu gerçek. Bu yaşandı.

Öldüler.

Gözlerim şişmiş ve neredeyse tamamen kapalı, gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. Zorlukla yatakta doğruluyorum, telefonum göğsümden kayıyor çünkü bir şekilde uyuyakalmış olmalıyım, Dedektif Evans'ın aramasını beklerken yorgunluk beni istemeden de olsa aşağı çekiyor.

Sesin telefonumdan geldiğini fark ettim.

Çaresizce uzanıp onu kendime doğru çevirdim, ekranda Dedektif Evans'ın adı belirdi.

"Ne oldu?" diye soruyorum. "Orada mıydı, Dedektif? Reese'i buldunuz mu?"

Polis, Reese'i gece boyunca kendileri bulma girişimlerinin başarısızlıkla sonuçlanmasının ardından, Snapchat'te en son görüldüğü yerde arama yapmak üzere topluluktan gönüllüler istedi. Ben gitmeye karar verdim, Elliott ise çocuklarla birlikte geride kaldı. O da gitmek istiyordu ama çocukları yanımızda götüremezdik ve onları yalnız bırakamazdık. Onlar için güvenli olmazdı.

Gitmeden önce Elliott beni pencereye kadar takip ediyor, arkamda duruyor. Perdeyi aralayıp dışarıya bakıyorum, hâlâ arabasında garaj yolunda park halinde duran polis memurunun ötesine. Dışarısı aydınlık ve sakin, matriste bir aksaklık gibi. Hava fırtınalı, göl coşmuş, rüzgar vahşi ve ağaçların arasından esiyor olmalıydı. Bunun yerine, gölde alıştığımın daha fazla tekneci ve balıkçı var. Kıyı şeridimizde oturmuş, huzurlu manzaranın tadını çıkarıyorlar.

Elliott, "Neden polisin ve gönüllülerin bakmasına izin vermiyorsunuz? Neden gitmeniz gerekiyor?" diye soruyor.

Aynı zamanda, göldeki tekne fazlalığına bakarak, "Balık tutmak için yoğun bir gün," diyorum; ancak dünyanın hala var olduğuna, hayatın hala devam ettiğine, insanların tekneyle gezmek ve balık tutmak gibi sıradan şeyleri yapabildiğine inanmakta güçlük çekiyorum.

Elliott bana doğru yaklaştı, gözlerini benden öteye, pencereden dışarıya dikti. "Balık tutmuyorlar, Court."

Tekrar bakıyorum ve bu sefer kendim görüyorum. Tekneler, ilk hayal ettiğim gibi balık avlamak için yavaşlamıyorlar. Bunun yerine, Emily ve Nolan'ın yazlığını gölden gözetlemeye çalışıyorlar, dürbünle bakıyorlar veya telefonlarıyla ve telefoto lensli kameralarıyla fotoğraflarını çekip #suçmahanesi veya #cinayetevi gibi korkunç küçük etiketlerle çevrimiçi olarak paylaşıyorlar, ailemizin kabusunu bir sosyal medya gönderisine indiriyorlar.

İçimde öfke birikiyor. "Gölden ne görebileceklerini sanıyorsun ki?" diye soruyorum, sesimi sakin ve dengeli tutmaya çalışarak, ama bunu yaparken Emily'nin kulübenin terasından gölün kesintisiz manzarasının tadını nasıl çıkardığını hatırlıyorum. Ailesinin geri kalanı uyurken, o sabahlarını orada geçirir, kahve içer ve gökyüzünün yansımasını ve ağaçların gölgelerini durgun mavi-yeşil su üzerinde seyredirdi.

"Bilmiyorum. Muhtemelen pek bir şey göremezler," diyor Elliott, beni kırmamak için. Ama biliyorum ki yanılıyor. Neredeyse her şeyi görebiliyorlar.

"Polis neden onları oradan uzaklaştırmıyor?"

"Sanmıyorum. Burası kamu malı ve bir gölü kordon altına alamazlardı ki." Elliott beni döndürüp tekrar sordu: "Neden bugün burada kalmıyorsun? Bırak polis Reese'i arasın. Eğer oradaysa, onu bulacaklardır. Onu eve getireceklerdir."

Başımı salladım. “Gitmem gerek, Elliott. O benim yeğenim. Emily bunu benim için yapardı.” Düşünceli bir şekilde başını salladı ve daha fazla şey söylemek istediğini anladım. “Ne?” diye sordum, ona neden gitmek istediğini açıklamak zorunda kalmamın yarattığı hayal kırıklığını hissederek.

“Sadece...” Gözleri başka yerlere kayıyor. Bana bakmadan, “Geçen gece Emily’ye söylediklerini düşünüp duruyorum. Çok öfkeliydi. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.” diyor.

Senden nefret ediyorum. Keşke ölsen.

Derin bir nefes alıyorum. “Ne diyorsun? Onları öldürüp kaçtığını mı?” Kelimeleri söylemek zor. Hayal etmek daha da zor. Elliott sessiz; evet, tam olarak böyle düşündüğünü söyleyemiyor. “Bunu yapmadı,” diyorum. “Onu tanıyorsun. Bunu asla yapmayacağını biliyorsun.” Ama bunu söylerken bile merak ediyorum: İkimiz de Reese’i bu kadar iyi tanıyor muyduk? Bir zamanlar, gençken, tanıyorduk. Reese o zamanlar çok neşeliydi. En güzel gülümsemeye, en güzel kahkahaya sahipti ve her zaman kucaklaşmada çok cömertti. Cass gelmeden önce, Elliott ve ben, ebeveynlik sorumlulukları olmadan, eğlenceli teyze ve amca olmayı çok seviyorduk. Reese’i zaman zaman evimize alır, gün boyu film izler ve oyun oynar, yatma vaktinin sıkıcılığından önce onu eve gönderirdik. Gençken, Elliott ona saklambaç oynamayı öğretmişti. Reese çabuk öğrenen biriydi. Onu dolabımın arkasında bulduğumu hatırlıyorum; sadece orada durmakla kalmamış, benim gömleğimi ve eteğimi giymiş, ayakkabılarımı da giymişti. En az iki kez, orada olduğunu fark etmeden yanından geçip gitmiştim. Gözümün önünde saklanmıştı. Elliott etkilenmişti; saklambaçta dahi bir çocuk gibi olduğunu söylemişti, ki bu ona çok komik gelmişti, gerçi dahi kelimesinin ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Ama bu yeni Reese, bu asi on yedi yaşındaki Reese, bana neredeyse yabancı. Çocukken tanıdığımız o kız artık o değil. Başka biri. “Sadece kızgındı. Söylemek istemediği şeyleri söyledi. Hepimiz böyle şeyler yapmışızdır.”

“Hayır, haklısın,” diyor. “Tabii ki yapmadı. Senin dediğin gibi, sadece sinirliydi.” Fikir değişikliği çok hızlı; gözlerinden inanmadığını görebiliyorum.

Başım zonkluyor. Aynaya baktığımda, ağlamaktan şişmişti ve yanaklarımda ve gözlerimin çevresinde kusmadan kalma, kırılmış kan damarları gibi küçük izler vardı. Çocuklar, üçü de, derme çatma

pijamalarıyla, far ışığına yakalanmış geyikler gibi, gözleri donuk ve şaşkın bir halde, toplanmamış kanepede yatağında oturuyorlar. Mae'nin yüzü, gecenin yarısını ağlayarak geçirdiği için şişmiş. Onu izlerken, burnunu çekiyor ve sonra koluyla siliyor. Yanında, Cass kalkıp yalnız kalmak için çatı katına gitmeden önce kendi ellerine bakıyor.

"Çocuklara sen mi bakacaksın?" diye sordum, onlar için endişelenerek, Reese'i bulma ihtiyacıyla Cass ve Mae ile burada kalıp onları teselli etme isteğim arasında çelişkili duygular içindeydim.

"Elbette yapacağım." Ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum.
"Bunu yapabileceğinden emin misin?" diye soruyor Elliott.

"Evet," diyorum. "İyiyim."

"Pekala," diyor bana doğru uzanıp beni kendine çekerek, "eminsen. Sadece dikkatli ol. Tetikte kal. İnsanlarla birlikte ol ve asla yalnız kalma."

"Yapmayacağım."

Dışarı çıktığımda polis memuru arabasından indi. Yakından bakınca, belki elli yaşlarında, uzun boylu, sıska ve kel bir adamdı. "Her şey yolunda mı hanımefendi?" diye sordu.

"Evet," dedim, basamaklardan aşağı inerken, ondan uzaklaşıp kendi arabama doğru yöneldim.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Durup arkamı döndüm, nefesimin hızlandığını hissettim, kaçma ya da savaşıma tepkisi devreye girdi. "Gitmeme izin verilmiyor mu?" diye sordum, kendimi savunarak.

Cevap vermekte çok gecikiyor. Cevap verdiğinde ise, "Nerede olduğunu bilmediğim halde seni nasıl güvende tutabilirim?" diye soruyor.

Ona, "Yeğenimi arayan ekibe yardım edeceğim," diyorum. Bunun mümkün olup olmadığını ya da bir mahkum gibi bütün gün kulübede kalmam gerekip gerekmediğini sormuyorum.

Arabaya kadar koşarak giderken, izleniyor olma hissiyle boynum kaskatı kesildi.

Kapıyı açıp içeri giriyorum. Kapıyı hızla kapatıp kilitliyorum.

Arabanın ön koltuğundan ormanı tarıyorum, izleniyor olma hissini sadece hayal gücüm mü yoksa gözlerimin göremediği bir şeyi algılayan bilinçaltım mı olduğunu merak ediyorum.

Reese

Bu sabahki burç yorumumda risk almanın, güvenli oynamamanın faydalarını görmenin önemli olduğu yazıyordu. Ben genellikle risk almayı seven biri değilim. Benim için risk almak, korku filmi izlemek, lunapark trenlerine binmek gibi, insanı çok korkutan ama aslında zarar veremeyecek, güvenli şeylerdir.

Ağaçların arasında kaybolurken, onların arasında yutulurken, bunun mümkün olduğunu düşünüyorum. Dışarıda, gece havası düşündüğümünden daha serin. Soğuktan titriyorum, soğuktan ve karanlıktan ölümüne korkmaktan bahsetmeyi unutmaya çalışıyorum, oysa karanlık o kadar yakın ki, sanki somut bir şeymiş gibi hissedebiliyorum. Sadece ışığın yokluğu değil. Aşk, umut veya hayaller gibi soyut bir şey değil. Gerçek. Yürürken tenime değdiğini, bana dokunduğunu hissediyorum. Ne kadar korktuğumu düşünmemeye çalışıyorum. Bunun yerine Daniel'i, sahilde, iskelede beni beklediğini, dediği gibi, düşünmeye çalışıyorum. Yüzünü hayal ediyorum. Onu yalnız, gözleriyle karanlık ufku ararken hayal ediyorum. Karanlıktan çıktığım ve birbirimizi tekrar gördüğümüz anı hayal ediyorum. Hayalimde, zekice ve parlak bir şey söylüyorum. Gülerek yanıma geliyor.

Bir süreliğine onu düşünmek korkumu unutturuyor. Ama sonra arkamdan bir ses duyuyorum—bir ağaç dalının kırılma sesi ve birinin ayaklarının altından gelen yumuşak yaprak hışırtısı—ve donup kalıyorum, bir an için felç olmuş gibi, işte böyle öleceğimi düşünüyorum. Burada, yalnız, gecenin geç saatlerinde.

Nerede olduğumu kimse bilmiyor.

Emily ve Nolan sabah uyandıklarında yatağımı boş bulana kadar kimse kayıp olduğumu fark etmeyecekti. O zamana kadar kesinlikle ölmüş

olurdum.

Şöyle hayal ediyorum: Emily yatağı mı boş buluyor ve önce çok sinirleniyor, sonra da öldüğümü öğreniyor.

Ben çıktığımda herkes uyuyordu. Sanki tüm gece onu görmezden gelmek için elinden geleni yapan Nolan'la yatmayı erteliyormuş gibi, Emily'nin en son yukarı çıkmasını bekledim. Bir şey söylediğinde bile, söyledikleri kaba oluyordu. Önce o yattı ve yatak odasının kapısını kapattı. Emily'nin hiç gideceğinden emin değildim. Uzun süre bekledim ve o yattıktan sonra, uykuya dalmasını daha da uzun süre bekledim. Kimse beni duymasın diye ayakkabılarımı dışarı taşıdım, kapı kolunu elimle kavrayıp, ses çıkarmamak için yavaş yavaş çevirdim. Kapı açıldığında, mandalın yerinde kalması için diğer taraftan kolu tuttum ve kapı kapanana kadar bırakmadım, bıraktığımda bile mandal yavaşça yerine oturuyordu. Aşağıdan Nolan'ın horlamasını duyabiliyordum, bu yüzden Emily uyurken kulak tıkacı takıyor. Nolan ölü gibi uyuyor, o kadar ki her zaman alarmını duymazdan geliyor.

Ön kapıyı kilitlemedim çünkü anahtarım yok, bu da demek oluyor ki ben yokken isteyen herkes içeri girebilir.

Şimdi gürültüye doğru hızla döndüm. Gözlerimi kısarak ormanı aradım, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Karanlığın içinden görmeye çalıştım, ağaçların arasından birinin çıkıp beni korku filmi tarzında, elektrikli testere veya buz kıracağıyla öldüreceğini hayal ettim. Arka planda çalan müziği neredeyse duyabiliyorum, son derece minimalist ama inanılmaz derecede ürkütücü bir şey. Korku filmlerinde her zaman ilk ölen aptal, ahlaksız amigo kızdır ve acaba ben de öyle miyim, o klişe miyim: gece geç saatlerde gizlice dışarı çıkıp ormanda yalnız başına yürüyerek tamamen yabancı biriyle buluşmaya giden aptal sarışın?

Eğer bana bir şey olursa, insanlar bunun benim hatam olduğunu, başıma gelenleri hak ettiğimi, ölmeyi hak ettiğimi söylerler mi?

“Merhaba,” diye fısıldadım karanlığa, sesim yumuşak ve kısılmış bir halde. Üşüyorum ve her yerim titriyor. Bacaklarım güçsüz ve boynumda sürekli bir nabız atışı var, tak tak tak. “Orada kimse var mı?” diye sordum.

Tak tak.

Kimse bir şey söylemiyor. Ama sonra ses tekrar geliyor, bu sefer daha da yakından ve ben yavaşça geri çekiliyorum, her neyse ona sırtımı dönmeye, dönüp kaçmaya çok korkuyorum. Havuzdaki adamın yüzü—“Hey. Bana da bir şeyler yiyecek getirebilir misin?” diyen—aklıma geliyor, tıpkı diğer gün

pansiyondaki adamın yüzü gibi, Mae'ye göz atan, gözleri tulumundan, kemikli küçük bacaklarından ayakkabılarına kadar inen adam.

Güvenli olan kendi kulübemize kaçmalıyım. Geriye doğru giderek kaçmaya başladım. Ama gitmeden önce, karanlık bir silüet önüme çıktı ve nefesim kesildi. Artık benim için çok geçti. Ağzımı nemli, terli bir eliyle kapatmadan önce kaçacak zamanım yoktu ve kalbim çılgına döndü. Kurtulmaya, elinden kurtulmaya çalıştım.

Ay ışığı yüzüne vurup aydınlatırken, "Savaşmanın bir anlamı yok," diyor ve ilk defa kim olduğunu görüyorum. Donakalıyorum. Kasılıp kalıyorum. Nefeslerim sığlaşıyor, tüm vücudum panik ve korkuyla doluyor.

Daha da yaklaşıyor. Geri çekilip bir ağaca çarpıyorum, tuzağa düşüyorum. Yüzü ifadesiz, bakışları delici ve soğuk, bana yukarıdan bakarak, "Benim gibi bir adama gvenmemen gerektiğini bilmeliydin. Sana zarar vermeye çalışabileceğimi gerçekten düşünmedin mi?" diyor.

Courtney

Arabayı ben alıyorum, Elliott ve çocukları arabasız bırakıyorum, gerçi bunun bir önemi yok çünkü onlar hiçbir yere gitmeyecekler. Tatil köyü şimdi neredeyse boş. Dün bütün gün pencereden diğer ailelerin çantalarını toplayıp bu berbat yerden uzaklaştıklarını izledim, böylece Elliott ve çocuklar her şeye—havuza, plaja—sahip oldular şimdi, gerçi bunun da bir önemi yok çünkü onlar kulübeden çıkmayacaklar. Kimsenin yüzmek için canı yok, ama olsa bile yüzemezler çünkü dışarıda olmaları onlar için güvenli değil.

Tatil köyünden ayrılıyorum. Otoparktan çıkıp ana yola giriyorum; burası kasabanın içinden geçen iki şeritli bir otoyol, ancak "otoyol" terimi yanıltıcı çünkü ana arter izlenimi veriyor, oysa burası küçük bir damardan başka bir şey değil, buradaki diğer yollardan pek farklı değil. Nüfusu dört beş yüz kişi kadar olan küçük bir köyden geçiyorum, ancak burada evler çok seyrek olduğu için nerede yaşadıklarını bilmiyorum. Sanki zamanda geriye gitmiş gibiyim. Paslı bir tabelası olan eski bir dükkanda bir çamaşırhane var. Bir falcı ve bira, mühimmat, yem satan yamuk tabelaları olan, salaş görünümlü bir içki dükkanı ve market yerine bakkal bulunan benzin istasyonları var. Restoranlar var, ama hiçbirisi lüks değil, her şey yerel ve mütevazı, tıpkı kendi tatil köyümüzdeki salaş lokanta gibi.

Reese'in telefonundan Snap Map'in çektiği konuma ulaşmak için birkaç kilometre yol kat ediyorum. Gittikçe yol daralıyor. Ağaçlar sokağa yaklaşıyor; dalları sokağın üzerine sarkıyor, güneş ışınları rüzgarla birlikte asfalt üzerinde hareket eden benekli şeritler halinde içeri giriyor.

Arabayı sürerken, iki gece önce aynı yollarda Reese'i düşünmeden edemiyorum. Zihnimde sürekli tekrar eden bir görüntü var, tıpkı sözlerini

aklımdan çıkaramadığım bir şarkı gibi: Gözleri bağlı, ağzına bir çorap tıkmış, çığlıkları engellenmiş ve ayak bilekleri ile bilekleri kelepçelenmiş Reese. Gözümde, elleri arkadan bağlı, dizleri göğsüne çekilmiş halde, bir kamyonetin sert kasasında yan yatmış, kurtulmak için boşuna çabalıyor.

Gittiğinden beri yaklaşık otuz altı saat geçti.

Şu anda Kaliforniya'da olabilir. Ya da Snap Map'in söylediği gibi burada da olabilir.

Paranoyaya ve korkuya yenik düşmemeye çalışıyorum. Son otuz altı saattir, Reese'i kaçıran kişinin kulübeyi gözetlediğini, benim ayrılışımı izlediğini ve beni takip ettiğini düşünmemeye çalışıyorum.

Arkamdan kimse gelmiyor, diye kendi kendime söylüyorum, dikiz aynasına şöyle bir göz atıyorum ve neredeyse tek şeride düşen daralan sokağın bomboş olduğunu görüyorum. Tamamen yalnızım, ki bu da Elliott'ın bana yapmamamı söylediği tek şey: Asla yalnız kalma.

Şu an bana bir şey olsa, kimse bilmezdi. Kimse görmezdi.

İleride park etmiş arabaları görünce korkum hafifliyor. Yolun kenarına, atık bertaraf alanının çok yakınında, ağaçlık bir patikanın hemen kenarına çekilmişler; burası insanların kendi geri dönüşüm ve çöplerini getirdiği türden bir yer. Ben de yol kenarına çekiyorum. Motoru kapatıyorum ve sonra arabanın ön koltuğuna oturup beni çevreleyen geniş ağaçlık alanı seyrediyorum.

Dedektif Evans da dahil olmak üzere insanlar ağaçların kenarında toplanıyor. Arabadan inerken uzaktan bir ATV'nin alçak homurtusunu duyuyorum, o da bana doğru gelmeye başlıyor ve çiğli çimenlerin dizlerime kadar ulaştığı, spor ayakkabılarımın filesinden içeri giren nemin ayaklarımı ıslattığı yerde buluşuyoruz.

"Geleceğinizi bilmiyordum," diyor.

"Neden gelmeyeyim ki?"

"Evde kalıp ailenle birlikte olmak isteyeceğini düşünmüştüm."

"Reese benim ailem."

Başını salladı. "Elbette. Dinleyin," dedi, ben de gözlerimi arkasındaki turuncu yelekli insanlara, hiçbir şey yapmadan, acele etmeden duran küçük bir grup sivil gönüllüye çevirdim ve acaba Reese'i çoktan bulmuşlar mı, cesedini mi bulmuşlar yoksa öldüğünü düşündüren başka bir şey mi bulmuşlar diye merak ettim.

"Ne oldu?" diye sordum, paniklemeye başlayarak. "Bir şey mi oldu? Onu buldunuz mu?"

“Hayır.” Başını sallıyor. “Öyle değil. Sadece umutlanmaman gerektiğini söylemek istedim,” diyor ve o anda başımın üzerinden etrafı süzerek bakışlarını nasıl çevirdiğini fark etmemek imkansız.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum, ellerim titremeye başlıyor. Umutlarımın yüksek olduğunu söyleyemem ama duygularım çok yoğun ve umut, keder ve korkunun yanı sıra ezici, felç edici bir dehşet duygusunu da içeriyor.

Belki Reese buradadır. Belki de burada değildir.

Ya da belki onu ölü bulacağız.

Bunun nasıl bir şey olacağını düşünüyorum. Kendimi buna hazırlıyorum; Reese'in cansız bedenine nemli ve otlarla kaplı çimenlerin arasında ya da güneşin ulaşamadığı ağaçların gölgesinde, karanlık ormanın derinliklerinde rastlayacağımı hayal ediyorum.

Gözlerini benimkine indiriyor, ancak bu kısa bir süre sonra bakışlarını benden ayırıp tekrar o bölgeye kayıyor; eli yavaşça, sezgisel bir şekilde kalçasındaki silahına gidiyor ve bu sefer onun bu dikkatliliği beni tedirgin ediyor.

Ormanda birilerinin olduğunu düşünüyor.

Ağaçların arasından birilerinin bizi izlediğini düşünüyor.

Bana dönüp baktığında, “Reese burada olabilir. Telefonunu bulabiliriz. Ya da hiçbir şey bulamayabiliriz,” dedi. Sözlerinin etkisini göstermesi için bir an bekledi ve sonra, “Beklentilerinizi minimumda tutmanız en iyisi. En iyisini umun ama en kötüsüne de hazırlıklı olun,” dedi.

Dedektif Evans benimle birlikte diğer gönüllülerin yanına yürüyor; burada küçük gruplara ayrılp arama yapmadan önce yol tarifleri alıyoruz. Polis ve eğitilmiş arama kurtarma gönüllülerinin rehberliğinde, polisin Reese'in son bilinen konumu dediği yerden, yani Snap Map'in diğer gece telefon sinyalini aldığı yerden, dışa doğru ilerliyoruz. Bize atanan bölgede yavaş ve metodik bir şekilde ilerliyoruz, ancak Reese'in yaya mı yoksa araçta mı olduğu bilinmiyor—bir kamyonetin kasasında elleri ve ağzı bağlı haldeki görüntüsü aklıma geliyor—bu yüzden ne kadar hızlı gittiğini veya şu anda izden ne kadar uzakta olduğunu bilmenin bir yolu yok. Sadece Reese'i aramıyoruz. Telefonu, ayak izleri, sürüklenme izleri, kan, bir ayakkabı gibi şeyler de arıyoruz.

Arama yaparken etrafımdakiler onun adını haykırıyor, böylece Reese'in adıyla adeta bir koro halinde çevreleniyorum.

Reese.

Reese.

Reese.

Ne bulacağımızdan ya da bir şey bulup bulamayacağımızdan endişeleniyorum. Burada istediğim kadar gönüllü yok. Grubumuzda beş kişi var ve alan o kadar büyük ki, bu tempoyla fazla mesafe kat edemeyiz. Sessiz kalıyoruz, son derece odaklanıyoruz, kayalara, toprağa, çimen yapraklarına konsantre oluyoruz, böylece gözlerimiz neredeyse hiç yerden ayrılmıyor, ta ki arama başladıktan otuz kırk dakika sonra gruptaki kadınlardan biri bana şöyle diyene kadar: "Biliyorsun, kaybolan tek güzel kız seninki değil."

Sözleri ve onları söyleme biçimi, ense tüylerimi diken diken ediyor.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum, gözlerimi iyice yukarı kaldırarak, kalp atışlarım hızlanıyordu.

"Şuradaki Joanna," diyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek yakındaki başka bir kadına, uzun ağaçların arasından yolunu bulup onu aramaya başlıyorum. "O ve kocasının küçük kızı birkaç yıl önce kaybolmuştu."

"Ona ne oldu?" diye soruyorum, gözlerimi uzaktaki kadına, Joanna'ya dikmiş, başı öne eğik, ayaklarının altındaki toprağı inceliyor, uzun koyu saçları yüzünü örtüyor.

"Nereden bileyim ki? Senin tahminin de benimki kadar doğru."

"Ne demek istiyorsunuz? Onu bulamadılar mı?"

Hayır. Onu her yerde aradılar ama ortadan kaybolmuştu.

"Gitti," diye tekrarlıyorum, bir insanın –bir çocuğun, herhangi birinin– böylece, bir anda, bir anda ortadan kaybolmasının nasıl mümkün olabileceğini merak ederek. "Küçük kızın adı neydi?"

"Kylie Matthews."

Tatil köyündeki pansiyonda kayıp bir kız için bir poster var. O kız, Kylie Matthews. Posterin üst kısmında büyük, kalın kırmızı harflerle "Beni gördünüz mü?" diye soruluyor. Gözlerim birkaç kez üzerinden geçti, ama kelimeleri gerçekten algılamadım veya kayıp kızın yüzünü görmedim. Bunun yerine, umursamazca yanından geçtim. Hiç durup düşünmedim, ki şimdi bunun için kendimi suçlu hissediyorum. Bu kadar kayıtsız olmamalıydım. O bir çocuk, birinin kızı. O zamanlar, onu sadece başka bir kayıp çocuk olarak gördüm, bu kızla hiçbir ortak nokta olmadığını, bu kayıp çocuğun benimle hiçbir ilgisi olmadığını düşündüm.

“Affedersiniz,” diyerek arkamı dönüp ormanın derinliklerine doğru ilerledim. Arazi, toprak patikalardan, zemin çok yumuşak ve süngerimsi hale geldiğinde geçilmez hale gelen bataklık köprülerine kadar değişiyordu. Güneşin ulaşmadığı yerlerde ağaçların altında yabani çiçekler ve mantarlar yetişiyordu. Bölgede evler vardı, ancak bunlar seyrek ve küçük, mobil veya çiftlik evleriydi; en fazla beş yüz ila bin metrekarelik, o kadar yayılmış ve gizlenmişlerdi ki, zihnim beni korkutan korkunç olasılıklarla doldu.

Peki ya Reese evlerden birindeyse?

Ya birileri onu orada tutuyorsa?

Joanna'nın yanına doğru ilerliyorum.

“Affedersiniz,” dedim sesim titreyerek, yaklaşırken sırtı bana dönüktü. Doğrulup döndü ve dönerken, çökmüş yanakları ve vücudunun erimesi beni şaşırttı. Boynunun dibinde çıkıntılı köprücük kemikleri vardı; gözlerinin altında hilal şeklinde gölgeler vardı. Nefesim kesildi ve birkaç yıl sonraki halimin başka bir versiyonunu gördüm, bu da beni korkuttu. “Joanna mısınız?” diye sordum fısıltıyla.

Başını salladı.

“Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Ben sadece... Ben Courtney,” dedim, kelimeleri zorlukla ağzımdan çıkararak. “Aradığımız kız Reese, yeğenim.”

“Biliyorum,” diyor, arabamın daha önce nasıl geldiğini ve Dedektif Evans ile nasıl konuştuğumu gördüğünü anlatarak. “Yaşadıklarınız için üzgünüm,” diyor. Sonra bıkkınlıkla içini çekiyor ve ekliyor, “Özür dilerim. Bunu söylememeliydim. Çok klişe, hatta tamamen uygunsuz bir şey. Özür dilerim. Kızım kaybolduğunda herkes çok üzgündü.”

Onun öfkesini, kederini hissediyorum. “Kızınız hakkında bir şeyler duydum,” diyorum ona. “Grubumuzdaki biri ondan bahsetti.”

Daha fazla bir şey söyleyemeden, arkadan bir adam yaklaştı; yüzü, tıpkı onunki gibi, hüznüydü, gözleri çukurlaşmıştı; ince bedenleri sadece zayıf değil, aynı zamanda ölen insanlar gibi körelmişti ve bence bu fiziksel bir şeyden değil, ıstırap ve kederden kaynaklanıyordu. Adam nazikçe elini omzuna koydu. Kadın döndü ve ona baktı, gülümsemesi hüznü ve pişmanlıkla doluydu. “Bu Sam, kocam,” dedi bakışlarını bana çevirmeden önce. Ne Sam ne de Joanna benden çok daha yaşlı olamazlar, yine de trajedinin onları yaşlandırdığı, olduklarından çok daha yaşlı görünmelerine neden olduğu açıktı.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Sam.”

"Bu Courtney," diyor ona. "Kayıp olan kız o."

"Reese. Yeğenim. Ailesi—" diye söze başlıyorum ama kelimeleri bir türlü çıkaramıyorum. Boğazıma çakıl taşı gibi takılıyorlar, konuşmayı zorlaştırıyorlar, nefes almayı ise daha da zorlaştırıyorlar. Duvarlardaki kanı, Emily'nin eğilmiş bedenini ve teninin rengini, ayak tırnaklarındaki mor oje ile aynı rengi tekrar görüyorum; bu da beni iki haftadan daha kısa bir süre önce, başka bir hayatta, o hayattayken, spa koltuklarında yan yana oturup artık önemi olmayan şeylerden, mesela sinir bozucu iş arkadaşından, yaşlanma belirtilerini tersine çevirdiği söylenen yeni bir diyetten ve ikimizin de botoks yaptırıp yaptırmaması gerektiğinden bahsettiğimiz anlara geri götürüyor.

Konuyu değiştirerek, "Bana kızınızdan bahseder misiniz?" diye soruyorum. "Ona ne olduğunu anlatır mısınız?"

Sam bir dakika gözlerini kapatıyor. Derin bir nefes alıyor. Gözlerini açtığına, "Gidip yardıma ihtiyaçları olup olmadığını kontrol edeceğim," diyor, bakışları uzak ve boş.

Joanna ona bakıp, "Sonra görüşürüz," dedi ve gitmesini izledi. Adam yeterince uzaklaştığında ve artık duyamadığında, "Bu konuda konuşmayı sevmiyor," dedi.

"Çok üzgünüm," dedim, kelimeler ağzımdan kayıp gitti, kendimi suçlu hissediyordum. "Hiçbir şey söylememeliydim. Sormamalıydim."

"Hayır. Lütfen. Üzülme." Joanna duraksıyor. Tekrar konuştuğunda, "Onun hakkında konuşmayı seviyorum. Bu onu zihnimde canlı tutuyor. Kylie cesurdu, özgür ruhluydu," diyor, bu da bana Reese'i hatırlatıyor. Boş ellerine bakıyor. "Beş yıl önce bu Ağustos ayında oldu, bizi terk etti. Acının o kadar gerçek ve taze olduğu günler var ki, sanki dün olmuş gibi geliyor, sonra da sesinin tonunu ya da gülerken yüzünün nasıl göründüğünü hatırlamakta zorlandığım zamanlar oluyor ve çocuğumu en son gördüğümünden veya kucağıma aldığımdan beri sonsuzluk geçmiş gibi geliyor. Onu asla bulamadılar." Ufka bakarak duraksıyor, "Hâlâ bir yerlerde olabilir. Buna inanmak istiyorum." diyor. Sonra gözlerini tekrar bana çevirip, "Belki de değildir. Belki de ölmüştür. Annelerin bu konuda, çocuklarının ölü mü yoksa diri mi olduğu konusunda bir sezgileri olduğunu söylerler ama bende yok. Bende o yetenek yok." dedi.

"Hiç şüphelileri oldu mu?"

"Bazı girişimler oldu ama hiçbiri sonuç vermedi. Ceset olmadığı için ona gerçekten ne olduğunu söylemek zordu. Polis, kaçıp gitmediğinden emin

olamadıklarını söyledi, ama ben kaçmadığını biliyordum. Bunu yapmazdı. Kylie mutluydu.”

Başımı salladım, devam etmesini, daha fazla şey söylemesini istedim ve o da söyledi. “Kylie kaybolduğunda on bir yaşındaydı. Şimdi on altı yaşında, on yediye doğru gidiyor. Doğum günü gelecek hafta. Her yıl, en sevdiği kırmızı kadife pasta olduğu için ona bir pasta yaparım. Sam,” dedi, uzaktaki ona bakmak için dönerek. Grubuna yeniden katılmış, Reese'in izlerini aramak için orman zeminini tarıyor, çam iğneleri ve yaprakları inceliyor. “Bununla hiçbir ilgisi olsun istemiyor. Her yıl doğum gününde, evden erken çıkıyor ve evde kalmaya dayanamadığı için gerekenden daha uzun süre işte kalıyor.”

Bana dönüp baktı. “Bugün buraya, yeğenini aramaya gelmemizi Sam önerdi. Dürüst olmak gerekirse, hayır dedim. Bunu yapabileceğime, Kylie'yi aradığımız o günlere zihnen geri dönebileceğime emin değildim. Ama Sam ve ben bir çocuğu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Neler yaşadığını biliyoruz,” dedi ve ben de yaşadıklarımı ve hissettiklerimi bilen birinin burada olması için ona minnettar oldum.

“Bunun üstesinden nasıl geliyorsunuz?”

İlk başta sessiz kalıyor. Sonunda, "Onlar yokken her şey daha kolaylaşıyor," diyor. "Ama işte o zaman suçluluk ve utanç devreye giriyor, çünkü asla kolaylaşmamalı. Kylie'nin kaybolduğu gün, bugünden çok farklı değildi. Aslında neredeyse tamamen aynıydı; güneşli, ılık ve hafif bir esinti vardı. Kylie'nin regl olmaya başladığı, diş tellerini çıkardığı, erkekleri keşfettiği ve ilk aşkını yaşadığı yazdı," diyor ve ben de on yaşındaki Cass'i düşünüyorum; Kylie'den sadece bir iki yaş küçük ve bu şeylerin hiçbirine çok da uzak değil. Diş telleri. Regl. Erkekler.

“Kylie o yaşta harika bir çelişkiydi. Bağimsız olmak, makyaj yapmak ve gerçek sütyenler giymek istiyordu – spor veya antrenman sütyenleri değil, telli ve dantelli olanlar. Ama aynı zamanda geceleri oyuncak ayılarıyla uyumaya da ihtiyacı vardı. Şiddetli fırtınalar sırasında yatağıma tırmanır, Sam ile benim aramdaki boşluğa yatar, kolunu belime dolardı. Arkadaşlarının görmemesi için, yalnız başına, özel olarak oynamak istediğinde kullanmak üzere yatağının altında sakladığı bir Barbie bebek kutusu vardı. Hızlı büyüyordu ve bundan heyecan duyuyordu, ama çocukluğundan da vazgeçmek istemiyordu. Henüz değil.”

Devam etmeden önce tereddüt ediyor, nostalji farklı, daha karanlık bir şeye dönüşüyor.

Gözlerimi süzerek, "Bilmemek en zor kısmı," diyor. "Aldığınız cevaplar istediğiniz cevaplar olmasa bile, yine de cevaptır. Sam ve ben bunu yaşayamıyoruz. Belki de asla yaşayamayacağız."

Reese

Birdenbire deęiřiyor. Omuzları dūřuyor, yūzūnde hafif bir gūlūmseme beliriyor. Yūzūndeki gerginlik bir anda kayboluyor. Sanki sihir gibi.

Gūlūyor.

"Sadece şaka yapıyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Sana geręekten zarar vermeyeceğim," diyor Daniel, sesi de birdenbire değişmiş bir şekilde ve ben ona inanıyorum.

Esrar kokusu havada hissediliyor. Yakından bakınca gōzlerinden uyuşmuş olduğunu anlıyorum; aşırı derecede değil ama kesinlikle bir sigara iğmiş.

"Eğer elimi hareket ettirirsem, sōz ver de bağırmayacaksın," diyor.

Başımı sallıyorum, ne hissedeceğimi bilemiyorum. Aşağılanmış, kızgın, belki de korkmuş.

Ama en çok da onun burada olduğuna, geldiğine inanamıyorum, çok mutluyum. Gece yarısı ormanda, yakışıklı bir adamla yalnız başımayım. Kimseye anlatsam inanmazlardı. Yanımda duruyor. Gōzlerimden rahatlama gōzyařları akıyor, ama onları tutuyorum; gerginlik bedenimden uzaklaşıyor ve yerini başka bir şeye bırakıyor, adını koyamadığım ama tenimi kızartan ve kalbimi hızlandıran bir şeye.

"ok hırslısın," diyor elini hareket ettirirken sırtarak. "Bunu beğendim."

"İskelede buluşacağımızı sōylemiřtin sanırım," dedim nefes nefese.

Omuz silkerek, gayet kayıtsız bir şekilde, "Fikrimi değiştirdim. Beklemekten yoruldum," dedi.

Kulūbeden ıkımam beklenenden daha uzun sūrdū. Daniel'ı dūřūnuyorum, o kadar zaman beni bekledi, gelip gelmeyeceęimi ya da onu terk edip etmeyeceęimi merak etti. Nereye bakacaęını biliyordu ūnkū

hangi kulübenin bizim olduğunu biliyordu, çünkü geçen gün Emily ile beni verandada duymuştu. Beni nerede bulacağını biliyordu. Bunun garip olduğunu düşünmek aklıma bile gelmiyor. Aksine, gurur duyuyorum ve çok mutluyum. Beni görmek istediği için beni aramaya geldi. Bu asla olmaz.

"Gecikme için özür dilerim."

"Sorun değil. Gerekirse bütün gece burada kalırdım. Seni görmek için her şeyi yapardım."

Seni görmek için her şey.

Daha da yaklaşıyor, o kadar yakına geliyor ki tişörtünü tişörtümün altında, nefes alışverişini tenimde hissediyorum. Bunda bir aciliyet var, bu da bana Nolan'ın mangala çakmak gazı döktüğü anı hatırlatıyor; ateşin nasıl hızlandığını, alevin nasıl yükseldiğini ve her şeyin daha hızlı, daha büyük bir şekilde gerçekleştiğini. İşte bu da öyle bir his. Sanki biri üzerimize çakmak gazı dökmüş ve kibrit çakmış gibi. Uzanıyor, parmağının tersiyle yanağımdan aşağı doğru bir dokunuş yapıyor. Gözlerinde gerçek bir parıltı var, bu da beni hem çok etkilenmiş hissettiriyor hem de daha önce bunu yapıp yapmadığını, tatil köyündeki diğer kızlara daha önce de kur yapıp yapmadığını ve onları bana göstermek istediği her neyse ona götürüp götürmediğini merak etmeme neden oluyor.

Bunun bir önemi olup olmadığını merak ediyorum.

Acaba umrumda mı?

"Ne kadar süreyle buradasınız?" diye soruyor ve ben de söylediğimde, "Hepsi bu kadar mı?" diyor.

"Hepsi bu kadar."

"Öyleyse bundan en iyi şekilde yararlanmalıyız."

Çevremizde cırcır böcekleri ötüyor. Ağaçların arasından hafif bir esinti esiyor, yaprakları hareket ettiriyor.

Öne eğilip sordu: "Reese, şekerleri seven sen, nerelisin?"

O gülümsüyor ve ben de onun gülümsemesi karşısında eriyip gidiyorum, tamamen yok oluyorum.

"Chicago."

"Şanghay'da, memleketinde bir erkek arkadaşın mı var?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Neden?"

"Kimse beni öyle düşünmüyor."

Kendi kendine bir ses çıkarır. "Bundan şüpheliyim."

"Hayır, doğru. Dördüncü sınıftan beri erkek arkadaşım olmadı."

Ölmek istiyorum. Bunu söylediğime inanamıyorum. Kendimi aptal hissediyorum, ama geri almadan önce—yalan olduğunu söylemeden veya şaka yaptığımı söylemeden önce, ona sonuçta bir erkek arkadaşım olduğunu söylemeden önce—şöyle diyor: "O zaman ya o adamlar çok güzel olduğun için senden çekiniyorlar, ya da bir sürü aptallar."

Saçlarımın uçlarına dokunuyor ve kalbim adeta duruyor. Daha önce kimse bana güzel dememişti, belki Emily'nin "Keşke farklı giyinseydim, saçımı farklı yapsaydım ya da kendimi bu kadar makyajla saklamasaydım çok daha güzel olabilirdim" gibi şeyler söylemesi hariç.

"Bana ne göstermek istedin?" diye soruyorum, çünkü buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, çünkü bana güzel olduğumu söylediğine göre şimdi ne demem gerektiğini bilmiyorum. Teşekkürler demek çok saçma geliyor. Hayır, değilim demek, ona daha önce söylediğim her şeyden daha acınası ve kendini küçümseyen bir şey, ve ona onun da güzel olduğunu söylemeye cesaret edemiyorum, gerçi o da güzel, inanılmaz yakışıklı. Timothée Chalamet kadar yakışıklı. Onun kadar yakışıklı erkekler, ben onların yolunda olmadığım ve çekilmemi istemedikleri sürece benimle asla konuşmazlar. Çoğu erkek beni sevmez, normal erkekler sevmez, sadece garip oyuncu ve cosplay yapanlar sever, çünkü başka kimse onlara nazik davranmazken ben onlara nazik davranıyorum. Diğer herkesten farklı olarak, onlara defolup gitmelerini veya kendilerini öldürmelerini söylemiyorum.

Saçımı bıraktı, elini yanına indirdi. "Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim."

"Hayır," diyorum, keşke bana tekrar dokunsa diye düşünerek, her şeyi berbat mı ediyorum, her şeyi yanlış mı yapıyorum, yanlış şeyler mi söylüyorum diye merak ediyorum.

"Öyle değil miyim?" diye soruyor. "Yüzün kızarmış," diyor sırtarak ve biliyorum ki kızarmış; yüzümün ısındığını, tüm vücudumun sıcaklıkla dolduğunu hissedebiliyorum; sadece karanlıkta bunu görebilmesine şaşırdım.

Yutkunuyorum, tükürüğüm koyu ve yutması zor. Çaba gerektiriyor, bilinçli düşünmeyi gerektiriyor. Gözlerine bakmadan itiraf ediyorum: "İnsanların bana 'güzel' gibi şeyler söylemesine alışkın değilim."

Çenemin altına bir parmak koydu, yüzümü kaldırıp ona bakmamı sağladı. "Evet, öylesin," dedi. "Çok güzelsin." Dikkatlice baktı ve sonra, tam o sırada bir bulutun arkasından sızan ay ışığı gözlerinde parıldayarak onları

ışıldatırken, alaycı bir şekilde sordu: "Bir erkekle öpüştün, değil mi? Yoksa dördüncü sınıftan beri mi öpüştün?"

"Evet," dedim nefes nefese. "Yaptım."

"Ne zaman?" diye soruyor, sanki bana inanmıyormuş gibi.

Ona bunun tam üç hafta önce dün olduğunu söyleyebilirdim, gerçi adam o kadar kafası güzeldi ki hatırlaması imkansızdı ve ayık olsaydı muhtemelen beni öpmezdi, ama bunun yerine Skylar'ın taktiğini uygulayıp, "Öpüşüp de anlatmak hoş değil. Ayrıca, bu seni ilgilendirmez," dedim, bu da hoşuna gitti çünkü sırttı.

"Aferin Reese," diyor, "şekeri çok sevdim. Aferin. Seni sevdim."

Sürekli "Senden hoşlanıyorum" dediğini duyuyorum ve bunu çok fazla düşünüyorum. Benden hoşlanıyor mu, gerçekten hoşlanıyor mu, yoksa ciddi değil mi? Şaka mı yapıyor? Yoksa sadece söylenen bir şey mi?

"Biliyor musun, öpüşüp işi bitirebiliriz," diyor ve dizlerim titriyor. Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi. Ve evet demek istiyorum. Öpüşelim. Çünkü dün öğleden sonra onu ilk gördüğümünden beri aklımdan geçen tek şey bu: tadının nasıl olacağı ve dilinin ağzımda nasıl hissettireceği. Bunu zihnimde tekrar tekrar hayal ettim, gerçekleştirmeye, yaşanmasını sağlamaya çalıştım, bu ormanda benim gibi kaç kız daha öptüğünü düşünmemeye çalıştım.

"Sence neden seni öpmek istiyorum?" diye soruyorum, çünkü Skylar her zaman nazlanmanın, karşı tarafın seni daha çok istemesini sağladığını söyler.

"Öyle mi?" diye soruyor, kırgın bir ifadeyle.

"Hayır, istemiyorum," diyorum. "En azından bana görmek için geldiğim şeyi gösterene kadar."

"Korkuyor musun?"

"Seni öpmekten mi bahsediyorsun?"

"Size göstereceklerimden."

"Olmalı mıyım?"

"Hayır," diyor. "Seni koruyacağım."

"Beni neyden koruyacaksın?" diye soruyorum.

Beni neyden koruyacak?

Ormanda korkmam gereken bir şey var mı?

"Göreceksin."

Ağaçların arasından geçen, her adımda daralan patikayı takip ederek dönüyoruz. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum, sonunda artık bir

patikada olup olmadığımızdan bile emin değilim. Çalılar uzuyor. Önce ayak bileklerime, sonra dizlerime kadar geliyor ve orada ne yaşadığını merak ediyorum, ama bunları düşünmemeye çalışıyorum, bunun yerine başka şeyleri düşünüyorum; yürürken gömleğinin koluma hafifçe değmesini ya da derin sesinin "Biliyor musun, öpüşüp işi bitirebiliriz" demesini. Bunu zihnimde binlerce kez canlandırıyorum, nasıl olacağını, olup olmayacağını hayal ediyorum. Nazik mi olacak, yumuşak dudakları dudaklarıma mı değecek, yüzüm ellerinde mi olacak, yoksa hızlı, çılgın, aceleci mi olacak, kalplerimiz çılgınca mı koşacak, nefesimiz ağırlaşacak, ellerimiz dolaşacak mı?

Ya da hiç gerçekleşmeyecek.

Bir noktada beni öpmek istemediğine, hatta benden hoşlanmadığına karar verirse...

Yürürken dallar bana sürtünüyor. Küçük dallar saçlarımı çekiyor. Cırcır böceklerinin sesi ritmik, zonklayan bir şekilde geliyor. Bunu göğsümde hissediyorum. Daniel elimi tutuyor, soğuk geceye rağmen eli sıcak. Beni kendine daha da yaklaştırıyor, ağaçların arasından, devrilmiş kütüklerin ve açıkta kalan ağaç köklerinin üzerinden sanki gece görüşü varmış gibi, sanki karanlıkta bir şekilde görebiliyormuş gibi yönlendiriyor. Zihnimde tekrar söylediğini duyuyorum: "Biliyor musun, sadece öpüşüp işi bitirebiliriz." Ve bu sefer, bizi olduğumuz yerde durdurduğunu, dönüp beni bir ağaca yasladığını, eğilip beni öperken pürüzlü kabuğun sırtıma değdiğini hayal ediyorum.

"Nereye gittiğinizi nasıl biliyorsunuz?" diye soruyorum.

"Öyle yapıyorum işte," diyor ve sonra "Anne baban hep böyle kavga eder mi?" diye soruyor. Dünyada en son bahsetmek istediğim kişiler olsalar da, erkek arkadaşlardan ve öpüşmekten bahsetmekten daha kolay.

"Evet. Aşağı yukarı öyle."

Ama bu doğru değil. Her zaman böyle değildi. Bir zamanlar iyi anlaşıyorlardı ve bunun işleri daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığını bilmiyorum. Emily ve Nolan hiçbir zaman halka açık yerlerde sevgi gösterisi yapan tipler değildi, ama sanırım eskiden birbirlerinden hoşlanıyorlardı—ya da bizim göremediğimiz veya duyamadığımız yerlerde kavga edecek iradeleri vardı, ki bu Mae için talihsiz bir durum çünkü artık onun ne gördüğünü veya duyduğunu umursamıyorlar. Üçüncü çocuk olmak berbat bir şey.

“Bazen birbirlerinden nefret ettikleri apaçık ortadayken neden boşanmadıklarını merak ediyorum. Bunda yanlış bir şey yok ki. İnsanlar bunu sürekli yapıyor,” diyorum. Söylemediğim şey ise, bazen içlerinden birinin ne zaman çıldırıp diğerini öldüreceğini merak etmem ve –gecenin geç saatlerinde uyuyamadığımda– hangisinin olacağını düşünmem. Emily'nin insanları kışkırtma ve sınırlarını zorlama yeteneğinin üst düzeyde olduğunu bildiğim için Nolan'a bahse giriyorum. Bazen onu kendim öldürebileceğimi düşünüyorum.

"Onların kavga etmesi seni rahatsız ediyor mu?"

“Bazen. Ama çoğunlukla görmezden gelmeye, başka bir yerde olduğumu hayal etmeye çalışıyorum.”

“Nerede mesela?”

“Bilmiyorum. Olmadıkları herhangi bir yer.”

"Kaç yaşındasın?"

"On yedi."

"Yakında gideceksin ve artık onları dinlemek zorunda kalmayacaksın," diyor.

Günleri sayıyorum.

Ancak bunu söyleme biçimi—yakında gideceksin—uğursuz bir işaret içeriyor.

Emily'yle tekrar alay ediyor. "Bu bir aile tatili. Ailenle birlikte olman gerekiyor, burada kendini izole etmen değil." Bu, ortamı biraz yumuşatıyor. Gülüyorum, ama sonra daha ciddi bir ifadeyle soruyor: "Şu anda nerede olduğunu bilseydi ne yapardı? Benimle birlikte olduğunu bilseydi?"

"Beni yere sağlam bassın. Yolculuğun geri kalanında gözlerini benden ayırmasın. Onsuz hiçbir yere gitmeme izin vermesin. Seni bir daha asla görmeme izin vermesin."

“Bunun olmasına izin vermezdim,” diyor ve tüm vücudum ısınıyor, çünkü Skylar dışında hiç kimse benim için böyle bir destek olmamıştı, ama sanırım o artık arkadaşım değil.

Daniel yürümeyi durdurdu. Aniden elimi bıraktı, bana doğru döndü ve sanırım her şey burada olacak, işte burada öpüşeceğiz diye düşündüm.

Ama biz öyle yapmıyoruz. Bunun yerine, cebinden bir esrar sigarası çıkarırken "İçmek ister misin?" diye soruyor, sigarayı yakıyor ve ucunu çakmağın alevinde döndürüyor; alev yüzüne o kadar yakın ki, yüzünü ürkütücü bir parıltıyla aydınlatıyor, ateş gözlerine yansıyor.

Tereddüt ediyorum çünkü hayatımda sadece iki kez esrar içtim ve bunu da sadece Skylar'la, yalnız başıma yaptım; onun sigarayı dudaklarının arasına yerleştirmesini izledim, o pürüzsüzlüğü asla taklit edemem.

"Hayır mı?" diye soruyor, tereddüdünden dolayı sigarayı dudaklarından çekerek. Boğazım düğümleniyor. Hiçbir şey söylemeyince, "Korkma. Sadece ikimiziz, Reese şeker gibi. Kimse bilmeyecek. Bu bizim küçük sırrımız olacak." diyor. Başını yana eğiyor, daha önce kullandığı aynı ses tonuyla soruyor, "Daha önce ot içtin, değil mi?"

"Evet," diyorum. "Elbette."

"Öyleyse bana göster."

Esrarı alıyorum. Dudaklarımın arasına sıkıştırıyorum. Nefes alıyorum, ciğerlerimin anında alev aldığını hissediyorum. Öksürme isteğine karşı koymaya çalışıyorum ama kaçınılmaz olarak öksürüyorum ve o, alaycı ve ateşli bir gülümsemeyle, "İyi misin?" diye soruyor. Daha da yaklaşıyor, bir elini kalçamın üzerine koyuyor, tüm vücudumu ateşe veriyor ve utancımı hissedebiliyormuş gibi, "Endişelenme. Herkesin başına gelir," diyor.

"Ben iyiyim."

"Emin misin?" diye soruyor, çünkü hâlâ öksürüyorum. Bir an için üzerimizdeki bulutlar dağılıyor ve ay ışığında gözlerinde bir yoğunluk belirliyor, gözleri kara delikler gibi. Göz kırpmıyor, nadiren kırpmıyor, bu yüzden bakışlarının yoğunluğunu azaltmak için başka yöne bakmak zorunda kalıyorum.

"Evet."

Elimden esrarı alıyor. "Daha küçük nefesler almalı ve nefesini yavaşça çekmelisin, şöyle," diyor, bana göstererek ve bu sefer izliyorum. Öğreniyorum, sanki o akıl hocası, ben de onun öğrencisiyim. "Tekrar dene," diyor, sesi sabırlı ama ikna edici, öyle ki istesem de hayır diyemezdim. Esrarı uzatıyor. Uzanıp bir nefes daha çekiyorum ve bu sefer öksürmüyorum. Bu sefer vücudumda bir hafiflik hissi belirliyor, uzuvlarıma yayılıyor.

Bunu yüzümden ve gözlerimden görüyor.

"İşte böyle," diyor gülümseyerek, memnun bir şekilde. "Aferin kızım." Yanağıma nefesini hissetmek için bana doğru yaklaşıyor. "Şimdi seni öpebilir miyim?" diye sorarken, diğer eliyle saçlarımı gözlerimden çekiyor.

Ve evet demek istiyorum. Beni öp. Ama yine de Skylar'ın nazlanmak hakkında söylediklerini düşünüyorum; erkeklere istediklerini verdiğinde

artık seni istemiyorlar. "Bana göstermek istediğin bu muydu?" diye soruyorum.

Başını sallayarak, "Hayır," dedi.

"Öyleyse hayır," diyorum. "Göster bana."

Çok uzun süre bakıyor, yüzü çok yakınımda, bu yüzden her halükarda beni öpeceğini düşünüyorum ve eğer öpseydi, izin verirdim. Hayır demezdim. Öpüşmesinden daha fazlasını yapmasına izin verirdim. Ama sonra yapmıyor. Sigarayı geri alıyor. Bir nefes daha çekiyor ve sonra söndürüyor, sonraya saklıyor.

Yürümeye devam ediyoruz, küçük bir tepeden aşağı iniyoruz ve sonunda bir açıklığa ulaşıyoruz; bunu görmediğim için değil (görmek için çok karanlık), arazideki değişimi hissettiğim için biliyorum, çalılıklar artık dizlerime kadar uzanmıyor. Ağaçlar seyrekleşiyor, birdenbire bir alan oluşuyor. Nefes alma alanı. Etrafımızdaki hava da değişiyor, ağırlaşıyor, nemleniyor ve sıcaklık düşüyor.

"İşte burası. Buradayız," diyor ve ben nefesimi tutarak, gözlerimi kısarak ve karanlığın içinden görmeye çalışarak olduğum yerde donup kalıyorum.

"Burası neresi?" diye soruyorum.

Üşüdüm, omurgamdan yukarı doğru gerçek bir ürperti geçti, her şey birdenbire daha keskinleşti. Omuzlarım seğirdi, bunu fark etti ve sordu: "Sen de mi hissediyorsun? Herkes hissetmiyor. Sadece bana özgü olduğunu sanıyordum."

İlk defa korkuyorum.

"Neyi hissediyorum?" diye soruyorum, oysa hissediyorum. Yalnız olmadığımız hissini. Birinin ya da bir şeyin bizimle birlikte burada olduğunu, sadece ulaşamayacağımız, sadece görebileceğimizin ötesinde olduğunu.

"Soğuk," diyor.

"Evet," diyorum. "Hissediyorum." Kollarımı kendime sarıyorum, arkamda biri olup olmadığını görmek için dönmeye korkuyorum çünkü aniden arkamda farklı bir enerji var. Hissedilen bir varlık, sanki biri oradaymış gibi. "Bu nedir?" diye soruyorum, soğuktan bahsederken, memleketteki göl etkisini ve göle yakın olmamızın sıcaklık değişimine neden olduğunu düşünüyorum.

Daniel bana hiçbir şey söylemiyor, kelimelerle değil. Bunun yerine, telefonunun fenerini tam önündeki taş levhalara tutuyor ve ben de önümdeki taş levhalardaki isimleri ve tarihleri seçebiliyorum. Millie Green.

1889–1925. Dorothy Frank. 19 Ağustos 1902–1 Haziran 1919. Janice George. 1912–1968.

Bir mezarlık.

Havadaki serinliğin gölle hiçbir ilgisi yok.

“Perili olduğunu söylüyorlar,” diyor, sesi kısılmış, kasvetli bir tonda, öyle ki titremeye başlıyorum. “Bazen, gecenin geç saatlerinde, birinin ağlama sesini duyabiliyormuşsun. Ve bazı geceler beyazlar içinde bir kız çocuğu, kucığında bir bebekle yardım istiyormuş.” Karanlıkta gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. “Korkuyor musun?” diye soruyor ve bunun tam olarak istediği şey olduğunu biliyorum.

Beni korkutmak istiyor.

Beni korkutmak istiyor.

“Hayır,” diyorum, ama aslında öyleyim. “Çünkü hayalet diye bir şey yok.” Ama bunu söylerken, arkadan dış gıcırdatma sesine, çakıllı yolda araba sürme sesine benzer bir ses geliyor ve irkiliyorum, dönüyorum, ikimiz de aynı anda dönüp karanlığa bakarken, hiçbir şey göremeden sessizce bağırıyorum.

Önemli değil.

Görmeme gerek yok, biliyorum. Orada biri ya da bir şey var.

Onu uzun, örümcek ağı gibi dalgalanan saçları, kocaman ağzı ve çukur gözleriyle hayal ediyorum.

Ama sonra ormandan kimse ve hiçbir şey çıkmıyor ve kendimden şüphe etmeye başlıyorum. Belki de hiçbir şey duymadım. Belki de orada hiçbir şey yok. Belki de sadece hayal gücümün ürünüydü.

Ancak o da bunu duydu.

"Nereden biliyorsunuz?" diye soruyor bir dakika sonra.

"Biliyor musun?" diye sordum sırtımı ona dönerek.

"Hayalet diye bir şey yoktur."

"Öyle yapıyorum işte."

Ama aslında öyle değil. Çünkü büyükbabam öldükten sonra, geri döndüğünden ve komodinin üzerine benim için paralar bıraktığından oldukça emindim. Onu gerçekten tanı mıyordum, çünkü hayatımın büyük bir bölümünde bunama hastasıydı ve zamanının yarısında beni Emily, diğer yarısında da annesi, yani büyükannem sanıyordu. Emily, onun tüm hayatı boyunca nasıl para topladığını, bit pazarlarında nasıl para avladığını, para fuarlarına ve müzayedelerine nasıl gittiğini, evde sert plastik saklama kutularında nasıl sakladığını anlatırdı. Bunun aptalca bir hobi, zaman kaybı

olduğunu düşünürdü. Ben ise havalı olduğunu düşünürdüm. Bana her zaman para koleksiyonundan bahsetmek isterdi ve bu, mantıklı olan tek şeydi. Adımı veya kim olduğumu, hatta torunu olduğumu bile hatırlayamıyordu, ama paralarıyla ilgili her şeyi hatırlıyordu; onları nereden aldığını ve ne kadar değerli olduklarını.

Ve sonra, ölümünden bir gün sonra, okuldan eve geldiğimde komodinin üzerinde üç gümüş dolar buldum; bunların arasında bir Morgan gümüş doları da vardı ve internette araştırdığımda bunun gerçekten bir değeri olduğunu öğrendim, hayatımı değiştirecek bir şey değil ama bir değeri vardı.

Eğer o koymadıysa, kim koydu?

“Öyleyse hayalet diye bir şey yoksa ne arıyorsun?” diye soruyor Daniel. Benim bir şey söylememi beklemiyor. “Korkma,” diyor sonra, sanki korktuğumu biliyormuş gibi, oysa korkmadığımı söylemişim. Sanki karanlıkta bile içimi görebiliyormuş gibi. Arkamdan geliyor, o kadar yakına geliyor ki nefesini saçlarımda hissediyorum, saçlarımı hareket ettiriyor, bu his midemi alt üst ediyor, tıpkı bir hız treninde kontrolsüzce ilk büyük tepeden aşağı inerken, serbest düşüşte kalbim ve midem vücudumun geri kalanından bir şekilde kopmuş, uzayda süzülüyormuş gibi. İşte böyle bir his. Kollarını bana sarıyor. Eğiliyor, kulağıma fısıldıyor, “Sana zarar vermeyecekler. Zararsızlar. Sadece yalnızlar ve benim gibi birlikte bir şeyler hissetmek istiyorlar.”

Beni döndürüyor, ellerini yüzümün iki yanına koyuyor. Eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırıyor ve beni öperken, sanki bir akıntıya kapılmış gibi hissediyorum, sanki beni içine çekiyor, dibe doğru sürüklüyor ve aklımdan geçen tek şey bunu mahvetme. Aptalca bir şey yapma.

Çünkü benim gibi kızlara ikinci şans verilmez.

Courtney

Bütün gün ormanda arama yapıyoruz. Kaç kilometre yol kat ettiğimizi bilmiyorum ama yeterli değil. Arama konusunda çok titiz olmamız gerektiği için, beklediğim kadar, umduğum kadar geniş bir alanı tarayamıyoruz. Orman sık ve dallar, yapraklar gibi şeylerle dolu; hiçbir şeyi kaçırmadığımızdan, bir şeyin altında gömülü olmadığından emin olmak için hepsini elemek zorundayız.

Zaman geçtikçe, Reese'i bulma umudum da azaldı ve hiçbir haber almadan, iyi ya da kötü, kulübeye geri dönmeye razı olmuşken, elli ya da yüz metre öteden bir ses duydum.

"Orada bir şey var."

Sırtım kamburlaşıyor. Dik duruyorum, dönüp bakıyorum, batan güneşi engellemek için elimle gözlerimi kapatıyorum. Bir adamın uzaktaki bir şeye işaret ettiği yöne doğru bakıyorum ve rüzgarda çimenlerin arasından yükselen incecik saç tellerini görüyorum.

Düşünmeden koşmaya başladım, beceriksizce, umutsuzca koştum, ayaklarım toprağı savuruyordu. Kalbim hızla çarparken, ses tellerim gerilip titrek ve zorlanmış bir şekilde bağırdım: "Ne oldu? O mu? Reese mi?"

Yolda, yanlışlıkla yerdeki sığ bir çukura bastım, bileğim burkuldu. Düştüm ve kalçamın üzerine yere indim, inliyordum; biri uzanıp dirseğimden tuttu ve ayağı kalkmama yardım etti, ben de ağaçların arasından ve devrilmiş kütüklerin üzerinden koşmaya devam ettim.

Bir grup gönüllü onun etrafında bir çember oluşturuyor ve yüz ifadelerinden anlıyorum.

"Reese mi?" diye tekrar sordum, ağlamaya başlamıştım bile.

O, Reese. Öldü.

Tam oraya varmadan sendeledim, boş, cam gibi gözlere, toprağa ve geriye kalan et parçalarına bulaşmış kurumuş kana baktım; et parçaları dökülmüş, yırtılmış, çimenlerin üzerinde cesedin yanında duruyordu.

Kafa gövdeden ayrılmış.

Gür kuyruk insan saçına benziyor.

Her neyse, günlerdir ölüydü, vücudu kurtçuklarla oyulmuştu.

Bu bir hayvan, tilki mi yoksa çakal mı, kesin olarak söylemek zor çünkü vücudunun bazı kısımları leş yiyiciler tarafından götürülmüş.

Emin olduğum tek şey, bunun insan olmadığı.

Bu Reese değil.

Bacaklarım titriyor ve rahatlamayla dizlerimin üzerine çöküyorum.

Ama bu geçici bir durum, çünkü hâlâ nerede olduğunu bilmiyoruz.

Ormandan çıkarken hayal kırıklığına uğramış ve kendimi azarlıyordum çünkü hiçbir şey bulamamıştık ve acaba bir şeyi mi kaçırmıştım diye merak ediyordum.

Joanna yanıma gelerek, "Nasıl olduğunuzu görmek istedik," dedi. Herkes ayrılmaya başlarken o ve Sam geride kaldılar; etrafımızda ise sorumlu kişiler, olay komuta ekibi, ilk yardım çantaları, su, haritalar gibi malzemeleri topladılar.

Moralim bozuldu. Yenildim. Arama başlamadan önce Reese'i bulma umudum tamamen yok oldu ve önümüzdeki birkaç dakika içinde eve girip Elliott'a ve çocuklara Reese'in hala kayıp olduğunu söylemek zorunda kalacağımı hayal ediyordum.

"Bilmiyorum," diyorum omuz silkerek. "Pek iyi değil."

Sam ve Joanna birbirlerine baktılar. Bu acıma değil, daha çok empatiydi çünkü onlar da benim olduğum yerdeydiler; benim yerimdeydiler. Nasıl olduğumu onlara anlatmama gerek yok çünkü biliyorlar. Joanna bana baktı, yüzündeki ifade benimkini yansıtıyordu. "Şu anda yaşadığın şeyden daha kötü bir şey düşünemiyorum," dedi ve bana boş vaatler veya sahte umutlar vermeye çalışmadığı, bunun yerine telefonumu istediği, bir şeye ihtiyacım olursa veya konuşmak istersem diye kendi numarasını rehberime kaydettiği için minnettar hissettim.

"Found Lake Yolu'nda oturuyoruz," diyor Sam, yanında, sesi yumuşak ve sakin bir tonda. Gözlerim Joanna'dan ayrılıp ona dönüyor, o da küçük, hüznü bir gülümseme sunuyor; ben de onun Reese'i ararken tüm gün

boyunca Kylie'nin kaybolduğu günü tekrar tekrar yaşadığını hayal ederken gözleri kızarıyor. "Sokaktan görebileceğiniz tek ev, kahverengi çitli. Kaçırmanız mümkün değil. İstedığınız zaman gelebilirsiniz."

Gözlerim doldu. "Çok nazıksınız, ama rahatsız etmek istemem."

"Öyle olmazdı," diyor, Joanna'ya yumuşak bir bakışla bakarak. Joanna da ona bakıyor, elini uzatıyor ve bana az önce verdiği aynı hüzünlü gülümsemeyi ona da veriyor. "Biz bu süreçten geçerken kimsemiz yoktu. Birçok insan anlayış gösterdi, ama kimse, Allah korusun, başına gelene kadar bir çocuğu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu gerçekten bilemez. Yapabileceğimiz en az şey," diyor, gözlerini tekrar bana çevirerek, gözleri o kadar nemli ki, onlara duyduğum minnet duygusuyla boğuluyorum ama aynı zamanda onların kederine de üzülüyorum, "kulak vermek."

İşimiz bittiğinde Dedektif Evans beni arabama kadar götürüyor. Saatin kaç olduğunu ya da burada ne kadar zamandır bulunduğumuzu bilmiyorum, ama yukarıda gökyüzünün kararmaya başladığı, bir zamanlar masmavi olan yerin safir ve patlıcan moru renklerine büründüğü belli oluyor.

Yürürken ona, "Haklıydın," diyorum.

"Ne hakkında?"

"Hiçbir şey bulamayacağımızdan korkuyorduk."

Buna hiçbir şey demiyor. Bunun yerine, "Bahsettiğin o çocuk hakkında biraz araştırma yaptık. Reese'in arkadaş olduğu, yılan dövmesi olan çocuk." diyor.

"Ve?"

Yürümeyi durdurdu ve bana döndü. "O çocuk ergen değil, Bayan Gray. Yirmi dört yaşında. Ve iki gündür işe gelmedi."

Çenem gevşedi. Yirmi dört yaşında. Yetişkin biri. Olgun bir adam. Reese on yedi yaşında. Wisconsin'de rıza yaşının ne olduğunu bilmiyorum ve flört etmekten başka bir şey yapıp yapmadıklarını da bilmiyorum, ama yedi yıllık yaş farkının Reese'in ömrünün neredeyse yarısı olduğunu biliyorum. Ben yirmi dört yaşına geldiğimde, Elliott ile çıkıyorduk, hatta nişanlıydık. Üniversiteye gitmiş, mezun olmuş ve kariyerime başlamıştım.

Reese hâlâ lisede okuyor.

"Başka bir şey daha var," diyor.

"Ne?"

"Adli tıp uzmanı ölüm nedenini belirledi."

Vücudum kaskatı kesildi. Kollarımı göğsüme doğru düğümleyip kendimi hazırladım. Bilmek istiyorum ama bilmekten korkuyorum. "Ne oldu?" diye

sordum. "Nasıl öldüler?"

"Künt travma," diyor. "Hem Bay Crane'in hem de Bayan Crane'in kafalarında çok sayıda kafa kırığı ve ezilme yarası bulduk. Bayan Crane'in omuriliği kopmuştu ve Bay Crane'in aort damarı yırtılmıştı—"

"Dur," diyorum. "Lütfen. Sadece dur."

Gözlerimi kapatıyorum. Çok fazla. Çok fazla detay. Artık bilmek istemiyorum. Elimle ağzımı kapatıyorum, birinin Emily'nin sırtına o kadar sert vurduğunu, omuriliğinin koptuğunu—beyniyle vücudunun alt yarısı arasındaki bağlantının kesildiğini, yani yaşasaydı felç olacağını—ya da Nolan'ın vücudundaki en büyük kan damarı olan aortunun yırtıldığını hayal etmemeye çalışıyorum.

"Üzgünüm," diyor. "Eğer yardımcı olacaksa, ölümlerinin nispeten acısız olduğunu varsayabiliriz. Beyin fonksiyonlarındaki bozulma, Bay ve Bayan Crane'in hemen ölmeseler bile acı hissetmedikleri anlamına geliyor. Bilinçlerini hızla kaybetmiş olmalılar."

Hiçbir faydası yok.

Onların yavaş yavaş öldüklerini hayal ediyorum.

Onlardan bazıları kulübenin zemininde felç olmuş ve kan kaybederek yatıyordu.

"O gece eve birisi mi girdi yoksa içeriye mi alındılar?"

"Kapı kırılmamıştı," diyor. "Görünüşe göre ya biri katili içeri almış ya da katil zaten kulübedeydi."

Boğazım düğümlenerek başımı salladım. "Onları ne öldürdü?" diye sordum. Hiçbir şey söylemeyince, "O cisim," dedim. "Onları öldüren o kör cisim neydi? Biliyor musun?"

Başını sallıyor, ama bana söylemesi biraz zaman alıyor.

"Bir beyzbol sopası."

Bunu söylerken irkiliyorum, o gece Emily'nin arkasında, omzunda sopayla duran, gölgeli, belirsiz bir şekil görüyorum. Sopayla ona o kadar sert vurduğunu görüyorum ki—tüm vücudunu kullanarak—Emily'nin omuriliği koptu, bacakları tamamen işlevsiz hale geldi; yere yığılıp kaldığını görüyorum ve kafasına aldığı darbenin, zaten hareketsiz ve yerde yatarken mi geldiğini, yoksa önce mi geldiğini ve sırtına darbe aldığı anda zaten kanayıp bilincini mi kaybettiğini merak ediyorum.

Dilimde aniden kötü bir alkali tat oluştu.

Nasıl olduğu önemli değil. Her iki durumda da öldü.

"Bunun bir yarasa olduğunu nereden biliyorsunuz? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" diye soruyorum.

"Beyzbol sopasını bulduk," diyor bana. "Kulübenin hemen dışındaydı, siyah ve turkuaz renkli alaşımlı bir sopa. Bir Louisville Slugger. Üzerinde hala kan vardı." Bir dakika sessiz kalıyor, bunu anlamamı bekliyor. Sonra, "Kanı Bay ve Bayan Crane'in kanıyla karşılaştırdık. Eşleşti. Üzerinde parmak izleri de vardı. Şimdi onları inceliyoruz," diyor.

Sopanın üzerinde her türlü parmak izi olacağını bilmeme rağmen başımı sallıyorum. Wyatt'ın, Reese'in, Elliott'ın, benim... Polis bundan hiçbir şey çıkaramayacak, çünkü o gece hepimiz sopaya dokunduk.

Kulübeye döndüğümde hava kararmıştı. Son birkaç dakika içinde gökyüzü, rengarenk bir karışım halinden koyu, yoğun bir mürekkep mavisine dönmüştü. Bu değişimle birlikte, berrak ve ay ışığı olmayan gece gökyüzünü milyonlarca parıldayan yıldız süsledi.

Memleketimizde böyle gökyüzleri görmeyiz. Farklı koşullar altında, büyümlü olurdu. Hayranlıkla bakardım, her şeyi içime çekerdim, gökyüzünde bu kadar çok yıldız olabileceğini asla hayal etmezdim.

Ama bu gece karanlık beni korkutuyor, sinsice yaklaşan, kapanan bir körlük hissi, etrafımdaki dünyanın kararması. Çakıllı yola girip, motoru çalışır halde, camı kapalı olan polis memurunun arabasının arkasına park ediyorum. Yan aynada, bir yansımayı zar zor seçebiliyorum. Bana bakan gözler, öncekilerden farklı. Bu yeni biri ve yüzünün tamamını göremesem de, genişliğinden ve ön koltukta, arabanın tavanına zar zor değen başının yüksekliğinden bunun bir erkek olduğunu tahmin edebiliyorum.

Başımı çeviriyorum. Polis arabasının ötesine, mürekkep lekeli gökyüzünün altında yoğun, karanlık silüetler oluşturan ağaçlara bakıyorum. Polisler yan taraftaki soruşturmalarını bitirmişler. Sekiz numaralı kulübede artık park halinde polis arabası yok ve bölgede delil arayan polisler de yok. Konukların çoğu, hatta belki de hepsi, tesisten ayrılmış. Bildiğim kadarıyla sadece biz kaldık, ancak ilerideki kulübelere birinde ışık yanıyor ve acaba orada biri mi var yoksa biri ayrılmadan önce ışığı kapatmayı mı unuttu diye merak ediyorum.

Belki de sandığımız kadar yalnız değiliz.

Belki burada başka biri vardır.

Arabanın motorunu kapatıyorum. Bakmama gerek yok, polis memurunun hâlâ aynadan beni izlediğini biliyorum. Bakışlarından kaçınıyorum, bunun yerine gözlerimi kulübeye çeviriyorum; Elliott benim için dışarıda bir ışık yakmıştı, ön kapının sağında duran tozlu demir bir aplik, güvelerin ve böceklerin etrafında uçtuğu loş bir ışık yayıyor. Ama yine de bir ışık ve arabadan inip tamamen karanlığa adım atmak zorunda kalmadığım için minnettarım.

Kapıyı açıp sessizce dışarı adım attım, gece havası beni soğuk kollarıyla sararken dehşet vericiydi. Dışarıda cırcır böcekleri yüzeye çıkmaya başlamış, tiz sesleri geceye doğru çığlık atıyordu, güneşle birlikte sıcaklıklar düşüyordu. Kapıyı kapatıp güverte merdivenlerine doğru ilerledim, korkum giderek artarken, arkamdan memurun gözlerini üzerimde hissediyor ve benimle birlikte burada başka kimin veya neyin olduğunu bilmiyordum.

Kapıya doğru daha hızlı yürüdüm. Kilidi açmak için elimi uzattım, tam o sırada kapı aniden sertçe açıldı ve nefesim kesildi, anahtarları yere düşürdüm, anahtarların yere çarpma sesi tiz ve gürültülüydü.

Elliott açık kapıda duruyor, elinde bir mutfak havlusu var. Dışarı bakıyor, beni verandadaki loş ışıktaki titrerken görünce yüzü yumuşuyor. "Kahretsin. Özür dilerim. Bir şey duyduğumu sandım ve kontrol etmeye geldim. Senin olduğunu bilmiyordum. Seni korkutmak istemedim."

Gözlerim yaşlarla doldu, yanaklarımdan aşağı süzüldü. Elliott, tepkimi yanlış anlayarak kaşlarını çatı ve "Bir şey mi oldu Court? Onu buldun mu?" diye sordu, Reese'i kastederek.

Ama başımı sallıyorum, gözlerimi siliyorum. "Hayır," diyorum, ağladığım için kendimi bir çocuk gibi hissederek. "Hiçbir şey bulamadık. Orada değildi. Sadece... Beni korkuttun."

Elliott saçlarımdan arasından elini gezdirip, "Özür dilerim. Bunu kasten yapmadım," dedi. Beni kendine doğru çekip kollarını etrafıma sardı ve ben de göğsüne yaslanarak başımı salladım. Polis memurunun, arabasının ön koltuğundan bizi izlediğini hayal ederken hafif bir ürperti hissettim.

Elliott geri çekilip bana bakıyor. Yorgunum, gözlerim ağır, şişmiş ve kızarmış, ama biliyorum ki uzansam bile uyuyamayacağım. Uyuyamıyorum. Orada yatıp yine kulübenin etrafında dolaşan, içeri girmenin bir yolunu arayan birini düşüneceğim.

Elliott, elimi tutup beni içeri çekmeye çalışırken, "İçeri gel," dedi sesi şefkatliydi.

Geri çekilip, "Geliyorum. Sadece anahtarlarımı alayım," diyerek eğildim ve Elliott'ın ayakkabılarının yanına düşen anahtarlarımı güverteden aldım. Dün balık tutmaktan ıslandıkları için ayakkabılarını çıkarıp dışarıda bırakmıştı. Şimdi duvardaki aplikin ışığı ayakkabıların üzerine vuruyor ve dış mekan ışığının soluk sarı parıltısında daha önce görmediğim bir şey görüyorum: ayakkabının burnunda ve kauçuk tabanının kenarında küçük kırmızı noktalar.

Kan.

Gözlerimi kırıştırırken, kalbimin ritminin değiştiğini hissediyorum.

"Geliyor musun?" diye soruyor Elliott ve ben de başımı kaldırıp onun kulübenin içine daha da girdiğini, durup geri dönüp beni aradığını görüyorum. Kısa kollu gri bir Henley tişörtü ve kot pantolonla, elleri ceplerinde, omuzları geniş, birkaç gündür çıkan sakalı uzamaya başlamış halde orada duruyor.

Tepkisiz kalmaya çalışıyorum ama midem bulanıyor ve Dedektif Evans'tan, zihnime bu küçük şüphe tohumunu ektiği için tekrar nefret ediyorum. İlk düşüncem neden Elliott'ın Emily ve Nolan'a bir şey yaptığı yönünde olsun da, dün sabah kanoda kayıp düşmesi veya balık oltasıyla kendini yaralaması olmasın?

Kocamı tanıyorum. Kimseye asla zarar veremeyeceğini biliyorum. Asla. Balık tutmaya gideceğini söylediği gibi sabah beşte yatağımdan kalktı. Ayrıca Elliott, Emily ve Nolan'ı benim kadar seviyordu. Onlara zarar vermek için dünyada hiçbir sebebi yok. Hiçbiri.

Ama aynı anda, zihnimin bir köşesindeki bir ses de "ya şöyle olsaydı?" diye soruyor.

"Courtney?" diye tekrar sordu, başını yana eğmişti, gözleri benimkiler gibi yorgundu ve altlarında koyu halkalar vardı.

"Evet," diyorum. "Geliyorum."

Anahtarları güverteden alıp onu takip ederek içeri girdim, kapıyı kapatmadan önce polis memuruna son bir kez arkamdan baktım ve kendimizi dış dünyadan ayırdım.

Kızlar, geri döndüğümü görünce çatı katından aşağıya koşturdular. Önümde durdular, gözleri kocaman ve umut doluydu, odayı incelerken heyecanları yerini şüpheyeye ve ardından yenilgiye bıraktı.

"Reese nerede?" diye soruyor Cass, sesi titreyerek. Yanında duran Mae ise çenesini göğsüne indirip ellerine bakarken, ben onu bulamadığımızı, orada olmadığını söylüyorum.

"Öyle olduğunu düşünmüştüm," diyor Cass. "Sen de öyle demiştin."

Evet, bunu söyledim. Dün gece telefonda Dedektif Evans'a Reese'in nerede olduğunu bildiğimi, çünkü onu Snap Map'te gördüğümü söyledim.

"Evet, bir ara oradaydı canım, diye düşünüyoruz. Ama şimdi orada değil. Henüz işimiz bitmedi," diyorum, sesim onların hatırina bir nebze umutla yükseliyor. "Hâlâ arıyoruz. Polis onu bulmak için elinden gelen her şeyi yapıyor."

Mae'nin gözlerini ovuşturmasını izliyorum, sonra ikisi birden dönüp, aşağı inerkenki coşkularından eser kalmamış bir şekilde, ağır ağır çatı katına geri tırmanıyorlar. Orada film izlerken uyuyakalıyorlar. Elliott yastığını aşağıya, yatağımıza taşıyıp benimle birlikte uyuyor. Wyatt yatağına yerleştikten sonra yatak odasının kapısında durup, kapıyı kapatmalı mıyım, kilitlemeli miyim diye düşünüyorum. Birçok nedenden dolayı korkuyorum ve kapı kilitliken kendimi biraz daha iyi hissedeceğimi biliyorum, ama çocuklar gece yarısı bana ihtiyaç duyarlarsa, onları duyamayacağım.

Elliott yatakta yan yatmış, başını avucuna yaslamış, beni izliyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Sonunda kapıyı açık bırakıyorum. Işığı kapatıp yorganın altına giriyorum ve Elliott'a sokuluyorum, o da arkadan kollarını bana sarıyor.

Orada sessizce yatarken, aklımdan geçen tek şey, ön kapının hemen dışındaki ayakkabılarındaki kan izleriydi.

Bir süre sonra, sanki hissedebiliyormuş gibi, sanki bir şekilde biliyormuş gibi, "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Ona söylemekte tereddüt ediyorum, çünkü bunun bir suçlama gibi algılanmasını istemiyorum; nasıl tepki vereceğini bilmiyorum.

"Ayakkabılarınızda kan vardı," diye fısıldadım karanlığın örtüsü altında.

"Ne demek istiyorsun?"

"Dışarıda, anahtarlarımı düşürdüğümde ve onları almak için eğildiğimde, ayakkabılarınızda kan vardı."

Elliott beni hızla sırt üstü çevirdi, havada asılı kalmıştım ama odanın karanlığı yüzünden gözlerini göremiyordum. Sesi şaşkınlık doluydu, kulübenin büyüklüğü ve çocuklara bu kadar yakın olmamız göz önüne

alındığında gerekenden daha yüksekti. "Ne düşünüyorsun Court? Onları ben mi öldürdüm?"

"Şşşş. Hayır. Tabii ki hayır," diyorum. Öyle düşünmüyorum. Gerçekten de düşünmüyorum.

"Öyleyse ne demeye çalışıyorsunuz?"

"Ben... bilmiyorum. Sanırım sadece ayakkabılarınızda neden kan olduğunu merak ediyorum."

İçini çekti. "Muhtemelen o lanet olası balıktan, Courtney. Aman Tanrım." Sırt üstü yanıma uzandı, başlarımız ayrı yastıklardaydı.

Bir dakika sessiz kalıyoruz. Nefes nefese kalıyorum, göğsümün inip kalktığını hissediyorum, yanımda Elliott'ın öfkesini bir ateşin sıcaklığı gibi hissediyorum.

Bir dakika sonra, "Balıkların kanadığını bilmiyordum," dedim. Daha önce hiç balık tutmadım ve belki de hiç tutmak istemem. Bir şeyi öldürmek ve ölmesini izlemek bana göre değil.

Cevap vermekte gecikiyor, ama cevap verdiğinde sesinden artık kızgın olmadığını, suçlamam için beni çoktan affettiğini anlıyorum. Elliott'la durum böyle. Kızıyor, sonra da atlatıyor. "Onları kanatıyorsun."

"Nasıl?"

"Sorma. Bilmek istemezsin."

"Bilmek istiyorum. Söyle bana."

"Solungaçlarından geçen atardamarı keserek."

"Neden?"

"Daha lezzetliler. Ve daha hızlı ölüyorlar."

Yüzümü buruşturuyorum. "Söylediğim şey için özür dilerim," diyorum.

"Bu daha insancıl. Gerçekten, Courtney. Saniyeler sürüyor ve sonra ölüyorlar. Boğularak ölmekten daha iyi."

"Bunu kastetmedim. Ayakkabılarındaki kanı kastettim. Onları sen öldürmedin, biliyorum. Tanrı şahit, elbette sen öldürmedin," diyerek ona doğru yuvarlandım. "Aklım karmakarışık. Sadece..." Sesim titredi ve çocuklar duymasın diye kısık, boğuk gözyaşları dökmeye başladım.

"Hey, dur bakalım," diyor Elliott, vücudunu bana doğru çevirerek.

Ona iyice sokuldum. "Gerçekten çok korkuyorum," diye itiraf ettim, o saçlarımı okşarken fısıldayarak.

"Biliyorum. Ben de," diyor, ancak bu sözler davranışlarıyla çelişiyor. Elliott bana bir kez bile korkmuş görünmedi ve bunun gerçekten korkmadığı için mi yoksa çocukların ve benim hatırım için duygularını

bastırmaya çalıştığı için mi olduğunu merak ediyorum. Ağlamadı. Benim gibi yıkılmadı.

Emily ve Nolan'ı düşünerek, Reese'in ikinci gecedir yapayalnız olduğunu, başına ne geldiğini, nerede olduğunu ve kiminle olduğunu merak ederek, usulca onun göğsüne yaslanıp ağlıyorum.

"Burada kalamam," dedim Elliott'a.

"Biliyorum. Ben de burada kalamam. Olanlardan sonra olmaz." Bir an duraksıyor, sonra da "Ama eve gidemeyiz. Polis izin vermiyor." diyor.

"Reese olmadan eve gidemeyiz," diyorum açıkça, bunu ona açıklamak zorunda olmam gerçeğine takılıp kalıyorum. Elliott, Reese olmadan asla buradan ayrılmayacağımı bilmeli. Asla. Polis izin verse bile, yine de onsuz gitmem. Onu bulmak, eve getirmek Emily ve Nolan'a karşı bir borcum.

"Hayır. Haklısın. Tabii ki yapamayız." Sırtımı okşadı ve sesi şimdi daha ilgili bir tonda, acaba çok mu hassas, çok mu eleştirel davrandım diye düşünmeme neden olarak, "Sabah, yakınlarda kalabileceğimiz başka bir otel bulmaya çalışayım mı?" dedi.

Bu kulübeden çıkmanın faydalı olacağını düşünerek başımı salladım.

"Emily'nin geçen akşam neden seninle konuşmak istediğini gerçekten bilmiyor musun? Ne soracağını bilmiyor muydun?"

"Sana zaten söyledim Courtney. Hayır. Eğer söyleseydim, söylerdim." diyor.

Elliott uykuya daldıktan ve nefesi sığlaştıktan çok sonra, ben uyanık yatıp, her şeyi düşünüp, son kırk sekiz saatin her anını didik didik ediyordum: Emily ve Nolan'ın evinden ayrıldığıma pişman oluyordum; yirmi dört yaşında bir adamın on yedi yaşında bir kızla ne işi olduğunu merak ediyordum; balık kanının insan kanından farklı olmadığını, insan kanı gibi kırmızı olduğunu ve sadece bakarak farkı anlayamayacağınızı düşünüyordum.

Uyuyamıyorum. Zaman geçirmek için komodinin üzerindeki Elliott'ın iPad'ine uzanıyorum. Onu uyandırmamak için parlaklığı ayarlıyorum ve sonra fotoğraf uygulamasına girip göz atıyorum. Elliott fotoğraf çekmeyi seviyor. Genellikle unutan benim aksine, Elliott birlikte geçirdiğimiz hayatımızı belgeleyen kişi. Kamera rulosundaki tatil fotoğraflarına göz atıyorum; kamp ateşinin etrafında çekilmiş fotoğraflarımızı, göl kenarında Cass ile çekilmiş bir özçekimini ve bakmadığım bir anda çekilmiş, hatırlamadığım bir fotoğrafımı buluyorum.

Ve Reese'in bir resmi.

Daha doğrusu, Reese'in fotoğrafları demeliyim. Sanki hızlı bir şekilde art arda çekilmiş bir dizi fotoğraf, tıpkı Cass'in telefonumla çektiği stop motion filmler gibi; LEGO minifigürlerini öyle konumlandırıyordu ki, oynatıldıklarında hareket ediyormuş gibi görünüyorlardı. Bu fotoğrafların zaman damgası beş gün önce, saat 12:03'e ait. Konum: burası. Bu tatil köyü.

Elliott'ın iPad'inde Reese'in fotoğrafları neden var?

Kalp atışlarım sığlaşıyor.

İlk birkaç fotoğraf açıkça doğal. Fotoğrafının çekildiğini bilmiyordu, bu da biliyor olmasından neredeyse daha kötü. Aslında daha da kötü. Elliott'ın orada oturup iPad'yle gizlice fotoğraflarını çektiğini düşününce midem bulanıyor.

Ama sonuncusu nefesimi kesiyor. Resimde Reese, küçük bikinisiyle havuz kenarında oturuyor. Plaj havlusunun üzerinde yüzüstü uzanmış, ucuz plastik şezlongun çataları kollarında izler bırakmış, dirseklerinin üzerine yaslanmış, böylece göğüs dekoltesi tam olarak görünüyor, göğüslerinin arasındaki boşluk uçurum gibi, altın boncuklu kolyesi köprücük kemiklerinin üzerinde duruyor, rüzgârda savrulan saçlarıyla örtülüyor. Bikini üstünü iyi göremiyorum ama bu açıdan kupaların kısa, askıların geniş olduğunu görebiliyorum. Alt kısım daha yüksek belli ama kalçasını gösterecek şekilde cesur bir kesime sahip, ki bunu saklamaya hiç çalışmıyor ve onu kısıkanıyorum, çünkü benim yaşımda cildimin elastikiyetini kaybettiğini ve nispeten zayıf olmama rağmen selülitin daha belirgin hale geldiğini biliyorum. Ben asla kendimi böyle sergilemezdim. Yine de, on yedi yaşında ve onun gibi bir vücuda sahip olsam bile, ben de bunu yapmaya cesaret edebilir miydim bilmiyorum.

Ama beni en çok etkileyen bikini değil. Yüzü. Yüzündeki ifade, başının açısı ve dudaklarının aralık oluşu. Tam olarak ne olduğunu çözemiyorum; cesur mu, neşeli mi, cilveli mi, kızgın mı yoksa başka bir şey mi, ama insanın canını çok acıtıyor.

Bir de Elliott'ı parmağıyla itmesi var ki, bana çok cüretkâr ve uygunsuz geliyor. O onun amcası. Yaşı ondan iki katından fazla. Ben onun yaşındayken hayatımda bir yetişkine asla böyle davranmayı hayal bile edemezdim.

Elliott'ı kamera objektifinin diğer tarafında hayal ediyorum.

Onun ona nasıl baktığını hayal ediyorum. Yüzündeki ifade ya da söylediği şey, onu o kadar kızdırmış ki, ona orta parmağını göstermesine

neden olmuş olsun.

O günü hatırlıyorum—öğleden sonra 12:03 civarıydı, öğle yemeği vaktiydi. Herkes için fıstık ezme ve peynirli sandviç yapmak üzere kulübeye geri dönmüştüm, bunları öğle yemeği için havuza getirecektim. Cass ve Elliott diğerleriyle birlikte geride kaldılar. Ben ayrıldığımda Cass havuzda Mae ile Marco Polo oynuyordu; ayrılmak istemediği için Elliott şezlongda oturup bira içerek onu gözlemledi.

Hiç de umurumda değildi. Yüzmeyi bilmiyorum ve bir dakika yalnız kalabildiğim için minnettardım. Günlerdir aralıksız geniş ailemle birlikte olduktan sonra, sessizliğe ihtiyacım vardı. Bu bir mutluluktu. Kimse kavgaya etmiyordu. Kimse konuşmuyordu. Kapı kolunun döndüğünü duyup yukarı baktığımda bu durum sadece iki dakika sürdü. Kulübenin kapısı açıldı. Bronzlaşmış, kaslı ve üstsüz Elliott içeri girdi, klor kokusunu da beraberinde kulübeye getirdi. Kapıyı tekmeleyerek kapattı, hiçbir şey söylemedi ama gözlerindeki kararlı bakış, söylemesi gereken her şeyi anlatıyordu. Odayı üç adımda geçti ve ben jöle bıçağını yere bile koyamadan arkamdaydı, ağzı kulağımdaydı, elleri incecik mayo üstümün altında hareket ediyordu, kendi ıslak mayosunu indiriyor, mayomu kenara çekiyordu. Konuşmadık. Sonrasında olanlar çok hızlı ve acil bir şekilde gerçekleşti, bu yüzden ön kapının kilitli olup olmadığı, birinin -Cass'in- onu kulübeye kadar takip edip etmediği ve içeri girip bizi mutfak tezgahının üzerinde öyle eğilmiş halde bulup bulamayacağı konusunda endişelenmeye vaktim olmadı. Herhangi bir ölçülülük veya öz denetim devreye girmeden önce her şey bitti ve Elliott mayo şortunu kalçalarına geri çekerken, ergen bir çocuk gibi sırtarak yanağımdan nazikçe öptü ve "Havuzun yanına geri dönüp Cass'e bakmalıyım. Sandviçlerle ilgili yardıma ihtiyacın var mı?" dedi.

Bu ona hiç benzemiyordu. Ama bu beni hiç rahatsız etmedi.

Kendiliğinden ve cesur.

O zamanlar ona ne olmuştu diye merak etmişim. Tatilde olmamızdan, tamamen rahatlamış olmamızdan, endişelerden uzak olmamızdan, her zamankinden daha fazla zaman birlikte geçirmemizden mi kaynaklanıyordu, yoksa benimle ve bel ve kalçamdaki fazladan beş kiloyu vermeye çalışarak daha çok egzersiz yapmamdan mı kaynaklanıyordu ve o da bunu fark etmişti diye düşünmüştüm. On bir yıl ve bir çocuktan sonra kocamın beni hala bu kadar çekici bulması kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı.

Ama Şimdi, iPad ekranında Reese'in güneşten bronzlaşmış, alaycı yüzüne bakınca, sanırım biliyorum.
Ve o kişi ben değildim.

Reese

Kulübeye döndüğümde birileri uyanıktı.

Şekil bir silüet, yatağımın kenarında, ön kapının hemen içinden gördüğüm siyah, belirgin bir hat değil. Ellerim titriyor ve uyuyamadığım için yürüyüşe çıktığımı ya da uyurgezerlik yaptığımı, yatağa girdiğimi ve bir sonraki hatırladığım şeyin ormanda uyanmak olduğunu gibi bahaneler uydurmaya başlıyorum.

Kapalı verandaya adımımı attığımda Wyatt'ın kendini beğenmiş yüzünü seçebiliyorum. Karanlıkta yavaşça bana dönüyor ve kalbimin daha hızlı attığını, vücut ısımin yükseldiğini hissediyorum.

"Defol git yatağımdan, ezik herif." diye kekeledim.

Ay ışığında sırtıırken, o çirkin yüzündeki gülümsemeyi silmek isteyeceğim bir ifadeyle, "Bu senin yatağın değil," diyor.

"Evet, öyle."

"Hayır, değil. Otelin yatağının sahibi olan hanımefendi." Söylemesi çok aptalca bir şey. Yine de, istediğim gibi ayağa kalktı. Yatağımın yanında durup, "Gitmemi ister misin?" diye sordu.

"Evet, aptal herif. Çık dışarı."

"Yirmi dolara giderim."

"Siktir git. Sana hiçbir şey vermeyeceğim."

Omuz silkti. "Nasıl isterseniz," dedi ve açık kapıya doğru yanımdan geçti. Tam kapının önünde durdu ve bana döndü. "İsterseniz giderim. Ama eminim annemle babam bunu sabah duymaktan çok mutlu olacaklardır."

"Neyi duymadım?" diye sordum. "Gece yarısı bir sapık gibi odama izinsiz girdiğini mi?"

"Hayır," diyor. "Gece yarısı gizlice dışarı çıkıp tanımadığım biriyle birlikte olmanla ilgili değil."

Bütün vücudumun gerildiğini hissediyorum. Patlayacakmış gibi bir sıcaklık her yerimi kaplıyor. Ağzım kurumuş bir halde ona şu sözleri tükürüyorum: "Onlara yalan söylediğini söyleyeceğim. Kahrolası bir yalancı olduğunu. Her şeyi uydurduğunu."

"Evet," diye kıkırdıyor, soğukkanlılığı o kadar rahatsız edici ki çenemi sıkıyorum, dişlerimi gıcırdatıyorum, ellerimi yumruk yapıyorum. "Eminim buna inanacaklardır," diyor ve haklı olduğunu, sadece onun sözü benim sözüme karşı olsa bile ona inanacaklarını bilmek beni öfkeliyor.

Ama bu sadece onun sözü değil.

Çünkü elinde kanıt var, telefonunda. Bana göstermek için telefonunu uzatıyor ve Daniel ile birlikte çektiği fotoğrafları gösteriyor. Fotoğraflar bulanık ama bu, yüzlerimizi seçemeyecek kadar iyi olmadıkları anlamına gelmiyor. Yan yana durduğumuz, ot içtiğimiz ve mezarlıkta birlikte durduğumuz fotoğraflar var.

"Senmişsin," dedim inanmaz bir şekilde, arka plandaki karanlık, gölgeli mezar taşlarına bakarak. "Mezarlıkta. Duyduğumuz ses sendin."

Wyatt alaycı bir şekilde sırıttı. "Perili olduğunu söylüyorlar," dedi Daniel'i taklit ederek ve ben onu ağaçların arasında çömelmiş, fotoğraflarımızı çekerken hayal ettim. Örümcek ağı gibi uzun, dalgalanan saçları, kocaman ağzı ve oyulmuş gözleri olan bir hayalet olarak hayal ettiğim şey aslında Wyatt'tı.

Kulübeden dışarıya kadar peşimden geldi.

Ormanın içinden geçerek mezarlığa kadar bizi takip etti.

Her şeyi gördü. Her şeyi duydu.

Midem bulanıyor. Utanıyorum. Çok kızgınım.

Hayır, delilikten de öte. Çok öfkeliyim.

Videoyu oynattığında, görüntü resimlerden çok daha kötü oluyor.

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor Daniel arkamdan. Karanlık, gölgeli bir haldeyiz ama telefonun ekranında inkar edilemez bir şekilde oradayız.

Biliyor musun? diye soruyorum, ormana, neredeyse doğrudan Wyatt'ın kamera objektifine bakarak, sesim duyduğumdan farklı, daha tiz çıkıyor.

Daniel, "Hayalet diye bir şey yok" diyor.

Ona, "Öyle yapıyorum işte," diyorum.

O zaman hayalet diye bir şey yoksa ne arıyorsun? Korkma, diyor bir saniye sonra, gelip arkamdan kollarını bana dolayarak. Wyatt'ın o aptal

videosunu, sonrasında ne olacağını bilerek izlemek istemiyorum. Başımı çevirmeye çalışıyorum ama o sadece telefonu daha da yaklaştırıp yüzüme doğru itiyor ve "Bunu kaçırmak istemezsin Reese. Bu en iyi kısmı," diyor ve ondan ne kadar nefret ettiğimi düşünüyorum. Ondandır ne kadar çok nefret ediyorum, kahrolasınca.

"Sana zarar vermeyecekler," diyor Daniel ekranda, kendi sesi yumuşak ve sakin. "Zararsızlar. Sadece yalnızlar ve benim gibi, birlikte vakit geçirebilecek birini arıyorlar." Beni döndürüyor. Daniel'in elleriyle yüzümü kavradığını, beni öptüğünü ve daha da kötüsü, kendimi karşılık verirken gördüğümde utanç beni sarıyor; Wyatt sesi yükselttiğinde ıslak dudaklardan gelen sesler oldukça yüksek çıkıyor.

"Şimdi seni öpebilir miyim Reese, tıpkı şeker gibi?" diye alaycı bir şekilde gülüyor ve sonra da beni kelimenin tam anlamıyla kusturacak öpücük hareketleri yapıyor. Kendimi kirli hissediyorum. İhlal edilmiş hissediyorum. Bu gecenin tüm özel anları onun yüzünden mahvoldu.

O anda aklım sadece tek bir şeye odaklanıyor. Diğer her şeyi görmezden geliyorum.

Aklımda sadece o çirkin yüzündeki gülümsemeyi silmek var.

Daha ne olduğunu anlamadan her şey oluyor. Odanın diğer ucuna doğru atılıyorum, tişörtünden yakalıyorum, onu ne kadar incitmek istediğimi, ne kadar ölmesini istediğimi düşünüyorum.

Wyatt dengesini kaybediyor. Tökezleyip düşüyor. Hızlı bir düşüş değil. Kendini yakalamaya çalışıyor ama başaramıyor. O yere düştüğünde ben de düşüyorum, onun üzerine yığılıyorum. Wyatt benden daha büyük. Daha güçlü, bir atlet, ama ben öfkemi avantaja çeviriyorum. Sırt üstü yere serilmişken, ellerim ve dizlerim üzerinde göğsüne tırmanıyorum, dizlerim ona saplanıyor, o da vücut ağırlığının altından kurtulamıyor.

Gözlerinde görüyorum, ilk başta bana güç veren şey korkuydu.

Wyatt korkuyor.

Hemen yanımda, yerde, kırık fenerin cam parçaları duruyor. Uzanıp alıyorum, uzun, ince bir parçasını avucuma alıyorum, kenarları avucuma batıyor, ucu jilet gibi keskin ve sivri, ve derisini delip geçerken duyacağım rahatlamayı düşünüyorum. Organlarına doğru kayarken. Kanarken.

Olası sonuçları düşünmüyorum.

Aklımda sadece bana yaptıkları var.

Bardağı başımın üstüne kaldırıyorum. Onun altımda irkilerek kıvrınmasını izliyorum, gözünün üzerindeki yara izi geçen seferden kalma

hala görünür durumda. Biri sorduğunda Emily, bunun beyzbol sakatlığından olduğunu söylüyor, ama bu doğru değil. Bu benim yüzümden. Bunu ona ben yaptım.

Birdenbire Wyatt'ın enerjisi yeniden canlandı. Karşı koymaya çalıştı, beni o kadar sertçe itti ki yere düştüm. Ben kalkmadan önce ayağa fırladı, bana hakaretler yağdırdı, "İşte bu yüzden hiç arkadaşın yok," ve "İşte bu yüzden kimse seni sevmiyor," gibi şeyler söylerken bir yandan da dağılmış saçlarını düzeltti ve aptal tişörtünü düzeltti.

Yerde öylece yatıyorum, nefes nefese kalmış durumdayım.

"Fiyat az önce yükseldi," diyor nefes nefese üzerimde durup aşağıya bakarak. "Kırk dolar. Kırk dolar yoksa, sadece bununla ilgili değil," diyor yere uzanıp telefonunu alırken, "her şeyle ilgili," yani sadece Daniel'le ilgili değil, onu bıçaklamaya çalıştığım ile ilgili de.

O gittikten sonra, yerde öylece uzanıyorum, kalbim hızla çarpıyor, zihnim çılgın düşüncelerle dolu.

Onu o camla bıçaklamazdım gerçekten. En azından öyle düşünüyorum.

Cinayet işleyebilecek kapasitede değilim, sanmıyorum, gerçi Emily beni bir süreliğine o terapistle götürdü çünkü dürtü kontrolüm zayıftı. Terapistin teşhisinde "aralıklı patlayıcı bozukluk" dediği şey yüzünden. Beni öfkeliendiren, yatak odamın kapısını çarpmama, eşyaları kırmama ve incitici şeyler söylememe neden olan öfkeli, hızlı düşünceler yüzünden.

O zamanlar on iki yaşındaydım. Terapist, bunun zamanla geçeceğini söyledi. Öfkemizi kontrol etmenin başka yollarından bahsettik; derin nefes almak ve "mutlu yerime" gitmek gibi. Yani çocukken hatırladığım o tepeye, tepenin tepesindeki yumuşak çimenlerin üzerinde uzanıp, sonsuz mavi gökyüzünden başka hiçbir şey görmediğim bir yere.

Terapist, öfke nöbetlerinin ve patlamalarının zamanla ve şiddeti bakımından azalacağını söyledi.

Sanmıyorum.

Courtney

Bir şekilde uykuya dalmalıyım.

Uyandığımda yatak odası çok sıcaktı. Pencereler kapalıydı ve kulübede klima yoktu, bu yüzden havasız ve havasızdı. Bacaklarım ve göğüslerim arasında terden sıırıslıklam bir halde uyandım, ince tişörtüm ıslak tenime yapışmıştı. Battaniyeyi üzerimden attım ve yataktan kalktım.

Kulübede hava kararmış. Gözlerim karanlığa alışmakta zorlanıyor, karanlık dayanılmaz, bu yüzden bir ışık yakmak istiyorum ama Wyatt'ı uyandırmak istemediğim için yapmıyorum.

Tek başıma mutfağa doğru yolumu el yordamıyla buluyorum. Çam ağacından yapılmış duvarlara elimi sürüyorum ve duvar bittiğinde, önüme doğru ellerimi uzatıp tezgahı arıyorum, dokunuyorum. Dolapta bir bardak arıyorum, bardağımı doldurmadan önce soğuması için suyu açmaya zahmet etmiyorum ve hemen içiyorum.

Birdenbire arkamdaki zemin gıcırdadı, sesi fırtınalı bir günde paslı bir kapının kapanmasına benziyordu. Sıçradım, neredeyse bardağı elimden düşürüp lavaboya düşürüyordum.

Nefes nefese, cama zar zor tutunarak arkamı döndüm. Wyatt oradaydı. Şeklinden tanıdığım, Elliott kadar uzun ama çok daha ince, saçları yüzüne düşmüş, paspas kafası gibi koyu bir kütle olan karanlık bir figürden ibaretti.

Elimi kalbime götürüyorum, nefes nefese kalıyorum.

Yatağından kalktığını duymadım, ne çarşafların hışırtısını ne de yatakta dönüp ayağa kalkarken yayların gıcırdamasını.

"Çok özür dilerim Wyatt," diye fısıldadım, bardağı tezgâhın üzerine koymak için arkamı dönerken. "Seni uyandırmak istemedim. Sadece biraz suya ihtiyacım vardı."

Wyatt sessiz. Tepkisiz. Orada hareketsiz duruyor ve ben başımı yana eğerek, kaşlarımı çatarak ve karanlıkta yüzünü arayarak soruyorum: "İyi misin? Bir şeye mi ihtiyacın var?"

İlk başta sessizdir, kulübenin sessizliğinde nefesi duyulur.

"Hadi," diyor. "Çabuk ol yoksa okula geç kalacağız."

Okul.

Yanımdan hızla geçti ve ben izlerken Wyatt buzdolabına doğru gitti, geçerken dirseğime çarptı. Buzdolabının kapağını açtı, içeriden gelen ışık bir avantajdı. "Öğle yemeğim nerede?" diye sordu, boş rafları ararken, bulamadığı için sinirleniyordu. "Nerede? Öğle yemeğimi nereye koydun?"

Bana baktığında, buzdolabının ışığında, gözleri açık olmasına rağmen donuk, bana bakmaktan çok içimden geçip gidiyormuş gibi baktığını görüyorum ve o zaman uyanık olmadığını anlıyorum. Uyurgezerlik yapıyor. Ve öğle yemeğini kaçırdığı için huzursuz.

"Beni duyuyor musun? Yoksa sağır mısın? Öğle yemeğim nerede diye sordum," diyor, ama ilk başta cevap verecek kelime bulamıyorum. Wyatt'ı hiç uyurgezer halde görmemiştim. Onu hiç böyle öfkeli görmemiştim. Onu hiç küfür ederken duymamıştım.

Sonunda konuştuğumda sesim yumuşaktı. "Okula gitmek zorunda değilsin Wyatt. Yaz. Wisconsin'deyiz, hatırlıyor musun?" diye sordum, her şeyin aklına bir anda gelmemesi için fazla bir şey söylemeden açıklamaya çalışarak. Emily. Nolan. Reese. Fark etmez. Wyatt beni görmezden geldi; eğilip tekrar buzdolabına baktı ve kayıp öğle yemeğini aramaya devam etti, bir galon sütü ve artmış makarnayı ve peyniri sertçe kenara itti ve ben de onu bıraktım, belki de öğle yemeğini bulamayınca vazgeçip yatağına geri döner diye düşündüm.

Ama sonra, birdenbire, başını yana çevirdi. Dik durdu ve bana sertçe baktı. Yüzünde bir gerginlik vardı, gözleri buz gibiydi.

Konuşurken adeta ateş püskürüyor.

"Okula geç kalırsam seni öldüreceğim. Bütün suç senin olacak."

Seni öldüreceğim.

Nefesimi kesiyor.

Yine de ona doğru yaklaşıyorum. Koluna nazikçe bir elimi koyarken, diğer elimle buzdolabı kapağını yavaşça kapatıyorum çünkü elbette bunu kastetmiyor. Sadece hayal görüyor.

Bana zarar verecek gibi bir hali yok.

“Wyatt,” dedim onu buzdolabından uzaklaştırmaya, rüyasından uyandırmaya çalışarak. “Ögle yemeğin orada değil. Okula geç kalmayacaksın. Okula gitmek zorunda değilsin. Gecenin yarısı. Rüya görüyorsun. Hadi, seni yatağına geri götürelim.”

Onu uzaklaştırmak ve kanepye yatağına geri götürmek için kolunu daha sıkı kavradım. Ama Wyatt tepki verdi. Elimden kurtulup kolunu şiddetle geri çekti. Her şey o kadar hızlı oldu ki, ne olacağını anlayamadım, tepki veremedim. Hatta geldiğini bile göremedim. Wyatt hamlesini yaptı ve aniden, açık eliyle yüzüme sert bir darbe indirdi. Şok çok büyüktü. Darbenin acısını neredeyse hissetmedim. Çok sersemlemiştim. Gözlerim yaşardı ve içgüdüsel olarak elim yüzüme gitti, aynı anda Wyatt da geriye çekilip tekrar vurmak için pozisyon aldı.

"Wyatt!" diye tüm gücümle bağırdım, kulübedeki herkesi uyandırdım.

Yukarı kattan Cass, "Anne!" diye seslendi.

Elliott da karanlıkta yatak odasından sendeleyerek, yerdeki bir şeye takılıp düşerek bana sesleniyor. "Courtney? Ne oldu?" Oturma odasında bir lamba yakıyor, kulübeyi ışıkla dolduruyor ve ilk kez Wyatt'ı yakından görüyorum: üstsüz, Elliott'ın spor şortuyla, saçları dağınık, kaburga kemikleri belirgin, ancak kolları kaslı, göğsü hala morarmış.

Gürültü, patırtı, ışık onu uyandırmalı.

Gözlerini kırıştıtararak hayata döndü. "Ben... ben..." diye kekeleydi Wyatt, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle. Kulübenin etrafına bakındı, nerede olduğunu ve ne olduğunu anlamaya çalıştı.

“Uyurgezerdin,” dedim ona, nefes nefese kalmış bir halde açıklama yaparken. “Güvendesin. Elliott ve benimlesin, hatırlıyor musun? Kulübemizde.” Kalbim içimde gümbür gümbür atıyor, yüzüm zonkluyor. Üst elmacık kemiğimde bir morluk oluşmaya başladığını hissediyorum, acısı dişlerime kadar yayılıyor.

Wyatt etrafına bakındı. Kafası karışık ve korkudan nefes nefese kalmıştı, bir anı zihnini kaplamıştı. "Orada... burada biri vardı. Kolumdan çekiyorlardı. Beni götürmeye çalışıyorlardı." Korkusu çok yoğundu. Yüzünde ve gözlerinde, bir dakika önce hayatı için ölümüne korkmuş birinin ateşli, iri gözleri vardı.

“Rüyaydı, Wyatt. Sadece rüya görüyordun. Güvendesin.” Ne yapacağından, bu sefer dokunuşuma nasıl tepki vereceğinden korkarak, çekingen bir şekilde elimi koluna koydum. “Burada kimse yok. Sadece Elliott, kızlar ve ben varız. Kimse sana zarar vermeyecek, Wyatt.”

“Burada biri vardı.”

“Hayır,” diye kesin bir dille cevap verdim, başımı sallayarak. “Hayır. Sadece bir rüyaydı.”

Başını tereddütlü bir şekilde sallıyor ve yüzünden bana inanıp inanmadığından emin olmadığını görebiliyorum.

Cass sonunda çatı katından aşağı iner, Mae de hemen arkasından gelir, gözleri ışığa alışmaya çalışırken kısılmış gibidir. “Ne oldu?” diye sorar.

“Her şey yolunda canım. Siz kızlar yataklarınıza geri dönün.”

“Peki neden bağırdın?” diye soruyor Cass.

“Ben... Nereye gittiğimi göremedim. Kapının köşesine çarptım. Yüzümü vurdum. Hepsi bu. Seni korkuttuğum için çok üzgünüm Mae,” dedim ona bakarak. “İyi misin tatlım?” Mae başını salladı, bunu yaparken saçları gözlerinin önüne düştü, ama bu uysal ve inanılmaz bir baş sallamaydı.

Ön kapıya birisi vurdu. Elliott kapıyı açtı, ben ise kim olduğunu bildiğim halde polisin yüzümü görmesini istemediğim için arkamı döndüm. Elliott'ın her şeyin yolunda olduğunu, çocuklardan birinin sadece kötü bir rüya gördüğünü söylediğini duydum ve polis, Elliott'ın anlattıklarının doğru olup olmadığını teyit etmek için evin içine şöyle bir göz attıktan sonra ayrıldı.

Elliott kapıyı kapatıyor. Ben banyoya gitmek için izin isterken o da çocukları yataklarına geri gönderiyor. Hasat sarısı laminat tezgahlı koyu renk ahşap makyaj masasının önünde dururken, yanağımda oluşmaya başlayan morarmış izi ilk kez görüyorum. Aynaya daha da yaklaşıyorum. Makyaj masasının ışıklarının parıltısında, Wyatt'ın parmaklarının tenime temas ettiği yerdeki kırmızı izi, özellikle elinin topuğunun vurduğu yerdeki morarmayı görüyorum.

Kapı açılıyor. “Cass bizimle yatmak istedi. Korkuyor. Aman Tanrım,” diyor Elliott banyoda arkamdan gelip, yüzümü ilk kez gerçekten görerek.

Ona döndüm. “Ben sadece... Korkmuştu. Onu korkuttum. Benim hatam. Uyurgezer birini uyandırmamam gerektiğini bilmeliydim.”

Yüz ifadesi değişiyor. Başını yana eğiyor ve gözleri faltaşı gibi açılıyor. “Sana vurdu mu?” diye soruyor şaşkınlıkla.

Elliott'ın sorusuna doğrudan cevap vermek yerine, “Onun suçu değil,” diyorum. “Sanırım beni bir davetsiz misafir ve onu kaçırmaya çalışan biri sandı. Kendini koruyordu. Yaşanan her şeyden sonra onu suçlayamazsınız.”

Gözlerimden yaşlar akıyor. Hayatımda hiç böyle bir darbe almamıştım. Yanağım acıyor ve merak ediyorum, eğer şimdiden morarmaya başladıysa,

sabah nasıl görünecek ve o zamana kadar elinin izi tamamen belirginleşmiş olacak mı?

Elliott bana yaklaştı. Başparmağıyla yüzüme hafifçe dokundu ve ben irkilerek geri çekildim. "Acıyor mu?" Başımı salladım. "Şişliği indirmek için biraz buz bulmaya çalışayım."

Banyodan çıkıp yatak odasına gittim ve Cass'in yanına yatağa girdim. Elliott mutfağa gitti ve kulübede buz olmadığı için soğuk bir bezle geri döndü; üzerime eğildi ve bezi nazıkçe yüzüme koydu.

"Kapıyı kapatmamı ister misin?" diye soruyor, yatağa girmeden önce yatağın yanında durarak, Cass'in diğer tarafına, adeta bir savunma duvarı gibi uzanıyor.

Bu sefer tereddüt etmiyorum.

"Evet," diyorum. "Bir de kilitleyebilir misiniz?"

Reese

Aralıklı patlayıcı bozukluğun insanların her zaman anlamadığı yanı, aniden ortaya çıkması ve bir anda sıfırdan altmışa çıkmasıdır. Bir saniye önce iyiyim, bir sonraki saniye ise etrafa bir şeyler fırlatıp insanlara bağıyorum ve kimin görüp duyduğu önemli değil.

İnsanların anlamadığı bir diğer şey de, sonrasında kendimi suçlu hissetmem. Mesela ertesi sabah uyandığımda Wyatt'ı o bardakla bıçaklamaya ne kadar yaklaştığımı düşündüğümde kendimi kötü hissediyorum. Utanıyorum. Bazen de korkuyorum.

Bazen bunlar sadece düşünceler oluyor. Mesela okul otoparkından geçerken, çocuklar tam önümde çok yavaş yürüyor, yolu kapatıyor, terbiyesizlik yapıyorlar ve ben de gaza basıp onları ezmeyi düşünüyorum. Yapmazdım. En azından yapacağımı sanmıyorum.

Ama bazen bu sadece düşüncelerden ibaret olmuyor. Düşüncelerimi eyleme döktüğüm zamanlar oluyor. O zaman sanki vücudum alev alev yanıyor, içten dışa doğru yanıyor, göğsümden, boynumdan, bacaklarımdan ve kollarımdan kontrolsüzce yayılıyor, tıpkı Hulk'un Bruce Banner'dan Hulk'a dönüşüp herkese karşı yakıp yıkmaya gibi. İşte böyle hissediyorum. Kendim değilmişim gibi. Başka biriymişim gibi, kontrol edemediğim biriymişim gibi. Sonra her şey bitiyor ve Bruce Banner boyutuna geri küçülüyorum, yaptığım şeyin suçluluğu ve utancıyla baş başa kalıyorum, biliyorum ki bir daha asla kimse inanmaz, kimse "Sorun değil Reese" demez. Skylar'la olan da buydu. Sayamayacağım kadar çok özür diledim ve bu sefer beni affedemiyor. Çünkü okulun son gününde, herkesin gözü önünde fizik dersinin ortasında küfür etmek ve çöp kutusunu devirmek -

hepsi de arkadaşın başka bir arkadaşıyla plan yapmış ve seninle yapmamış diye- hiç de havalı değil.

Sınıftaki birinin telefonuna çöp kutusunu devirdiğim anın videosunu çekip TikTok'a yüklemesi ve gün sonunda binlerce kez izlenmesi işleri daha da kötüleştirdi. Yani Skylar beni affetmek istese bile, bunu yapamazdı. Artık benimle arkadaş olamazdı, çünkü o zamana kadar herkes benim bir ucube olduğumu biliyordu.

Olaydan sonra koridorda beni görenler bana Robbie Gould diye seslendiler; bu, farklı şartlar altında bir iltifat olurdu (Nolan'a göre Chicago Bears'ın gelmiş geçmiş en iyi saha golü atıcısı). Ama bunu öyle kastetmemişlerdi. Bu bir iltifat değildi. Çöp kutusunu tekmeleme şeklimle, havaya fırlayıp odanın her yerine saçılmasıyla dalga geçiyorlardı.

Beni işaret edip güldüler. "Bakın, işte Robbie Gould!" dediler.

Koridorda bazı çocuklar beni durdurup imza istediler.

Robbie Gould'un benimle ilişkilendirilecek olması beni neredeyse üzüyordu.

Öfkeden kıpkırmızı olmak. Gözlerim kararıyor. Bunlar gerçek şeyler, sadece deyim veya metafor değil. Gerçekler. Çünkü yeterince sinirlendiğimde, sanki gerçekten parlıyormuşum gibi, görüş alanımın kenarlarına doğru yayılan bir kızarıklık hissediyorum ve gördüğüm her şey kan kırmızısı oluyor.

Sinirlendiğimde adeta patlıyorum. Önce rahatlama, yani özgürleşme geliyor, ardından suçluluk, pişmanlık, aşağılanma, utanç. Herkesin benim yokluğumda, ölü olmamda daha iyi olacağını düşünüyorum.

İşte sabah uyandığımda ve dün gece Wyatt'la olanları hatırladığımda hissettiğim şey bu; yatakta uzanırken midemde düğümler oluşuyor, göğsüne diz çöktüğümü, başımın üstünde tuttuğum cam parçasını düşünüyorum ve böyle bir şeyin bir daha asla, asla olmamasını diliyorum.

Ölseydim her şey çok daha iyi olurdu.

Kimse uyanmadan kulübeden ayrılıyorum. Dışarı çıkıyorum, kapıyı arkamdan gürültü yapmadan kapatıyorum. Arkamı dönüp dünyaya bakıyorum, bugün farklı görünüyor ve bunun Daniel yüzünden olduğunu düşünüyorum. Çünkü dün gece bir çocuğu öptüm.

İstemedim, hatta gülümsediğimin farkında bile olmadan gülümsüyorum.

Kulübemiz bir tepenin üzerinde yer alıyor, böylece her şeye hakim bir konumda. Tepenin aşağısında başka kulübeler de var, şimdi sessizler, herkes hala gece için içeride. Güneş yeni doğuyor. Gökyüzünde alçakta, ufukta devasa, parlayan kırmızı bir küre gibi duruyor, etrafını gölün üzerinde gördüğüm ince gri bulutlar çevreliyor, ışık yanlara doğru dökülen boya gibi gölü kırmızıya boyuyor.

Sabah havası dondurucu. Isınmak için ellerimi ceplerime sokuyorum ve sonra ormana doğru ilerliyorum, dün gece geçtiğim aynı yoldan geri dönmeye çalışıyorum, Daniel'le birlikte mezarlığa hangi yoldan gittiğimizi hatırlamaya çalışıyorum, gün ışığında nasıl görüldüğünü görmek istiyorum.

Tekrar bulmanın kolay olacağını düşünmüştüm. Ama orman gündüzleri farklı. Güneş doğarken bile, gece olduğu kadar kafa karıştırıcı, ama farklı nedenlerden dolayı. Dün geceki gibi hiçbir şey görmemek yerine, sadece ağaçlar görüyorum, ama o kadar çok ağaç var ve o kadar sıkışıklar ki, sanki ağaçlar hareket ediyormuş gibi geliyor. Hiçbir işaret veya belirleyici nokta yok. Sadece ağaçlar var, hepsi bana tıpatıp aynı görünüyor, uzun ve kahverengi, kabukları yosunla kaplı, kökleri açıkta ve yerde bedensiz bir el gibi yatıyor, tıpkı Addams Ailesi'ndeki Şey gibi, bazılarına takılıp düşüyorum, öne doğru sendelerken küfür ediyorum ve düşmeden önce kendimi yakalıyorum.

Yol ilk başta geniş. Geçmesi kolay. Ama zamanla daralıyor, neredeyse ayaklarımın genişliğiyle aynı seviyeye gelene kadar daralıyor ve acaba gerçekten bir yol mu yoksa yeterince insanın ayak iziyle otlar aşındığında oluşan bir şey mi diye merak ediyorum. Ormanda sesler var, bu da ormanın canlı, gözleri varmış gibi hissettiriyor. Hışırtılı yapraklar. Düşen çam kozalakları. Sincaplar.

Bir de göremediğim şeylerin sesleri var.

Oraya vardığımda, gündüz vakti etrafımı gerçekten görebildiğimde, durum farklılaşıyor. Daha az ürkütücü ve daha çok hüznü. Mezar taşları etrafımı sarıyor. Hepsi birbirine benziyor ve çoğunlukla eski, kare tepeleri toprağa gömülmüş durumda. Kırık bir tel örgü mezarlığın bir kısmını sarıyor, içeride ise bazı mezar taşları çatlamış, granitleri kırılmış ve bunun kendiliğinden mi yoksa vandalizm sonucu mu olduğunu merak ediyorum. Hatırladığımdan daha küçükler. Kenarları ufalanmış. Üzerlerinde halı gibi yosunlar büyümüş, gri rengi yeşile boyamış. Taşlara kazınmış tarihlere daha yakından bakıyorum, çoğu eski, ancak birkaç tanesi yeni. Doğum: 1931.

Ölüm: 1972. Dorothy Frank'ın ikiz kızları. 3 Ocak 1926 – 3 Ocak 1926.
Anne. Baba. Sevgili oğul.

Jessica Clarke'ın mezarının üzerinde çiçekler var; mezar taşı yok, sadece üzerine adı ve 1985-2019 tarihleri kazınmış düz bir işaretleyici var ve diğer mezarların hiçbirinde çiçek yokken bunun neden bu kadar özel olduğunu merak ediyorum.

Mezarının başına bakakalmıştım ki arkamdan bir ses geldi ve irkilerek arkamı döndüm.

Sandığım gibi yalnız değilmişim. Burada başka biri daha var.

Kadın mezarlığın en ucunda duruyor. Onu daha önce görmüştüm. Kim olduğunu biliyorum. Tatil köyündeki aynı kadın, o gün otele giriş yaptığımızda otelde kalan, bize kulübenin anahtarlarını veren kadın. Güneş arkasından doğuyor, parıltısı görmeyi zorlaştırıyor. Güneşi engellemek için elimi gözlerime götürüyorum ve kadının bir başkasının mezarına bir avuç pembe kır çiçeği (Jessica Clarke'ın mezarındakiyle aynı pembe kır çiçekleri) bırakmasını izliyorum; narin yaprakları rüzgarda uçuşuyor.

Geri çekilmeye başladım ama geri çekilirken yanlışlıkla bir dala bastım. Bunu duydu ve omzunun üzerinden bana baktı. Beni görünce arkasını döndü. "Burası özel bir mezarlık, tatlım," dedi. "Tabelayı görmedin mi?"

"Hangi işaret?"

"Üzerinde 'izinsiz giriş yasaktır' yazan yer."

Arkamı dönüp onu aramaya başladım.

"Hayır," dedim arkama bakarak ve başımı sallayarak. "Görmedim. Sanırım yolumu kaybettim."

Kısa, gri çizgili saçları rüzgârda savrulurken beni izliyor; ikimiz de konuşmuyoruz, ta ki tekrar "Burası özel mülk. Burada olmaman gerekiyor." diyene kadar.

"Özür dilerim," diyorum. "Bilmiyordum. Gideceğim."

O beni izlerken, kırık tel örgüden geçerek ayrılıyorum, ancak onun sandığı gibi otele geri dönmüyorum. Gözden kaybolduktan sonra, patikadan ayrılıp ormanın derinliklerine doğru sessizce ilerliyorum ve sonra ağaçların arasında yere yakın bir şekilde çömelerek kendimi olabildiğince küçültüp onun gitmesini bekliyorum.

Sonunda gidiyor. Gidişini izliyorum ve gittiğinden emin olunca ayağa kalkıp geride bıraktığı çiçekleri almak için küçük mezarlığı geçiyorum.

Oraya vardığımda, ne bir işaret ne de bir mezar taşı vardı; ancak toprağa baktığımda, yerin bir şekilde farklı olduğunu, zeminin içe doğru çökük

olduğunu, çimenlerin mezarlığın geri kalanından daha yamalı olduğunu, sanki biri içine bir çukur kazmış ve çimenler tamamen yeniden büyümemiş gibi olduğunu fark ettim.

Çiçekler olmasaydı kesin olarak bilemezdim, çünkü çiçekler inkar edilemez, tıpkı gömülü bir hazine gibi, X işareti yeri gösteriyor.

Onlar olmasaydı, orada birinin gömülü olduğunu asla bilemezsiniz.

Courtney

Sabahleyin herkesten önce uyandım. Birkaç saat uyudum ama iyi uyuyamadım. Huzursuz bir uykuydu. Elliott ve Cass'i uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalktım ve kahve yapmak için mutfağa gittim. Kahve demlenirken mutfakta durdum ve Wyatt'a baktım; ince yatağın kenarından ayakları sarkmasın diye dizlerini göğsüne çekmiş, kanepede yan yatmış, derin bir uykuya dalmıştı.

Uyurken zararsız görünüyor. Saçları her yöne dağılmış ve çenesinde ve çene altında az da olsa sivilceleri var. Henüz sakalı yok. Vücudu fit, atletik ve hızla genç bir adamın vücuduna dönüşüyor. Son bir yılda, mümkünse dört altı inç uzadı. Sesi de kalınlaştı, öyle ki geçmişte Emily ile telefonda konuşurken arka planda Wyatt'ın sesini duyduğum ve evlerinde başka bir yetişkin adam olduğuna ikna olduğum zamanlar oldu.

Hayır, diye yanıtladı Emily, ben sorduğumda kıkırdayarak. Sadece Wyatt.

Yüzüm ağrıyor. Dokunmaya karşı hassas. Baş ağrısıyla daha da şiddetlenen, kafamın dibinden yukarı doğru yayılan, şakaklarımı saran ve gözlerimin arasına yerleşen donuk bir ağrı var.

Büyürken Nolan zaman zaman uyurgezerlik yapardı. Kalıtsal bir durum, ancak Wyatt'ın da böyle olduğunu bilmiyordum. Emily ve Nolan bundan hiç bahsetmediler ve dün geceki durumun yorgunluk ve stresten kaynaklanan tek seferlik bir olay mı yoksa sık sık olan bir şey mi olduğunu merak ediyorum. Her iki durumda da, uyurgezerlik genellikle bir kişinin Wyatt'ın yaşına geldiğinde atlattığı bir şeydir. Nolan'da ise sanırım dokuz veya on yaşından sonra devam etmedi. Anne babamız onu gecenin bir yarısı evin içinde dolaşırken bulup yatağına geri götürürlerdi ve bu asla büyük bir

sorun olmazdı; Nolan'ın güldüğümüz komik bir şey yapmadığı sürece sabahleyin bahsetmeye bile değmezdi.

Güvertede ayak sesleri duyuyorum. Başımı kaldırıyorum, biri kapıya vururken kalp ritmim değişiyor. Ses çıkarmazsam kim varsa gideceğini düşünerek kıpırdamadan duruyorum. Ama şansım yaver gitmiyor. Kapı tekrar çalıyor, bu sefer daha ısrarcı. Wyatt yatakta kıpırdanıyor, dönüyor ve Elliott ve kızlar uyanmadan önce onunla yalnız kalmaktansa kapıda kim varsa onunla karşılaşmayı tercih edeceğimi anlıyorum.

Oraya gidiyorum. Perdeyi aralıyorum ve günlerdir görmediğim, kızlarla birlikte canımızı kurtarmak için otele kaçtığımızdan ve o da polisi aradığından beri görmediğim Bayan Dahl'ı buluyorum. Kapıyı açıyorum. "Günaydın," diyorum, sesim hala uykudan yorgun. Dışarıda, serin sabah havası beni hemen karşılıyor; uyuduğum ince pamuklu pijamalarım ve askılı bluzum beni üşütüyor ve savunmasız hissettiriyor.

Göl bu sabah yeşil. Yosunlar adeta bir gecede ortaya çıkmış gibi.

"Günaydın. Umarım sizi uyandırmamışımdır," diyor kapıyı kapatırken.

"Hayır," dedim ona. "Zaten kalkmıştım."

"Sadece halini hatırlarını sormak istedim. Bir şeye ihtiyacın olup olmadığını öğrenmek istedim."

"Çok nazıksınız. Teşekkür ederim, ama bence iyiyiz."

Başını çevirip tepeye ve uzaktaki kulübeye doğru baktı. "Ayrıca size polisin yan taraftaki soruşturmayı bitirdiğini de söylemek istedim. Soruşturmayı bitirdiler. İsterseniz içeri girip ailenizin eşyalarını alabilirsiniz."

Kulübeye doğru bakıyorum. Bu iyi bir haber olmalı, ama yine de içeri geri dönme düşüncesi midemi bulandırıyor. "İçeri girdiniz mi?" diye soruyorum, kulübenin içindeki Emily'nin, Nolan'ın ve çocukların eşyalarını düşünüp onları geri istiyorum; çocukların kendi kıyafetleri ve Emily'nin üşüdüğünde her şeyin üzerine giydiği, neredeyse her zaman giydiği en sevdiği hırkası gibi. Onu istiyorum. Kollarımı hırkanın kollarına sokup kendimi ona sarmak istiyorum.

"Hayır, henüz değil. Ama belki ilginin çekebilir diye düşündüm." Elini uzatıp düz metal bir anahtar uzattı, ben de onu alıp avucumda kıvırdım. Her şey yerinde olmayacak. Polisler, delil olarak, örneğin cep telefonları gibi, eğer bulmuşlarsa, kulübeden bazı eşyaları da almış olacaklar.

Bayan Dahl sessizleşti, gözleri yüzümü inceliyordu. "Sizin için yapabileceğim bir şey olmadığına emin misiniz?" diye sordu, sesi

değişmişti.

"Eminim."

"Yüzüne ne yaptın?"

İçgüdüsel olarak yanağıma dokunuyorum. "Dün gece," diyorum, yalan söylerken gözlerinin içine bakamadığım için bakışlarımı kaçırarak. "Gece yarısı su almaya gittim. Hava karanlıktı. Nereye gittiğimi göremiyordum. Kapı çerçevesine çarptım."

Çok uzun süre bakıyor.

"Kapı çerçevelerinin parmakları olduğunu bilmiyordum."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Onun Elliott'ın bunu bana yaptığını düşünmesine izin mi vermeliyim -ki şu an öyle düşünüyor- yoksa Wyatt'ın yaptığını mı söylemeliyim bilmiyorum.

"Aslında," dedim boğazım düğümlenerek, kolumu yanıma indirerek. "Bu sabahın ilerleyen saatlerinde uğrayıp burada çok uzun süre kalmayacağımızı size bildirecektim."

"HAYIR?"

"Hayır. Anlayacağınızdan eminim, ama yaşananlardan sonra burada kalamayız. Eşim Elliott, şehirde kalabileceğimiz boş yer olup olmadığını araştırarak."

"Ona biraz zaman kazandırayım. Hiç şansı olmayacak," dedi, sözleri beni hazırlıksız yakaladı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani buradaki çoğu yer aylar öncesinden doluyor. Bazılarının rezervasyonları geçen yazdan beri dolu."

Başımı salladım ve umut dolu bir sesle, "Şey, deneyecek. Belki bir iptal olmuştur," dedim. Kollarımı göğsümde kavuşturdum, sabah esintisinin tenime değdiğini hissettim. Bayan Dahl çıkmak için döndü, ama daha merdivenlere ulaşmadan, "Size bir soru sorabilir miyim? Çalışanlarınızdan biriyle ilgili?" diye sordum.

Arkasına döndü. Ben sormadan önce, "Daniel," dedi.

"Affedersin?"

"Daniel Clarke. Yılan dövmesi, değil mi?"

"Nereden bildin?"

"Polisler de gelip onun hakkında bilgi almaya başladılar."

Onlara ne söyledin?

Omuz silkerek, "Onun ideal bir çalışan olmadığını, başka biri olsa çoktan kovmuş olacağımı söyledim. Ama onu işe uygun niteliklere sahip olduğu

için değil, annesine bir iyilik olsun diye aldım; annesiyle ölümünden önce arkadaşım.” dedi.

Başımı sallayarak, "Polis, birkaç gündür işe gelmediğini söylüyor," dedim.

“Bu yeni bir şey değil canım. Daniel istediği zaman gelir gider. Bu, tüm bunlarla bir ilgisi olduğu anlamına gelmez. Daniel çoğunlukla zararsızdır.” Çoğunlukla.

"Onun nerede olduğunu biliyor musunuz?"

“Polis de aynısını sordu. Bilmiyorum ki. Ondan haber alamadım. Dışarıya salıverdiğiniz bir kedi gibi. O kadar uzun zamandır yok ki, öldüğünü, bir araba ya da bir çakalın çarptığını düşünüyorsunuz, ama sonra bir gün, sanki kimse onu aramamış gibi yeniden ortaya çıkıyor.”

"Gittiğinde nereye gidiyor?"

Tekrar omuz silkti. "Ben sormuyorum, o da söylemiyor." Orada durdu. Kaşlarını çattı, boğazını temizledi ve yüzünden ve tereddüdünden söylemek istediği başka bir şey olduğunu anlayabiliyorum.

"Bu nedir?" diye sordum, gözlerine bakarak.

Bana anlatmaya başlıyor ama sonra durup başını sallıyor. "Hayır. Anlatmamalıyım."

İçimde giderek artan bir umutsuzluk ve öğrenme ihtiyacı hissediyorum.

"Neyi yapmamalısın?"

"Bunu söylememeliydim."

"Ne dedin? Lütfen," diye yalvardım, eline dokunmak için uzanarak, "eğer bir şey biliyorsan, bana söyle."

Başını yana eğerek, "Üzgünüm ama kızınız öldü," dedi.

Nefesim kesildi, elini sanki sıcak lavmış gibi bıraktım, elim ağzıma gitti. "Ne?" diye sordum nefes nefese, başımı sallayarak, göğsümde bir baskı hissediyordum. "Ne demek istiyorsun? Nasıl... nasıl biliyorsun?"

“Çünkü kızlar kaybolduğunda olan şey bu. Geri dönmüyorlar.”

İlk başta anlamıyorum. Sözlerinin aklıma yerleşmesi, ne demek istediğini anlamam biraz zaman alıyor. Bayan Dahl aslında Reese'e bir şey olduğunu bilmiyor. Bu varsayımsal bir durum. Aşırı genelleme.

“Neden... Reese’in öldüğünü gerçekten bilmiyorsanız, elinizde hiçbir kanıt yoksa neden bana böyle bir şey söylüyorsunuz? Hayatta olabilir. Bildiğiniz kadarıyla, iyi durumda da olabilir.”

“Çünkü bunu şimdi kabullenmen en iyisi canım, yoksa o diğer kızın ailesi gibi, sürekli arayış içinde olup, asla çözüm bulamayan bir aile

olursun. Onlara da kızlarının öldüğünü söylemeye çalıştım. Duymak istemediler.”

Ne diyeceğimi, buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Bunun yerine, hiçbir şey söylemiyorum, onun arkasını dönüp gitmesini izliyorum ve o gittikten sonra güvertede durup kendimi toparlamaya, nefesimi toplamaya, Bayan Dahl'ın hiçbir şey bilmediğine, ne dediğini bilmediğine, Reese'in hâlâ iyi olabileceğine kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

İçeri geri dönmek için arkamı döndüm. Ve işte o zaman Elliott'ın olta takımı ve malzeme kutusunun yanındaki güvertede soğutucuyu gördüm. Elliott'ın diğer sabah gölde balık tuttuktan sonra eve getirdiği balıklar bunlardı. Ayakkabılarının yanında güvertede duruyordu.

Soğutucuya uzaktan göz atıyorum. Kulübenin kapısına bakıp sesler, yaşam belirtileri arıyorum ve sonra yavaşça soğutucuya yaklaşıyorum. Eğilip soğutucunun kilitlerini açıyorum, iki günlük bir balık cesedinin nasıl görüldüğünü ve koktuğunu merak ediyorum; Elliott'ın balıkları kanını akıttıktan sonra kafalarını kesip kesmediğini veya soğutucuyu açtığımda cam gibi, cansız gözlerinin bana bakıp bakmayacağını merak ediyorum.

Nefesimi tutuyorum. Kokuyu uzaklaştırmak için elimi burnuma bastırıyorum.

Kapağı kaldırıyorum. İçeriye bakıyorum ve keskin bir nefes çekiyorum. Soğutucu boş, sert plastik iç yüzeyi tertemiz.

Kapı aniden ardına kadar açıldı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Elliott, üzerime doğru yükselerek. Şaşkınlıkla nefesimi tuttum.

Cevap vermesi biraz zaman alıyor ve o bir saniye içinde Elliott'ın yalanı fark edip etmediğini merak ediyorum. "Ben... balıklar için endişeleniyordum. Soğutucuda ne kadar süre bozulmadan kalacaklarını bilmiyordum. Buzdolabına koymayı düşündüm."

Ayağa kalktım. Tam kalkarken Elliott yüzüme baktı ve "Bu çok kötü görünüyor. Acıyor mu?" dedi. Başımı salladım. "Hâlâ sana bunu yaptığına inanamıyorum." Daha iyi görebilmek için saçımı kenara çekti. "Balıkları yok ettim," dedi.

"Bunu görebiliyorum. Ne zaman?" diye sordum, boğazım düğümlendi, tam o anda aklıma Reese'in iPad'indeki fotoğrafı, o kulübedeki gün ve fıstık ezmeli sandviçler geldi. Sanki çok uzun zaman önce olmuş gibi geliyor.

"Dün sen yokken, kimsenin onları yiyeceğini düşünmemiştim."

Başımı salladım. Haklı. Bu aralar neredeyse hiçbir şey yemiyoruz.
"Onları ne yaptın?" Elliott bana şaşkın bir bakış attı, elini yanına indirdi ve ben de, "Sadece çöpe atarsan kokabilirler diye endişeleniyorum. Ayıları çekebilirler," dedim.

"Kulübenin yanında bir çöp konteyneri var. Onları oraya attım."

Başımı salladım, gözlerim onu aramak için yukarıya doğru kalktı.

Belki yaptı, belki yapmadı. Ben nereden bilebilirim ki?

Reese

O sabahın ilerleyen saatlerinde banyoya yalnız başıma girdim. Kapıyı kapatıp kilitlemek için küçük düğmeye bastım, ancak kilitli kalmadı çünkü bu kır evi ve bu tatil köyüyle ilgili her şey (Daniel hariç) aslında kusurluydu.

Aynanın karşısında durup yansıma bakiyorum. Dün geceyi, ormanda Daniel'le karşılaşmayı düşünüyorum; gerçek miydi, yaşandı mı yoksa sadece bir rüya mıydı diye merak ediyorum. Onun gibi erkekler bana hiç ilgi göstermedi, bu da onun bende ne gördüğünü ve başkalarının görmediği bir şey olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Kendimi onun gözünden görmeye çalışıyorum. Gözlerimi seviyorum. Yeşilimsi gözlerim var, kime sorduğunuza bağılı olarak dünyanın en çekici göz renklerinden biri olduğunu söylüyorlar. Gülümsemem iyi, hatta biraz diş etlerim görünüyor, bu da dişlerimi küçük gösteriyor. Ama nefret etmiyorum.

Bununla birlikte, yüzümde kesinlikle beğenmediğim şeyler de var, en azından internette gördüğüm kusursuz ciltli, mükemmel gözlü ve mükemmel küçük hayatlara sahip diğer insanlarla karşılaştırıldığında. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, asla onlar gibi olamam. Alın küçültme ameliyatı ve burun estetiğıyle ilgili TikTok videoları izledim, güldüğümde şişip de kimse görmesin diye kapatmak zorunda kaldığım, daha az şişkin bir burunla kendimi hayal ettim, çünkü bir kız bana bir keresinde "Hoover" demişti. Ancak saçımı seviyorum. Gerçekten mutlu olduğum birkaç şeyden biri, çünkü bakımı kolay. Yatağımdan kalkıp dışarı çıkabiliyorum.

Aynadan biraz uzaklaşıyorum, böylece sadece yüzümü değil, vücudumun daha fazlasını görebiliyorum. Kimsenin gelmediğinden emin olmak için dinliyorum, sonra tişörtümü başımdan geçirip kot pantolonumu

çıkarıyorum. Vücuduma, içe doğru kıvrılan yanlarıma ve kalçalarımın kıvrımına bakıyorum, Daniel'in son gecede sıcak elini kalçalarımın birine koyup, eğilerek, "Endişelenme. Herkese olur," dediğini hayal ediyorum, o sırada esrarı içerken boğuluyordum. Zayıfım, ki çoğu insan bunun kıskanılacak bir şey olduğunu düşünüyor. Ama her zaman öyle değil. Zayıf olmanın sevmediğim yanları da var, mesela insanların her zaman güçsüz olduğumu veya demir eksikliğim olduğunu, yeme bozukluğum olduğunu, gizlice tıknıp kustuğumu veya aç olmadığım için ya da sinema salonu patlamış mısırı gibi şeylere para harcamak istemediğim için yemeği reddettiğimde aslında anoreksik olduğumu varsaymaları. Değilim.

Güneşten cildim pembeleşmiş; bastırınca beyazlaşıyor. Mayo askılarından izler ve ormanda canlı canlı ısırılmaktan dolayı kızarmış, şişmiş sivrisinek ısırıkları var. Gözlerimi kendi çizdiğim minimalist dövmenin ince, narin, karmaşık çizgilerine çevirdim. Skyler'ın kuzeni dövmelemlerimizi yaptı çünkü reşit değildik, çünkü Illinois'te dövme yaptırmak için on sekiz yaşında olmak gerekiyor. Ama o gerçek bir dövme dükkanında çırak olarak çalışıyordu ve pratik yapmak istiyordu, bu yüzden ona üzerimizde pratik yapmasına izin verdik. Söylemezse kimseye söylemeyeceğimizi söyledik. Düşündüğümünden daha çok acıdı ama Skyler, yatağında yatarken, kanama ihtimaline karşı altına bir havlu koyarak, "Söz veriyorum, buna değecek" diyerek elimi tuttu ve bittiğinde, "Muhteşem olmuş, Reese. Çok seksi" dedi ve gerçekten de öyleydi.

Şimdi gözlerimi kapatıyorum, Daniel'in sıcak ellerinin dün gece öpüştüğümüz zamanki gibi tişörtümün altından, karnımdan kaburgalarımın doğru hareket ettiğini hayal ediyorum. Gözlerim sıkıca kapalıyken, kendi elimi karnıma koyuyorum ve aynı şey olmasa da—aynı heyecanı hissetmiyorum ve tüm vücudumda tüyler diken diken olmuyor—elinin gittiği yeri takip ediyorum, yan tarafımdan yukarı, kalkık kaburgalarımın üzerinden, göğsümün yanına doğru hareket ediyorum ve tam o sırada banyo kapısının kolu şiddetle sallanıyor ve kapının kapalı kalması için vücudumu ona doğru atıyorum.

Emily kapıdan seslenerek, "İçeride ne yapıyorsunuz? Her şey yolunda mı? Başkalarının da hazırlanması gerekiyor, biliyorsunuz?" dedi.

Kapı kolunu tekrar oynattı ve ben de vücudumu kapıya daha sert bastırdım.

İçimi öfke kapladı. "Şu beş dakika bile yalnız kalamaz mıyım?" diye bağırdım.

Kapının diğerk tarafında Emily sessizleşiyor.

Dövmemi kapatmak için günlerdir giydiğim yüksek belli bikini altını giyerken, bikini üstümü ve pembe sweatshirt'ümü giyerken, kapıyı açıp sessizce yanından geçerken kalbim gümbür gümbür atıyordu; biliyordum ki hâlâ orada durmuş, gidişimi izliyordu.

Teyze Courtney bana, “Pembe senin rengin, Reese,” diyor. Havuzdayız. Daha yeni geldik ve hava şu an soğuk, altmış beş derece gibi. Suya girmek isteyenler sadece Mae ve Cass. Geri kalanımız sandalyelerimizde oturup zaman öldürüyor, havanın ısınmasını bekliyoruz. Amca Elliott benim yanımda oturuyor. Teyze Courtney onun yanında, Emily ve Nolan da onun diğerk tarafında, konuşmuyorlar. “Ten rengine çok yakışıyor,” diyor Courtney ve baktığımda, bana gülümsüyor, sanki gerçekten beğenmiş gibi, sanki pembe bana yakışmış gibi görünüyor. Bir an için kendimi iyi hissediyorum. Gülümseyip teşekkür ediyorum, öz saygımın arttığını hissediyorum çünkü insanların benim hakkımda güzel şeyler söylemesine alışkın değilim.

Sonra Emily'nin yaklaşıp, elli dolarlık, gayet iyi durumdaki bir sweatshirt'ü nasıl mahvettiğimi, makasla yakasını nasıl genişçe kestiğimi ve her şeyi nasıl mahvettiğimi anlattığını duydum. Her şeyi. Lanet olasıca.

Çok üzıldüm. Courtney teyzem tekrar bakıyor ve bu sefer pembenin ten rengime ne kadar yakıştığını düşünmüyor. Sweatshirt'e yaptığım değişikliğe daha yakından bakıyor ve sessizce beni yargılıyor.

Sandalyemde oturmuş kendime acıyorum, somurtuyorum, buradaki herkesten nefret ediyorum. Onları düşünmemeye, onun yerine Daniel'ı düşünmeye çalışıyorum ve bir şekilde zihnim onu ortaya çıkarıyor, onu varoluşa getiriyor olmalıyım, çünkü birdenbire Daniel orada beliriyor ve küçük havuz evinin arkasından çıktığında her şey değişiyor.

Havuzun diğerk tarafında duruyor, bir ağla su yüzeyini tarıyor, ölü böcekleri suyun üstünden toplayıp çitin diğerk tarafına atıyor. Bunu yaparken beni buluyor ve izliyor, koyu renk gözleri o kadar yoğun ki tüylerim diken diken oluyor. Daha önce hiçbir erkek bana böyle bakmamıştı. Başım dönüyor, kendimi ağırlıksız hissediyorum. Aklım başka yerlere gidiyor. Dudaklarımı ısırıyorum, Daniel ve benim havuzda yalnız olduğumuz bir senaryo hayal ediyorum (ama su sıcak ve bu aptal küçük havuz değil, palmiye ağaçlarıyla dolu güzel bir yer). Yüzümün ve boynumun kızardığını,

kalbimin daha hızlı attığını hissediyorum, Daniel ve benim birlikte suda yüzdüğümüz, onun bacaklarımı beline doladığı, eğildiği, kulağıma fısıldadığı düşüncelerle: "Daha önce bir erkekle sonuna kadar gittin, değil mi?"

Havuzun diğer tarafından Daniel'in gözleri beni adeta yutuyor. Bakışlarımı kaçırmak zorunda kalıyorum ve tekrar baktığımda hâlâ beni izliyor. Biri gelip önüme geçiyor, görüşünü engelliyor ve Daniel kenara çekiliyor. Beni daha iyi görebilmek için başka bir yere geçiyor, bu adamı inceliyor, dudaklarında beliren, beni derinden etkileyen bir gülümseme. Ben de gülümsüyorum, gözlerimi kapatıp tekrar hayallerime dalıyorum, kendimi ona kaptırıyorum ve ona daha önce hiçbir erkekle sonuna kadar gitmediğimi söylüyorum ve hayalimde o bana nasıl yapılacağını gösteriyor.

"Reese, beni duydun mu?" diye soruyor Emily ve ben gözlerimi birden açıyorum. Yüzüm kıpkırmızı, nefesim kesik kesik bir halde kendime geldiğimde, onu yanımdaki sandalyede otururken, Elliott Amca'nın Mae ve Cass ile birlikte suda olduğunu, Courtney Teyze'yi de suya sokmaya çalıştığını ama onun hayır dediğini görüyorum.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum.

"Hayır," dedim utanç içinde, yutkunarak. "Seni duymadım. Ne dedin?"

"Şu çocuk," diyor, havuzun karşısındaki çocuğa bakarak, gizli saklı bir şey yapmaya çalışmadan; böylece Daniel onun baktığını fark ediyor ve gözlerini kaçırıp başka bir şey yapıyormuş gibi davranıyor. "Az önce sana bakıyordun."

"Hangi oğlan?" diye soruyorum, hiçbir şey bilmiyormuş gibi yaparak.

"Orada. Havuzun diğer tarafında," diyor ve ben bakıyorum.

"Bu yüzden?"

"Onu tanıyor musunuz?"

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Onu nereden tanıyacağım ki?"

"Bilmiyorum. Sadece sana bakış şekli öyleydi..." diyor, sözleri havada uçuşuyor, kayboluyor.

"Hangi yoldan?" diye soruyorum, oysa hangi yoldan olduğunu biliyorum.

"Bilmiyorum," diyor. "Sanırım seni tanıyordun."

Havuzun diğer tarafında, Daniel havuz evine doğru yaklaşıyor. Emily'nin bakmadığı bir anda gözüme çarpıyor ve beni takip etmem için işaret veriyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor Emily, ben de sandalyenin kenarından bacaklarımı sarkıtıp ayağa kalkarken. Tuvalet gittiğimi söyleyince,

"Kulübeye yalnız dönmeni istemiyorum. Ben de seninle geleceğim," diyor.

Ayağa kalkmak için çaba sarf ediyor ama ben hızla, "Hayır," diye karşılık veriyorum, sesim önce sert, sonra yumuşayıp, "Demek istediğim, kulübeye geri dönmeyeceğim. Havuz evindeki odayı kullanabilirim," diyorum, sanki geçen sefer reddetmemişim gibi.

Çok uzun süre bakıyor. Havuzun diğer tarafına, az önce Daniel'in olduğu yere bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Onu beğenmediğini sanıyordum. İğrenç olduğunu söylemiştin."

"Hayır, yapmadım."

"Evet, öyle yaptınız."

"Yapmadım," dedim tekrar ve sonra, "Gerçekten tuvalete gitmeme izin vermeyecek misin?" diye sordum ve onun cevap vermesini beklemeden uzaklaştım.

Oraya vardığımda Daniel havuz evinin diğer tarafında beni bekliyor olacak.

"Bütün bunlar neydi?" diye sordu, bana bakmadan binanın kenarına doğru göz gezdirdi, sanki buradan Emily'yi görebiliyormuş gibi.

"Bütün bunlar ne anlama geliyordu?"

"Annen," diyor. "Sana kötü mü davranıyordu?"

"Önemli bir şey değil. Sadece nereye gittiğimi öğrenmek istedi."

"Ona ne söyledin?"

"Tuvalete gidiyordum."

Kendi kendine bir ses çıkarıyor. "Onun nerede olduğunu öğrenmeden on adım bile atamıyorsun, öyle mi?" diye soruyor sinirlenerek ve sonra tekrar ediyor, "Bu bir aile tatili. Ailenle birlikte olman gerekiyor."

Gülüşünde bir burukluk var.

Sonra parmağıyla beni kendine doğru çekerek yanına yaklaştırdı. Ona ulaşabileceği kadar yaklaştığımda, kollarımı tutarak beni kendine çekti ve "Neredeyse on sekiz yaşına geldin, o zaman istediğini yapabilirsin" dedi.

Başımı sallıyorum, gülümsememi zor tutuyorum, o da parmağını çenemin altına koyup yüzümü kendine doğru kaldırıyor.

"Seni düşünmeden duramıyorum. Bütün gün, sadece seni düşündüm," diyor.

Yanaklarım kızardı. Sonra eğilip beni öptü. Öpücüğü yumuşak ve nazikti. Elini uzatıp saçlarımı okşadı. "Dün gece seni rüyamda gördüm. Bu garip mi?" diye sordu geri çekilerek. Ben de gülümsedim ve hayır dedim, midemde kelekler uçuşuyordu. Hayatım boyunca hiç kimse beni

rüyasında görmemişti. Hatta hiç kimse beni düşünmemişi bile. Rüyasında ne yaptığımı merak ettim ama sormadım.

“Henüz bir erkek arkadaşın olmadığına inanamıyorum,” diyor ve ben tekrar gülümsüyorum. O da gülümsüyor ve beni güldüren bir şey söylemeden önce gülümsediğimde hoşuna gittiğini söylüyor. Aklıma Skylar'la eskiden yaptığımız, bir erkeğin senden hoşlanıp hoşlanmadığını nasıl anlayacağımızla ilgili testler geliyor. Bir odada sana bakarken mi buluyorsun? Sana dokunmak için bahaneler mi buluyor? Seni yalnız yakalamaya çalışıyor mu ve sana takılıyor mu yoksa iltifat mı ediyor? Seni güldürüyor mu?

Daniel benden hoşlanıyor. Ama nedenini bilmiyorum.

Geri çekilirken, "Bu gece yine sahilde, iskelede buluşalım mı?" diye soruyor.

“Deneyeceğim,” diyorum, Wyatt’ı düşünerek ve onun haberi olmadan kulübeden nasıl çıkacağımı merak ederek. Artık sadece Emily ve Nolan için endişelenmem gerekmiyor. O da var. “Eğer başarabilirsem.”

Daniel geri çekildi. Aniden başını eğdi, yana doğru eğdi, gözleri sanki incinmiş gibi aşağıya bakıyordu. "Beni sevmiyor musun?" diye sordu, sesi kırılgan, gülümsemesi gergindi, sanki gerçekten onu sevmediğimi düşünüyor gibiydi ve ben de kendi dünyamda benim gibi bir kızın onun gibi bir erkeği nasıl reddedebileceğini merak ettim.

“Elbette ki öyleyim,” diyorum.

“Öyleyse gel,” diye yalvarıyor. “Eğer beni beğenirsen, gelirsin. İskelede buluşalım.”

Oraya ulaşmak için ne gerekiyorsa yapmam gerektiğini biliyorum.

Courtney

Elliott arabayı alıp, Bayan Dahl'ın boş yer olmadığını söylemesine rağmen, başka bir tatil köyünde yer olup olmadığını görmek için şehirde dolaşıyor. Gitmesinden biraz da olsa rahatladığını söylemezsem yalan olurdu, çünkü birçok şeyden emin değildim, ama en çok da iPad'indeki Reese'in fotoğrafından emin değildim. Ona bunu sormak, yeğenimizin bu fotoğrafını neden çektiğini öğrenmek istiyorum, ama sonra dün gece onu görüyorum, yatakta beni hızla sırt üstü çevirip, "Ne düşünüyorsun Court? Onları ben mi öldürdüm?" diye soruyor.

Tabii ki yapmadı, diye kendi kendime söylüyorum. Elliott bunu yapmazdı. Bunun başka bir sebebi var.

Cass, o gittikten sonra uyanır ve sersemlemiş bir halde yatak odasından çıkar. Bugün beni ilk gördüğünde duraksar ve yüzüme ne olduğunu tekrar sorar. Ben de karanlıkta kapıya çarptığımı, Wyatt'ın tepki verip vermediğini görmek için onu göz ucuyla izlediğimi ama hiçbir tepki vermediğini söyleyerek aynı yalanı söylemek zorunda kalırım.

Pijamalarımın üzerine sabahlığımı geçirdim. Kalan mısır gevreği ve sütü üç çocuğa paylaştırdım. Onları yemek masasına çağırdım, sonra kendime biraz daha kahve doldurdum ve mutfakta tezgahın arkasına yaslanarak, yemeklerini gagalayıp, mısır gevreğini sütün içinde göldeki minik gemiler gibi döndürmelerini izledim. Hepsi umutsuzdu ve onlara teselli edici ya da moral verici bir şey söylemek istiyordum ama içimde yoktu. Enerji yoktu. Kelimeler de yoktu, olsa bile inandırıcı olmazdı. Çocuklar yalan söylediğini anlardı.

Mutfak sessiz, tek ses metal kaşıkların seramik kaselerin kenarlarına çarpmasının ara sıra çıkardığı çınlama sesi. Bizimle birlikte kulübede bir

sinek var. Ara sıra vızıldıyor, dışarı çıkmak için kapalı bir pencereye sessizce vuruyor, ışık ve sıcaklığın etkisiyle cama çekiliyor. Odanın köşesinde, üzerinde en az bir düzine sivrisinek ve sinek leşi bulunan kıvrımlı bir sinek kağıdı şeridi asılı. Başka bir hayatta, sineği yakalayıp kağıda yapışıp ölmeden önce kulübeden dışarı bıraktırdım. Ama şimdi değil. Şimdi onu cama karşı çırpınırken izliyorum, onu bir kavanoza yönlendirip dışarı bırakacak enerjiyi bulamıyorum.

Gözetlendiğim hissi ani ama güçlü bir şekilde geldi. Döndüğümde Wyatt'ın bana baktığını fark ettim.

"Bir şeye mi ihtiyacınız var?" diye sordum, sesim titrek, kalbim göğsümde cama çarpan sinek gibi çırpınıyordu.

Okula geç kalırsam seni öldüreceğim.

Cevap vermeden gözlerini kasesine indirdi. Onu uzun süre izledim, sonra tam zamanında pencereden dışarı baktım ve Dedektif Evans'ın kulübeye geldiğini gördüm. Kahvemi tezgâha bıraktım ve ön kapıdan çıktım, bu rahatlamaya, Wyatt'tan ve mutfakın ölüm sessizliğinden uzaklaşabilmeye minnettardım.

Dedektif Evans ve diğer polis memuru ben dışarı çıktığımda konuşuyorlardı. Dedektif Evans eğilmiş, açık araba penceresinden onunla konuşuyordu; kahkahaları binlerce bıçak gibiydi. "Bir şey buldunuz mu?" diye sordum, cevap beklemeden, sözünü keserek, "Daniel Clarke gibi mi? Onu buldunuz mu?" Dedektif Evans ciddileşti. Ayağa kalktı, güvertede duran bana döndü; yüzümün yan tarafındaki şişmiş el izini göremeyecek kadar uzaktaydım, saçlarımı kullanarak onu gizliyordum.

Dedektif Evans başını yana eğerek, "Size adını söylediğimi hatırlamıyorum," dedi. Ben bir şey söylemeyince, "Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, evine gittik. Orada değildi. Hala onu arıyoruz," diye ekledi.

Bakışlarımı, artık ıssızlaşmış olan mülkün etrafında gezdirdim. "Tesisteki herkes çıkış yaptı ve gitti. Burada sadece biz kaldık. Neden gitmelerine izin verdiniz? Onlardan birinin, başka bir misafirin, bunu yapmadığını nereden biliyorsunuz?"

"Burada bulunan herkesle konuştuk. Kimsenin bir sebebi yoktu ve herkesin bir alibisi vardı. Onlara gidebileceklerini söyledik." Kollarını kavuşturdu. "Adli tıp ekipleri yan taraftaki soruşturmalarını tamamladı. Size birkaç konuda bilgi vermek istedim."

"Örneğin?"

Emily ve Nolan'ın kulübesine bakıyor, sonra da benim enerjime karşılık vererek tekrar bana bakıyor. "Örneğin, kulübede bir bıçak bulmuşlar."

"Nerede?"

"Verandadaki komodinin çekmecesinde bulundu. Bıçağın üzerinde kurbanlardan hiçbirine ait olmayan kan izleri vardı."

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Bu bıçağı gözümde canlandırıyorum, daha önce hiç görmemiş olsam ve nasıl görüldüğünü bilmesem de. Yine de, ucundan kıpkırmızı kan damlayan uzun, bilenmiş bir bıçak hayal ediyorum. "Reese'in mi?" diye soruyorum ve sonra, cevap verme fırsatı vermeden, sorumu netleştirerek tekrar soruyorum: "Dedektif Bey, kan Reese'e mi ait?"

"Bilmiyoruz. Kan örneklerini, kulübedeki bir fırçada bulduğumuz saç örnekleriyle karşılaştırıyoruz, DNA'nın eşleşip eşleşmediğine bakıyoruz. Bıçakta iki çift parmak izi vardı," diyor bana. "Yine de, ikisi de kurbanlara ait değildi. Kulübenin başka yerlerinde de parmak izleri bulundu, bazıları kanla yapılmıştı," diyor ve bana bunu sindirmem, işlemem, kulübenin duvarlarında kanlı parmak izlerini hayal etmem için bir dakika veriyor. "Bugün beşinizin de karakola gelip parmak izlerinizi vermeniz gerekecek."

"Parmak izlerimiz mi?" diye sordum, şaşkınlığımı gizleyemeden. "Bunlara neden ihtiyacınız olsun ki?"

"Böylece kulübede bulduğumuz parmak izlerinden sizin parmak izlerinizi çıkarabiliriz," diyor, ancak bunun tek sebep olup olmadığından şüphe duyuyorum.

Belki de bu diğer polis memuru bizi güvende tutmak için değil, gözetim altında tutmak için bütün gece buradaydı.

"Bunu bizden birinin yaptığını düşünüyorsunuz. Şüpheli miyiz, Dedektif?"

"Öyle demedim Bayan Gray. Eleme baskıları için dedim."

"O zaman hiç ilerleme kaydetmemişsin," diye karar veriyorum. "Yeğenimi ya da kardeşimi ve yengemi öldüren kişiyi bulmaya bir gün öncesine göre daha yakın değilsin."

Dik durdu, omuzlarını dikleştirdi ve ellerini beline koydu. "İlerleme kaydediyoruz. Kulübede bulduğumuz Bay ve Bayan Crane'in telefonları elimizde ve içlerinde bilgi arıyoruz."

"Ne tür bilgiler?"

"Metin mesajları, e-postalar, arama geçmişi, internet tarama geçmişi, konum verileri. Cep telefonları," diyor, "çok zengin bir bilgi kaynağı olabilir."

“Peki ya Reese’in telefonu?”

Başını salladı. “Hayır. Üzgünüm. Telefonu olmadan ondan bilgi almak daha zor. Telefonun konumunu belirlemeye çalıştık,” dedi ve bunun ne anlama geldiğini, cep telefonu operatörünün telefona nasıl sinyal gönderdiğini ve konumunu bildirmesini istediğini açıkladı. “Ama telefon kapalıysa veya pili bitmişse, bizim için işe yaramaz. Cebinde ölü bir şeyden ibaret.”

“Peki ya telefon kapalı değilse veya şarjı bitmişse?” diye soruyorum, diğer gece Snap Map'te nasıl görüldüğünü düşünerek; gerçi bu otuz altı saat önceydi, yani o sırada kalan şarjı, şarj edebilecek durumda değilse, şimdiye kadar bitmiş olurdu.

“Sonuçlar hâlâ kesin olmayabilir. Telefonları geniş bir alana kadar takip edebiliyoruz, ancak her zaman tam konumunu tespit edemiyoruz. Size söz veriyorum Bayan Gray, onu bulmak ve eve getirmek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz.”

Başımı salladım, kalbim sıkıştı.

Dünya birdenbire çok geniş, Reese ise içinde çok küçük geliyor. Onun için korkuyorum, ama bir sonraki nefeste Elliott'ın iPad'indeki o resimdeki kızı, yüzündeki o cesur, korkusuz ifadeyi, Elliott'a yaptığı hareketi düşünüyorum ve acaba onun için mi korkmalıyım, yoksa herkes için mi?

Senden nefret ediyorum. Keşke ölsen.

Elliott yaklaşık bir saat sonra kulübeye döndüğünde yüzünde cevabı gördüm. "Hepsi aylardır dolu olduklarını söylüyor," dedi bana, sanki diğer tatil yerlerinde boş yer olmamasının bir şekilde onun suçuymuş gibi, mahcup bir şekilde ve araba anahtarlarını mutfak tezgahına gürültüyle fırlattı.

"Hiçbir şey yok muydu?"

“Hayır,” diyor. “Tamamen hiçbir şey değil. Bir yer vardı. Bir motel. Boş odası vardı ama fare yuvası gibi görünüyordu, Court. Sanırım orada kalmak istemezsiniz. Burada idare etmek zorunda kalabiliriz.”

Cass, onu duyunca, "Daha ne kadar kalmamız gerekiyor?" diye sordu; sesi o kadar sızlanıyordu ki, sinirimi bozuyordu. "Eve gitmek istiyorum."

Wyatt telefonundan başını öyle bir ani kaldırdı ki, Cass'e ne söyleyebileceği veya yapabileceği konusunda endişelenerek nefesimi

tuttum. Ondan önce ben konuştum: "Hepimiz eve gitmek istiyoruz tatlım. Reese'i bulur bulmaz gidebiliriz."

"O zaman neden onu aramıyoruz?" diye sızlanıyor. Yanında Mae sessizce duruyor, yüzü gece boyunca ağlayarak uyumaktan şişmiş.

"Polisler onu arıyor, Cass."

Odaya şöyle bir göz atıyorum. Bu kulübe küçük ve rutubetli. Pencereleer sürekli kapalı ve kilitli olduğu için hava beni boğuyor, aklımdan sadece o rutubetli, bayat koku geçiyor ve bir yerlerde küf olduğundan eminim. Kulübe en fazla 700-800 metrekare ve tek bir banyosu var; ilk geldiğimizde de küçüktü ama şimdi içinde beş kişi yaşıyor ve artık hiçbir yeri ev gibi ya da davetkar değil. Burası bizim hapishanemiz.

Elimi kahveme uzatıyorum; ılıktan soğuğa dönmüş olsa da hâlâ kafein içeriyor. Dudaklarıma götürüyorum ama daha yudum alamadan, daha önce gördüğüm sineği ölü ve içinde yüzerken görüyorum; siyah bedeni bir şamandıra gibi su yüzeyinde sallanıyor.

Midem bulanıyor. Kupayı yere bıraktım, bu kulübede daha fazla kalma fikri bile beni fiziksel olarak hasta ediyordu. Ama gidemeyiz ve gidecek hiçbir yerimiz yok, ta ki Reese'i bulana ve polis Nolan ve Emily'nin katilini bulana kadar.

Tezgahın üzerinde duran araba anahtarlarını yumruğumla kavradım. "Birkaç şey almak için dışarı çıkacağım."

Elliott şaşkınlıkla gözlerini yukarı kaldırarak, "Nerede?" diye sordu. "Ne için?"

Gözlerinin içine baktım. "Çocuklar için bu sabah kalan mısır gevreği ve sütü bitirdim. Hemen markete gidip birkaç şey daha alacağım."

Ona yalan söylemekten hoşlanmıyorum. Ama nereye gittiğimi bilseydi, gitmemi istemezdi.

Reese

O gece herkes uyuduktan sonra, verandadan gizlice kulübeye girdim ve ön kapıdan çıktım, Wyatt'a sessiz kalması için önceden Venmo üzerinden yirmi dolar gönderdim.

Ormanda yalnız başıma ilerliyorum. Ağaçların arasından çıktığımda, Daniel'in hayalperest, bulanık yüzünü, milyonlarca minik yıldızla dolu gece gökyüzünün fonunda görüyorum.

Bu gece, söz verdiği gibi, iskelenin ucunda beni bekliyor.

"Hey," diyor.

"Hey," diye karşılık verdim. İskelenin üzerine çıktım. Çıktığım anda iskele sallandı ve tereddüt ettim, hem korktum hem de ikimizi birden taşıyıp taşıyamayacağını merak ettim.

"İyisin. Düşmene izin vermeyeceğim," diyor Daniel bana doğru uzanarak. Ona doğru gidiyorum, kollarında kendimi güvende ve sağlam hissediyorum.

Oraya vardığımda ona, "Bana bıraktığın hediye buldum," dedim.

"Hangi hediye?" diye soruyor Daniel, gülümseyerek kendini ele veriyor.

Bugün havuzdan döndüğümüzde yatağında beni bekleyen bir çiçek vardı, bu da tek bir anlama geliyordu: biz yokken Daniel oradaydı, kulübenin içindeydi, anahtarıyla içeri girmişti, hala beni düşünüyordu. Bu beni mutlu etti. Günün geri kalanında, hiçbir şeye sırtırken buldum kendimi. Mae neden gülümsemişimi sordu. Gülümsemediğimi söyledim ve sonra, bu konuda susmayınca, "Ne? Gülümsememe izin verilmiyor mu?" diye sordum.

O kıkırdadı ve "Gülümsemediğini sanıyordum," dedi.

“Bu senden gelmedi mi? Ah,” dedim, onu hafifçe iterek. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadığımı, hayatımda onun gibi bir adamla hiç flört etmediğimi biliyordum. Kendimi farklı hissediyordum, sanki ben değilmişim gibi, daha iyi, yeni biriymişim gibi. Sırıttım ve “Geceleri gizlice görüştüğüm diğer adamlardan biri olmalı,” dedim.

Ellerini bileklerime doladı ve kulağıma fısıldadı, "Diğerlerinin hepsine defolup gitmelerini söylesen iyi olur, çünkü sen benimsin," ve bunu söylerken içimde bir adrenalin patlaması hissettim, memleketimdeki beni hiç sevmeyen tüm oğlanları düşündüm. Keşke beni şimdi görebilselerdi.

Daniel ve ben iskelenin ucuna inip bacaklarımızı kenardan sarkıtarak oturuyoruz. Gece açık, ancak göl o kadar karanlık ki varlığını neredeyse fark etmiyorum.

"İçki içiyorsun, değil mi?" diye soruyor Daniel, altılı paketin plastik halkalarından bir kutu çıkarıp bana uzatırken. Karanlıkta neye uzandığımı görmek zor olduğu için tereddüt ediyorum.

"Evet," diyorum. "Elbette."

"Emin misin?" diye soruyor, çünkü tereddüt ettiğimi fark etti.

"Evet."

İçki içiyorum ama neredeyse hiç bira içmiyorum. Sevmiyorum. Alkolün tadından nefret ediyorum ve bu yüzden sarhoş olmak istediğimizde, hızlıca sarhoş olmak için bulabildiğimiz en ucuz, en iğrenç votkayı alıyoruz. Skylar'ın Burnett's gibi aromalı votkalara düşkünlüğü var, kuzeni bize alıyor ve sonra onun yatak odasında şişeden shot içiyoruz, sonra da aslında davetli olduğu partilere gidiyoruz (ben sadece eşlik ediyorum ve Skylar orada olduğu sürece kimse umursamıyor), gerçi bu eskiden, henüz arkadaş olduğumuz ve insanların beni garip biri olarak görmediği zamanlardaydı.

"Öyleyse bakalım," diyor.

Yanımda, bacaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakın oturmuş, kutusunu açıyor ve benim de aynısını yapmamı bekliyor, ben de yapıyorum. Boğazımdan geçerken tadını, ne kadar beğenmediğimi düşünmemeye çalışıyorum. Amca Elliott, yaklaşık dokuz yaşındayken bana bira içmeme izin veren ilk kişiydi. Hâlâ hatırlıyorum, etrafta kimse yokken bardağını uzatıp sırtırtırken, gözlerinde yaramaz bir ifade vardı. "Denemek ister misin?" diye sordu ve ben de denedim. Beğenmedim. Neredeyse tükürüyordum. Güldü ve bunun sonradan kazanılan bir tat olduğunu, bir gün alışacağımı söyledi. "Erkekler için de aynı şey geçerli," dedi. "Şimdi iğrenç buluyorsun onları. Bekle de gör."

Haklıydı.

"Bugün mezarlığa geri döndüm," diyorum Daniel, iskelede bana doğru yaklaşıp bacaklarımız birbirine değene kadar.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Onu gündüz görmek istedim," diyorum.

"Peki, ne olmuş yani?" diye soruyor Daniel.

"Dediğim gibi perili değil. Ve üzerinde hiçbir işaret bulunmayan bir mezar var."

Tereddüt ediyor. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," diyor, birasını uzunca bir yudumladıktan sonra boş bardağı kenara koyup plastik halkadan bir tane daha çekiyor. Bana da bir tane uzatıyor ama ben hayır diyorum.

"Beğenmedin mi?"

"Hayır, seviyorum," diyorum, çünkü nankör olduğumu ya da birasını sevmediğimi düşünmesini istemiyorum. Ona göstermek, kanıtlamak için biramı ağzıma götürüyorum ve birkaç yudumdan sonra bira daha kolay akmaya başlıyor, böylece yüzümdeki çizgiler bulanıklaşıyor.

"Sizin için bir şeyim var," diyor.

"Bana zaten bir şey verdin," diyorum, yastığımın üzerindeki çiçeği kastederek.

"Bu bambaşka bir şey, daha iyi bir şey. Gözlerini kapat ve elini uzat." Uzatıyorum. "Gözlerini aç" dediğinde, elimi uzatıp aya doğru kaldırıyorum ve görüyorum: boncuklu altın bir zincir.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Daha önce kimse bana böyle bir şey vermemişti.

"Bu ne için?" diye soruyorum, beni döndürürken, saçlarımı kaldırırken ve o da zinciri boynuma takarken, ellerinin boynumdaki yumuşak dokunuşu kalbimi hızlandırıyor. Ona dönüp bakıyorum ve "Bana bir şey almak zorunda değildin," diyorum.

"Bunu yapmak zorunda olmadığımı biliyorum. Ama hoşuna gidiyor, değil mi?"

Kolyeye dokunuyorum. "Evet," diyorum ona. "Çok güzel."

"Çünkü senden hoşlanıyorum. Hem de çok," diyor sesinde bir gülümsemeyle. "Aslında sana biraz takıntılıyım." Tereddüt ediyorum, çünkü daha önce hiçbir erkek bana böyle bir şey söylememişti. Hayatım boyunca, bana bu kadar çok ilgi duyan, hatta uzaktan bile olsa ilgi duyan

birini hiç görmedim. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bir erkek tarafından beğenilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum, çünkü daha önce hiç yaşamadım.

Başını öne eğiyor. Gözlerindeki ifade acı dolu, sonra arkasını dönüp göle bakıyor.

Şimdi sesi daha kısık bir şekilde, "Beğenmiyorsan, saklamak zorunda değilsin," diyor.

"Hayır, öyle değil," dedim, kelimeleri bulmakta zorlanarak. "Sana söyledim zaten. Çok güzel olduğunu söyledim."

"Öyleyse ne?" diye soruyor, bunu yanlış anlayarak, reddedilmiş hissediyor. Gözleri tekrar gözlerime dönüyor ve soruyor: "Beni sevmiyor musun?"

"Hayır," dedim hızlıca konuşarak, ona doğru uzanarak. "Benim öyle düşündüğümü."

"Öyle mi düşünüyorsun? Yoksa sadece duygularımı incitmek istemediğin için mi öyle söylüyorsun?"

"Evet, seviyorum. Seni çok seviyorum, Daniel," diyorum. "Hem de çok."

Tereddüt ediyor, önce bana inanıp inanmadığından emin değil, sonra yumuşuyor. Gülümsüyor. Elimi sıkıyor ve "Ben de seni çok seviyorum," diyor. Bana bakıyor. Yanağımı okşamak için uzanıyor, vücudunu bana doğru çeviriyor. "Sanırım sana aşık olabilirim, Reese gibi şeker gibi," diyor. Ve ben hiçbir şey söylemiyorum çünkü nefes alamıyorum.

Düşünemiyorum. "Çok erken, değil mi?" diye soruyor, kendine gülerek, bu kendini küçümseyen tavır beni ona daha çok hayran bırakıyor.

"Muhtemelen deli olduğumu düşünüyorsun. Birbirimizi daha birkaç gündür tanıyoruz, belki de daha az. Sadece senin gibi bir kızla hiç tanışmadım. Ve bir şeyi bildiğinde, bilirsin, değil mi?"

"Evet," diyorum nefes nefese. Bildiğin zaman biliyorsun. "Çılgınlık değil," diyorum. "Senin gibisini ben de hiç tanımadım." Gülümsediğimde yüzünü bana yaklaştırıyor. Öpüşüyoruz, hızla, bir saniye bile boşa harcamadan. Gece gökyüzünün kenarlarına renk geri dönene kadar iskelenin ucunda öylece öpüşerek kalıyoruz.

Ancak o zaman beni eve kadar bırakıyor. Ben içeri girerken kulübenin dışında bekliyor ve o gittikten sonra yatağa uzanıp bunun gerçek olup olmadığını, sadece bir rüya olup olmadığını ve sabah olduğunda bunun hiç yaşanmamış olduğunu fark edip etmeyeceğimi merak ediyorum.

Çünkü bu, gerçek olamayacak kadar güzel geliyor.

Courtney

Found Lake Yolu dar, kıvrımlı ve ağaçlık bir yol. Caddede ilerlerken, kahverengi çit yolu ele veriyor; ancak Sam Matthews'ın dediği gibi, caddeden görebileceğiniz tek ev burası, diğerlerinin uzun, özel çakıllı yolları yoğun ve bakımsız ağaçların ardında gizlenmiş durumda.

Arabayı garaj yoluna park edip iniyorum, ağaçkakanın ağaca vuruşunun sesini duyuyorum ama orman o kadar derin ki göremiyorum. Kapıyı çalınca Sam açıyor, yüzü fiberglas pencere teli tarafından yarı yarıya gizlenmiş.

"Courtney," diyor, teklifini kabul edip geldiğime şaşırmış bir ses tonuyla. O anda bunun beklemediği bir şey olduğunu anlıyorum, bu da önce aramadığım için kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor, ama daveti kabul ettim ve şimdi bunun bir davetten çok kibar bir jest olup olmadığını merak ediyorum.

"Merhaba Sam. Bu şekilde aniden gelmek zorunda kaldığım için özür dilerim. Şimdi gelmenin sakıncası var mı?"

"Hayır. Kesinlikle hayır." Nazik gülümsemesi beni rahatlattı. "İstediğin zaman gelebileceğini söylemiştim. Joanna bodrumda çamaşır yıkıyor. Onu senin için çağırayım." Arkasını dönüp bodrum kapısına gitti ve Joanna'yı çağırdı. Joanna gülümseyerek ama merdivenlerden nefes nefese yukarı çıktı.

"Courtney. Merhaba. Lütfen içeri gelin. Dağınıklık için özür dilerim," dedi yanıma gelip sineklikli kapıyı iterek açarken, yüzümü görünce nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Ne oldu?" diye sordu, Sam de bakıyordu ve ilk kez gördüğü şeyle birlikte ifadesi endişeye dönüştü.

İçgüdüsel olarak elim morluğa gidiyor. "Sandığınız gibi değil. Kaza oldu. Yeğenim Wyatt uyurgezerdi. Onu uyandırmaya çalıştım. Daha dikkatli

olmalıydım. Uyurgezerleri uyandırmamak gerektiğini, yönlerini kaybedip yanlışlıkla saldıracaklarını söylüyorlar."

"Sana vurdu mu?" diye sordu Joanna, şaşkınlıkla ve gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Öyle değil," diyorum. "Rüya görüyordu. Bunu yaptığının farkında olup olmadığını bile bilmiyorum."

İkisi de sessiz, ne diyeceklerini bilemiyorlar, söylediklerimi sindirmeye çalışıyorlar. Bir an göz göze geliyorlar, sonra Sam, "Ben gidip çamaşırları bitireyim, siz ikiniz konuşun," diyor.

Başını salladı ve sonra bana dönerek, "Lütfen oturun," dedi. Sam, merdivenlerden aşağı inen ağır adımlarını duymadan önce bodrum kapısını arkasından kapattı. Joanna kendine bir sandalye aldı, bana da kanepeyi teklif etti ve sonra dirseklerini dizlerine yaslayarak öne doğru eğildi ve "Bunu daha önce de yaptı mı?" diye sordu.

"Hayır," diyorum. Başımı sallıyorum. "Sanmıyorum. Kardeşim ve yengem Wyatt'ın uyurgezerliğinden hiç bahsetmediler, gerçi kardeşim gençken uyurgezerdi, belki de öyledir. Ailede genetik olduğunu duydum."

Joanna önce sessiz kalıyor. Temkinli davranıyor. Gözle görülür bir şekilde tereddüt ediyor, başını ters yöne çeviriyor, sonra geriye yaslanıp bacaklarını çaprazlayarak soruyor: "Demek istediğim, daha önce sana vurdu mu?"

Bu soru beni şaşırttı. Derin bir nefes aldım ve koltukta daha dik oturdum. "Hayır," diye yavaşça nefes verdim. "Tanrım, hayır. Asla. Wyatt öyle biri değil. Dediğim gibi, kötü bir rüya görüyordu."

Başını salladı. "Polisten bir haber aldınız mı?"

Ona bildiklerimi anlatıyorum, ki bu da çok az. "Daha fazlasını istiyorum," diyorum, ilerleme kaydedememekten duyduğum hayal kırıklığıyla ağır bir iç çekişle. Olayın üzerinden kırk sekiz saat geçti. Kayıp bir kişiyi bulmak için ilk kırk sekiz saat en kritik zamandır. İstatistikleri biliyorum; araştırdım. Zaman geçtikçe, Reese'i ölü bulma olasılığı, eğer bulunursa, artıyor.

"Nasıl hissettiğinizi biliyorum," diyor Joanna. "Beklemek en zor kısmı. Çok acı verici. Bir şeylerin peşinde olduğumuzu sandığımız birçok an oldu, ama her seferinde çıkmaz sokak çıktı. İnsanlar polis karakolunu arayıp Kylie'yi bir yerlerde gördüklerini iddia ediyorlardı – kütüphanede, bir sokak köşesinde, iki yüz mil uzaktaki bir otobüste – ama biz bakmaya gittiğimizde gitmişti. Ya da güvenlik kamerası görüntülerinde başka biri olduğu ortaya

çıkıyordu. Ormanda ayakkabı izi desenlerini takip ediyorduk, ama ya bir alibisi olan birine ait olduklarını ya da izlerin kendilerinin kesin bir sonuç vermediğini öğreniyorduk. Umutlarımız boşa çıktı, defalarca. Kalbimizi kırdı. Sam'i ve beni çıldırttı. Birbirimize karşı cephe aldık, çünkü öfkemizi boşaltabileceğimiz başka kimse yoktu ve suçlayacak birine ihtiyacımız vardı.”

"Ne demek istiyorsun?"

Joanna duraksadı, Sam'in hâlâ bodrumda olup olmadığını ve duyamayacağını anlamak için omzunun üzerinden bir bakış attı. Konuştuğunda, sesi düşünceli, yavaş, kelimelerini dikkatlice seçiyor ve alçak tonda konuşuyordu. "Kylie kaybolduğunda, Sam'in bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim."

“Bunu neden düşündünüz?”

Kadının ellerine bakıp, evlilik yüzüğünü daireler çizerek çevirmesini izledim ve sonra şöyle dedi: “O gece işten geç gelmişti. Neden geç kaldığını sorduğumda, raylarda bir yük treninin durduğunu söyledi. Ama ona inanıp inanmadığımdan emin değildim, çünkü Sam neredeyse hiç geç kalmaz. Bunun o gece olması çok büyük bir tesadüf gibi geldi.”

“Ne yaptın? Bunu birine söyledin mi?”

Gözlerini bana dikti ve itiraf etti, “Evet. Polise söyledim.” Utancı apaçık ortadaydı, bu da bana Elliott'ın ayakkabısındaki kanı, iPad'indeki Reese'in fotoğrafını, beni hızla sırt üstü çevirmesini hatırlattı. Ne düşünüyorsun Court? Onları ben mi öldürdüm? Belki de sadece suçlayacak birini arıyorumdur. “Araştırdılar. Dünyada, kocanızın kızınızın kaybolmasıyla bir ilgisi olabileceğini polise söylemekten daha kötü bir his yok. Mantıklı değildi. Bunun için hiçbir sebep yoktu. Sam, Kylie'yi dünyadaki her şeyden çok seviyordu. Ona asla zarar vermezdi.”

“Polis ne dedi?”

“Tesadüfen o tren geçidinde bir kamera vardı. Polis güvenlik kamerası kayıtlarını inceledi. Sam,” diye açıklıyor, o kadar üzgün ki kalbim parçalanıyor, “doğru söylüyordu. Oradaydı. Polis arabasını gördü ve onu - yüzünü- ön camdan gördü. En büyük suçu, araba kullanırken telefonla konuşmasıydı, çünkü gerçekten de söylediği gibi raylarda durmuş bir tren vardı.”

"Polise gittiğini biliyor muydu?" diye sordum.

"Evet. Polis onunla konuştu. Ona sorular sordular."

"Üzgün müydü?"

“Hayır. Sam neredeyse hiç sinirlenmez. Anladığını söyledi. Hatta o kadar affediciydi ki, bunu düşündüğüm için günlerce kendimden nefret ettim. Suçlanacak biri varsa, o da bendim. O sırada evde tek başımaydım ve Kylie'nin de benimle burada olması gerekiyordu. O gün arkadaşı Abby'nin evine gitmişti. Oraya bisikletle gitti ve daha sonra eve gelmek için yine bisikletle yola çıktı. Arkadaşı onun gittiğini gördü. Abby, sokakta nasıl yarıştıklarını, sonunda durup el salladığını, Kylie'nin ise ellerini kullanmadan bisikletle uzaklaşmaya devam ettiğini hatırlıyor. Bu yüzden Kylie'nin bu görüntüsü bunca yıldır aklımda: gülüyor, kaderi zorluyor, kolları iki yana açık, saçları rüzgarda savruluyor.”

Bunu hayal ediyorum ve görüntü zihnimde iyice yer ediyor.

“Kylie'nin kaybolduğu gece, ona akşam yemeği için saat beşte evde olmasını söylemişim. Hiç gelmedi ve ilk başta dinlemediği için, yemek masada soğuduğu için ve ne o ne de Sam evde olmadığı için çok üzülüm,” diyor, devam etmeden önce duraklayarak. “Bunun için kendimi asla affedebileceğimi sanmıyorum. Bir şeylerin yanlış olduğunu, o anda çocuğuma korkunç bir şey olduğunu bilmek yerine ona kızdığım için kendimi affedemem.”

“Bunu nereden bilebilirdin?”

Omuz silkerek, “Bilmiyorum. İçgüdü mü? Sam beni hiç suçlamadı. Arabama binip onu aramaya gitmek ya da Abby'nin evine gidip ailesinden Kylie'yi eve göndermelerini istemek yerine, bütün o zaman burada oturup üzgün hissetmemden dolayı hiç kızmadı. Bilmeliydim. Kylie asla geç kalmazdı. Her zaman çok sorumluluk sahibiydi. Akşam yemeğine geç kalması ona hiç yakışmazdı. Bunca yıldır merak ediyorum—eğer gidip onu arasaydım, olanların olmasını engelleyebilir miydim?” dedi.

“Kendini suçlayamazsın, Joanna.”

“Biliyorum. Kaybolduktan üç gün sonra ormanda bisikletini buldular. Ama kendisini asla bulamadılar.”

Gözleri yaşlarla doldu. Yas tutması için ona alan tanımak adına bakışlarımı başka yöne çevirdim. Gözlerim dolaştı ve şömine rafındaki üçünün fotoğrafına takıldı. Fotoğrafta toprak tonlarında giyinmişlerdi; Sam beyaz gömlek ve bej pantolon, Joanna deve tüyü rengi elbise, Kylie ise toz pembe bir elbise ve boynunda boncuklu altın bir zincirle. Sam ve Kylie komik suratlar yapmışlardı—Sam şaşı gözlü ve dili dışarıda, Kylie ise gözleri kocaman açılmış, üst dudaklarını içeri doğru kıvrarak dişlerini

gösteriyordu; Joanna ise gülüyor, gülümsemesi parlak ve ışıltı ışıltı; karşımda oturan, mutlu ve tasasız birinden tamamen farklı bir yüzdü bu.

Ama resimde başka bir şey daha var, daha fazlası, belirsiz bir şekilde tanıdık gelen bir şey. Nefesimi tutmuş, koltuğumda öne eğilmiş, etrafı araştırırken buluyorum kendimi, midem ağır ama nedenini bilmiyorum. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum.

Joanna bana baktığımı fark ediyor ve şöyle diyor: “Bu fotoğraf Kylie'nin kaybolduğu yaz çekilmişti. Üçümüzün birlikte olduğu son fotoğraflardan biri. Uzun zamandır fotoğrafta hepimizin gülümsememesine, daha resmi, daha poz verilmiş olmamasına pişman oldum. Ama bu,” diyor, “çok daha doğal. Bu biziz. Bu ev eskiden kahkahalarla doluydu. Sam ve ben artık gülmüyoruz.”

Beni Kylie'nin odasını görmeye götürüyor. Açık kapıdan içeri giriyoruz ve ilk gördüğüm şey, panjurlardan süzülerek odaya giren ışık oluyor. Ergenlik çağındaki bir kızın odasının vücut bulmuş hali olan yatak odası, son beş yıldır dokunulmamış gibi görünüyor; yatak özensizce yapılmış, ahşap katlanır dolap kapılarının bir tarafı açık bırakılmış ve içerideki kıyafetler ortaya çıkıyor: fırfırlı ve delikli elbiseler, grafik baskılı tişörtlerin yanında asılı duruyor; hiçbirisi Cass'in giydiği kıyafetlerden farklı değil. Dolap zemininde ayakkabılar var, düzgün bir sıra halinde değil, dağınık bir şekilde yan yana yığılmışlar ve sanırım Kylie onları böyle bırakmış, kaybolmadan önceki günlerde pembe-beyaz kareli Vans ayakkabılarını çıkardığını neredeyse görmüştüm.

Açık kapının hemen içinde duruyorum, Joanna'nın odada dolaşmasını, parmaklarının eşyaların üzerinde gezinmesini izliyorum. Arkasını dönüyor ve döndüğünde gözlerinde bulaşıcı gözyaşları var. "Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Bunca zamandan sonra, buna karşı duyarsızlaşacağımı, buraya gelmenin bende böyle bir etki yaratmayacağını düşünürdünüz. Bu," diyor, "benim başa çıkma yöntemim, onun yatak odasını zaman zaman ziyaret edebileceğim bir türbe haline getirmek. Sam," diyor, onu dinleyerek, "içeri girmiyor. Bakmıyor bile. Kapıyı asla açmıyor."

"Bu durumla nasıl başa çıkıyor?"

"Hayır, öyle değil. Her şeyi içinde saklıyor, gerçi ilk başlarda onu bulmaya razı olmuştu. Bunu misyonu, yaşam sebebi haline getirmişti. Takıntılı hale gelene kadar yapabildiği, düşünebildiği ve konuşabildiği tek

şey buydu. Onu bulmak. Vazgeçmeyecekti. Reddit'te her yerdeydi, bir şeyler biliyor olabilecek insanlarla bağlantı kurmaya, kayıp diğer çocukların ebeveynleriyle iletişime geçmeye, birlikte çalışacak internet dedektifleri bulmaya çalışıyordu. Kaybolmasıyla ilgili gazete makalelerini ve polisin reddettiği kanıtları, kendi lateks eldivenleriyle toplayıp plastik poşetlerde sakladığı bir ayakkabı kutusu dolusu belgeyi saklıyordu. Polis onu bulamazsa kendisinin bulacağını söylüyordu. O kadar kararlıydı ki, bazen keşke ölmüş olsaydı, kanıtımız olsaydı da yolumuza devam edebilseydik diye düşündüm. Böylece bir sonuca varabilirdik. Bu korkunç, değil mi?"

"Hayır, değil," diyorum ve sonra soruyorum, "Hâlâ duruyor mu? O ayakkabı kutusu?"

"Evet."

"Bana gösterir misin?" diye sordum ve o da başını sallayarak beni bir çalışma odasına götürdü. Orada, yerleşik bir kitaplıktan bir ayakkabı kutusu çıkardı ve ben izlerken tozlu kapağını kaldırdı. Kutunun içinde, gazete makaleleri, şişe kapakları ve sakız ambalajları gibi çeşitli eşyaların yanında üst üste yığılmış halde duruyordu.

Söz verdiği gibi plastik bir poşetin içinde saklanan şişe kapaklarından birini alıyor. "Bunları Kylie'nin en son görüldüğü sokakta bulmuş. Rüzgarlı olduğunu ve bunların muhtemelen birinin çöpünden uçup gittiğini umursamadı. Bunu ona söylemedim çünkü bu onun bir savunma mekanizmasıydı, başa çıkma yolu, küçük kızımızın asla eve dönmeyeceği gerçeğinden aklını uzaklaştırma yöntemi. Polisin DNA testi yapmasını istedi. Ama karşılaştıracak bir şüpheli yoktu, bu yüzden hayır, yapamayacaklarını söylediler."

Joanna uzanıp bir gazete makalesi çıkarıyor, açıp bana uzatıyor. Gazete kağıdında Kylie'nin tatlı yüzünün bir resmi ve "Kylie Matthews'ı arama çalışmaları ikinci haftasına girdi" başlığı var. Resim, standart mavi arka plana sahip, pahalı okul fotoğraflarından biri. Joanna, "Bu, Kylie'nin çektiği son okul fotoğrafı olacak," diyor.

Kutunun içinde Polaroid fotoğraflar da var. "Sam bunları kendisi çekti, kendi olay yeri fotoğrafları." Polaroid fotoğraflar, küçük olsa da davetkar bir evin resimleri. Ahşap dış cephesi ve yeşil panjurları var ve bakımlı. Etrafını ağaçlar sarıyor, araziye ve evi gölgelendiriyor. Bazıları evin yakın çekimleri—pembe impatienslerle dolu pencere saksıları, verandadaki eğri büğrü karşılama paspası—ama diğerleri daha uzaktan çekilmiş, böylece tüm mülk görünüyor ve mülkün kenarında yeşil bir kulübenin nasıl durduğunu

görüyorum—yeşilin tonu panjurlarla birebir aynı. “Burası Kylie'nin arkadaşı Abby'nin evi. Kaybolduğu gün buradaydı. Polis evi aradı. Kulübeyi, ormanı, her yeri aradılar, Kylie'nin hiç ayrılmamış olma ihtimaline karşı. Aileyi, anne babasını, Abby'yi ve ağabeyi Josh'u sorguladılar, ama sonuç aynıydı: Kylie ve Abby o gün birlikte bisikletle uzaklaşmışlardı. Ama sadece biri geri döndü.”

“Olaydan kısa bir süre sonra Greta Dahl geldi,” diyor aniden bana bakarak. “Ne dediğini biliyor musun?” Beklemeden, “Kylie'nin öldüğünü söyledi. Ve buna ne kadar erken inanmaya başlarsam o kadar iyi olacağımı söyledi,” diyor. Boğazımda bir acı, içimde bir ağırlık hissediyorum; Bayan Dahl'ın benimki gibi onun da ön verandasında durup, ona, “Üzgünüm canım, ama kızın öldü,” dediğini hayal ediyorum.

"Bunu yaptığı için üzgünüm. Hiç hakkı yoktu."

Çıkarken, şömine rafındaki Sam, Joanna ve Kylie'nin resminin önünden tekrar geçiyorum. Gözlerim resmin üzerinde geziniyor, o belirsiz tanıdık, ele geçmez şey hâlâ dilimin ucunda duruyor, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, aklım onu geri getiremiyor.

Reese

“Bu ne?” diye soruyor Emily. Ertesi sabah. İkimiz de güvertede oturuyoruz, o kahvesini yudumluyor. Hava serin. Gölün üzerine sis çöküyor.

“Ne oluyor?” diye soruyorum. Balkon korkuluğuna yaslanmış, duştan ıslanmış saçları kurumakta olan kadına bakıyorum. Masada oturmuş, elleri kırık bir kupanın etrafında. Emily makyaj yapmaz. Dünyada makyajsız çıplak görünmeyen nadir kadınlardan biri, çünkü onu neredeyse hiç makyajlı görmedim.

Elim onun gözlerini takip ediyor. Boynuma gidiyor, Daniel'in dün gece bana verdiği kolyeye dokunuyor ve boncuklarını okşuyorum.

Bunu tamamen unuttum. Üzerimdeyken uyuyakaldım.

"Şu kolye," diyor.

"Nasıl bir şeye benziyor?" diye soruyorum.

Emily kahvesinden bir yudum alıyor. Kupayı yerine koyuyor. "Ama bunun anlamı ne?"

"Ne demek istiyorsun? Hiçbir şey ifade etmiyor. Sadece bir kolye."

“Boncuklar,” diyor. “Bir desen oluşturuyorlar.” Eğer oluşturuyorlarsa, ben fark etmemiştim. “Nereden aldın?”

Boğazım düğümleniyor. "Önemli mi?"

Emily kaşlarını kaldırarak, "Daha önce hiç görmemiştim," dedi.

“Bu Skylar’ın, tamam mı? Bana ödünç verdi,” diye savunmaya geçtim ve sonra arkamı dönüp suya bakarak mırıldandım, “Arkadaşımın kolyesini takmak için senden izin istemem gerektiğini bilmiyordum.”

Sanırım beni çözdü.

O öğleden sonra havuzdaydık. Ben şezlonguma yüzüstü uzanmış, Mae ve Cass'in havuz kenarında çığlık atıp koşuşturmalarını dinliyordum. Emily onlara bunu yapmamalarını, birinin düşüp yaralanabileceğini en az bin kere söylemişti.

"Mae, lütfen. Koşmak yok dedim," diyor Emily milyonuncu kez, Mae ise sanki yenilmezmiş gibi ya da ölüm dileği varmış gibi koşup havuza atlıyor.

"Cass!" diye bağırdı kafasını su yüzüne çıkarır çıkarmaz. "Hadi Marco Polo oynayalım!"

Cass tekrar suya giriyor ve Courtney teyze öğle yemeği için fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yapmak üzere kulübeye döneceğini söyleyene kadar duyduğum tek şey, "Marco! Polo! Marco! Polo!" diye avaz avaz bağırımları oluyor.

Gürültüyü bastırmak için kulaklıklarımı taktım. Gözlerimi kapattım ve Daniel'i düşündüm.

Birkaç dakika sonra, yağmur damlaları gibi su damlacıklarını hissettim.

Başımı kaldırıp yukarı baktım. Mae yanımda duruyordu, ıslak saçları havuz suyunu üzerime döküyordu. Baktım. Elliott Amca gitmişti. Nereye gittiğini bilmiyordum ama yanımda, sandalyesi boştu; Mae ve Cass sırlıklam bir halde, havlusuna sarılarak sandalyeye sıkışmaya çalışıyorlardı.

"İkiniz de susar mısınız?" diye soruyorum.

"Neyi durduracağız?" diye soruyor Mae. "Hiçbir şey yapmıyoruz."

"Beni ıslatmayı bırak."

Başımı tekrar aşağı indirdim. Onları görmezden gelmeye çalıştım, ama on saniye geçmeden kahkaha atmaya başladılar; kulaklığımın sesine rağmen görmezden gelmenin imkansız olduğu, içten gelen bir kahkaha. Dirseklerime dayanarak doğruldum ve tam o sırada havlunun altına bir şey saklayıp benden gizlediklerini gördüm.

"Bu ne?" diye soruyorum, kulaklıkları çıkarırken.

"Ne oluyor?" diye soruyor Mae, Cass'e bakarak. Cass ise gülmek için elini ağzına götürüyor, ama kimseyi kandıramıyorlar.

"Şu," diyorum havluyu işaret ederek. "Ne saklıyorsan işte."

Birbirlerine bakıp kahkaha atıyorlar ve hep bir ağızdan, "Hiçbir şey saklamıyoruz," diyorlar.

"İkiniz de ne kadar yalancısınız." Uzandım. Havluyu çekiştirdim. Altında, Elliott Amca'nın iPad'i vardı; izin almadan kullanmamaları

gerekiyordu. Amca bunu tamamen unutmuş olmalı; nereye gittiyse oraya giderken onu sandalyesinde bırakmış olmalı.

"Şunu kaldırın aptallar. Zaten o aletin üzerinde olmamanız gerekiyor."

Onu yerine koymuyorlar. Bunun yerine, hâlâ kıkırdayarak, Cass iPad'i kaldırıp benim fotoğraflarımı çekmeye başlıyor; muhtemelen ben fark etmeden önce de bunu yapıyorlardı, bu yüzden o aptal cihazda benden bir düzine fotoğraf olmalı.

"Gülümseyin," diyor Mae.

"Gülümse" demiyorum. Bunun yerine, ona orta parmağımı gösterip, "Onu kaldır, yoksa Elliott Amca geri döndüğünde söylerim" diyorum.

Üçüncü kez sormama gerek yok, çünkü iPad kullandıkları için başlarının derde gireceğini biliyorlar. iPad'i sandalyenin üzerinde bırakıyorlar. Havluyu atıp beton zeminde koşmaya başlıyorlar, Emily'nin "Dikkatli olmazsanız düşebilirsiniz!" diye bağırarak bir daha koşturmalarını söylemesine aldırmış etmiyorlar.

Keşke şu an bunu yapsalar, en azından onlara bir ders vermiş olurlar, ama böyle düşünceler kötü karma getirir.

O gece Daniel'in kolyesini taktım. Parmaklarımı boncukların üzerinde gezdirirken, Emily'nin boncukların bir desen oluşturduğu hakkındaki sözlerini düşündüm, ama bence haklı değildi, bence bunlar sadece boncuktu. Pijamalarımın kot şortumu çıkardım, başıma başka bir tişört geçirdim. Çantamda vücut spreyi vardı. Biraz sıktım, Daniel'in fark etmesini ve beğenmesini umdum, sonra da son birkaç gecedir her gece yaptığım gibi verandadan kulübeye doğru yürüdüm.

İşler kolaylaşmıyor. Yakalanma korkusu hiç geçmiyor.

İçeri girdiğimde kulübe karanlık. Ellerimle yolumu bulmaya çalışıyorum.

Birkaç adım atmadan oturma odasındaki bir lamba aniden yandı. Odaya donuk, sarı bir ışık girdi, köşelere ulaşmadığı için köşeler karanlık kaldı.

İrkilerek bir adım geri çekildim, elimi kalbime götürdüm.

Emily kanepede oturuyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, elini lambadan çekerek, sesi kasvetliydi.

Yavaşça oturur pozisyona geçiyor, ben de ona cevap vermeden, "Ne yapıyorsun? Neden yatakta değilsin?" diye soruyorum. Ama sonra görüyorum. Yastık. Battaniye. Yatakta. Nolan'la yine kavga etmiş olmalı ve o da kanepede uyuyor. Bu seferki kavganın neyle ilgili olduğunu merak

ediyorum. Onun işi mi, yoksa işsizliği mi? Onun aşırı kontrolcü olması mı, yoksa onun biz çocukların önünde ebeveynliğini sorgulaması mı, yoksa D: Hepsi birden mi? Olasılıklar sonsuz.

"Kanepede uyuyakaldım," diyor, sanki bu tesadüfen olmuş gibi, sanki yataktan bir yastığı kasten alıp aşağıya indirmemiş gibi, sanki Nolan o çıktıktan sonra yatak odasının kapısını kasten kapatmamış gibi.

"Peki?" diye soruyor, ben ona gerçekten acımaya başlamadan önce.

"Peki ne olmuş yani?"

"Sorumu cevaplamadın. Ne işin var uyanık? Saat neredeyse gece yarısı." Sadece uyanık olmam değil, tamamen giyinik olmam da önemli; ama fark ettiyse de söylemiyor.

"Susamıştım, tamam mı? Su istedim," dedim, kanepenin kenarından mutfığa doğru ilerlerken, gözleri beni takip etti.

"Hiç uyudun mu, yoksa bunca zamandır uyanık mıydın?"

"Uyuyordum. Uyandığımda susamıştım," diyorum tekrar. "Su içmek sorun değil mi?"

"Hayır, sorun değil. Sadece merak ettim." Bir an duraksıyor, sonra soruyor: "Bugün bunu mu giydin?"

Aşağıya bakıyorum, üzerimde ne olduğunu bile bilmiyormuş gibi. Bugün giydiğim şey bu değil. Ama diyorum ki, "Evet. Hatırlamıyor musun? Sanırım bununla uyuyakalmışım."

Çok uzun süre bakıyor. Başını sallıyor. "Sanırım öyle," diyor. Bir süre daha duraklıyor, sonra başını yana eğerek, "Güzel kokuyorsun. Parfüm mü?" diyor.

Midem kasıldı. Aniden derin bir nefes aldım. "Hiçbir koku alamıyorum."

Dolaptan bir bardak alıp, içmek bile istemediğim, içmeyeceğim suyla dolduruyorum. "Yukarı çıkıp uyumalısın," diyorum. Ona iyi geceler diliyorum. Bardakla birlikte verandaya geri dönüyorum. Yatağa, yan tarafıma yatarak çöküyorum. Battaniyeyi boynuma kadar çekiyorum, Daniel'i bu gece göremeyeceğim düşüncesi midemde sürekli bir acı yaratıyor.

Sadece gitmek istemiyorum, her şeyden çok onunla birlikte olmak istiyorum.

Ben gelmediğimde ne olacağını merak ediyorum. Onun ne yapacağını merak ediyorum.

Courtney

Arabamın ön koltuğunda oturmuş, hâlâ Matthews'ların evinin önünde park halindeyken, Joanna'nın az önce söylediği bir şeyi düşünüyorum: Sam'in Kylie'yi bulmaktan vazgeçmeyeceğini. Reese'i bulmak için daha fazlasını yapmalıyım. Sadece polise güvenemem.

Telefonumdan internette Daniel Clarke diye arama yaptım ve Clarke oldukça yaygın bir isim olmasına rağmen, Joanna ve Sam'in yaşadığı yerden bir buçuk mil uzaklıktaki Moon Road'da yaşayan sadece bir kişi buldum.

Motoru çalıştırıyorum. GPS'im beni, güzel ve bazen lüks arabalarıyla ormanda zor şartlarda vakit geçiren banliyö sakinlerinin bulunduğu yakındaki tatil beldelerinden çok farklı olan arka yollardan Moon Road'a götürüyor. Aradaki fark apaçık ortada. Buradaki manzara nefes kesici olsa da, gördüğümüz yoksulluğu, küçük, harap evlerde ve bakımsız karavan parklarında yaşayan insanları ortadan kaldırmıyor.

Turizm büyük bir sektör, ekonomiye büyük katkı sağlıyor, yine de yerlilerin bizim gibi insanların kasabalarına gelmesinden, göllerini ve ormanlarını yazlık oyun alanımız olarak kullanmamızdan rahatsız olup olmadıklarını merak ediyorum. Buradaki evlerin neredeyse tamamı bakımsız, geniş, yoğun ağaçlık arazilerde yer alıyor ve bahçede paslanmış, hatta hurdaya dönmüş arabalar, sıcak su ısıtıcıları ve çamaşır makineleri gibi şeyler bahçe süsü gibi duruyor. Bazı evlerde insanlar ön verandalarında oturuyor (birinde bir adam, önce sigara sandığım, sonra da bir uyuşturucu borusunun şişkin ucunu görünce anladığım bir şey içiyor), diğer evler ise terk edilmiş veya yaşanmaz durumda görünüyor. Bu rahatsız edici ve kırsal yoksulluğun kentsel yoksulluktan ne kadar farklı olduğunu gösteriyor. Şehir

sokak köşelerinde ve çetelerin sızdığı, pencereleri tahta ile kapatılmış gecekondulu mahallelerinde yaşayan evsizlerin aksine, kırsal yoksulluk gözden uzak, ormanlık alanların sokaklarında gizlenmiş durumda. Ama bu, yaygınlığının azaldığı anlamına gelmiyor.

Dar ve çukurlarla dolu Moon Road'a ulaşıyorum. Yukarıda, ağaçlar sokağı kapatıyor ve güneşi engelliyor. Daniel'in evini ararken, koltuğumda öne doğru eğilmiş bir şekilde yavaşça sürüyorum. Sonunda, direği kökünden sökülmiş ve sokağa doğru eğilmiş, paslanmış bir posta kutusunun üzerinde adresi buluyorum: 126 Moon Road.

Midem kasıldı. İçgüdüsel olarak ayağımı gaz pedalından çektim. Frene hafifçe bastım ve araba yavaşça garaj yolunun sonunda durdu. Evini görünce nefesimin değiştiğini hissettim; ev, bir kulübeden biraz daha büyük, müstakil bir garajlı olan, kasvetli bir prefabrik evdi.

Fren pedalından ayağımı çekiyorum. Gaz pedalına hafifçe basıp arabayı kaldırımdan geçirerek garaj yoluna sokuyorum ve tekrar durup vites kolunu Park konumuna alıyorum. Koltuğuma öne doğru eğilerek oturuyorum ve alçak tavanlı, küçük, panjurlu pencereleriyle tek katlı evi ön camdan inceliyorum; bu pencereler evin içine neredeyse hiç ışık veya hava girmesine izin vermiyor olmalı.

Evin içindeki karanlığı hayal ediyorum. Bayat, havalandırılmayan havayı hayal ediyorum.

O, tıpkı dışarıya salıp başıboş dolaşmasına izin verdiğiniz bir kedi gibi. O kadar uzun süre ortadan kayboldu ki, öldüğünü, bir araba ya da bir çakalın çarptığını düşünüyorsunuz; ama sonra bir gün, sanki kimse onu aramamış gibi yeniden ortaya çıkıyor.

Kendime gitmem gerektiğini, kulübeye, Elliott'a ve çocuklara geri dönmem gerektiğini söylüyorum.

Ama bunun yerine vites kolunu bıraktım. Motoru kapattım. Ellerimi emniyet kemeriye götürdüm, tokasını çözdüm ve yavaşça yerine taktım.

Elimi kapı koluna koydum ve kolu çekerek kapıyı açtım, dışarı çıktım.

Ev toprak zemin üzerine kurulmuş ve buradaki her şey gibi ağaçlarla çevrili. Dışarıda, küçük evi çevreleyen yoğun ormanlık alan ve yaprak döküntülerinde üreyen binlerce sivrisinek tarafından rahatsız ediliyorum. Arabanın kapısını hızla kapatıyorum ama yine de bazıları içeri giriyor. İçimden bir ürperti geçiyor, dışarıdaki sıcaklık gölgede daha soğuk. Duyularım keskinleşiyor; bir şeylerin yolunda gitmediğine dair derin bir hisle doluyorum, ama kendime bunun önemsiz bir şey olduğunu

söylüyorum. Polis zaten buradaydı. Daniel'i aramaya gelmişlerdi ve evde yoktu.

Bu sezgi değil. Sadece korkunun sesi.

Daniel Clarke'ın burada olmadığını kendime üçüncü kez hatırlatıyorum.

Arabamın güvenliğinden uzaklaşıyorum. Etrafım nemli, topraklı, çamurlu kokuyor. Evin dışında, külle dolu bir ateş çukuru, sigara izmaritlerinin, boş Pabst Blue Ribbon bira kutularının ve devrilmiş, yan yatmış ucuz plastik bahçe sandalyelerinin yanında soğuk bir şekilde duruyor. Ortada neredeyse hiç çim yok, bu da araziye kasvetli ve ihmal edilmiş hissettiriyor. Toprak yumuşak, güneş ağaçların arasından geçip toprağı asla tamamen kurutamıyor. Her adımda ayak izleri bırakıyorum.

Evin dışını dolaşıyorum. Devrilmiş çöp kutularından etrafa saçılmış çöpler var, içindekiler vahşi hayvanlar tarafından parçalanmış. Toprakta bisiklet veya ATV'ye ait lastik izleri var.

Göğsümde ağırlık hissediyorum, sanki üzerine ağırlıklı bir battaniye örtülmüş gibi.

Reese'in burada, cevapsız kalan çaresiz çılgınlıklarını hayal ediyorum.

Ormana bitişik olan evin arka tarafına doğru ilerliyorum. Bahsedilecek bir veranda veya teras yok; evin arka tarafındaki sürgülü cam kapı yere doğru iniyor ve yerde daha fazla çöp -daha fazla sigara izmariti, daha fazla bira kutusu- bırakılmış.

Kapıya doğru gidiyorum, camdan ne görebileceğime bakmak için. Daha iyi görebilmek için ellerimi gözlerimin etrafına kapatarak yaklaşıyorum.

Ama sonra duruyorum. Çünkü kapının açık olduğunu, çerçeve ile cam panel arasında yaklaşık 3 mm'lik bir boşluk olduğunu fark ediyorum.

Şaşkınlıktan ağızım açık kaldı. Ellerimi yanlarıma indirdim ve o boşluğa baktım. Yapma, diye kendime telkin ettim; geri dönmeye, arabaya binmeye, yazlığa geri dönmeye ve açık kapıyı tamamen unutmaya çalıştım.

Ama bunun yerine elimi uzattım. Elimle kapı kolunu tuttum, kırık tahtanın tenime değdiğini hissettim. Düşünmeden çektim ve bu pervasız ve aceleci bir hareketti. Kapı ray boyunca kolayca açıldı, serin yaz rüzgarı içeri girdi ve açık kapının hemen içindeki kırık dikey jaluzileri hareket ettirerek kanatların birbirine çarpmasına ve boğuk bir rüzgar çanı gibi ses çıkarmasına neden oldu.

Henüz çok geç değil, diye kendi kendime söylüyorum. Hâlâ kapıyı kapatıp, arkamı dönüp eve gidebilirim.

Ben bunların hiçbirini yapmıyorum.

Bunun yerine, merdivenlerden yukarı çıkıp Daniel Clarke'ın evine giriyorum, perdeleri elimle kenara itip geçiyorum. Arkamdan sürgülü cam kapıyı açık bırakıyorum.

İzinsiz girdiğimi ya da yakalanmayı düşünmüyorum.

Aklımda sadece Reese'i bulmak var.

Karşıma çıkan koku, çöp kutusundaki çürümüş et gibi, iğrenç bir koku. İlk başta beni sersemletti, gözlerimi yaktı. Mutfakta durup kokunun kaynağını anlamaya çalışırken, polisin Daniel'i aramaya geldiğinde eve girip girmediğini, yoksa sadece kapıyı çalıp kimse cevap vermeyince mi çıktığını merak ettim.

Ya Reese buradaysa?

Onu çağırmak istiyorum. Ama bunun yerine sessiz kalıyorum. Nefesimi tutuyorum, kokudan neredeyse öğürüyorum, kendimi odanın içinde sürükleyerek ilerliyorum, kalbimin atışı kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

Evin tavanları alçak. Duvarlar başka bir döneme ait ahşap panellerle kaplı. Mutfak hariç, zemin kahverengi, yüksek tüylü halıyla kaplı; mutfakta ise sahte tuğla desenli linolyum var. Her şey kahverengi ve kasvetli. Beklendiği gibi, küçük pencerelerden neredeyse hiç doğal ışık girmiyor. Hava yok.

Mutfak lavabosunda ve masada kirli bulaşıklar duruyor. Üzerlerinde yarısı yenmiş bir simit, bozulmuş sütün içinde yüzen mısır gevreği ve karıncaların bulduğu bir ekmek kırıntısı var.

Kokuyu bastırmak için elimi burnuma bastırıyorum. Evin içine doğru ilerleyip bitişikteki aile odasına giriyorum; oda sıradan, sadece televizyon açık ama sesi kısık. Ekranda Steve Harvey, Family Feud'un bir bölümünü sunuyor, ağzı hareket ediyor ama hiçbir ses çıkmıyor.

Hangi gün olduğunu unuttum. Saatin kaç olduğunu da. Televizyonun ne kadar zamandır açık olduğunu, günlerdir açık olup olmadığını merak ediyorum. Yavaş ve tembel bir şekilde yarım daire çizerek dönüyorum. Arkamda loş, penceresiz dar bir koridor var; küçük, çıtalı, panjurlu pencerelerden gelen zaten yetersiz ışık o kadar uzağa zar zor ulaşıyor.

Koridora doğru ilerliyorum. Girişteki ışık düğmesine uzanıyorum, ancak ya tavandaki ampuller yanmış ya da sigorta atmış çünkü düğmeyi çevirdiğimde koridor karanlık kalıyor.

Orada duruyorum, koridorun sonunda ne olduğunu, göremediğim doksan derecelik dönüşün ötesinde ne olduğunu merak ediyorum. İleri gitmek,

bakmak için cesaret toplamaya çalışıyorum. Nefesim sığ, ağzım kuru, vücudum ağır. Önce bir adım geri çekiliyorum, gitmeyi düşünüyorum, ama sonra içgüdüsel olarak uzaklaşmak yerine ileri doğru hareket etmeye başlıyorum, kalın halının üzerinde yürüyorum, vücudum beynimden ayrıymış gibi hareket ediyor.

Elliott nerede olduğumu bile bilmiyor. Marketten alışveriş yapmaya gittiğimi sanıyor.

Bana bir şey olsa, o bunu bilmezdi.

Eğer bir daha o eve dönmeseydim, nerede arayacağını bilemezdi.

O, tıpkı dışarıya salıverdiğiniz bir kedi gibi.

Öldüğünü düşünüyorsunuz; bir araba ya da bir çakal çarpmış diye.

Sonra bir gün, sanki kimse onu aramamış gibi birdenbire yeniden ortaya çıkıyor.

Önce bir banyoya giriyorum. Küçük, kutu gibi, idrar kokusu çok yoğun. Işığı kapatmıyorum; düğmeyle uğraşmaya gerek duymuyorum. Açık kapıda dururken, tuvaletin açık bırakıldığını ve sifonu çekilmediğini görebilecek kadar ışık var. Yerde buruşuk bir havlu ve duş perdesi açık, şampuan ve duş jeli şişeleri yan yatmış, açık ve dökülmüş halde duruyor.

Köşeyi dönüyorum. Banyonun hemen ötesinde bir yatak odası var. Yatak dağınık, lekeli beyaz çarşaf yerinden çıkmış. Yerde bir battaniye ve yatağın başucunda buruşuk, düz bir yastık var. Şifonyerin çekmeceleri açık, çekmecelerden kıyafetler dökülüyor. Şifonyerin üzerinde, bu eve ve bu odaya hiç yakışmayan, pahalı görünümlü küçük bir mücevher yığını var. Bir kolye, sallantılı küpeler, bir kadının alyansı, henüz rehin vermediği ganimetler, diye tahmin ediyorum. Yan sehpa lambası açık bırakılmış, ışığı soluk ama görünür. Daniel'in en son burada olduğu zamanı hayal etmeye çalışıyorum, açık bırakılan lambadan karanlık olduğunu düşünüyorum ve gece mi, karanlıktan sonra mı yoksa güneş doğmadan önce erken bir sabah mı olduğunu merak ediyorum. Uyandığını, şifonyerin çekmecelerinden kıyafetleri kaptığını, lamba ve televizyon açıkken, arka kapı açıkken aceleyle çıktığını hayal ediyorum.

Neden bu kadar acele ediyordu?

Arkamı döndüm. Kırışık, pileli yatak eteğinin altından görünen, odanın kasvetli havasına uymayan, pembe, yumuşak bir kumaş gözüme çarptı. Eğilip uzandım ve yatağın altından çıkardım; ne olduğunu hemen anladım, bu farkındalık mideme bir yumruk gibi indi. Diyaframım kasıldı. Pembe olan Reese'in polar sweatshirt'üydü. Emily'nin çok üzülmesine rağmen,

daha fazla ten göstermek için kendisinin kestiği, geniş yakalı, kısa bir şeydi; omuzları açıkta bırakacak şekilde tasarlanmıştı ve Reese'in onu giydiğini, güneş yanığı olmuş omzunun ve çıplak göbeğinin açıkta kaldığını, teninin pembesinin tişörtün pembesiyle yarıştığını hayal edebiliyorum.

Gömleği omuzlarından tutuyorum, daha yakından bakmak için açarken ellerim titremeye başlıyor. Kolunda kan var. Reese'in sweatshirt' , Reese'in kanı.

Tam o sırada, dışarıdan bir şey beni  rk tt . Bir ses, ama onu duymaktan ziyade hissettim—göğsümde düşük frekanslı bir titreşim—ve aniden doğrudum. Ses ince bir şeydi. Sinsiydi, avını pusuya düşürmek için bekleyen bir yırtıcı hayvan gibiydi. Tereddüt etmeden arkamı dönüp, sweatshirt' m  de yanıma alarak koridorda arabama binip giderken, duyup duymadığımı merak ettim.

Ama koridorda hızla ilerlerken ses tekrar geliyor, bu sefer çok daha belirgin. Çok daha yakın.

Sadece aile odasına kadar gidebiliyorum.

Gözümün ucuyla bir adamın başının gölgesinin pencerelerin önünden geçtiğini görüyorum ve sürgülü cam kapıya ulaşmak, dışarı koşmak ve arabama geri dönmek için vaktim olmayacağını anlıyorum. Bacaklarım titriyor, karıncalanıyor, jelatinimsi bir hisle kan hücum ediyor. Yanlışlıkla sweatshirt' m  bırakıyorum, içgüdüsel olarak   melirken yere düşüşünü izliyorum ve bunun yerine evde saklanacak bir yer arıyorum.

Ama çok yavaşım. Artık çok geç.

Gidecek hiçbir yer yokken  n kapı şiddetle açılıyor ve kendimi karanlık bir silah namlusunun karşısında buluyorum.

Reese

Bir süre sonra, çok geç olmamış olmasını, Daniel'in hâlâ göl kenarında beni bekliyor olmasını ve bana kızgın olmamasını umarak kulübeden ayrılmayı tekrar denedim.

Yatağımdan kalktım. Verandaya çıktım, camdan içeriye, oturma odasının karanlığına bakmaya çalıştım. Gözlerimin karanlığa alışması için zaman verdim ve alıştıklarında Emily'nin kanepeden kalkmadığını gördüm.

Yine de kapı koluna uzanıyorum. Elimle tekrar kapı kolunu kavrayıp, bu sefer daha yavaşça açıyorum. Bunu yaparken nefesimi tutuyorum. Vücudumun her parçasını tamamen hareketsiz tutuyorum. Sadece kolum hareket ediyor, kapıyı itiyor, gözlerim Emily'de, yaşam belirtisi arıyorum. Nefes alışını duyuyorum. Boğazının arkasından hafif bir horlama gibi bir titreşim geliyor ve uyuduğunu düşünüyorum.

Ayağımı kaldırıyorum. Tereddütlü bir adım atıyorum, sonra bir tane daha. Ve sonra bir tane daha. Bütün bu süre boyunca nefes almıyorum. Odanın karşısına geçiyorum. Kapıdan on metre uzakta, Emily aniden derin bir nefes alıyor ve ben donup kalıyorum, felç olmuş gibiyim. Akciğerlerim yanıyor. Kanepede dönüyor, uykusunda bir şeyler mırıldanıyor. Anlamsız, bu yüzden uyuduğunu biliyorum, ya da bildiğimi sanıyorum. Kapıya doğru bir adım daha atıyorum. Oraya vardığımda, sürgüyü çevirmem gerekiyor. Tekmelemiyorum. Parmaklarımı etrafına kıvrıp sürgüyü olabildiğince yavaş çeviriyorum. Parmaklarımı kaldırıyorum. Kapı koluna uzanıyorum, elimi etrafına sarıyorum. Kapıyı açıyorum, dışarı çıkıyorum. Kapıyı kilitli bırakmadan kapatıyorum ve sonra güvertede bekliyorum, hareket etmeden ama yavaş, kontrollü nefesler alarak, kafamda yüze kadar sayıyorum. Ancak o zaman kendimi güverteden sürükleyip merdivenlerden aşağı,

toprağa doğru iniyorum. Balkon korkuluğunun hemen ötesinde durup kulübeyi izliyorum ve bir daha hiç geri dönmeseydin ne olacağını merak ediyorum.

Ormana doğru yöneldim. Göle varmam biraz zaman aldı, ama vardığımda Daniel'i her zamanki yerinde, iskelede göremedim. Çok geç kaldığım ve onun gittiği için tüm vücudumda bir ağırlık hissettim.

Orada durup göle bakıyorum, giderken kızgın mıydı, eve mi gitti yoksa beni mi aramaya çıktı diye merak ediyorum.

Tek başıma kulübeye geri dönmek için arkamı döndüm. Ancak o zaman, sahilin ilerisinde suya çarpan taşların sesini duydum. Tekrar arkamı döndüm, gözlerim sesi takip etti ve Daniel'i suyun karşısında dururken zar zor seçebildim. İzlerken, karanlık silueti bir taşı kavradı, geriye doğru salladıktan sonra bıraktı. Taş, gölün karanlığında kayboldu.

Hiç arkasına dönmüyor. Sırtı bana dönük bir şekilde, "Gelmeyeceğini sanmıştım. Beni geçiştireceğini düşünmüştüm," diyor, sesi öncekinden farklı, daha derin.

"Biliyorum. Çok üzgünüm. Yaklaşık bir saat önce çıkmaya çalıştım ama annem—"

Sözümün geri kalanını söylememe izin vermiyor. "Senin kahrolası annen," diye alaycı bir şekilde söylüyor ve bir taşı daha gölün üzerine fırlatıyor. Taş karanlıkta kaybolursa da, yüzeyde sekmesinin sesini duyuyorum. Bir, iki, üç kez. Yavaşça bana dönüyor. "Seni benden uzak tutmaya kalkarsa onu öldürürüm," derken yüz ifadesini göremiyorum, ama bunu iki kere düşünmüyorum çünkü bu insanların söylediği sıradan bir şey.

Olanları birine anlatırsan seni öldürürüm...

En sevdiğim tişörtümü kaybedersen seni öldürürüm...

Bunu ciddiye almayın. Hiçbir anlamı yok.

"Çok üzgünüm Daniel," dedim ona, sözlerim hızla dökülüyordu, artık bana ilgi duymadığından, bu yüzden beni sevmediğinden endişeleniyordum. "Daha önce gelmek istedim. Denedim. Bir daha olmayacağına söz veriyorum. Kızgın mısın?" diye sordum, alt dudağımı ısırırken, gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Daniel'in sesi sertliğini kaybediyor. "Sana asla kıyamam. Daha önce de söyledim Reese. Gerekirse bütün gece burada kalırım. Seni görmek için her şeyi yaparım. Gel buraya," diyor ve ben hiç tereddüt etmeden çimenlerin üzerinden ona doğru yürüyorum.

Yanına vardığımda gözleri çok yoğundu. Bana baktı ve dizlerim titredi. Daha önce bana hiç böyle bakmamıştı. Elimden tutarken nefesimi tuttum. Beni ormana götürdü ve orada, ağaçların arasında, yüz yüze gelmem için beni çevirdi. Önce hiçbir şey söylemedi, elini tişörtümün altına öyle bir kolaylıkla ve ustalıkla soktu ki, bunu daha önce yaptığını, başka kızları da ellediğini anladım. Gözlerindeki ifade değişti, artık soğuk değildi, ama başka bir şeydi, hem başımı döndüren hem de kendi tenimin farkında olmamı sağlayan bir şey.

Başparmağı göğsümün üzerinde bir kibrit çöpü gibi geziniyor ve beni ateşe veriyor.

"Bunu mu istiyorsun?" diye sordu, nefesim kesilirken elini yavaşça tişörtümün altından çıkardı ve bacaklarımın arasına bastırdı, bu da beni nefessiz bıraktı. "Benimle birlikte olmak mı?" Nefes nefese başımı salladım, yüzüm kızarıırken bunu hayal ettim.

O ve ben birlikteyiz. Kimse bana ne yapıp ne yapamayacağını söylemiyor.

"Bu sorun değil mi?" diye soruyor, yukarıdan bana bakarken, gözleri gökyüzünün soluk ışığında hayalperest bir halde. Başımı sallıyorum, kelimelerim ve nefesim yetersiz. "İstersen durabilirim," diyor ama ben başımı sallıyorum ve hayır diye nefes veriyorum çünkü durmasını istemiyorum.

Eli şortumun içine giriyor, sonra eğilip kulağıma fısıldıyor: "Şortunu çıkar." Nefesi tenime sıcak bir şekilde değişiyor. Tereddüt etmiyorum, ne yaptığımı ya da şortum çıktığında ne olacağını bile düşünmüyorum; bunun yerine düğmeyi çözüp fermuarı indiriyorum, başparmaklarımı kot şortumun bel kısmına geçirip kalçalarımın ve uyluklarımdan aşağı doğru kaydırıyorum, bir bacağımı çıkarıp diğerini bileğime doluyorum, nefesimi veriyorum, gözlerim kapanıyor, o bana daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı bir şekilde dokunuyor.

İçim sıcaklıkla doluyor. Ayakta dururken bacaklarımı, göğsümü, yüzümü ısıtıyor; her şeyden çok başka bir yere taşınmak, alıp gitmek, fazla düşünmemek istiyorum, ama yine de çok fazla kendi içimdeyim, bunu doğru yapıp yapmadığımı, aptal görünüp görünmediğimi merak ediyorum.

"Çok ateşlisin," diyor sonra, sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi ve ben gözlerimi açıyorum, onu ay ışığında beni izlerken görüyorum, kusursuz dudaklarında hayranlık dolu bir gülümseme var, bu da beni buna inandırıyor, öz bilincimi bir anda yok ediyor. Puf! Ateşliyim. Ona

bakıyorum, artık daha az çekingenim, bunu istiyorum, onu hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyorum. Ona uzanıyorum, kıyafetlerinin üzerinden dokunuyorum, gözlerimiz kilitleniyor, aralarında sessiz bir konuşma geçiyor, nefesi hızlanıyor, benimkiyle uyum sağlıyor.

"İster misin?" diye soruyor nefes nefese, heyecanlı bir şekilde ve ben tereddüt etmeden başımı sallıyorum, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken, sanki pantolonu alev almış gibi çıkarıyor ve soğuk, sert toprağa çöküyoruz ve kendime bu anın her şeyini hatırlamam gerektiğini söylüyorum. Tişörtümü başımın üzerinden nasıl kaldırdığını, saçlarımın omuzlarıma dökülmesini hayranlıkla izlediğini. Saçlarımı nazikçe geriye doğru nasıl ittiğini, beni nasıl süzdüğünü, gözlerinin üzerimde nasıl ziyafet çektiğini, tekrar tekrar ne kadar ateşli, ne kadar lanet olasıca seksi olduğumu nasıl söylediğini, bana bunu nasıl inandırdığını. Bana nasıl bastırdığını, beni nazikçe sırt üstü yatırdığını, iyi olup olmadığımı ve rahat olup olmadığımı sorduğunu. Dizini bacaklarımı ayırarak, bacaklarımın arasına nasıl indiğini, onları nasıl iyice açtığını. Önce beni öpüşünün şekli, yavaşlaması, dudaklarına nazikçe, acele etmeden dokunması, ta ki kendimi onun öpüşünde, onun içinde kaybedene kadar; bu gecenin ne kadar mükemmel olduğunu düşünmek, ormanda yapayalnız olmak, bulutların arasından gelip geçen ay ışığını izlemek, ağaçların arasından süzülerek bizi yumuşak, sıcak beyaz bir ışıkla sarması ve ilk deneyimim için bundan daha iyi bir senaryo hayal edemeyeceğimi düşünmek, çünkü bu sihirli, masallardan fırlamış gibi bir şey.

Dudaklarını benimkilerden ayırıp, yüzümü görebilmek için üzerime doğru eğildi. Tekrar sordu: "Emin misin? İstersen hayır diyebilirsin."

Ama ben evet diyorum, sırtımı kamburlaştırıp kalçalarımı ona doğru kaldırıyorum çünkü tüm hayatım boyunca bunu bekledim ve eminim.

"Eminim," diye fısıldıyorum, başımı yere yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, nefesimi tutuyorum ve kendimi hazırlıyorum; gergin bir beklenti ve arzu karışımıyla boğulmuş halde, olmasını bekliyorum, olmasını istiyorum, acı vereceğini bilmeme rağmen, çünkü Skylar bana öyle söylemişti, ama aynı zamanda "Söz ver, buna değecek" demişti. Hiçbir şey olmayınca tekrar "Eminim," diyorum ve yine hiçbir şey olmayınca gözlerimi açıp yukarı bakıyorum, onu üzerimde bir heykel gibi asılı görüyorum.

"Bir şey duydun mu?" diye fısıldadı, tüm vücudu hareketsiz kalmış, gözlerini ormanın derinliklerine dikmiş, karanlığı araştırıyordu.

"Ne duydunuz?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Sadece bir şey işte."

Nefesimi tutuyorum. Dinliyoruz. Ve sonra ben de duyuyorum. Ve kalbim duruyor. Az önce hissettiğim tüm duyular yok oluyor, kuruyor, buharlaşıyor, yerini vücudumdaki her hücreye yayılan bir korku alıyor.

Ağaçlarda bir hareketlilik var, önemli bir şey, bir kuştan veya hafif bir esintiden daha fazlası.

Yanımdan fırladı, kot pantolonuna uzandı ve onu giydi; ben ise körlemesine toprağı el yordamıyla aradım, cılız ay ışığı bir bulutun arkasına saklandı, kayıp kıyafetlerimi bulmam için yeterli değildi.

Ses yaklaşıyor, daha belirginleşiyor. Orada bir şey var.

Ya da orada biri var.

Courtney

Gözlerim bulanık görüyor. Evin loşluğuna alışmış olan gözlerim, aniden açılan kapıdan içeri dolan ışığa karşı daha hassas hale geldiği için, gözümün önünde noktalar dans ediyor.

Kalbim boğazımda. O kadar hızlı atıyor ki tansiyonum düşüyor. Kulaklarım tıkalı gibi, kendi kalbimin atışından başka hiçbir şey duyamıyorum.

Ellerimi havaya kaldırdım, silahın ateşleneceğini bekleyerek irkildim. Ellerimi yüzümün önüne koydum ve vurulmanın yakıcı acısına kendimi hazırladım.

Öyle tahmin ediyorum.

Vurulmanın, kurşunların vücuduma isabet etmesinin nasıl bir his olacağını hayal ediyorum.

“Lütfen,” diye yalvardım, sesim çaresizdi. “Lütfen ateş etmeyin. Lütfen bana zarar vermeyin.”

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Odanın diğer tarafında, Reese ile havuzda gördüğüm günden hatırladığım, keskin ve köşeli, çatık, gür kaşları ve uzun, dağınık saçlarıyla Daniel Clarke'ın silahın arkasındaki yüzünü hayal ediyorum. Gözlerindeki yoğunluğu, alnındaki şişmiş bir damarı hayal ediyorum.

Konuştuğunda, sesi beklenmedik ve tanıdık geliyor.

"Bayan Gray," diyor ve ilk başta isminin duyulmasıyla o kadar şaşırıyorum ki tepkim gecikiyor. Beynim çalışmayı, bilgiyi işlemeyi bırakıyor.

Adımı nereden biliyor?

Yavaşça gözlerimi açıyorum. Yanımda bulunan adamın Daniel Clarke olmadığını fark ediyorum.

Açık kapının hemen içinde duran ve silahını bana doğrultan kişi Dedektif Evans.

"Dedektif Evans? Ne-ne yapıyorsunuz burada?"

"Bir komşu aradı," diyor, sesi benimkinden farklı olarak kontrollü ve sakin. Silahını indirmiyor. "Bay Clarke'ın mülküne izinsiz giren, evine giren birini gördüklerini söylediler." Duraksıyor, soruyu bana geri yöneltiyor. "Burada ne yapıyorsunuz, Bayan Gray?"

Yüzündeki ifade, daha önce hiç görmediğim kadar taş gibi ve soğuk. Silahını indirmesi bir dakika sürüyor ve indirdiğinde bile, yine de yavaş ve dikkatli bir şekilde yapıyor.

Dizlerim bükülüyor. Rahatlamış bir şekilde geriye doğru sendeliyorum. Bir duvara yaslanıp, onun beni desteklemesine izin veriyorum. Kaslarım ağır ve güçsüz hissediyor. Gözlerimden yaşlar akıyor ve onlarla mücadele ediyorum, Dedektif Evans'ın ya da arkasından silahlarını çekip eve giren diğer polis memurlarının önünde ağlamak istemiyorum; Dedektif Evans'ın isteği üzerine silahlarını indiriyorlar.

"Sordum: Bayan Gray, burada ne yapıyorsunuz?"

"Reese'i arıyorum."

"Burası özel mülk. İzinsiz giriyorsunuz."

Zor olsa da kendimi duvardan yukarı itiyorum. "Yeğenimi arıyorum," diyorum bu sefer daha emin bir şekilde, sanki Reese'i aramak bana birinin evine zorla girme yetkisi veriyormuş gibi.

"Biz de öyleyiz," diyor. "Bize güvenmek zorundasınız, Bayan Gray. İşlerimizi yapmamıza izin vermek zorundasınız. Sadece bir sezgiye dayanarak insanların evlerine izinsiz giremezsiniz." Duraksıyor, sonunda silahını kılıfına geri koyuyor ve tüm bu süre boyunca gözlerimin içine bakıyor. "Biliyorsunuz, izinsiz girişten dolayı sizi tutuklayabilirim."

"Öyleyse yap şunu," diyorum, ona meydan okuyarak, tepkisini bekliyorum. Ama Dedektif Evans hiçbir şey yapmıyor, gözlerime bakıyor. "Sweatshirt'ü burada," diyorum ona. "Onu kaçırdı."

"Tek başına bir sweatshirt suç teşkil etmez. Hiçbir şey ifade etmez. Buraya nasıl geldiğini bilmiyoruz. Belki ona verdi. Belki de arabasında bıraktı ve o da güvenli bir yere koymak için içeri getirdi. Birlikte vakit geçirdiklerini söylediniz. Yani belki de buradaydı. Bu, ona zarar verecek bir

şey yaptığı anlamına gelmez. Onun nerede olduğunu bildiği anlamına da gelmez.”

“Üzerinde kan var,” derken sesim titriyor ve ilk defa ondan, ince ama fark edilebilir bir tepki alıyorum. Vücut ağırlığında bir değişiklik oluyor.

“Sweatshirt nerede?”

“İşte,” diyorum, işaret ederek, sweatshirt'ü olduğu yerde bırakıyorum. “Yatak odasında buldum. Kan,” diyorum ona, “kolunda. Tam orada,” diyorum, çünkü kan sweatshirt'e dokunmaya bile gerek kalmadan görülebiliyor. “Reese yaralı. Ona bir şey yaptı,” diyorum, diğer polis memurlarından birinin eldiven takıp yanımdan geçerek tişörtü almasını, kaldırıp kanı Dedektif Evans'a göstermesini izlerken. Evans başını sallayarak tişörtü poşete koymasını söylüyor.

Bana, "Kanın ona ait olduğundan emin değiliz, Bayan Gray. Sadece varsayımda bulunamayız," dedi.

“Elbette onun. Başka kimin olabilir ki?” diye soruyorum, ama sorarken bile cevabı biliyorum. İçimde bir burukluk yükseliyor ve elimi ağzıma götürüyorum. Beyzbol sopasını zihnimde canlandırıyorum. Kanla kaplı olduğunu görüyorum. Reese'in ellerinde olduğunu, Emily'ye bir darbe daha indirmeden önce kan içinde kalmış sopayı görüyorum; Emily yerde baygın yatıyor, kan damlaları havada uçuşup gömleğinin koluna sıçırıyor.

“İşte delil bulmak için zorla içeri girmenin sorunu bu,” diyor ve ben utançtan kızarıyorum, bunun tutarsızlığından mahcup oluyorum, çünkü genç yaşta, benden yirmi yaş küçük olabilir ve yine de öyle bir otorite konumunda ki kendimi bir çocuk gibi aşağı hissediyorum. “Eğer Bay Clarke ailenize zarar verecek bir şey yaptıysa ve bu sweatshirt bunun kanıtıysa, bir hakim bunun elde edilme şekli nedeniyle delil olarak kabul edilemez olduğunu söyleyebilir. Savunma, Bay Clarke'ı tuzağa düşürmek için bu sweatshirt'ü buraya sizin koyduğunuzu, üzerine kan sürdüğünüzü iddia edebilir.”

“Hayır, yapmadım,” diye iddia ediyorum.

“Böyle bir şey söylediğimi iddia etmedim. Sadece delil elde etmek için eve zorla girmenin, yasa dışı olmasının yanı sıra, neden sorunlu olabileceğini anlatmaya çalışıyorum. Bana güvenmelisiniz, Bayan Gray. Yeğeninizi bulmaya çalışıyorum. Ailenizi kimin öldürdüğünü çözmeye çalışıyorum. İşimi yapmama izin vermelisiniz ve bu soruşturmayı engelleyecek hiçbir şey yapmamalısınız.”

Başımı sallıyorum, birdenbire o kadar yorgun ve yenilmiş hissediyorum ki çökmeye başlıyorum. Evdeki çürümüş etin iğrenç kokusu, Emily ve Nolan'ın içi boşalmış bedenlerinin kurtçuklar tarafından parçalanmasını hayal ederken, bana şişkinliği ve kurtçukları hatırlatıyor. Evin sıcaklığı da birdenbire yükseliyor, bu yüzden dayanılmaz derecede sıcak hissediyorum.

Dedektif Evans bunu fark eder. "Her şey yolunda mı?" diye sorar ve bu sefer ses tonu değişmiştir.

Gömleğimi çekiştiriyorum. İçeri hava girmese de, gömleği tenimden kaldırıp dalgalandırıyorum. "Burası çok sıcak. Ve o koku..."

"Neden dışarı çıkıp biraz temiz hava almıyoruz?" diye öneriyor ve ben de minnettar bir şekilde başımı sallıyorum. Açık ön kapıdan onu takip ederek dışarı çıkıyorum ve sesi şimdi çok daha yumuşak bir tonda, "Gömleğe bazı testler yapıp kanın kime ait olduğunu belirlemeye çalışacağız. Belki onun kanıdır, belki de—" diyor.

Bana doğru döndü. Aynı anda rüzgar beni savurdu, saçlarımı geriye doğru savurdu. Dışarıdaki ışık daha iyiydi, bu yüzden ilk kez yanağımdaki morluğu gördü.

O, hareketsiz kalır.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye soruyor.

Cevap kesinlikle hayır, ona olanları anlatmak istemiyorum. Ama yüzünden bunun bir sorudan çok bir emir olduğunu görebiliyorum.

Bana neler olduğunu anlat.

Sessiz kalıyorum, her şeyi kendime saklıyorum.

"Bayan Gray?"

"Önemli bir şey değil. Sandığınız gibi değil."

Dedektif Evans beni bir dakika boyunca izledi. Diğer memurlara bir bakış atarak, "Sanırım işimiz bitti. Siz ikiniz gidebilirsiniz. Bunu karakola götürün ve kaydı tutun," dedi Reese'in sweatshirt'ü hakkında. Onların, benim evimin arkasındaki yolun sonunda park etmiş olan devriye arabalarına doğru gidip uzaklaşmalarını izledi.

Onlar gittikten sonra Dedektif Evans bana dönüyor. Savunmasını indiriyor. Yüz ifadesi yumuşuyor, alnındaki gergin çizgiler gevşiyor. "Ben," diyor yavaşça, "öfkeli bir babayla büyüdüm. Çoğunlukla duvarlara ve kapılara vururdu, ama arada sırada annem de onun öfkesinin hedefi olurdu."

Sözlerim fısıltı gibi. "Öyle değil. Düşündüğünüz gibi değil."

"Öyle değil mi?"

"Hayır. Kocam bana bunu yapmadı."

“Öyleyse kim yaptı?” Hiçbir şey söylemeyince, nazıkçe, “Yüzünüzde parmak izleri var. Bunu size biri yaptı, Bayan Gray. Kocanız yapmadıysa, kim yaptı?” dedi. Gözleri gözlerimi okuyarak beni dikkatle izledi. Başını yana eğdi, rüzgar saçlarını savurdu. Sivrisinekler başımızın etrafında dönüyordu. Bir tanesi koluna kondu ve eliyle öldürdü. “Wyatt mıydı?”

Yüz ifadem beni ele veriyor.

"Wyatt'tı, değil mi?"

"Onu baş belasına sokmayın lütfen. Bunu kasten yapmadı. Kaza oldu."

"Bana ne olduğunu anlat."

“Uyurgezerdi. Gece yarısı uyandı, öğle yemeğini arıyordu. Öğle yemeğini bulamadığı için okula geç kalmaktan çok endişeliydi. Onu uyandırmaya, yatağına geri götürmeye çalıştım. Rüyasında birinin onu kaçırmaya çalıştığını gördüğü için bana saldırdı. Uyuyordu. Bana vurmak istememişti.”

"Seni bu kaçırıcı sandı mı?"

"Evet."

"Korkuyor musunuz, Bayan Gray?"

Soru beni hazırlıksız yakaladığı için tereddüt ediyorum. "Elbette korkuyorum," diyorum. "Birileri kardeşimi ve yengemi öldürdü. Birileri yeğenimi kaçırdı. Elbette korkuyorum. Çok korkuyorum. Korkmamalı mıyım?"

“Peki Wyatt’tan korkuyor musun?” diye soruyor. “Onunla birlikte yaşarken kendini güvende hissetmiyor musun?”

Wyatt ile birlikte yaşarken kendimi güvende hissetmiyor muyum?

"Bana anlatabilirsiniz, Bayan Gray," diyor tereddüt ettiğimde, omzuma dokunmak için elini uzatarak. Bakışlarını aşağı indiriyor. "Sizi korumak, güvende tutmak benim görevim." Yukarı bakıyorum. Gözlerine bakıyorum ve birdenbire ağlayacak gibi hissediyorum.

Sizi korumak benim görevim.

Elliott bana bunu açıkça söylemedi, ama bu söylemeyeceği veya beni korumaya çalışmadığı anlamına gelmiyor. Ancak Dedektif Evans bunu söylediğinde, ona inanıyorum.

Wyatt'ın dün gece yaptıklarından sonra, yatak odasının kapısını kapalı ve kilitli bir şekilde uyuduk. Ve bu sabah, başkaları uyanmadan önce onu uyandırmamak için sessizce dolaştım. Çünkü korkuyorum. Çünkü evet, onunla birlikte yaşarken kendimi güvende hissetmiyorum.

Ama ben ‘‘Hayır’’ diyorum,  Dedektif Evans'a ondan korktuğumu itiraf edersem Wyatt'a ne olacağını bilmiyorum. ‘‘Size bunun bir kaza olduğunu söyledim. Bunu kasten yapmadı.’’

Dedektif Evans önce düşünceli bir şekilde başını salladı, omzumu bıraktı ve kolunu yanına indirdi. ‘‘Uyurgezerken ğle yemeğini kaçırmaktan ve okula geç kalmaktan endişelendiğini söylemiştiniz, değil mi?’’

Dün gece Wyatt'ın bana nasıl konuştuğunu, kullandığı kelimeleri hatırlayarak başımı salladım. ‘‘Sağır mısın lan? Okula geç kalırsam seni öldürürüm.’’

‘‘Buzdolabında ğle yemeğini arıyordu ama bulamadı,’’ dedim.

Saniyeler geçiyor. Dedektif Evans sessiz, düşünceli, sanki söylediklerimi sindirmeye alışıyor, Wyatt'ın gece yarısı buzdolabının raflarını karıştırıp, orada olmayan bir öğle yemeğini ararken diğer eşyaları kenara ittiğini hayal etmeye çalışıyor.

şöyle soruyor: ‘‘O halde, eğer okula geç kalmayı hayal ediyorsa, kulbenize bir hırsızın girdiğini hayal etmediği açık değil mi?’’

Soruları nefesimi kesti.

Wyatt kayıp bir öğle yemeğini mi hayal ediyordu? Yoksa bir davetsiz misafiri mi?

Yoksa tamamen boş hayaller mi kuruyordu?

Uyanık mıydı? Yoksa sadece uyuyormuş gibi mi yapıyordu?

Ben cevap verecek kelimeleri bulamadan Dedektif Evans, ‘‘Size söylemek istediğim bir şey var,’’ dedi.

‘‘Bu nedir?’’ diye sordum nefes nefese.

‘‘Geçen gün yazlığı ararken bulamadığımız bir şey oldu.’’

‘‘Ne?’’

‘‘Benadryl.’’

İlk igdm Wyatt'ı korumak, onu savunmak oldu. ‘‘Belki de şişede değildi,’’ diye nerdim. ‘‘Belki de blister ambalajda bir tabletti.’’

‘‘Bayan Gray, biz de aradık ama ne şişe ne de ambalaj bulamadık.’’

‘‘Eğer ima ettiğiniz buysa, Wyatt yalan söylemezdi. Belki de yanılmıştı. Belki de Emily ona alerjileri için başka bir şey vermişti,’’ diyorum, ama bunu söylerken bile, Benadryl'in sahip olduğu sakinleştirici etkiye sahip çok az şeyin olduğunu ve bu sayede olan biteni uyanmadan uyuyarak geirebildiğini herkes kadar iyi biliyorum.

Belki de Wyatt gerçekten yalan söylüyordur.

Arabamın yanında sivrisinekler var. Kapıların ve pencerelerin üzerinde ve etrafında koyu bulutlar halinde uçuşuyorlar, bu yüzden onları içeri almadan arabaya nasıl gireceğimi bilmiyorum.

Kapı koluna uzanırken, caddeden başka bir araba geçiyor ve dikkatimi çekiyor; araba geçerken dönüp bakıyorum. Caddeye doğru bakarken, ağaçların arasındaki küçük bir aralıktan görünen tanıdık bir yeşil renk gözüme çarpıyor.

Elim arabanın kapı kolundan kayıyor ve kendimi görüş mesafesinin daha iyi olduğu, karşıdaki eve kadar her şeyi görebildiğim araba yolunun sonuna doğru sürüklenirken buluyorum.

Yeşil, ağaçların yeşiline kıyasla adaçayı yeşiline benziyor. Yine de, gerçek hayatta renk, Sam Matthews'un Polaroid fotoğraflarındakinden daha canlı, ancak ev ve kulübe aynı zamanda daha eski görünüyor. "Hoş Geldiniz" çelengi yok, kapıdan kaldırılmış ve yerine paslı bir çivi bırakıldığını hayal ediyorum. Pencere kenarlarındaki saksılar, yabani otlar dışında boş duruyor.

Bütün vücudumu ağır bir his kaplıyor. Göğsümde bir sıkıntı var. Çevremdeki her şeyi – sivrisinek ısırığını, Dedektif Evans'ın arkamdan bana seslenen kısık, zor duyulan sesini, ağaçların arasından esen ve yaprakları savuran serin rüzgarı – tamamen görmezden gelip sadece kulübeye odaklanıyorum.

Yeşil kulübe.

Oraya doğru çekiliyorum. İstemsizce araba yolundan çıkıp sokağa giriyorum ve geçen başka bir araba neredeyse bana çarpıyor; tam o sırada Dedektif Evans'ın elini dirseğimden hissediyorum, beni geri çekiyor.

"Bayan Gray? Bir sorun mu var, Bayan Gray?"

Cevap veremiyorum. Düşüncelere dalmış durumdayım, Kylie'nin arkadaşının hâlâ orada yaşayıp yaşamadığını merak ediyorum, Daniel Clarke'ın Kylie'nin en son görüldüğü yerin karşısındaki evde yaşamasının sadece bir tesadüf olup olmadığını düşünüyorum.

Reese

“**R**eese? Sen misin?”

Bana el feneri tutuyor, gerçek bir el feneri, ışığı şaşırtıcı derecede parlak.

“Ne yapıyorsun—” diye sormaya başladı ama sonra aşağıya baktı, yerde kıyafetlerimi gördü ve üzerimde hiçbir şey olmadığını fark etti. El fenerini uzaktaki Daniel'in ormanda koştuğu yere doğru tuttu.

Boynumdan yüzüme doğru bir sıcaklık yükseliyor. Elliott Amca sorusunu tamamlamıyor. Tamamlamasına gerek yok. Neler olduğunu, ya da benim için işleri berbat etmeseydi neler olacağını biliyor.

"Kim bu?"

Omuz silktim. "Sadece bir arkadaş."

Homurdanarak, "Sadece bir arkadaş, ha?" dedi.

Eğildi. Şortumu ve tişörtümü yerden alıp bana fırlattı. Sanki her şeyi görmemiş gibi sırtını bana döndü ve "Üzerine giy," dedi.

"Bana bakma," diyorum, o bakmasa da. Yine de söylüyorum. Giyinmek için dışarı çıkıyorum, biliyorum ki Elliott Amca'nın gözlerine bir daha asla bakamayacağım ve beni çıplakken nasıl gördüğünü düşünmeden edemeyeceğim, yine de kafamda bunu mantıklı hale getirmeye, karanlıkta hiçbir şey görmediğini kendime telkin etmeye çalışıyorum.

El fenerinin parlak ışığı hariç.

Her şeyi gördü.

“İşim bitti. Arkana dönebilirsin.”

Evet, öyle yapıyor. Ve yüzündeki o üzgün, kasvetli ifadeden, güvenli seks, yabancı tehlikesi ve benzeri şeyler hakkında vaaz niteliğinde bir şeyler söyleyeceğini tahmin ediyorum.

Beklemediğim şey ise, "Bunu annenle babanla konuşmam gerekecek" cümlesi.

Ama o öyle diyor.

Biliyorsun, bu konuda annenle babanla konuşmam gerekecek.

Önce kaslarımda gerginliği hissediyorum. Bütün vücudum kasılıyor. Gözlerim kısılıyor, nefesim birden sığlaşıyor. Ona yalvarıp yakarmak aklıma bile gelmiyor.

Bunun yerine, aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum.

"Bu konuda tek kelime edersen, onlara senin uygunsuz davrandığını, bazı şeyler söylediğini, bana dokunduğunu, bana bazı şeyler yaptırdığını anlatırım."

Yüzü bembeyaz oldu. Sonra birden geriye çekildi, ardından cesur bir yüz takınarak yapmacık bir cesaret gösterisinde bulundu.

"Bunu yapmazdın."

"Bahse girelim mi?"

"Bu çok ciddi bir suçlama, Reese. Bu tür yalanlar söylemenin sonuçlarının ne olacağının farkında mısın?"

"Umurumda olduğunu mu sanıyorsun?" diye soruyorum. Çünkü umurumda değil.

İspiyonculuk yapmaması veya yapsa bile kimsenin ona inanmaması için ne gerekiyorsa söyleyeceğim.

Courtney

Arabayla yazlığa dönerken aklımdan bunları geçiriyorum. Kylie Matthews beş yıl önce, on bir yaşındayken, on iki yaşına girmek üzereyken kaybolmuştu. Beş yıl önce Daniel Clarke on dokuz yaşında olacaktı. Joanna'ya göre, Kylie'nin kaybolduğu yaz, ilk kez erkekleri ve sütyenleri keşfettiği ve ilk aşkını yaşadığı yazdı.

Peki ya Daniel Clarke onun ilk aşkı olsaydı?

On dokuz yaşında birinin neredeyse on iki yaşında bir kıza ilgi duyması ihtimalini göz ardı etmem, ancak bu durum beni öfke ve tiksintiyle dolduruyor. On yedi ve yirmi dört yaş arasındaki farktan çok da farklı değil. Aslında aralarında tam olarak aynı yaş farkı var. Yedi yıl.

Eve eli boş döndüm.

Elliott ön kapıyı hızla açtı ve ben arabayı park konumuna alamadan dışarı fırladı, merdivenlerden aşağı koşarak araba yoluna çıktı. "Neredeyse iki saattir yoktun. Her şey yolunda mı? Neden bu kadar geç kaldın?" diye sordu, araba kapımı benim için açarken.

"Özür dilerim," diyerek arabadan indim.

Elliott, daha fazla bir şey söylememe fırsat vermeden arabanın arkasına gidip bagaj kapağını açtı ve market alışverişlerine yardım etti, ama ortada hiçbir şey yoktu.

"Süt nerede?" diye soruyor şaşkın bir şekilde. "Poşetler nerede?" Arabanın yanında durup, ona nasıl yalan söylediğimi, markete gitmeye hiç niyetim olmadığını nasıl açıklayacağımı düşünmeye çalışıyorum.

"Courtney?" diye soruyor.

Arkamızda, kulübenin kapısı açık, sinekler ve sivrisinekler içeri giriyor. Mae, açık kapının hemen içinde durmuş, bize bakıyor, o kadar üzgün ki

kalbim acıyor. Saçları karışık ve gözlerinin altında koyu halkalar var. Acaba her ayrıldığımda, gizlice Reese ile geri döneceğimi mi umuyor?

"Dükkana gitmedim," dedim bakışlarımı tekrar Elliott'a çevirerek.

İnanmaz bir ifadeyle karşımda durdu, kollarını kavuşturdu. "Ne demek dükkana gitmedin? Saatlerdir yoktun, Court. Nereye gittin?"

Bir adım daha yaklaştım, sesimi alçak tutarak, "Lütfen kızmayın." dedim.

"Neye kızdın? Ne yaptın sen?"

"Dün Reese'i ararken bir çiftle tanıştım. Sam ve Joanna Matthews. Onları görmeye gittim."

"Ne dedin?" diye soruyor, üzgün ve şaşkın bir şekilde. "Neden bana söylemedin? Onlar kim?"

"Kızları beş yıl önce, on bir yaşındayken kayboldu. Onu asla bulamadılar, Elliott," diyorum, Sam'in beş yıl boyunca Kylie'yi bulmak ve eve getirmek için elinden gelen her şeyi yaparak, bir ayakkabı kutusunda kendi delillerini topladığını hatırlayarak. Beş yıl sonrasına, Reese'i asla bulamadığımız bir dünyaya doğru ilerliyorum, Mae'nin yüzündeki o üzgün ifadeyi ve o ifadenin asla geçmeyeceğini düşünüyorum.

"Peki sizce, kızını kaçıran aynı kişi Reese'i de mi kaçırdı?"

Sesinde alaycılık var. Şüphecilik. Yalan söylediğim için kızgın. Kylie'yi kaçıran kişinin aynı zamanda Reese'i de kaçırmış olma ihtimalinin düşük olduğunu düşünüyor.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Evet. Belki."

"Beş yıl uzun bir süre, Courtney," diyor, bu iki şeyin birbiriyle bağlantılı olmasının imkansız olduğunu söylemekten son anda vazgeçiyor, ama biliyorum ki tam olarak bunu düşünüyor.

"Her gün binlerce insan kayboluyor ve bu yıllar önceydi. Bu kız, Kylie, muhtemelen öldü ve onu kaçıran kişi büyük olasılıkla çoktan ortadan kayboldu. Aynı kişi Reese'i kaçırmadı."

"Nereden biliyorsunuz? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Bu pek olası görünmüyor. Eğer seri bir kaçırıcıdan bahsediyorsanız, beş yıl içinde ikiden fazla kız çocuğu kaybolmaz mıydı?"

"Bilmiyorum. Belki. Daniel Clarke'ın evine de gittim," diyorum, fikrimi değiştirmeden önce kelimeleri ağzımdan çıkararak. "Reese'in burada tatil köyünde takıldığı çocuk, adam. Adresini internetten buldum ve evine gittim."

Elliott şok içinde. Kaşları kalktı, çenesi düştü.

"Ne yaptın?" diye sordu inanmaz bir şekilde. "Kahretsin, Courtney." Ellerinini saçlarının arasından geçirdi.

"Orada değildi," diye hızlıca söylüyorum.

"Bunun önemi yok. Kahretsin. Ne düşünüyordun sen? Bunun ne kadar aptalca olduğunun farkında mısın? Ya evde olsaydı? Ona ne diyecektin?" Elliott bana kızgın değil, sanırım. Daniel ben oradayken eve gelseydi kötü bir şey olabileceğinden korkuyor. Ben şanslıydım.

Elliott'ın tavrı değişiyor. Kollarını çözüyor, uzanıp beni kendine çekiyor. "En azından nereye gittiğini neden söylemedin? Seninle gelirdim," diyor, beni o kadar sıkı tutuyor ki kalbinin atışını tişörtünün altından hissedebiliyorum. "Sen ve ben aynı taraftayız," diyor. "Aynı şeyi istiyoruz."

"Biliyorum. Ama çocuklarla ne yapacaktık? Onları yalnız bırakamazdık ve nereye gittiğimi sana söyleseydim, gitmemi istemezdin."

"Bundan böyle birbirimize her şeyi anlatacağız," diyor. "Söz mü?" diye soruyor ve Elliott'ın "biz" derken neyi kastettiğini merak ediyorum. Özellikle benden mi bahsediyor, çünkü ondan sır saklıyorum? Yoksa bizden de sır sakladığı için mi "biz"i kastediyor?

O anda her şey birden aklıma geliyor ve kendimi tekrar ayakkabılarındaki kanı, Emily'nin o gece onunla konuşmak istediğini, özel olarak onunla konuşmak istediği bir şey olduğunu düşünürken buluyorum; ama Elliott bunu hatırlamıyor. Ondan şüphe etmemeliyim. O gece içki içmiştik—ikimiz de içmiştik. Emily'nin eğilip, "Yarın özel olarak konuşabilir miyiz? Sana bir şey sormak istiyorum" dediğini unutmuş olması mümkün, ancak o anda "evet" demişti. Ve sadece "evet" demekle kalmamış, önce tereddüt etmişti, boynunda alkolden olduğunu düşündüğüm bir kızarıklık oluşmuştu.

Kendimi kurtarıp Elliott'ın gözlerinin içine baktım. O da geri çekilerek aramızdaki mesafeyi artırdı. "Ne?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Önemli değil," diyorum. "Boş ver gitsin."

"Söyle bana."

"Bu sadece..."

"Ne?"

"Elliott, 'biz' derken neyi kastediyorsun? Benden ne saklıyorsun?"

Elliott'ın bakışları polis memuruna kaydı. Güneş ışığında gözlerini kısarak baktıktan sonra tekrar bana baktı. Sesi öncekinden daha soğuktu, "Yine mi ayakkabılarımdaki kanla ilgili?" dedi. Nefesini içine çekerken ve

gürültülü bir nefes verirken hiçbir şey söylemedim. "Sana söyledim. Muhtemelen benimdi. Muhtemelen olta ipiyle kendimi kestim."

Yerimde kıpırdanıyorum, nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum.

Çünkü söylemedi. Bana bunu söylemedi. Ayakkabılarındaki kan hakkında ilk sorduğumda, balıkları akıtmaktan kaynaklandığını söyledi.

Hikayesi değişiyor.

Elliott aramıza yaklaşır mesafeyi kapatıyor. Parmağını bana doğru sallayarak, "Açık konuşmak gerekirse, aslında 'biz'i kastetmedim, Court. Seni kastettim. Bana yalan söylediğin için kendini kötü hissetmeni istemiyordum. Bana süt almaya gideceğini söyledin, sonra da gidip neredeyse kendini öldürüyordun. Bana karşı dürüst olmaya başlamalısın." diyor.

Belki de bunu kastediyordur.

Ya da belki de suçu başkasının üzerine atmaya çalışıyordur.

"Tek yapmanız gereken 'evet' demekti, artık benden bir şey saklamayacağınıza söz vermektir. Bunu büyük bir mesele haline getirmenize gerek yoktu," diyor.

Acaba bunu ben mi yaptım, hiçlikten bir şey mi yarattım?

Elliott bagaj kapağını kapatmak için uzaklaşmaya başladı. "İçeri girmeden önce bir bak," dedim.

"Ne?" diye soruyor, arabanın arkasındaki düğmeye sertçe basarken hareketleri ani ve kesik kesik. "Şimdi ne olacak?"

Önce tereddüt ettim, ama sonra, "Size söylemem gereken başka bir şey daha var, Dedektif Evans'ın bana anlattığı bir şey. Wyatt'la ilgili. Benadryl'le ilgili." dedim.

Elliott gözlerini kısarak bakıyor, aralarında bir uçurum oluşuyor.

"Peki, bunun ne önemi var?" diye soruyor.

"Söylediği gibi algılamadı."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü kulübeyi aradılar. Orada Benadryl yoktu. Ne bir şişe ne de hap. Sanırım..." dedim, ağzım kuruyarak. "Sanırım Wyatt Benadryl aldığı konusunda yalan söylüyordu."

"Neden bu konuda yalan söylesin ki?" diye soruyor Elliott, ama cevap tam da bunu düşündüğü anda aklına geliyor ve duruşu dikleşiyor, sertleşiyor. Benadryl olmasaydı, Wyatt insanların çılgınlıklarını duyardı. Emily ve Nolan'ın yalvarışlarını ve canları için mücadelelerini duyardı. Nolan'ın yatak odasının kapısının hemen dışında dövülerek öldürüldüğünü,

sopanın insan etine ve kemiğine çarpmasının ağır, boğuk sesini duyardı. Bu sesle uyanır, belki yataktan kalkıp kapıya gider, elini kapı koluna koyar ve açardı.

“Wyatt'ın bizden ne sakladığını düşünüyorsun?” diye soruyorum. “Ne gördü?”

“Bilmiyorum, ben—” diye söze başladı Elliott, ama birdenbire durdu, sözleri havada uçup gitti. Gözleri yukarı kalktı, beni geçip bana baktı.

Arkamı döndüm. Elliott'ın bakışlarını takip ederek, Mae'nin yanında açık kapıda duran Wyatt'ı gördüm.

"Benden mi bahsediyorsunuz?"

Reese

Yeni kız ve ailesi ertesi öğleden sonra otele giriş yapıyor. Cass ve Mae ile birlikte oteldeydim ve o sırada kızın koyu kahverengi saçları, kusursuz teni ve gerçekten dikkat çeken gülümsemesiyle içeri girdiğini gördüm. Yürüyüşünde bir zarafet vardı ve eminim ki memleketinde—neresi olursa olsun—popüler, birçok arkadaşı var, voleybol takımının kaptanı ve her erkeğin istediği, her kızın olmak istediği türden bir kızdır.

Mae ve Cass'in kiralayacakları filmi seçmek için sonsuza kadar zaman harcamalarını, kıkırdamalarını, oyalanmalarını ve yine o kayıp küçük çocuğun posterine bakmalarını izlerken, yeni kızın pansiyonda dolaşıp, tıpkı ilk geldiğimde benim yaptığım gibi geyik kafalarını ve doldurulmuş balıkları incelemesini izliyorum; özgüveninden hem rahatsız oluyorum hem de tamamen büyüleniyorum.

Ondan nefret ediyorum. Onun gibi olmak istiyorum.

O günün öğleden sonra, Mae ve Cass'i tek başıma havuza götürdüm.

Yolda giderken Daniel'ı uzaktan görüyorum. Onu bütün gün görmemiştim, Elliott Amca bizi ormanda birlikte bulduğundan beri. Yine havuzun kenarında durmuş, ağla sudan yaprakları topluyordu. Onu görünce istemeden durdum, aklım başka yerlere gitti, ormanda geçen geceye geri döndüm, onun bana doğru eğilip, şortumu çıkarmam için kulağıma fısıldadığını, böylece Mae'nin arkamdan bana çarptığını hayal ettim.

"Neden durdun?" diye soruyor.

Bir şey söylemiyorum. Bunun yerine, gözlerimi ondan ayırmadan, "Siz gidin. Ben hemen geliyorum," diyorum.

Mae ve Cass önden koşuyorlar. Nefesimi tutuyorum, gülümsememin yavaş yavaş büyüdüğünü hissediyorum. Onun ağı su yüzeyinde

sürüklemesini izliyorum. Saçlarına, gözlerine bakıyorum ve zihnimde tekrar dün geceye, beni yere yatırmadan önce "İster misin?" diye sormasına geri dönüyorum. Bacaklarımın arasına yerleşiyor. Her şeyin nasıl olduğunu hatırladıkça kalbim tekrar hızla atmaya başlıyor.

Ya da neredeyse oldu.

Daniel yukarı bakıyor. Dikkatini çekmek umuduyla el sallıyorum ama beni görmüyor. Tekrar yürümeye başlıyorum, bu sefer daha hızlı, gitmeden önce ona yetişmek için. Havuza yaklaşıyorum. Şimdi çok kalabalık, tüm şezlonglar dolu, bu yüzden Mae ve Cass ayakkabılarını ve havlularını yere fırlatıp havuza koşuyorlar, suyu önce test etmeden atlıyorlar.

Kapıya ulaştım.

Kapıyı açtığım anda onu görüyorum. Pansiyondaki yeni, güzel kız.

Havuzun karşısındaki sandalyelerden birinde Daniel'in yanında oturuyor. Arkasına yaslanmış, bronzlaşmış bacaklarını önüne yaymış. Gözleri, gördüğüm kadarıyla, kapalı ve yüzü güneşe dönük, uzun saçları omuzlarından aşağı dökülüyor.

Daniel'e bakıyorum.

O da onu görüyor.

Yüzündeki ifade ve ne kadar odaklanmış olduğu, yutkunmayı, nefes almayı zorlaştırıyor. Boğazımda bir ağrı var. Ciğerlerim sıkışıyor.

Zaman yavaşlıyor.

Ona tekrar bakıyorum. Ona bakıyorum.

Kızın telepati yeteneği olmalı çünkü tam o anda gözlerini açıyor, sanki gözleri kapalıyken bile birinin onu izlediğini biliyormuş gibi. Havuzun etrafına bakınıyor, kim olduğunu merak ediyor. Onu buluyor ve bulduğunda dizlerini göğsüne çekiyor. Sandalyede daha dik oturuyor ve gözlerini güneşten koruyor.

Birbirlerine o kadar uzun süre bakıyorlar ki, midem bulanmaya başlıyor. Dengesimi kaybedip kapıdan bir adım geriye sendeliyorum. Orada donakalmış bir şekilde dururken, küçük bir çocuk koşarak yanımdan geçiyor, neredeyse beni iterek içeri giriyor, babası da arkasından "yavaşla, yarış değil" gibi bir şeyler mırıldanıyor.

"Geliyor musun?" diye soruyor baba, kapıyı benim için açık tutarak. Başımı sallayıp hayır diye mırıldanıyorum. "Sen bilirsin," diyor. Bunun yerine, Daniel'in kıza el sallamasını izliyorum. Gülümsemesi soğukkanlı ve zahmetsiz, midemde bir burukluk hissettiğim türden bir gülümseme çünkü bana yönelik değil ve benim görmem için tasarlanmamış.

Kız karşılık olarak gülümsüyor, gülümsemesi yavaşça genişliyor, tüm yüzünün ifadesini değiştiriyor ve onu mümkünse daha da güzelleştiriyor. Elini kaldırıyor. Sallıyor ve sonra Daniel, sanki daha önce o sallamamış gibi tekrar sallıyor. Kız başını geriye atıp kahkaha atıyor.

Kalbim acıyor.

Acaba kalp krizi böyle mi hissediliyor, yoksa daha mı kötü?

Courtney

Dedektif Evans, Wyatt ile yalnız konuşmak için benden izin istiyor. Polis karakolundayız, parmak izlerimiz alınıyor. Karakol küçük ve sıradan, penceresiz, tavanları alçak, aydınlatması yapay ve sert.

"Yanında bir vasi bulunmasına gerek yok mu?" diye soruyorum.

"Hayır. Eğer onunla konuşmamda sakınca yoksa, hayır."

Dedektif Evans, Wyatt'ı yakındaki bir odaya götürmeden önce, "Evet, öyle" diyorum ve camın ardından uzaktan izliyorum; Wyatt'ın kayıtsızlığı ve öz kontrolü beni hem rahatsız ediyor hem de büyülüyor. Sandalyede alçak bir şekilde oturuyor, dirseklerini dayadı ve masanın üzerine eğiliyor. Ağzının hareketlerini izliyor, dudaklarını okumaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Konuştuğunda kısa, ama Dedektif Evans konuştuğunda çok daha uzun sürüyor ve sonra ikisi de sessizce oturuyor, Wyatt sandalyesine geri yaslanıp daha da alçalana kadar, gözleri ellerine bakarken Dedektif Evans onu izleyene kadar hareket etmiyorlar. Dedektif Evans bana genç görünse de -muhtemelen benden on beş ya da yirmi yaş daha genç- Wyatt'a kıyasla hem fiziksel hem de zihinsel olarak tam bir yetişkin adam; polis karakolunda hava sıcak olmasına rağmen, pantolon ve düğmeli gömlek giymiş, bileklerinden bir kez kelepçelenmiş, uzun kollu gömleği kollarını örtüyor.

Bu durum neredeyse yirmi dakika sürüyor.

Dedektif Evans odadan çıktığında ciddi bir ifade takınmıştı.

"Ne dedi?" diye sordum yanına giderek.

"Daha önce de aynı şeyleri söyledi. Bulduğumuz tutarsızlıkları belirttiğimizde, bunları açıklayamadı. Benadryl'in nereden geldiğini

bilmediğini ve kayıp bir öğle yemeğiyle ilgili rüyasını hatırlamadığını söyledi. Sadece kaçırıldığına dair bir rüya gördüğünü hatırlıyor.”

"Bu ne anlama geliyor? Onu burada mı tutacaksınız?" diye soruyorum, Wyatt'ın o gece ne gördüğünü ve neden gerçeği bizden sakladığını hâlâ merak ediyorum.

“Hayır,” diyor. “Tutuklu değil. Onu eve götürebilirsin. Dinle,” diyor, tereddüdümü hissederek. “Bir şey olursa, eğer korkarsan, kulübenin hemen dışında bir polis memuru var.”

Göz temasından kaçınıyorum. Ne beklediğimi bilmiyorum ama duymak istediğim şey bu değildi.

"İyi misin?"

"Evet."

“Bana neyi anlatmıyorsun?” diye soruyor. Ona karşı dürüst olmak istiyorum. Elliott'ın benden bir şey sakladığını düşündüğümü ve Wyatt'la birlikte yaşamaktan korktuğumu söyleyebilmek istiyorum. Ama bunun nasıl sonuçlanacağını, gerçeği söylemenin sonuçlarını düşünüyorum.

"Hiçbir şey," diyorum ona. "Bildiğim her şeyi sana anlattım."

"Numaram sizde var," diyor elini omzuma koyarak. "Beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz, gece gündüz fark etmez. Hiç sorun değil. Burası küçük bir kasaba, Bayan Gray. Birkaç dakika içinde her yerde olabilirim."

Onun nezaketinden etkilenerek başımı salladım.

O akşam kendimi Matthews'ların mutfak masasında otururken buldum. Joanna, Sam'i de bizimle oturmaya davet etti, ama o "Burada iyiyim" diyerek ayakta durmayı tercih etti ve iş kıyafetleriyle tezgahın kenarına yaslandı. Omuzları öne doğru kamburlaşmış, gözlerinin altında muhtemelen Kylie'nin yokluğundan beri var olan koyu halkalar vardı. Yanında, şişenin ağzından tuttuğu bir bira vardı. Bana da bir tane uzattı, ben de aldım ve Joanna'nın karşısına oturarak onlara Daniel Clarke hakkında öğrendiklerimi anlattım.

"Ay Yolu'nda yaşadığını söylemiştin, değil mi?" diye sordu Joanna, sesi, mutfağa girdiğimizde Sam'in açtığı tavan vantilatörünün beyaz gürültü gibi vızıldamasının üzerinde oldukça kısıktı.

Başımı salladım ve gözleri yaşardı. Masanın üzerinde yanındaki çantaya uzandı, içinden bir mendil çıkarıp gözlerine bastırdı. "Kylie'nin arkadaşı

Abby de orada yaşıyordu. Moon Road'da. Sanırım artık orada yaşamıyorlar."

"Ev oldukça terk edilmiş görünüyordu."

"Olabilir," diyor Sam. Yumuşak sesli, sakın biri. Oturma odasındaki fotoğraftaki, fotoğrafçıya komik suratlar yapan adamdan farklı görünüyor. Bu adam kilo vermiş. Yüzü incelmış ve gözlerinde bir hüznün var.

"Duyduğuma göre," diyor, "emlak vergilerini ödemekte gecikmişler. Sanırım birkaç yıl önce evlerine haciz gelmiş. Abby'nin anne babası boşanmış olabilir. Taşınmışlar. Sanırım sadece erkek kardeşi kalmış. Babasıyla eskiden birlikte çalışıyordum," diye açıklıyor. "Onu çok iyi tanıyıordum ama dedikodular yayılıyor."

Joanna, "Polis Kylie'nin bisikletini evlerinin çok yakınında buldu. Yaklaşık 400 metre uzakta, ağaçlık bir yolun kenarında, ağaçların arasında belki 3 metre kadar yatıyordu. Polis birinin onu örtbas etmeye çalıştığını düşündü." diyor. Düşünceli bir şekilde duraklıyor ve sonra elindeki mendile bakarak, "Kylie bütün yaz Abby'nin evindeydi," diyor. "Neredeyse orada yaşıyordu. İkisinin çok yakın, hatta ayrılmaz olduklarını biliyordum ama hiç düşünmemiştim ki—" Birdenbire duruyor ve suçluluk duygusu, kederi beni eziyor. Gözlerini kapatıyor, Kylie'nin o yaz arkadaşı Abby'nin evinde bu kadar çok zaman geçirmesinin muhtemelen Abby'nin kendisinden değil, karşı sokakta oturan çocuktan kaynaklandığını anlamadığı için annelik sezgisinin eksikliğini suçluyor.

"Elbette bilmiyordun," diyorum, masanın üzerinden uzanıp elini tutarak. "Nereden bilebilirdin ki?"

Joanna başını kaldırdı. Bana, "Bunu ona sormalıydım. Neden Abby'nin evinde bu kadar çok zaman geçirdiklerini ve bizim evimize hiç gelmediklerini sormalıydım. Abby'yi daha sık davet etmeliydim. O yıl Kylie'de bir değişiklik oldu, içgüdüsel olarak bunun erkeklerle ilgili olduğunu biliyordum. Giyiniş ve davranış biçiminde bir değişiklik. Daha özgüvenliydi, ama aynı zamanda daha arsızdı. O zamanlar kendime bunun yaklaşan ergenlik yılları olduğunu söyledim ve eminim ki bunun bir parçasıydı." dedi. Duraksadı, geçmişe bakarak. "Telefonunda bir şeyler araştırırken onu bulduğumu hatırlıyorum."

"Ne tür şeyler?"

"Bir erkeğin senden hoşlanıp hoşlanmadığını nasıl anlayacağını ve bir erkeği nasıl öpeceğini öğrenmek gibi. Ben fazla önemsemedim çünkü ilk öpücüğümü on yaşındayken okul bahçesinde, arkadaşlarımla

cesaretlendirmesiyle vermiştim.” Aniden hüzünlü bir şekilde gülümsedi ve omzunun üzerinden Sam'e baktı. “Hatırlıyor musun?” diye sordu.

Bir yudum bira içti ve ardından nostaljik bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Nasıl unutabilirim ki?”

“Sam’di,” diyor bana, aslında söylemesine gerek yokmuş gibi. Gözlerini tekrar benimkine çeviriyor. “İlk öpücüğüm. İlk görüşte aşk, ya da buna benzer bir şey. Gerçi onun ilk öpücüğü olup olmadığını bilmiyorum, çünkü dördüncü sınıftaki bütün kızlar Sam’i seviyordu.”

“Gözlerim sadece sendeydi,” diyor arkasından yaklaşıp elini omzuna koyarken, o da kıkırdıyor ve elini uzatıp onun elini tutuyor. Ben bakışlarımı kaçırıyorum. Birbirlerini tüm hayatları boyunca tanıyorlar. Bir çocuk kaybetmenin getirdiğı tüm zorlukları düşünüyorum ve bunun onları birbirinden ayırmamış, belki de daha da yakınlaştırmış olmasının ne kadar dikkat çekici olduğunu düşünüyorum.

Joanna bana, “Kylie’nin bu yaşta bu tür şeylere merak duymasının olağan dışı olduğunu düşünmemiştim. Bu normal, değil mi?” diye soruyor, sanki onay bekliyormuş gibi ve ben de ona öyle olduğunu söylüyorum. On bir ya da on iki yaşında bir çocuğun erkeklere ilgi duyması normaldir. Joanna, cevabımdan rahatlamış gibi başını sallıyor, ama sonra, bir nefes sonra, gözle görülür bir panik ve pişmanlık dalgası onu sarıyor. Sesi değişerek, tizleşerek, “Ama ona telefonunda yaptığı aramalar hakkında sormadım. Belki de sormalıydım. Çünkü eğer bunların ondan çok daha büyük biriyle ilgili olduğunu bilseydim,—” diyor.

Birdenbire durdu, başını ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı. Sam birasını tezgâhın üzerine koymak için döndü. Yanına geldi, sandalyesinin yanına çömeldi. Onu kendine çekti ve ben izlerken, başı onun omzuna düştü ve o da kolunu sırtına doladı.

“Sen ne yapardın?” diye soruyor, saçlarını okşarken, sesi şefkatli ve sevgi dolu. “Onu durdurur muydun, hayır der miydin, Kylie’nin artık Abby’nin evine gitmesine izin vermez miydin?” Nefes almak için duraklıyor ve sonra şöyle diyor: “Çocuklar ne isterse onu yaparlar, Joanna. O başka bir yol bulurdu ve bu yüzden sana kırılırdı.”

Hafifçe geri çekilerek çenesini yukarı kaldırdı, böylece ona bakmak zorunda kaldı. “İyi bir annesin,” dedi. “Yapman gereken her şeyi yaptın. Olanları değiştirmek için yapabileceğın hiçbir şey yoktu.”

Onlara bu olayları tekrar yaşattığım için kendimi suçlu hissediyorum. Ama aynı zamanda, Reese'e ne olduğunu anlamama yardımcı olabilecek tek

kişiler onlar olabilir. Ve eğer bunu başarabilirsem, belki kızlarına ne olduğunu da öğrenebilirim.

Onlara yas tutmaları için alan tanımak adına bakışlarımı başka yöne çevirdim. Gözlerim odanın içinde dolaştı ve buzdolabı kapağına mıknatıslarla asılı Kylie'nin üç fotoğrafını buldum. Sandalyemi geriye itip masadan kalkarak fotoğraflara doğru gittim. Birinde, Cadılar Bayramı için korsan kılığına girmişti. Diğerinde, sahilde, arkasından bir dalga çarparken gülüyordu. Sonuncusunda ise, okulun ilk günümüş gibi omzuna bir sırt çantası asmış, ön kapının önünde duruyordu. O fotoğrafı mıknatısın altından alıp daha yakından incelemek için yaklaştırdım.

İçinde daha önce fark etmediğim bir şey görüyorum.

Reese, Kylie'ye hafif bir benzerlik gösteriyor. Çok göze çarpan bir benzerlik değil, ancak uzun, dalgalı saçları ve yeşil gözlerinde bu benzerlik var; tabii ki Reese daha büyük, yüz hatları daha olgun, elmacık kemikleri daha belirgin, daha az bebeksi yağı var ve dudakları daha dolgun.

"Reese'e benziyor," diyorum, oturma odasındaki aile portresiyle ilgili aklımdan geçen o belirsiz, tanıdık ama bir türlü yakalayamadığım düşüncenin aynısı olup olmadığını merak ederek. Arkamı dönüp Sam ve Joanna'ya bakıyorum. "Çok hoş," diyorum hızla. "Ama bu resimde, onda Reese'i andıran bir şey var. Belki saçları ya da gözleri."

Joanna, Sam'e bakıp, anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

"Affedersin?"

Joanna bana baktı. "Dedim ki, kesin onun tipi budur."

Midem kasılıyor. Ağzımda kötü bir tat var.

Belki Kylie ve Reese rastgele seçilmediler.

Belki de Daniel'in onlar gibi kızlara karşı bir zaafı vardır.

Joanna'nın sesi çaresiz, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde, "Polis onu bulmalı, Courtney. Kızlarımıza yaptıklarının bedelini ödemeli," diyor.

Reese

O gece Emily, ailece bir beyzbol maçı düzenler.

"Herkes oynar. Kimse muaf değildir," diyor ben itiraz etmeye fürs bulamadan.

Her şeyi olduğu gibi yapıyorum. Ayakkabılarımı giyiyorum. Emily, Nolan, Wyatt ve Mae'nin ardından körü körüne kulübeden çıkıyorum, ancak hemen geride kalıyorum, hızlarına yetişemiyorum. Mae arkaya bakıp, "Hadi acele et, yavaşsın," diye takılıyor, sonra dönüp tepeden aşağı Cass'in yanına koşuyor. Cass, teyzesi Courtney ve amcası Elliott ile kendi kulübesinin yanında ileride bekliyor.

Elliott Amca.

Önce uzaklara bakıyor. Geldiğimizi anlayınca bize doğru dönüyor. Nereye bakacağını bilemiyormuş gibi, normal davranmaya çalışıyormuş gibi, gözünün ucuyla bana yan yan bakıyor. İnanmıyorum. Çenesindeki gerginliği, kalkık çenesini ve kaskatı duruşunu görüyorum. Bütün gün ondan bir şekilde uzak durmayı başardım çünkü havuza hiç gelmedi, çünkü Courtney Teyze onun migren geçirdiğini söylemişti, bu da herkes için sürpriz olmuştu. Kimse onun migren geçirdiğini bilmiyordu.

Emily onlara ilk ulaşan kişi olarak, "Nasıl hissediyorsunuz?" diye soruyor.

"Daha iyi," diyor.

Mae, Cass'in elini tutar. İkisi birlikte öne doğru koşarlar. Amca Elliott hariç herkes onlara yetişmeye çalışarak peşlerinden gider. Amca Elliott ise geride kalır.

"Geliyor musun?" diye sordu Courtney teyze, ona doğru uzanarak, gülümsemesi sıcak ve gözleri şefkatliydi.

"Sen önden git. Reese'in yetişmesini beklemeyi düşündüm."

Yanına vardığımda, "Bunu yapmak zorunda değildin," dedim.

Buna hiçbir şey demiyor. Bunun yerine, yürümeye başlarken, "Konuşabilir miyiz?" diye soruyor. Endişeli. Yakından bakınca yüzünde gerginlik, teni kızarmış, bir gözü kan çanağı gibi. Boynunun arkasını ovuşturuyor. Konuşup konuşamayacağımızı söylememi beklemiyor. Bunun yerine, "Dün gece hakkında seninle konuşmak istiyorum," diyor.

Sesinde bir umutsuzluk havası var, gergin bir şekilde konuşuyor.

"Pekâlâ, seninle konuşmak istemiyorum," dedim ona bakmadan, gözlerimi ilerideki, aradaki mesafenin genişlediği yere dikerek. Diğer herkes Mae ve Cass'e yetişmek için hızla yürüyordu, ikisi de koşuyordu.

Hiç vakit kaybetmeden, kimse bakmıyorken kolumu yakalamak için uzandı, eli ölümcül bir şekilde sıktı. Beni durdurdu. Dönüp ona bakmaya zorladı, kolumdaki baskı zonkluyordu.

"Benimle oyun oynamayı bırak, Reese. Konuşmamız gerekiyor."

Kolumu geri çekiyorum. "Lanet olası ellerini benden çek, sapık!"

Sesimi yükseltmiyorum. Çok uzakta oldukları için kimse duymuyor, ama yine de yüzünde beliren korkuyu görüyorum.

Onlara senin uygunsuz davrandığını, bana dokunduğunu söyleyeceğim.

Geri çekiliyor. Elini saçlarının arasından geçiriyor. Yutkunurken boğazındaki hareketi görüyorum. Başını sallıyor ve "Ne yaptığını bilmiyorsun," diyor.

Gözlerinin içine bakıyorum. "Sanırım öyle," diyorum.

Tamamen hareketsiz kalıyor.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diyor. "Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Neden böyle yaptığımı bilmiyorum. Kızgın olduğum kişi o değil. Daniel. Beni inciten Daniel. Ama her ne sebeple olursa olsun, öfkemi ondan çıkarıp, "Çocuk istismarcılarında komik bir şey olduğunu düşünmüyorum," diyorum ve sonra arkamda ağzı açık kalmış bir şekilde onu bırakarak, önden koşarak uzaklaşıyorum. Diğerleriyle buluşuyorum. Kalbim şimdi daha hızlı atıyor ve odaklanamıyorum çünkü hâlâ elini kolumda hissediyorum ve her göz kırptığımda Daniel'in o kıza baktığını görüyorum. El salladığını görüyorum, kızın da el salladığını görüyorum ve sonra tekrar el sallıyor. Zihnimde tekrar tekrar canlanıyor. Daniel bakıyor. Kız gözlerini açıyor, onun baktığını fark ediyor. El sallıyor. Kız el sallıyor. Tekrar el sallıyor ve kız gülüyor. Çılgılık atmak isteyene kadar tekrar tekrar.

Elliott Amca'nın gelmesi biraz zaman alıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor Courtney teyze, yanına giderek. "Yine mi baş ağrın başladı?"

Gözlerinin arasındaki boşluğa bastırarak, "Evet. Sanırım öyle," diyor.

Oynayabileceğimiz gerçek bir beyzbol sahası yok. Sadece çimen.

Kalelerimiz de yok, bu yüzden Emily'nin rastgele şeyler, mesela frizbi ve kağıt tabaklar koyup üzerlerine taşlarla ağırlık vermesini izliyorum, ama bunu yaparken bile Daniel'ı ve Skylar'ın bana bir keresinde söylediği bir şeyi düşünüyorum: Erkeklerle istediklerini verdiğinde, artık seni istemezler.

"Reese, dünyada mısın...?" diye biri sesleniyor ve ben kendime geliyorum. Herkes beni izliyor, başlamamı bekliyor.

"Bu çok saçma," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Neden oynamak zorundayım?"

Emily, sanki bu gerçek bir cevapmış gibi, "Çünkü hepimiz oynuyoruz," diyor.

Burada sekiz kişiyiz, yani her takımda dört kişi var. Emily, kimsenin duyguları incinmesin diye takımları belirliyor; bu da Mae'nin de dahil olduğu bir durum, çünkü Mae şüphesiz en son seçilen kişi olurdu ve ağlardı. Ben Nolan, Elliott Amca ve Mae ile aynı takımda kaldım ve Emily adil olmaya çalıştığını iddia etse de, lise yıldızı Wyatt'ı kendine aldı. Wyatt'ın vuruş ortalaması .500 civarında, yani Wyatt vurduğunda ıskalamıyor.

Wyatt ilk vuruşu yapıyor. Birkaç saniye içinde kaybediyoruz. Sonraki üç vurucu da strike out oluyor ve sıra bize geliyor. Nolan ilk olarak base'e ulaşıyor. Sıra bana geldiğinde, hayatım pahasına bile sopayı tutamıyorum veya sallayamıyorum, gerçi denemiyorum da, çünkü beyzbol gibi aptal bir şey umurumda değil. Daniel'ı düşünmeden edemiyorum. O kızı ve Skylar'ın sözlerini. Erkeklerle istediklerini verdiğinde, artık seni istemiyorlar. Onu dinlemeliydim. Daha akıllı davranmalıyım.

Wyatt, sahada durmuş, bana alaycı bir şekilde bakarak, "Düşünsenize, sopayı bile sallayamıyorsanız," diyor. Emily ise ona kibar olmasını, hepimizin onun kadar iyi beyzbol oynayamayacağımızı söylüyor.

Amca Elliott'ın gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu hissediyorum. Bakınca çenesinin sıkılı, ayaklarının genişçe açılmış ve kollarının kavuşturulmuş olduğunu, sanki sessizce öfkeleniyormuş gibi olduğunu görüyorum.

Onu tehdit ettiğim için neredeyse suçluluk duyuyorum. Ama objektif olursam, olayı başlatanın o olduğunu düşünüyorum, bileğimdeki el izine bakarken.

O, her şeyi anlatmakla tehdit eden kişiydi.

Saat sekizi geçti ve herkes acıktı. Maç beklenenden uzun sürdü ve henüz akşam yemeği yemedik. Mae mızızlanıyor. Karnının ağrıdığını söylüyor ve Emily onu şımartarak, babası ızgaraya bir şeyler koyarken kendisinin ona elma keseceğini söylüyor, sanki kendi elmasını kendisi kesemezmiş gibi. Ama ben şikayet etmiyorum. Çünkü Emily Mae'ye aşırı odaklandığında bana hiç dikkat edemiyor, bu da benim geride kalmam anlamına geliyor. Onları kaybediyorum. Kendi yolumdan giderek, yavaş yavaş eve dönüyorum.

Ormanın içinden geçen patikayı takip ediyorum. Şimdi altın saat, eskiden Skylar'la benim en sevdiğimiz zamandı; evinin yanındaki tarlaya çıkar, sırayla fotoğraf çektirirdik. Dünya altın renginde. Güneş ışığı yumuşak ve rüya gibi. Sıcaklıklar düşerken ve böcekler, ateş böcekleri ortaya çıkarken, ormanda uzun gölgeler oluşturuyor. Skylar'la altın saatte poz verdiğimiz tüm fotoğrafları düşünüyorum. Bir zamanlar Instagram sayfasını kaplamışlardı. Şimdi hepsini sildi. Orada kalan tek fotoğraflar onun ve Gracie'nin fotoğrafları.

Ormanda yalnız başıma yürürken, ağaçların öbür tarafından gelen sesler duyuyorum.

Derin bir nefes alıyorum.

Daniel.

Nefesim titriyor. Ağaçların arasından sessizce çıkıyorum, beni göremeyecek kadar uzakta duruyorum. Daniel ve yeni kızı bir kulübenin yanında yüz yüze dururken buluyorum. Nefes almadan, bir gemi gibi demir atmış bir halde onları izlerken, kız elini kolunda, dövmesinin üzerinde gezdirerek, "Bunu ne zaman yaptırdın?" diye soruyor. Uzun ve kolunun etrafına dolanmış, pazısının üzerinden geçen, ağzı açık, dişleri ve çatallı dili dışarı fırlamış bir kral kobra dövmesini takip ediyor. Daniel, birkaç arkadaşıyla birlikte nasıl yaptırdıklarını anlatıyor ve kız, "Acıdı mı?" diye soruyor.

"Öyleyse de hatırlamıyorum," diyor. "Senin için bir şeyim var," diyor cebine uzanarak. "Gözlerini kapat ve elini uzat." Kadın da öyle yapıyor.

Adam avucuna bir şey koyuyor ve görmeme gerek kalmadan ne olduğunu anlıyorum. "Gözlerini aç," diyor. Kadın gözlerini açtığı anda elinden bir bileklik çıkarıyor ve adamın bilekliği incecik bileğine takıp, "Beğendin mi?" diye sormasını izliyorum. Kadın başını sallıyor.

"Ne kadar süreyle burada kalacaksınız?" diye soruyor, öne eğilerek.

Kadın geriye doğru kulübeye yaslandı, ağırlığını kulübenin taşımasına izin verdi ve "Bir hafta" dedi.

"Hepsi bu kadar mı?" diye soruyor, yaklaşıp, aradaki mesafeyi kapatarak, yalnız olduklarını, kimsenin onları görmediğini düşünüyor.

"Evet," diyor, yüzü somurarak. "Hepsi bu."

Parmak ucuyla yanağını okşadı, "Öyleyse bundan en iyi şekilde yararlanmalıyız," dedi ve zaman yavaşlamış gibi geldi. Sanki durmuş gibi. Gözlerim bulanıklaştı, başım döndü. Dünya dönüyor. Dengeyi sağlamak için elimi bir ağaca koydum, avucumun altındaki pürüzlü kabuğu hissederek, duyduğumu sandığım şeyi söylemediğini kendime telkin ettim, ama söyledi. Tam olarak söylediği şeydi. Kan tadından ağlamamak için alt dudağımı sertçe ısırdım.

O halde bundan en iyi şekilde yararlanmalıyız.

Aynı şeyi bana da söyledi.

Kulübeye olabildiğince hızlı koştum. Oraya vardığımda Emily mutfakta akşam yemeği hazırlıyordu. İçeri girdiğimde beni görünce döndü. Elim karnımdaydı. Ne olduğunu sordu ve ben de karnımın ağrıdığını, hasta olabileceğimi düşündüğümü söyledim.

"Belki de sadece açsındır," diye öneriyor, sanki bu kadar kolaymış gibi, sanki kalp kırıklığı açlığa benzetilip yemekle iyileştirilebilirmiş gibi.

"Sanmıyorum. Yemek yiyebileceğimi sanmıyorum."

"Eh, bir şeyler yemen gerek."

"Yapamam," diyorum tekrar. "Yaparsam kusarım."

Uzun süre beni izliyor. Sonra, yüzümdeki ifadeye bakarak ve gerçekten hasta olabileceğimi düşündüğü için, "Tamam," diyerek beni affediyor. Ağlamaya başlamadan önce verandaya çıkıp yalnız kalmak için çaresizce çabalıyorum.

Dışarıda herkes yemek yiyor, bir tek ben yemiyorum. Verandanın sinekliklerinden onları duyuyorum; sırtımı onlara dönmüş yataкта uzanıyorum, kahkahalarını ve konuşmalarını dinliyorum. Yetişkinler içki

içiyor. İçtikçe her şey daha komik hale geliyor, ama arada bir sesleri kısılıyor, fısıltı gibi oluyor ve ne hakkında konuştuklarını, hatta benim hakkımda konuşup konuşmadıklarını merak ediyorum.

Sonra adımı duyuyorum ve anlıyorum. Benim hakkımda konuşuyorlar.

“Reese'in sorunu neydi? Neden bizimle yemek yemedi?”

Emily, "Karnının ağrıdığını söyledi," diyor.

"Çok üzücü. Beyzbol oynarken gayet iyi görünüyordu," diyor Courtney Teyze.

"İyi olup olmadığından emin değilim. Oldukça huysuzdu."

Nolan alaycı bir şekilde, "Bundan daha yeni ne olabilir ki? O her zaman huysuzdur." dedi.

Boğazım daralıyor.

Teyze Courtney, “Bunu kastetmedim. Sadece maç sırasında midесinin ağrıdığından bahsettiğini duymadım demek istedim.” diyor. Bir an duraksıyor ve sonra şöyle devam ediyor: “Sosyal medya ve benzeri şeylerle birlikte günümüzde ergen olmanın ne kadar zor olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Bizim çocukluğumuz gibi değil. Bizimkiler kıyasla çok daha kolaydı.”

"Sence uyuşturucu kullanıyor mu?" diye sordu Elliott amca birdenbire ve biliyorum ki onların böyle düşünmesini istiyor. Benim uyuşturucu kullandığımı. "Sadece ruh halindeki dalgalanmalardan bahsediyorum. Kullandığını söylemiyorum ama bir işaret. Somurtkan, depresif, düşmanca, içine kapanık olması."

İnsanlar sessiz, beni bütün bu şeyler olarak hayal ediyorlar, kafalarında Elliott Amca'nın haklı olduğuna, muhtemelen uyuşturucu kullandığıma karar veriyorlar.

Emily soruyor, "Ne gibi? Esrar gibi mi? Onu nereden bulacak ki?"

Nolan'ın sesi yüksek ve küçümseyiciydi. "Her yerde olabilirsin Emily. Bu kadar saf olma. Okulunun yarısı muhtemelen esrar içiyordur."

“Şşş,” diyor Courtney Teyze. “Onun hakkında konuştuğumuzu bilmesini istemezsin.” Sonra soruyor, “Eve geldiğimizden beri onu kontrol ettin mi? İyi olduğundan emin oldun mu?”

“Hayır,” diyor Emily. Sessizleşiyor ve ben de bunun hepsi olduğunu, sadece hayır olduğunu düşünüyorum. Ama sonra, “Belki giderim. Belki gidip nasıl olduğunu görürüm,” diyor ve bir an için gençliğime, Emily'nin geceleri odama gelip kötü bir rüya gördüğümde, kendimi iyi hissetmediğimde veya uyuyamadığımda yanıma uzandığı zamanlara geri

dönüyorum. Battaniyenin altına yanıma sokulur, bana sokulur ve uyuyana kadar parmaklarını sırtımda gezdirirdi.

Ama sonra Mae geldi ve her şey değişti. Çünkü Mae neredeyse ölüyordu. Çünkü doğduğunda, göbek kordonuyla ilgili bir sorun nedeniyle beynine oksijen ve kan akışı yetersizdi; kordon Mae'den önce çıkmıştı. Doğduğunda teni maviydi ve nefes alışы zayıftı; bunu ancak o gece, Nolan hastaneden eve geldiğinde, büyükannem ve büyükbabama teninin renginden ve geceyi atlatıp atlatamayacağından emin olmadıklarından bahsederken, açık bir kapının arkasında saklanarak orada durduğum için biliyordum. Doktorlar, hayatta kalması durumunda serebral palsy, epilepsi gibi her türlü korkunç teşhis koymuşlardı. Haftalarca yoğun bakımda, solunum cihazına bağlı kaldı. Emily de kaldı (bir şekilde suçluluk duyarak, sanki her şey onun suçuymuş gibi) ve eve geldiklerinde Mae neredeyse hiç Emily'nin kollarından ayrılmadı. Bir şeyler değişmişti. O zamanlar yedi yaşındaydım ve Emily'nin beni hala sevdiğini bilmeme rağmen, Mae'yi daha çok sevdiğini anlayabiliyordum.

“Hemen döneceğim,” diyor Emily şimdi ve ben onun içeceğini bırakıp, sandalyesini geri itip, ayağa kalktığını hayal ediyorum ve buraya geldiğinde ona her şeyi anlatmaya karar veriyorum. Daniel hakkında. Olanlar hakkında. Kalbimin ne kadar acıdığını.

Ama tam yanıma gelmek için ayrılmadan önce, Elliott Amca'nın sesi araya giriyor ve "Bunu gerçekten yapmak istediğinden emin misin?" diyor.

Emily, "Bunu yapmamam gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Şey," diyor, "Bence muhtemelen uyuyordur, değil mi? Eğer doğru söylüyorsa ve gerçekten kendini iyi hissetmiyorsa, uyumasına izin vermelisiniz."

Öfkem giderek artıyor. Elliott Amca bunu sadece kendini korumak, Emily'yi benden uzak tutmak ve onun hakkında ona hiçbir şey söyleyemememi sağlamak için söylüyor.

“Hayır,” diyor, “Sanırım haklısınız. Onu uyandırmak istemiyorum. Hastaysa uyumalı.”

Ve işte böylece, birileri onlara daha fazla içki getiriyor. Kahkahalar yeniden başlıyor. Güverteden ateş çukuruna geçiyorlar; sesleri mesafeden dolayı daha kısık olsa da, onları hala duyabiliyorum.

Onları hiç duymamak için başımın üstüne bir yastık koydum. Aslında ağladığımı farkında değildim, ama birdenbire yüzüm gözyaşlarıyla ıslandı ve yastık kılıfını da ıslattı.

Bir süre sonra kendime geldim. Uyurken dönmüş olmalıyım, çünkü vücudum ters yöne, verandaya, pencereden dışarıya ve soğumuş, ışığı da beraberinde götürmüş olan ateş çukuruna doğru dönüktü; bu yüzden boş kamp sandalyelerini veya boş içki şişelerini göremiyordum.

Dışarısı sessiz değil. Cırcır böcekleri ve ağustos böcekleri gibi böcekler ses çıkarıyor. Uzaklarda gök gürültüsü yankılanırken, daha yakında, kendi kendine sönmeye bırakılmış bir ateşin közleri cızırdıyor.

Saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Ne kadar zamandır uyuduğumu, herkesin içeri girmesinden bu yana ne kadar zaman geçtiğini de bilmiyorum. Elimle yorganın altından uzanıp komodinin üzerindeki telefonuma baktığımda saatin sabah 2.30 olduğunu görüyorum.

Dışarısı karanlık, ama kulübenin içi karanlık değil çünkü birileri uyumadan önce mutfak ışığını açık bırakmış, ki bunu asla yapmazlar, bu da bana yatağa girdiklerinde ışığı kapatmayı hatırlamayacak kadar sarhoş olduklarını düşündürüyor.

Daniel ve o kızın görüntüleri bir anda zihnimde canlanıyor.

Yatakta yan dönüyorum. Diğer tarafa, yatağa en yakın ekrana doğru dönüyorum. Tekrar uykuya dalmak ve unutmak, bilinçsizliğe teslim olmak, bir daha asla uyanmamak isteyerek gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Dışarıdan bir ses geliyor kulağıma. Çok yakın, ağır, boğuk bir ses, tıpkı ağaçtan ceviz düşmesi gibi.

Gözlerimi sonuna kadar açıp etrafa bakıyorum.

Dışarısı çok karanlık, hiçbir şey görünmüyor. Mutfak ışığı da bir dezavantaj. Onun yüzünden dışarıyı göremiyorum ama dışarıda duran herkes içeriye rahatça bakabiliyor.

Nefesimi tutuyorum, dış dünyaya odaklanıyorum, gözlerimin ortama alışmasını sağlamaya çalışıyorum, bakıyorum ama aslında hiçbir şey göremiyorum.

Gökyüzünde şimşek çakıyor ve yaydığı ışığın parıltısında onu görüyorum; ağaçlık alanda, kulübemize doğru dönük, karanlık bir silüet.

Nefesim kesildi, kendime sessiz olmamı, kıpırdamamı söyledim.

Öne doğru geliyor. Yaklaştıkça, ay ışığı arkasından zar zor kenarlarını aydınlatıyor, bu yüzden gözleri bulanık ve odaklanmamış görünüyor. Nefes alıyorum, onu tam olarak seçemeyecek kadar uzakta ama orada olduğunu anlayacak kadar yakın bir mesafede duran adama bakıyorum. Nefes alışını duyabiliyorum.

Tamamen hareketsiz yatıyorum ve o yaklaşıyor, pencereye doğru adım atıyor, yüzü görünüyor. Mutfak ışığını yansıtan, dışarıda parlayan gözlerini izliyorum.

"Neredeydin?" diye soruyor, ekrana dokunmak için öne eğilerek.

Yavaşça kendimi oturma pozisyonuna doğru ittim. Vücudumu yatağın en uzak tarafına, ekranlardan en uzağa sürükledim. Dizlerimi kendime doğru çekip, üzerlerine battaniyeyi örttüm. "Ne... ne yapıyorsun burada Daniel? Saatin ortasında..."

"Neredeydin?" diye tekrar soruyor, bu sefer sözümü keserek. Sözlerinde daha önce hiç duymadığım, en azından bana yöneltilmemiş bir sertlik, bir keskinlik olduğu için suskun kalıyorum. Sanki kızgınmış gibi, "Seni saatlerce bekledim. Gelmedin. Gelmeyeceksen bana söylemeliydin," diyor.

"Ben... kendimi iyi hissetmiyorum," diyorum, sözlerimde korku olduğunu bildiğim bir titreşim duyuyor ve hissediyorum, ama kendime korkmamam gerektiğini, korkmama gerek olmadığını, çünkü bunun sadece Daniel olduğunu ve Daniel'in bana zarar vermeyeceğini söylüyorum, ama zaten verdi. Bu gece o kıza doğru eğildiğini, parmağının tersiyle yüzünü okşadığını ve "Öyleyse bundan en iyi şekilde yararlanmalıyız," dediğini düşünüyorum.

"Bundan emin misin?" diye soruyor.

"Evet. Kendimi hasta hissediyorum."

"Bana yalan söylemiyorsun, değil mi?"

"Hasta olduğum konusunda neden yalan söyleyeyim ki?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Sen söyle."

Tereddüt ediyorum ve sonra, "Seni o kızla gördüm," diyorum.

"Hangi kız?" diye soruyor, sanki aptalmışım gibi. Sanki onları birlikte görmemişim gibi. Hiçbir şey söylemeyince iç çekiyor ve "Bu bir hataydı. Bir yargı hatası. Birincisi, sevgilisi var ve çok burnu havada. Ondan hoşlanmıyorum." diyor. Duraklıyor, nefes alıyor, iğrenç, dalkavukça bir şekilde, "Senden hoşlanıyorum, Reese şeker gibi," diyor, sanki beni pohpohlamaya, tekrar gönlümü kazanmaya çalışıyormuş gibi, ama bu sefer bunu söylediğinde sevimli değil. Bu sefer, sinirlerimi bozuyor. "Bu yüzden mi kızgınsın? Bu yüzden mi gölde benimle buluşmadın?" diye daha yumuşak, mırıldanır bir sesle soruyor. Elini tekrar ekrana koyuyor, kenarları çerçeveden ayrılmaya başlayacak şekilde bastırıyor. Daha sert bastırır

ekran kırılırdı ve o zaman benimle birlikte verandada olurdu. “Dışarı gel,” diyor. “Sana telafi edeyim.”

"Hayır," diyorum. Çünkü aslında benden hoşlanmıyor. Onun gibi bir adamın benden hoşlanacağını düşünmekle aptallık etmişim.

Yüzünü buruşturdu. "Hayır mı?"

"HAYIR."

Hemen hemen hiç vakit kaybetmeden, “Neden Reese, çünkü memlekette seni bekleyen bir sürü erkek var?” diye sordu. Güldü ama bu komik bir gülüş değildi. Acımasız bir gülüştü. Gözlerim yaşlarla doldu ve ona söylediğim ama başka kimseye söylemediğim şeyleri düşündüm. “Kendin de söyledin. Seni sevmiyorlar. Kimse seni öyle düşünmüyor. Kimse seni güzel bulmuyor.”

Kimse senin güzel olduğunu düşünmüyor.

Kalbim acıyor. Göğsümde, kaburgalarımda sıkışma hissi var. Çenem titriyor.

“Ağlamıyorsun, Reese, değil mi?” diye soruyor. Hiçbir şey söylemeyince, “Demek hasta değilsin,” diyor, ellerini saçlarının arasından geçirirken, acımasızlığı öfkeye dönüşüyor. “Demek yalan söylüyormuşsun.”

"Beni yalnız bırak, Daniel. Git buradan."

"Bir hata yapıyorsun, Reese. Pişman olacaksın," diyor.

"Umurumda değil. Defol git."

Uzun süre orada duruyor. Hiçbir şey söylemiyor. Ben nefes almazken o zor nefes alıyor. Ben nefesimi tutarken, kalbim içimde acı verene kadar çarpıyor.

"Bunu pişman olacaksın," diyor. "Beni duyuyor musun? Bunu kesinlikle pişman olacaksın."

Yapmayacağım. Tek pişmanlığım onu sevmiş olmam.

Yavaşça geri çekildi. Onu artık göremediğimde, yatağa kayarak yanıma uzandım ve battaniyeyi boynuma kadar çektim.

Sanırım gitti, ayrıldı.

Ama sonra dışarıdan bir çakmak sesi duyuyorum ve bir sigaranın ucundaki parlayan ucu görüyorum. Esrar kokusu alıyorum.

Gitmedi.

O hâlâ orada, ağaçların arasından beni izliyor çünkü mutfak lambasının ışığıyla arkamdan aydınlanıyorum, her yerim göz önünde.

Gökyüzünde yeniden şimşek çakıyor. Gök gürlüyor. Ama hiç yağmur yağmıyor.

Parlayan kızıl közlere, nefes alıp verirken ve kolunu yanına indirirken közlerin hareketine, tekrar tekrar bakıyorum.

Zamanla, sigarayı söndürüyor, böylece artık nerede olduğunu göremiyorum.

Bunun bir önemi yok çünkü onu göremiyor olsam bile, gitmediğini biliyorum. Hala orada.

Hâlâ beni izliyor.

Courtney

Sabah kalktığımda Mae'nin Emily için ağladığını gördüm. Çok üzgündü, kanepede büzülmüş, koltuğa yaslanmış hıçkırarak ağlıyordu. Yanına oturdum ve sırtını okşadım, sonra onu sakinleştirmeyi başardıktan sonra Elliott'a yan taraftaki kulübenin anahtarını gösterdim. "Bayan Dahl, polisin soruşturmayı bitirdiğini ve içeri girip ihtiyacımız olanı alabileceğimizi söyledi. Çocuklar, Emily'nin ve Nolan'ın eşyalarından bazılarını isteyebilirler," dedim, Mae'nin Emily'nin bir eşyasını tutmasının ona yardımcı olabileceğini düşünerek.

Elliott da aynı fikirde, ancak dün öğleden sonraki tartışmamızdan beri aramız pek iyi değil. Bunun yerine birbirimizden uzak duruyoruz, ki bu büyüklükteki bir kır evinde bunu yapmak zor.

Yine de benimle geliyor. Çocuklara nereye gittiğimizi söylemiyoruz, sadece içeride kalmalarını, kapıyı kilitlemelerini ve birkaç dakika içinde geri döneceğimizi söylüyoruz. Elliott ve ben, kulübeye doğru tepeye tırmanırken sessiziz, havadaki gerilim elle tutulur derecede hissediliyor. Dün gece yine uyuyamadım, bütün gece onun yanında uyanık yattım. Bana hiç uzanmadı. Karanlıkta özür dilemedi. İyi geceler demedi ya da beni sevdiğini söylemedi. Ben de hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine, orada yattım, her şeyi düşündüm, son birkaç günün her anını, unutmuş olabileceğim ayrıntıları hatırlamaya çalıştım.

Bir tane vardı.

Gece yarısı aklıma geldi. Reese'in kaybolmasından önceki gece, onun ve Elliott'ın Emily ve Nolan'ın kulübesindeki küçük mutfakta birlikte olduklarını hatırladım. Konuşuyorlardı, bunu sadece Nolan, Emily ve ben

Elliott'ı o kadar uzun süre beklediğimiz için hatırlıyorum; sonunda ben onun yerine rummy oynadım ki geri kalanımız da oynayabilsin.

"Bunu gerçekten yapmak istediğinden emin misin?" diye soruyor Elliott, kulübeye vardığımızda. Elinde anahtarla ön kapının önünde dururken bana dönüyor.

Cevap vermiyorum. Bunun yerine yüzünü, gözlerini inceliyorum. Elliott'ın çenesi çıkık, çene hattı sert. Onu izlerken, sanki baş ağrısı geliyormuş gibi şakaklarını ovuşturmak için elini yukarı kaldırıyor.

"Dün gece aklıma bir şey geldi," diyorum.

"Ne?" diye soruyor kaşlarını çatarak ve ses tonundaki sabırsızlığı daha şimdiden duyabiliyorum.

Derin bir nefes alıp kendimi toparladım. "Burada, bu kulübede geçirdiğimiz son gecede, iskambil oynuyorduk." Elliott başını salladı. "Sen ve Reese bir süre mutfakta birlikteydiniz. Bunu sadece senin geri dönmen çok uzun sürdüğü için hatırlıyorum, senin yerine ben oynadım."

"Peki?" diye soruyor. "Burada bir soru mu var, Mahkeme, yoksa sadece bir gözlem mi?"

Boğazım o kadar daraldı ki acıyor, zorlukla yutkunuyorum. "Sanırım mutfakta bu kadar uzun süre ne konuştuğunuzu merak ediyordum."

Elliott homurdanır. "Lanet olsun, Courtney. Yine mi bu?" Aslında bunu tam olarak kastetmiyor çünkü daha önce bu konuda soru sormamıştım; genel olarak daha fazla soru demek istiyor. "Bilmiyorum," diyor, ellerini havaya fırlatarak, bıkkınlıkla. "Taylor Swift mi daha iyi, Billie Eilish mi? Kediler köpeklerden daha mı iyi, küresel ısınma... Bunlar günler önceydi. Ne konuştuğumuzu nasıl hatırlayacağım? Reese'in hiç anlamlı bir konuşması oldu mu ki zaten? Kimseye saygısı yoktu ve kendisinden başka hiçbir şeyi umursamıyordu."

Yüzümün renginin solduğunu hissederek irkildim. Sadece ondan geçmiş zaman kipinde, sanki ölmüş gibi bahsetmesi değil mesele. Sözlerindeki acımasızlık da cabası. Acaba öfkesini sadece bana mı yöneltiyor, yoksa o gece aralarında benim bilmediğim bir şey mi oldu?

Bir adım geri çekildim, gözlerim faltaşı gibi açılmıştı.

Elliott kabaca, "İçeri girecek miyiz, girmeyecek miyiz?" diye soruyor.

Söyleyecek kelime bulamayınca başımı salladım. Adamın düz metal anahtarı yuvaya zorla sokup, kapı kolunu çevirip kulübenin kapısını ardına kadar açmasını izledim.

Karşıma çıkacaklara hazırlıklı değilim. Ne beklediğimi bilmiyorum ama bu hiç de beklediğim gibi değil.

Nolan ve Emily'nin kulübesi temizlenmemiş. Cesetler dışında, en son burada olduğum zamankiyle tamamen aynı.

Kan izleri yok olmamış. Hala orada. Açık kapının hemen içinden, duvarlarda kurumuş damlacıklar halinde gözyaşı damlaları gibi duran kan lekesinin olduğu, sineklikli verandaya kadar her yeri görebiliyorum. Verandadaki yatak yerinden oynatılmış. Ön kapıdan bile, Emily'nin cesedinin yerden kaldırılabilmesi için, adli tıp görevlisinin sedyesinin sığması amacıyla kabaca kenara itildiğini görebiliyorum. Merdivenlerde de kan var, duvardan aşağı damlıyor.

Koku geçmedi. Pas gibi keskin ve metalik bir koku. Pencere kapalı, bu da kokuyu Elliott ve benimle birlikte kulübenin içinde hapsediyor.

Elliott kokudan öğürüyor, kokuyu uzak tutmak için ellerini ağzına ve burnuna bastırıyor.

Ona iyi olup olmadığını sormuyorum. İçeriye bir göz atıyorum ve çıkıyorum.

Reese

Ertesi gece uyandım. Gözlerimi açtığımda Daniel'in yine dışarıda durduğunu, karanlık bir figürün beni uyurken izlediğini gördüm. Kımıldamadım. Tamamen hareketsiz kaldım. Nefeslerim sığıdı, ciğerlerim yeterince oksijen almıyordu, bu yüzden yanıyorlardı. Gözlerimin açık olduğunu, parlayıp parlamadığını görüp görmediğini merak ederek göz kırpmamaya çalıştım.

Ama sonra bir şeylerin ters gittiğini fark ediyorum.

Uyanık olduğumu biliyor. Yaklaşıyor ve yaklaştıkça, ayakkabılarının tabanlarının tahtaya uyguladığı ağırlık nedeniyle yer döşemeleri gıcırıyor.

Çünkü o içeride.

O da benimle birlikte, sineklikli verandada.

Daniel odanın karşısına doğru koşarken ben çılgık atarak yatağın diğer tarafına çekildim. Dizini yatağın kenarına koyarak ağırlığıyla yatağı çöktürüyordu. Bir nefeste üzerime eğildi ve bir eliyle ağzımı kapattı.

Diğer elinde ise bir bıçak var.

Ay ışığında bıçak uzun ve keskin. Ben hareketsiz kalıyorum.

Düşünemiyorum.

Nefes alamıyorum.

Daniel üzerime eğilip, “Sana zarar vermek istemiyorum,” dediğinde gözlerimi sıkıca kapattım. Elinin ağırlığı altında nefes almakta zorlanıyordum. “Bana bak, Reese,” dedi. “Bana bak.” Gözlerimi açtım, onu üzerimde asılı, yüzü kapalı, gözleri çukur ve siyah bir halde gördüm. “Şimdi sessiz olacak mısın?” diye sordu ve elini hareket ettirirken nefes nefese başımı salladım. Karanlıkta, yatağın kenarına oturdu, nefesleri benimkiler gibi hızlı ve sığıdı, tişörtünün altından görünüyordu.

Saçlarıma dokunuyor. Yapışkan parmaklarını saçlarımin arasında gezdiriyor, bu da saç derimi çekiştiriyor. Hıçkırarak ağlıyorum ve o da soruyor: "Ne oldu Reese? Neden ağlıyorsun?"

"Canımı acıtiyorsun," diye inliyorum.

Saçlarımin bırakıyor. Yanıma yatağa uzanıyor, o kadar yaklaşıyor ki kalp atışını kolumda hissediyorum.

"Özür dilerim," diyor. "Sana zarar vermek istemedim."

Bir eliyle çarşafın kenarını arıyor. Buldu ve sıcak, terli elini yorganın altına soktu, diğer elindeki bıçak ise başının üzerinde, görüş alanımın kenarında duruyordu. "Daha iyi oldu mu?" diye sordu.

Hareketsizce duruyorum. Kımıldamıyorum. Eli tişörtümün etek ucunu buluyor, içeri giriyor, daha önce yaptığı gibi bana dokunuyor, ama bu sefer istenmeyen bir dokunuş. Bu sefer çığlık atmak istiyorum.

Gözlerim yaşlarla yanıyor. Nefesimi tutarak, "Gitmeni istiyorum," diyorum.

"Hayır, sevmiyorsun Reese," diyor, parmaklarını kaburgalarımin yanından yukarı doğru gezdirerek. "Beni seviyorsun, hatırlıyor musun? Hem de çok. Bana söylemiştin."

"Senden hoşlanmıyorum. Gitmeni istiyorum."

Hayır, gerek yok.

"Evet ediyorum."

Elini tişörtümün altından çıkarıyor. Diğer koluna yaslanıp bıçağı sağ eline alıyor. "Böyle olmak zorunda değil," diyor, bıçağın düz tarafını boynuma bastırırken. Ben de çenemi kaldırıp sırtımı kamburlaştırıyorum. Soğuktan çığlık atıyorum, bıçağı boğazımda gezdirirken hafifçe inliyorum. Ya bıçağın düz tarafı değil de keskin tarafı olsaydı ne olurdu diye düşünüyorum. Ne kadar derin keserdi, ne kadar kanardı, ölür müydüm?

"Pantolonunu çıkar, Reese."

"Hayır. İstemiyorum."

"Senden tekrar istemek zorunda kalmak istemiyorum. Sadece yap şunu, Reese. Bu kadar zor olmak zorunda değil."

"Beni korkutuyorsun," diye inledim, ellerim titreyerek pijamamı kalçalarımin altına doğru ittim ve o da üzerime çıktı.

"Bunu yapmak istemediğimi biliyorsun," diyor tekrar, bacaklarımin arasına sokularak, beni ikna etmeye, kazanmaya çalışıyor, sanki benim de bir söz hakkım varmış gibi. Sesi yumuşak, yapmacık. "Benimle birlikte

olmak istediğini söyledin. Hala bunu istediğini biliyorum, Reese. Ben de bunu istiyorum,” diyor.

Canımın acımasına hazırlanıyorum. Ama daha bir şey olmadan, kulübenin derinliklerinden, açık kapıdan bir ses geliyor. Daniel yukarı bakıyor. Gözleri bıçağa kayıyor ve sonra yüzünde bir şey beliriyor. Karanlık bir şey. Geri çekiliyor, parmağını dudaklarına götürüyor. Şşşş.

Açık kapıya dikilmiş gözleriyle ayağa kalkmaya başladı. O kalkarken ben de tereddüt etmedim. Tepki verdim ve onu hazırlıksız yakaladım. Eline vurdum ve tam o sırada bıçağı elinden düşürdü. Bıçak yatağın üzerine düştü. Yüzünde şaşkınlık belirdi. İkimiz de aynı anda bıçağa uzandık, birbirimizle mücadele ettik, ama nedense bıçağı ele geçiren ben oldum.

Ellerim titreyerek onu önümde salladım. "Geri çekil. Benden uzaklaş."

Yatağından kalkıp, yatağın kenarında durdu.

Gülerek benimle alay ediyor. Hayali bıçağını önünde sallıyor. "Geri çekil. Benden uzak dur." Sonra birdenbire gülmeyi kesiyor. Yüzü ciddileşiyor. Küçümseyici bir tonla soruyor: "Ne yapıyorsun Reese? Bunu kullanmayacağını biliyorsun. Bana zarar vermezdin."

Yaklaşıyor. "Neden bana vermiyorsun da kimse zarar görmesin?" Bıçağı almak için açık elini kaldırıyor. İçgüdüsel olarak ileri doğru hamle yapıyorum, kısa, düz bir darbe isabet ediyor.

Bıçak derisini çizerken Daniel irkildi. Eline baktı. Tekrar yukarı baktığında gözleri soğuktu. "Seni kaltak," dedi ve oda karanlık olmasına rağmen elindeki kanı görebiliyordum. "Seni aptal kaltak."

Yine üzerime geliyor, ama bu sefer bıçağı kaldırdığımda duruyor. Çünkü onu kullanacağımı biliyor. Ona zarar vereceğimi biliyor.

Uzun süre bıçağa, sonra yüzüme, sonra tekrar bıçağa bakıyor.

"Sen hiçbir şeysin," diyor, yere uzanıp pembe sweatshirt'ümü alıyor ve kanlı eline sarıyor. "Buna bile değmezsin."

Onun kulübenin içinden geçişini izliyorum. Ön kapıyı açık bırakarak dışarı çıkıyor.

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Bacaklarım titriyor. Yatağın kenarına çöküp yere yığılıyorum, ağlıyorum.

Umarım onu bir daha asla görmem.

Courtney

Eşyalarımızı alıp otelden ayrılıyoruz.

Motelin, tahmin ettiğimden bile daha kötü olduğunu gördük.

Cass, küçük odadaki iki çökmüş çift kişilik yatağa bakarak, "Herkes nerede uyuyacak?" diye soruyor.

"Sen babanla ve benimle uyuyabilirsin, Mae ve Wyatt da diğer yatakta kalabilirler."

Wyatt buna karşı çıkıyor. "Onunla yatmayacağım. Yerde yatacağım."

"O zaman bir bebek yatağına bakalım," diyorum çünkü halının ne kadar kirli olduğunu ancak tahmin edebiliyorum.

Odanın köşelerinden örümcek ağları sarkıyor. Yorganı çektiğimde, çarşafların soluk kırmızı, pişmiş toprak veya somon balığı eti renginde lekeli olduğunu görüyorum; bu da bana kanı hatırlatıyor.

Bu arada, polisler olay yerini işleri bittiğinde temizlemezler. Bu, ev sahiplerinin yapması gereken bir şeydir ve Bayan Dahl bana anahtarı verirken bunu söylemeyi ihmal etti. Belki bilmiyordu. Ya da belki de söylemedi.

Odaya şöyle bir göz gezdirdim. Motelin neden hala açık olduğunu, sağlık departmanının veya başka bir kurumun neden kapatmadığını bile anlamadım. Midem bulandı.

Burada bile Emily ve Nolan hâlâ ölü. Reese hâlâ kayıp.

Bunun daha iyi olacağını neden düşündüğümü bilmiyorum.

"Duş alacağım," diyorum, her şeyden çok kendime biraz zaman ayırmaya ihtiyacım var.

Çantamı şifonyerin üzerine koydum, içinden temiz kıyafetlerimi alıp banyoya gittim. Kapıyı kapatmaya çalıştım ama kilit mekanizması yanlış hizalanmıştı. Kapalı kalmıyordu. Bunun yerine hemen açılıyordu ve ikinci kez, bu sefer daha sertçe bastırarak kapatmak zorunda kaldım. Keşke kapıda kilit olsaydı diye düşündüm ama yoktu.

Tereddütle, kapıya gözümü dikmiş bir şekilde kıyafetlerimi çıkarıyorum. Kıyafetlerimi tuvaletin yanına bir yığın halinde bırakıyorum ve suyu o kadar sıcak açıyorum ki, önce beni yakıyor ve musluğu çevirip ısıyı kırmak zorunda kalıyorum. Su kükürt gibi kokuyor. Duş fayanslarının bazıları eksik ve derzlerde küf oluşmuş. Küçük, sıradan bir seyahat boyu sabunla kendimi temizlemek için suyu üzerime akıtıyorum, ancak ne kadar ovsam da Emily ve Nolan'ın kulübesindeki kan görüntüsünü aklımdan silemiyorum. Hala orada.

O her zaman orada olacak.

Suyu kapattığımda banyo buharla doluydu. Perdeyi araladığımda aynanın tamamen buğulanmış olduğunu gördüm.

Kapının kendiliğinden açıldığını ilk başta fark etmedim.

Yoğun su buharı yüzünden hiçbir şey göremiyordum, ta ki tuvalet kapağındaki havluya uzanıp çıplak bir şekilde havluyu alana kadar. O sırada Wyatt'ı kapının diğer tarafında, aralıktan bana bakarken buldum.

Giyiniyorum. Elliott'a Wyatt'tan bahsetmiyorum çünkü Elliott'la neredeyse hiç konuşmuyoruz, ama ondan uzak duruyorum.

Biraz sonra Dedektif Evans, parmak izi sonuçlarının geldiğini bildirmek için mesaj attı. Benimle konuşmak için motele uğradı ve geldiğinde, Elliott'ı çocuklarla birlikte motel odasında bırakarak dışarıda onunla buluştum.

Otoparkta duruyoruz, sokaktan geçen araçların sesi ortam gürültüsünü oluşturuyor. Orada Dedektif Evans bana tüm parmak izlerimizin kulübede bulunduğunu söylüyor. Ancak kan izleri kalanlar hiçbirimize ait değil. Başka birine aitler, parmak izleri veritabanlarında olmayan birine.

Dışarısı soğuk, sıcak gün güneşle birlikte kayboluyor. Gece çöktü.

Üşüyorum, ama bu sadece soğuktan değil.

Motel, arada sırada araba veya kamyonların geçtiği kırsal bir otoyol üzerinde bulunuyor. Motelin otoparkı küçük. Bizimkinden başka sadece

birkaç araba var. Yanılıyor olabilirim ama sanırım onlar bizim gibi tatilciler değiller. Bence bunlar, dışarıdan girilen odaları olan tek katlı motelde geçici olarak kalan evsiz insanlar.

"Adli tıp uzmanları Reese'in sweatshirt'ündeki kanı inceledi. Ona ait değildi," diyor. "Ne Reese'e ne de ailesine ait değildi."

"Peki o zaman kim?"

"Daniel Clarke. Bunun kendisine ait olduğunu söylüyor."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Ne... ne demek onun olduğunu söylüyor? Onunla ne zaman konuştun?"

"Eve döndü, Bayan Gray."

"Neden bana söylemedin? Neredeydi o?"

"İşte bu yüzden buradayım. Size anlatmaya geldim. Anlattığına göre, batıya doğru araba sürmüş, mola yerlerinde kamyonunda uyumuş. Güney Dakota sınırına kadar gelmiş, sonra geri dönüp eve gelmiş. Mount Rushmore'u görmeye gideceğini düşünmüş ama sonra fikrini değiştirmiş."

"Yalan söylüyor," diyorum sarsılmaz bir inançla.

"Sanmıyorum. Banka ekstresini kontrol ettik. 90 numaralı otoyol boyunca benzin ve yemek fişleri var. Ve trafik kameraları yeğeninizin onunla olmadığını gösteriyor." Duraksıyor, başını diğer yana çeviriyor ve diyor ki, "O, senin ve benim gibi değil. Yalnız bir adam. Serseri, uyuşturucu kullanan biri. Daha önce bazı şeyler yüzünden başı belaya girdi – izinsiz giriş ve hırsızlık gibi – ama asla şiddet içeren bir şey yapmadı. Okulda benden birkaç yaş küçüktü. Bildiğim kadarıyla, her zaman böyleydi." Omuz silkiyor, ancak bu, Dedektif Evans'ın Daniel Clarke hakkında ilk elden bilgi sahibi olduğunu ilk kez dile getirmesi. Bu beni şaşırtıyor ve kendimi toparlayıp iki adamın da yaklaşık aynı yaşta olduğunu hatırlamam gerekiyor. Dedektif Evans'a özel hayatı, burada büyüüp büyümediği ve neden dedektif olduğu hakkında hiç soru sormamıştım. Aklıma hiç gelmemişti ama şimdi geliyor, yine de artık kendim için cevaplayabileceğim bazı şeyler var, mesela burada büyüdüğünü ve Daniel'i çocukluklarından beri tanıdığını. "Sadece yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Reese hakkında ne dedi?"

"Ona karşı ilgisi vardı. Ama kız ona karşılık vermedi."

Ama onu o küçük havuz evinin yanında gördüm ve sanki o da bana karşılık veriyordu. Ondan çok hoşlanıyor gibiydi.

Dedektif Evans, "Başka bir şey daha söyledi" diyor.

"Ne?"

"Reese'in kendisine bıçakla saldırdığını, onu bıçakladığını ve bu yüzden kanının Reese'in sweatshirt'üne bulaştığını söyledi."

"O bir yalancı. Bunu uyduruyor."

"Bilmiyorum. O öyle dedi, bu böyle dedi durumu, ama size şunu söyleyebilirim ki, elinde bıçak yaraları vardı."

Mae'nin o gece Reese'in Daniel'in kendisine zarar verdiğini ve onu korkuttuğunu söylediğini duyduğunu hatırlayarak, "Reese bunu kendini savunmak için yapmadıysa neden yapsın ki?" diye sordum.

"Ona ne olduğunu sorduk. Pek bir şey söylemedi, ne nazik ne de tekrarlanmaya değer bir şey," diyor ve Reese hakkında kötü konuşmasını düşününce kendimi üzgün hissediyorum.

"Ona zarar vermediğinden emin misin?" diye soruyorum, Reese'in sonunda Daniel Clarke'ın yakınlaşmalarını reddettiğini ve Daniel'in sinirlendiğini, öfkesine hakim olamadığını hayal ederek.

Ancak Dedektif Evans kendinden emin bir şekilde, "Eminim," diyor.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Çünkü o kaybolduğu gece, o zaten gitmişti."

Reese

Yerde kan var. Bunu ancak sabah güneş doğunca ve Daniel gittikten sonra ilk kez verandaya çıktığımda görüyorum. Verandada uyumadım. Hiç uyumadım. Daniel gittikten sonra ön kapıyı kapatıp kilitledim ve sonra gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde kanepede uzanıp ön kapıya baktım, kilitli olması Daniel'in anahtarı olmadığı anlamına gelmediğini biliyordum. Anahtarı var. Tüm kulübelerin anahtarı onda. İsteddiği zaman girip çıkabiliyor.

Sadece birkaç damla kan var. Ahşap zemindeler. Halının kenarından tutup üzerlerine çekerek onları gizliyorum. Daniel giderken bıçak elimdeydi. Onda da kan var. O gittikten sonra komodinin çekmecesini açıp içine attım, ondan kurtulmam gerektiğini biliyordum.

Güneş doğduğunda Emily beni oturma odasındaki kanepede yastıklarım ve battaniyemle uzanmış halde buluyor.

"Reese?" diye soruyor, üzerimde durarak. "Sorun ne? Neden verandada uyumadın?"

Ayağa kalktım. "Artık orada uyumayacağım," dedim. "Başka biri orada uyuyabilir, ama ben değil."

Emily, bu sefer itiraz etmiyor. Bunun yerine, çantalarımı verandadan alıp yukarı, Mae'nin hâlâ uyuduğu odasına doğru yürümemi izliyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Mae, ben içeri girdiğimde kendine gelerek, gözlerini ovuştururken, hâlâ uykunun etkisinde.

"Ne yaptığımı sanıyorsun? Seninle yatıyorum, aptal," diyorum yorganı geri çekip dar, düz yatakta onun yanına uzanırken.

Gözümün ucuyla Mae'nin gülümsediğini gördüğümü sanıyorum.

O gece, Courtney Teyze, Elliott Amca ve Cass akşam yemeğine geliyorlar. Dün gece olanlardan sonra endişeliyim. Rahatlayamıyorum. Kulübede gürültü ve sıcaklık var, pencereler açık ama odada hiç hava akımı yok. Giysilerim rahatsız. Gömleğimin kolları tahriş ediyor.

“Sorun ne?” diye soruyor Emily.

"Hiç bir şey."

"Neden yemek yemiyorsun?"

“Evet,” diyorum, bir patatesi bıçakla delip ağzıma atıyorum ama yemeği ağzımda hareket ettirmek ve çiğnemek zor oluyor.

İşimiz bittikten sonra telefonumu bulamıyorum. Her yere bakıyorum. Koltuktan yastıkları çekip arkalarına baktığımda biri "Ne arıyorsun?" diye soruyor.

"Telefonum. Gören oldu mu?"

Kimse bulamadı. Herkes aramaya yardım ederken, odanın diğer ucundan Mae, "Bu mu?" diye sordu ve ben döndüğümde, telefonumu elinde tutuyordu, küçük bir velet gibi sırtıyordu. Cass yanında duruyordu, yüzü kıpkırmızıydı, gülmemeye çalışıyordu ama sonunda dayanamadılar. Birbirlerine sarılarak kahkahadan öldüler ve midem alt üst oldu çünkü telefonumu tesadüfen bulmamışlardı. Baştan beri onlardaydı. Ona bir şey yapmışlardı. Mae telefonumun şifresini biliyordu çünkü Emily videoların uygunsuz ve bağımlılık yapıcı olduğunu söylediğinde, ki muhtemelen öyledir, ona TikTok ve YouTube'a girmesine izin verdiğim tüm zamanlardan beri. Mae herkesin sandığı kadar saf değildi.

Şifrem Mae'nin doğum tarihi, çünkü benimki çok açık görünüyordu. Şimdi pişmanım.

"Verin şunu bana," dedim, titreyen ellerimle telefonumu ellerinden geri alarak. Ekranıma baktığımda bir sürü Instagram bildiriminin belirdiğini gördüm, oysa aylardır Instagram'a hiçbir şey paylaşmamıştım ve bu kadar çok bildirim almamam gerekiyordu, hatta hiç almamam bile.

“Sizden nefret ediyorum,” diyorum. “Aslında ikinizden de nefret ediyorum.”

Tekrar gülüyorlar. Ekranı yukarı kaydırıp kilidi açıyorum, sonra uygulamayı bulup açıyorum. Birdenbire nefes almakta zorlanıyorum.

Skylar ve benim bir fotoğrafımızı yayınlamışlar. Kendi telefonumdan. Ve sıradan bir fotoğraf değil, sekizinci sınıftan kalma, çoktan silmem gereken, hatta hiç saklamamam gereken bir fotoğraf. Fotoğrafta gülümsüyor ve

mutluyuz, ama yüzüm sivilcelerle kaplı; Emily beni kontrol altına almazsak iz kalacağından endişelenerek dermatoloğuna götürmeden önce böyleydi. Ayrıca diş tellerim var, ortodontistin seçmeme izin verdiği, o zamanlar havalı bulduğum ama şimdi utanç verici olan büyük gümüş braketler ve turkuaz lastik bantlar. Her şey utanç verici.

Aptalca yazdıkları başlık: En yakın arkadaşım.

Onlar Skylar'ın artık en yakın arkadaşım olmadığını bilmiyorlar. Aslında Skylar'ın benden nefret ettiğini de bilmiyorlar.

Mae ve Cass ne yaptıklarının farkında değiller. Bunu komik, aptalca bir şaka olarak görüyorlar.

Hayatımın sona erdiğini bilmiyorlar.

Son iki dakikada bile üç beğeni ve otuzdan fazla yorum var, bu da acımasızlığın ötesinde.

Keşke öyle olsa.

Güzel yüz.

Bunu gerçekten kim beğendi?

Bu çok utanç verici.

Yüzüm kızarıyor ve öfke, aşağılanma ve utanç duygularıyla doluyorum.

Telefonuma bakarken başımı kaldırıp baktığımda Mae ve Cass'in hâlâ aptalca kıkırdadıklarını, nefes nefese kaldıklarını, karınlarını tuttuklarını gördüm; ben ise ölmek istiyordum. Yaptıkları şakaya, bana nasıl şaka yaptıklarına gülüyorlardı.

Courtney teyze, "Orada komik olan ne?" diye soruyor ve Emily'ye üçümüzün birlikte eğlendiğini görmenin ne kadar güzel olduğunu söylüyor.

Kimse ona söylemiyor. Bunun yerine, Mae ve Cass'e doğru eğilip kendi kendime mırıldanıyorum: "Çok aptalsınız. İkiniz de tam bir salaksınız. Telefonuma bir daha dokunursanız sizi öldürürüm."

"Hayır, yapamazsın," diyor Mae dilini çıkararak.

"Beni izleyin."

"O zaman biz de seni öldürürüz."

"Yapamazdın. Çünkü ölmüş olurdun."

Arkalarını dönüp yukarı kata doğru koşmaya başladılar, o kadar çok gülüyorlardı ki duvara çarptılar. Bir kapı gürültüyle kapandı. Emily arkasını dönüp, "Mae ve Cass nereye gitti?" diye sordu.

Çok aptalım. Çok lanet olasıca aptalım. Telefonumu nasıl yalnız bırakabilirim ki?

Bu sadece benim fotoğrafım değil. Çünkü Skylar da fotoğrafta, sanki muhtaç ve takıntılıymışım gibi, sanki artık beni sevmediğini, arkadaşım olmadığını anlamamışım gibi.

İlgiye o kadar çok ihtiyacın var ki.

Skylar senden hiç hoşlanmıyor. Kimse senden hoşlanmıyor.

Emily bir şeyler söylüyor. Ben cevap vermeyince, "Reese? Beni duydun mu?" diye soruyor.

Yukarı baktım. Dördü de oturma odasındaki küçük sehpanın üzerinde eğilmiş, iskambil oynuyor ve içki içiyorlardı.

"Hayır. Ne?"

"Neden bizimle oynamaya gelmiyorsun?"

"Nasıl oynayacağımı bilmiyorum," diyorum, çünkü dünyada olmak istediğim son yer onların yanında olmak. Telefonumu alıp mutfağa gidiyorum, çünkü kulübede kimsenin olmadığı tek yer orası. Sırtımı onlara dönerek çirkin yeşil tezgahların üzerine eğiliyorum, yerimde sallanıyorum, sadomazoşist gibi davranıyorum, Mae ve Cass'in paylaştığı resmi silmiyorum, gelen yorumları okuyorum, onlara inanıyorum.

Herkese bir iyilik yapıp kendi kendine intihar etmelisin.

Beceriksiz.

Sakatlamak.

Kimse senden hoşlanmıyor.

Aklım karmakarışık, ama aklıma gelen son şey Elliott Amca.

Sorun şu ki, o hâlâ beni düşünüyor.

Arkadan yaklaşıyor. "Dinle," diyor, kelimeyi yılan gibi keskin, tıslayan bir sesle söylüyor. Döndüğümde onu mutfakta, açık kapı aralığında, benimle birlikte dururken buluyorum; çıkış yolu sadece onun yanından geçmekten ibaret.

"Ne istiyorsun?" diye tersledim, her şeyden çok yalnız kalmayı istiyordum.

Omzunun üzerinden geriye doğru bir bakış attı. Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde gergindi, kendi kendine mırıldanıyor, kelimeleri hızla ağzından dökülüyordu. "Ateşkes ilan edebilir miyiz?"

"Hey, Elliott. İçerideyken bana bir bira daha getirir misin?" diye seslendi Nolan oturma odasından.

Elliott amca geri seslendi, "Tabii. Corona mı, Spotted Cow mu?" Sesi birdenbire rahatlamıştı, sanki hiç telaşlanmamış gibiydi, tek farkı gözlerini benden ayırmamasıydı.

"Ne dersin Reese?" diye devam etti Elliott Amca, bana yaklaşıp ve sesini tekrar alçaltarak. "Sanki hiç yaşanmamış gibi davranabilir miyiz?"

Ve ben de sadece evet dedim. Çünkü bunun bir önemi yok. Daniel ile aramda olanlar bitti. Ömrüm boyunca onu bir daha asla görmek istemiyorum. Elliott Amca'nın Emily ve Nolan'a ne söylediği de umurumda değil. Cezalandırılısam ne olur ki? Artık hiçbir şeyin önemi yok.

"Elbette."

"Söyle," diyor.

"Ne dedin?" diye sordum.

Yüzünde ve gözlerinin etrafında bir gerginlik var. Gözlerini çok kırpıyor, elini saçlarının arasından geçiriyor, sonra omzunun üzerinden bana bakıp, eğilerek, "Benim hakkımda yalan söylemeyeceğine söz ver. Bana söz ver, Reese. Hayatın üzerine yemin ederim." diyor.

"Hayat üzerine yemin ederim," diye alaycı bir şekilde, gülmeden söyledim. Omuz silktim. "Evet dedim. Hem zaten o kadar da büyük bir olay değil."

"Bu gerçekten çok büyük bir mesele. Cinsel suçlulara neler yaptıklarını biliyor musun?"

"Eğer hiçbir şey yapmadıysanız, neden bu kadar endişeleniyorsunuz?" diye soruyorum.

"Bana söz ver Reese. Hiçbir şey söylemeyeceğine söz ver."

"Ben—" diye söze başlıyorum ama tam o sırada Nolan aniden ortaya çıkıyor ve Elliott Amca'nın sırtına sert bir tokat atıyor. Elliott arkasını dönüyor.

"Boş ver," diyor Nolan, "kendim alırım." Elliott'ın yüzü ifadesiz. "Bira. Bana daha şimdiden unuttuğunu söyleme sakın." Nolan gözlerini deviriyor, kendi birasını almak için buzdolabına gidiyor, geri dönüyor. "Bu gizli konuşma da ne hakkında?" diye soruyor alaycı bir şekilde, gözleri Elliott Amca ile benimkiler arasında gidip geliyor.

"Neden ona söylemiyorsun?" diyorum.

Kaçmak için fırsatı değerlendiriyorum. Odayı geçip, mavi kadife koltuğa tek başıma oturuyorum, bacaklarımı kendime doğru çekiyorum ve sonunda Mae ve Cass'in Instagram'da paylaştığı fotoğrafı siliyorum. Gitti, ama unutmak o kadar kolay değil.

Herkese bir iyilik yapıp kendini öldürmelisin. Kaybeden.

Bununla da kalmıyorum. Ayarlara girip, bir anda tüm fotoğraflarımı ve videolarımı sanki hiç var olmamış gibi siliyorum. Hatta tüm sayfayı silmeyi bile düşünüyorum, sanki ben hiç var olmamışım gibi.

Elliott amca mutfaktan döndü. Gözleri bana doğru kayd ve Nolan'ın "Ne söyleyeceksin?" diye sorduğunu duydum.

Elliott amca onu umursamazca geçirir. Şişenin üzerinden bana bakarak içkisinden bir yudum alır. Başımı çeviririm ama tekrar baktığımda gözleri üzerimdedir, yüzü öncekinden farklıdır. Göz temasından vazgeçer. Kanepede yalnız başına oturan (yanındaki yer onun yeri) Courtney teyzeye bakar ve birdenbire, "Hey, Court," der, sözleri yüksek ve ani olup dikkatleri üzerine çeker.

Başını kaldırır (herkes kaldırır). Gözlerine bakar ve gülümser. Sesi yumuşak ve alaycı bir tonda, "Hey, Elliott," der.

"Yarın sabah erken kalkıp balık tutmaya gitmeyi düşünüyordum."

Birasını tekrar kaldırıp içiyor, sonra da yanına indiriyor.

"Tamam," diyor, elindeki iskambil kartlarını çıkarıp sehpanın üzerine koyuyor ve sonra ne zaman gideceğini soruyor; adam da güneşin ne zaman doğacağını görmek için telefonuna bakıyor. Aynı anda yatak odasının kapısının hızla açıldığını duyuyoruz. Mae ve Cass merdivenlerden koşarak oturma odasına geliyorlar, Mae herkese "Bu gece pijama partisi yapmak istiyoruz. Cass burada uyuyabilir mi?" diye sesleniyor, Emily'ye doğrudan bakarak, ellerini dua pozisyonunda, adeta yalvarıyor. "Lütfen?"

Cass'in burada uyuması umurumda değil, çünkü umurumda değil. Ama onlara hâlâ çok kızgınım—o kadar kızgınım ki öfkeden kudurabilirim—ve yatağı onlara vermeyeceğim çünkü bir daha asla verandada uyumayacağım. O yatak benim.

"Burada uyumayacaklar," diyorum herkesin önünde. "Asla olmaz. Bütün gece onları dinlemeyeceğim."

Kanepede, Courtney Teyze geriliyor. Yüzünden Cass'in o kıymetli küçük kulaklarını (okulda çocukların küfür ettiğini duymamış gibi değil) tutup örtmek istediğini görebiliyorum ve böyle davrandığım için kendimden nefret ediyorum. Emily benim adıma, kullandığım dil için, davranışım için özür dilemeye çalışıyor ama Courtney Teyze sadece başını sallıyor ve "Sorun değil. Elliott muhtemelen erken yatacak, böylece erken kalkıp balık tutabilecek. Onları bizde tutabiliriz. Sonra başka bir gece de senin yazlığında uyuyabilirler." diyor.

Emily tamam diyor. Mae ve Cass, Mae'nin eşyalarını toplamak için yukarı koşuyorlar. Onlara imreniyorum çünkü birbirlerine sahipler, benim ise kimsem yok.

Elliott amca onlara kulübelerinin anahtarını veriyor ve onlar da geceyi yalnız başlarına geçirmek için koşarak geri dönüyorlar; şüphesiz bir sonraki aptalca şakalarını, bana kızdığım için benden intikam alma yollarını planlıyorlar.

Ayı ve ağaç desenli bir yorganın üzerinde, yatakta yalnız başıma oturuyorum. Mae ve Cass artık yok; geceyi Courtney Teyze ve Elliott Amca'nın yazlığında geçiriyorlar. Oda tamamen bana ait ve bundan mutlu olmalıyım—istediğim buydu, değil mi?—ama bunun yerine, keşke yanımda biri olsaydı diye düşünüyorum. Duvara bakıyorum. Göğsümde boş bir yer var. Acıyor, sanki biri kalbimi sökmüş ve geride bir boşluk bırakmış gibi. Tekrar tekrar düşünüyorum, asla arkadaşım olmayacak, asla aşık olmayacağım, kimse beni asla sevmeyecek.

Oda küçük. Çift kişilik yatak neredeyse odayı dolduruyor. Telefonuma bakıyorum (yapmamam gerektiğini biliyorum ama kendimi tutamıyorum) ve Skylar'ın yine Gracie ile birlikte olduğunu görüyorum. Acaba Mae ve Cass'ın sonunda sildiğim şeyi gördü mü, yorumları okudu mu, onlarla aynı fikirde miydi diye merak ediyorum. Günlerdir bana mesaj atmadı, ona doldurulmuş balık fotoğrafını gönderdiğimden ve çok beğendiğini söylediğinden beri. Daniel hakkında hiçbir şey bilmiyor.

Keşke ona söyleyebilseydim.

Keşke bunu birine anlatabilseydim.

Keşke birine yalnız ve korkmuş olduğumu anlatabilseydim. Kimsenin beni sevmediğini hissettiğimi, kimsenin beni asla sevmeyeceğinden endişelendiğimi, sonsuza dek yalnız kalacağımı söyleyebilseydim.

Sesler yukarı kata ve açık kapıdan geliyor. Bu durumu on kat daha kötüleştiriyor. Kulübede yalnız olsam bile kendimi daha yalnız hissetmeme neden oluyor. Boğazımda bir düğüm var. Skylar'la tekrar arkadaş olma ihtiyacı o kadar yoğun ki, fiziksel bir acı gibi geliyor.

Sırtım kapıya dönük. İlk başta içeri girdiğini duymadım. Koridorda ne kadar süre durup beni arkadan izlediğini bilmiyorum, ta ki sinir bozucu küçük kahkahasının sesini duyana kadar.

"Hiç arkadaşınız olmadığını hayal edin," diyor.

Hemen arkamı döndüm. Wyatt arkamda, kapı çerçevesine yaslanmış, son derece kibirli bir şekilde duruyordu. Kolları kavuşturmuştu. Döndü ve yatak odası aynasında kendine baktı, aptal saçlarını düzeltti. Gözleri tekrar bana döndüğünde, kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak beni aşağıladı.

Alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Bir pislik olmayı hayal edin," diyorum.

"Erkek arkadaşın nerede?" diye soruyor, bir pislik olduğunu inkar etmeden, neredeyse bununla gurur duyuyormuş gibi.

"Bilmiyorum," diyorum. "Sen söyle."

Wyatt'ın gülüşü kibirliydi. Daha dik durdu ve odanın içine doğru daha da yaklaştı. "Sanırım artık senden hoşlanmıyor."

Sözlerinin canımı acıtmadığını göstermeye çalışıyorum. "Sanırım öyle değil," diyorum, ama aslında beni hiç sevmediğini söylemiyorum. Tabii ki sevmemişti. Çünkü Daniel gibi bir adam benim gibi bir kızla ne isteyebilirdi ki?

"Ne istiyorsun Wyatt?" diye soruyorum. "Burada ne işin var?"

"Neden olmasın? Burası senin odan değil. Burası senin evin değil. İstedğim yere gidebilirim."

Yatağımdan kalktım. Kapıya doğru hızla yanından geçtim, dirseklerimiz birbirine çarptı. "Dikkat et," dedim, oysa ona çarpan bendim. Güldü. Aşağı indim, ondan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştım. Ama Wyatt arkamdan geldi, merdivenlerden aşağı indi ve oturma odasına girdi; orada insanlar hala oturmuş, aptalca kart oyunları oynuyorlardı.

Arkamdan seslenerek, "Sen tam bir pislüksin. Git buradan. Peşimden ayrılma." dedim.

"Reese, lütfen."

Kimse Wyatt'ın beni kışkırtmasıyla ilgilenmiyor. Onlar sadece benim ne söylediğimle ilgileniyorlar.

Verandaya çıkıyorum çünkü, dünyada olmak istediğim son yer olsa da, kimsenin olmadığı tek yer orası.

Ekranın önünde durup etrafa bakıyorum, Daniel'in bir yerlerde beni izleyip izlemediğini merak ediyorum.

Henüz karanlık değil, ama karanlık geliyor. Çok yakında gelecek.

Emily yanıma, verandaya geldi. "Biliyorsun, misafirlerimiz var. Öylece davranamazsın. Herkesin senin..."

"Ne?" diye sordum, ona bakmak için arkamı döndüm, sözünü kestim ama sonra ne diyeceğini merak ettim. Kontrolümü kaybettiğimi mi? Bir ucube

olduğumu mu? "Seni utandırıyor muyum?" diye sordum.

Kapıyı benim yüzümden kapatıyor. Onu utandırıyorum. Benim üzgün olmamdan çok başkalarının ne düşündüğünü önemsiyor. Ne olduğunu, neden kızgın olduğumu, Wyatt'ın ne yaptığını bile sormuyor.

Bunun yerine: "Kardeşine böyle konuşamazsın Reese. Üzgün olman, ona hakaret etmenin doğru olduğu anlamına gelmez."

"Üzgün olmamın nedenini umursuyor musun? Umursamıyorsun," diyorum onun adına cevap vererek. "Tek umursadığın şey ona 'şerefsiz' demem ve seni Elliott Amca ile Courtney Teyze'nin önünde rezil etmem. Herkesi umursuyorsun ama beni umursamıyorsun."

Kollarını kavuşturarak, "Yukarıda ne oldu bilmiyorum ama ne olduysa olsun, kardeşin o tür hakaretlere maruz kalmayı hak etmiyor," dedi.

Ellerim yumruk haline geldi. Gözlerimden hüznü, öfkeli gözyaşları akmaya başladı.

"Gerçekten çok safsın. Wyatt'ın mükemmel bir çocuk olduğunu düşünüyorsun. Büyükanenin antika gümüş eşyalarını senin gözünün önünde kumar oynamak için para karşılığında sattığından haberin yok."

Geri çekiliyor, Wyatt'ın böyle bir şey yapmasından değil, benim onun hakkında daha fazla yalan söylememden rahatsız olmuş. "Wyatt bunu yapmaz," diyor. "Büyükanemin eşyalarının benim için ne kadar değerli olduğunu biliyor."

Kapı açıldı ve Wyatt dışarı çıktı. Yüzündeki ifade bana söylediklerimi duyduğunu gösterdi. Onun hakkında konuştuğumu, onu ihbar ettiğimi biliyordu.

Emily'nin gözleri ona kaydı. "Yalan söylüyor," dedi masum bir şekilde ve ben şimdiden onun bana değil ona inandığını, gerçekten de o şeylerden hiçbirini asla yapmayacağına inandığını anladım.

Onun gözünde hiçbir yanlış yapamaz.

Devam ediyorum. Ona, "Sadece bu da değil, biz tatildayken burada uyuşturucu satıyormuş. Ormanda rastgele insanlarla tanışıp onlara gerçek uyuşturucu satıyormuş." diyorum.

Gülerek, "Wyatt'ın uyuşturucu satıcısı olduğuna inanmamı beklemiyorsun herhalde. Daha on dört yaşında. Uyuşturucuyu nereden bulacak ki?" dedi. Ben ona söylemeden önce, "Yalan söylemek hoş değil, Reese," diye ekledi.

Wyatt, sanki çok komikmiş gibi alaycı bir şekilde gülümsüyor.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu inanılmaz. Gerçekten inanılmaz. Neden telefonunu almıyorsunuz? Telefonuna bir bakın. Her şeyi orada bulacaksınız. Bahis uygulamaları. Muhtemelen müşterilerinden gelen mesajlar ve Venmo ödemeleri."

Onun diğer tarafında, Wyatt'ın bakışları yoğun. Kolları sarkık. Onu izlerken, parmaklarını esnetiyor ve sonra top gibi kıvrıyor. Esnetiyor ve sonra kıvrıyor. "Doğru değil," diyor, sesi dalkavukça, ona yaltaklanıyor ve ben de ona anlattığım için benden nasıl intikam alacağını merak ediyorum. "Böyle bir şeyi asla yapmayacağımı biliyorsun anne. Nedenini bilmiyorum ama her şeyi uyduruyor. Onu neyle üzdüğümü bilmiyorum."

İkisinin de yanından geçip kapıya doğru yürüdüm. Odadan çıktım. Oturma odasına öyle bir hızla girdim ki, odadaki herkes olduğu yerde donup kaldı ve beni izledi. Emily peşimden geldi, kendi kendine bunun yapılmaması gereken bir şey olduğunu ve bunu daha sonra konuşacağımızı mırıldanıyordu; sanki suçlu benmişim gibi, sanki gerçeği söylediğim için cezalandırılmayı hak ediyormuşum gibi.

Arkamı döndüm. Gözlerinin içine dosdoğru baktım ve "Senden nefret ediyorum. Keşke ölsen." dedim.

Emily yüzünü buruşturdu. Sözlerimden fiziksel olarak geri çekildi. Duygularını kontrol altına almaya çalışmak için derin bir nefes aldı, çünkü burada insanlar vardı, insanlar izliyordu. Ben arkamı döndüm. Ayaklarımın yere vurduğu merdivenlerden koşarak çıktım. Yatak odasına girdim ve kapıyı sertçe çarptım. Kapı kapalı kalmadı. Geri açıldı, ben de tekrar çarptım.

Odanın içinde, yatağın ayak ucunda duruyorum, titriyorum, yavaş ve düzensiz nefesler alıyorum.

Söylediklerimin arkasındayım. Ondan nefret ediyorum. Hepsinden nefret ediyorum. Keşke hepsi ölse.

Kalbim gümbür gümbür atarken yatağın kenarına oturuyorum ve onu hayal ediyorum.

Courtney

Bütün gece uyanık kalıp çatlak sıvalı tavana bakıyorum. Kıvrımlı bir nehir gibi uzun bir yarık var tavanın üzerinden ve ben bütün gece orada yatıp, biz yatakta uyurken üzerimize sıva parçalarının yağmasını bekliyorum.

Otoparkta dışarıda bir sokak lambası var ve pencereden içeri ışık saçıyor. Bu lamba, uyumama imkansız hale getiren yüksek bir uğultu sesi çıkarıyor.

Daniel Clarke artık şüpheli değil. Çünkü Emily ve Reese'in kavga ettiği, Emily ve Nolan'ın öldürüldüğü gece, saat 18:00'de—biz dördümüz, Emily, Nolan, Elliott ve ben, kart oynayıp içki içerken—o zaten Minnesota, Stewartville'deydi ve daha batıya gitmeden önce bir Kwik Trip'ten benzin alıyordu. Bu da geriye sadece birkaç şüpheli bırakıyor.

Daniel Clarke onları öldürmedi. Reese'i de kaçırmadı.

Wyatt yerde uyuyor. Onu gözümün ucuyla görüyorum, uzun boylu vücudu, Elliott ve benim yatağımızdan sürüklediğimiz yorganın üzerinde yüzüstü uzanmış, böylece Elliott ve ben sadece ince bir çarşafın altında uyuyoruz. Wyatt için bir çekmecedeki fazladan bir battaniye bulduk, onu beline kadar çektik. Üstü çıplak ve bana sırtı dönük yatıyor, bu yüzden uyuyor mu yoksa gözleri açık, boş duvara bakarak yerde mi yatıyor diye merak ediyorum. Nefes alışverişinin seslerini dinleyerek karar vermeye çalışıyorum.

Okula geç kalırsam seni öldüreceğim.

Seni öldüreceğim.

Söylediklerinden ziyade söyleme biçimi, gözlerindeki acımasız bakış ve bana vurduğu andaki güç beni rahatsız etti.

Yanımda, Elliott kalın kolunu belime dolamış, beni yatağa bağlamış yatıyor. Daha önce, Dedektif Evans'la konuştuktan sonra içeri döndüğümde

benimle konuşmaya çalışmıştı. Beni kenara çekip, "Bunu konuşmamız gerek," demişti.

"Ne hakkında konuşacağız?" diye sordum.

"Bana neden güvenmediğin hakkında," dedi.

"Sana güveniyorum," dedim, "ama bu doğru değil. Benden bir şey saklıyor." Ayakkabılarındaki kanı, iPad'indeki Reese'in fotoğrafını ve Emily'nin ayrılmadan önce o gece onunla konuşmak istediğini söylemesini düşünüyorum. Onun bunu söylediğini hatırlamaması çok tesadüfi geliyor bana, tıpkı Reese ile o gece mutfakta ne konuştuklarını hatırlamaması gibi.

Gece boyunca sürekli olarak Wyatt'ın soğuk bakışlarını ve Elliott'ın ayakkabılarındaki kan damlalarını düşünüp duruyorum, bunları kendime açıklamaya, haklı çıkarmaya çalışıyorum. Uykusunda araba kullanan, sevdiklerini sebepsiz yere boğan ve bıçaklayan, hatta ne yaptıklarını bile bilmeyen insanlar vakaları oldu. Stres (örneğin sevdiklerini kaybetmek gibi) insanların daha canlı rüyalar görmesine neden olur; aşırı derecede canlı rüyalar. Belki de Wyatt kayıp bir öğle yemeği rüyasından bir anda bir davetsiz misafir rüyasına geçti (gerçi bu rüyalardan sadece birini hatırlıyordu) ve belki de kan balığa aitti ve Emily, Reese bu yıl üniversitelere başvuracağı için Elliott'la sadece mezun olduğu okul hakkında konuşmak istedi.

Belki de ikisi de yapmadı.

Ya da belki içlerinden biri öyle yapmıştır.

Kendime uyumamamı, gözümü kırpmamamı, tetikte kalmamı söylüyorum.

Aklımı kaybetmemi engelleyen tek şey kızlar. Onların güvenliği. Bu olayda masum olduklarından emin olduğum tek kişiler onlar.

Sokak lambasının vızıltısı bütün gece devam ediyor. Kamyonlar sokaktan geçiyor, motorlarının gürültüsü yüksek. Bir noktada, Wyatt aniden üzerindeki battaniyeyi üzerinden atıyor. Ben donakalmış bir şekilde, başımı çevirmeden, sadece göz ucuyla bakarak onu izlerken, yerden kalkıyor. Önce tam ortasında duruyor, sonra birkaç adım atıp hayali bir kapı kolunu çevirmek, hayali bir kapıyı açmak için uzanıyor.

Wyatt uyuyor.

Yine uyurgezerlik yapıyor.

Var olmayan kapısından dışarı çıkıyor. Cass ve Mae'nin yatağının kenarına, Cass'in tarafına gidiyor ve ben de Elliott'ı uyandırmak için ona

doğru uzanıyorum, Wyatt'ın ne yapacağını ve ona zarar verip vermeyeceğini merak ediyorum.

Ama sonra, ben tepki vermeden önce, Wyatt arkasını dönüyor, sanki kaybolmuş ve bir şey arıyormuş gibi başını çeviriyor. Odanın karşısına, en uzak köşesine gidiyor. Ne yaptığını göremiyorum ama sırtı bana dönükken, duvara aniden ve acil bir şekilde idrar püskürtme sesini duyuyorum. Tuvaleti sanmış. Bu uzun sürüyor ve farklı koşullar altında bir şey söyleyebilir, onu durdurmaya, uyandırmaya, onu tuvalete götürmeye çalışabilirdim. Ama cesaret edemiyorum çünkü korkuyorum.

İşini bitirdiğinde, Wyatt tekrar yere uzanıyor, önceki pozisyonunun tersine, başı kapıya dönük şekilde yatıyor. Bir saniye sonra idrar kokusu burnuma geliyor ve kalkıp temizlemem gerektiğini biliyorum ama hareket etmekten çok korkuyorum.

Zamanla güneş doğdu. İnce, yarı saydam perdelerin arasından süzülerek odaya girdi ve Elliott'ı uyandırdı. Ben zaten uyanıktım, bu yüzden onun kendine gelmesini, bilincini yeniden kazanmasını, gözlerini açmasını, çevresini gözlemlemesini, nerede olduğunu ve bu berbat motelde olduğunu hatırlamasını izledim.

Konuşurken sözleri fısıltı gibi. "Nasıl uyudun?" diye soruyor, yüzü o kadar yakın ki kurumuş sabah nefesinin kokusunu alabiliyorum.

"Yapmadım," dedim usulca.

"Hiç de bile?"

"Hayır." Başımı salladım. "Kesinlikle hayır."

"En azından biraz uyumuş olmalısın."

"Öyle düşünmüyorum."

Elini uzatıp saçlarımın arasından geçirdi ve tüm vücudumun kaskatı kesildiğini hissettim. "Seninle kavga etmek istemiyorum," dedi. "İkimiz de çok stres altındayız. Ateşkes ilan edebilir miyiz?" diye sordu ve keşke bu kadar basit, bu kadar kolay olsaydı diye düşündüm. Yine de başımı salladım, duymak istediğini söyledim. Diğer yatakta kızlardan biri ses çıkardı ve biz birbirimizin gözlerine bakarak, onun tekrar uykuya dalmasını bekleyerek hareketsiz kaldık, çünkü henüz bizden başka kimsenin uyanık olması, gerçekten yüzleşmesi için çok erkendi.

"Uyuyamadığına göre çok yorgun olmalısın," diyor Elliott. Derin bir nefes alıyor ve havada keskin bir koku olduğunu fark ediyor. "Sen de kokusunu alıyor musun?" diye soruyor, yüzünü buruşturarak.

Başımı sallayarak fısıldadım, "Bu idrar."

"İdrar?"

"Wyatt yine uyurgezerlik yapıyordu. Odanın köşesini banyo sandı."

Alnı kırıştı, kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun? Odaya işedi mi?"

Tekrar başımı salladım, duvardaki kurumuş idrarın halıya sızdığını hayal ettim. Elliott içini çekti, ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Bunun için çok erken. Hızlıca duş alıp bize kahve bulmaya çalışacağım."

Başımı sallıyorum. Oturma pozisyonuna geçtiğinde yatak çöküyor, yerçekimi beni ortasına doğru çekiyor. Yataktan kalkıyor. Geriniyor ve sonra sessizce odanın karşısına geçiyor, Wyatt'ın üzerinden atlıyor. Banyo kapısının kısmen kapandığını duyuyorum, kapı düzgün kilitlenmediği için tam olarak kapanmıyor. Bir an sessizlik oluyor, Elliott'ın kıyafetlerini çıkardığını ve suyun açıldığını, Elliott'ın suyu küvetten duş başlığına yönlendiren o küçük pimi çektiğinde sesin değiştiğini hayal ediyorum.

Komodinin üzerindeki telefonuma uzanıyorum, şarjı bitmiş. Şarj etmeden yatmışım. Elliott'ın telefonunu bulmak için yatağın yanına bakıyorum, ama orada değil. Herhalde banyoya götürmüş. Gözlerimi odanın içinde gezdiriyorum, Wyatt'ın ayaklarının hemen yanında duran çantasının yan tarafındaki büyük bir cepten Elliott'ın iPad'inin çıktığını görüyorum.

Üzerimdeki çarşafı itmek, ayağa kalkmak için çaba sarf etmem gerekiyor. iPad'e ulaşmak için Wyatt'ın üzerinden atlamam gerekecek çünkü çanta tam onun diğer tarafında duruyor ve küçük motel odasında etraftan dolaşacak kadar yer yok.

Yerin gıcırdamaması ve varlığımı hissetmemesi için dua ederek yavaşça öne doğru sürünüyorum.

Geçici yatağının yanında durup Wyatt'ı izliyorum. Sırtüstü yatıyor, gözleri kapalı ve acaba uyuyor mu yoksa sadece uyuyormuş gibi mi yapıyor diye merak ediyorum. Ayağımı yerden kaldırıp üzerinden atlamak üzereyken, aklıma gelen tek şey Wyatt'ın gözlerinin birden açılması, uzanıp ayak bileğimden yakalaması ve beni de yere çekmesi oluyor.

Ama Wyatt kıpırdamıyor. Üzerinden geçip diğer tarafa ayağımı basıp iPad'e uzanırken ve onu elime alırken uyumaya devam ediyor.

İnce çarşafın altına, yatağa geri döndüm. İnsanların neden öldürdüğüne ve bunu yapan insanların türlerine dair bir tür çalışma veya teori görmeye ihtiyaç duyarak, bu odadaki hiç kimsenin böyle bir şey yapmayacağından emin olmak için, cinayet işleyen insanları aramaya başladım. Ama yazmaya başladığımda, "p-e" harflerini görünce, önceki arama sonuçlarının bir listesi

belirdi; bunlar arasında "Pearl Lake derinliği" de vardı ve bu beni duraksattı.

Omuzlarım gerildi, ellerim birdenbire terlemeye başladı.

Tesisin bulunduğu gölün adı Pearl Lake'tir.

Elliott'ın derinliğini bilmeye neden ihtiyacı olsun ki?

Elliott'ın aradığı sayfaya gidiyorum. Hızlıca göz atıyorum. Pearl Gölü 1500 dönümden fazla bir alana sahip ve maksimum derinliği 43 fit (yaklaşık 16 metre), ancak ortalama derinliği sadece 19 fit (yaklaşık 4,8 metre). Yazıda, kıyı boyunca dik yamaçlar olduğu ve bu nedenle bazı kısımlarının yüzmek için güvenli olmadığı belirtiliyor. Bu makaleye göre suyun berraklığı düşük, bu da yüzeyin altında yüzen şeyleri kolayca göremeyeceğiniz anlamına geliyor.

Bulunduğum yerden tam olarak göremediğim banyo kapısına doğru şöyle bir göz attım.

Duşun kapanma sesini bekliyorum.

Elliott'ın tüm internet geçmişini açıyorum. Tarihe göre sıralanmış ve ilk bakışta olağan dışı şeyler değil; e-posta kutusu, YouTube videoları, Facebook ve sık sık hava durumu kontrolü gibi. Daha yakından bakıyorum, tek tek inceliyorum ve birkaç gün önce Elliott'ın Facebook'ta "Kylie Matthews'ı Bulmaya Yardım Edin" sayfasına eriştiğini görüyorum. Merak etmiş olmalı. Ona diğer gün anlattıklarımın başka, onun ve davası hakkında daha fazla bilgi edinmek istemiş olmalı. Ben de meraklanıyorum ve en son gönderilere göz atıyorum.

En üstten dördüncü gönderi, Elliott Gray'den geliyor. Kalbim durdu. Çünkü Elliott sadece "Kylie Matthews'ı Bulmaya Yardım Edin" sayfasına girmekle kalmıyor, aynı zamanda orada paylaşımlar da yapıyor. Ve sıradan bir paylaşım değil, Reese'in yüzünün bir fotoğrafını.

Boğazım düğümleniyor. Zaman yavaşlıyor. Başım dönüyor, gördüklerime inanmayı reddediyorum.

Paylaşımında şu ifadeler yer alıyor: Bu o mu? Yaşlandırılmış fotoğrafa benziyor.

"Progressed" kelimesini yanlış yazmış. Ama hepsi bu değil. Reese'in kayıp Kylie Matthews olduğunu öne sürüyor. Ayrıca onu nerede bulabileceklerinin, nerede olduğunun -yani nerede olduğunun- adresini de veriyor: tatil köyündeki sekiz numaralı kulübede.

Görünüşlerinde bazı benzerlikler var, elbette, ama Reese, Kylie Matthews değil, bunu Elliott da biliyor. Bunu düşünmek saçma. Yakın zamana kadar

Reese, Wisconsin'in bu bölgesine hiç ayak basmamıştı. Beş yıl önce, Kylie kaybolduğunda, Reese sekizinci sınıfa gidiyordu. Cass ve Mae o zamanlar beş yaşındaydı - anaokuluna başlamak üzereydiler - ve Emily'nin sık sık iş seyahatleri nedeniyle, Wyatt çeşitli beyzbol kamplarındayken dördümüz birlikte çok zaman geçirdik. Bunu çok iyi hatırlıyorum. Anaokulu öğretmeniyim; yaz tatilim vardı. Üç kızı hayvanat bahçesine, akvaryuma, alışverişe götürdüm. Reese o zamanlar şimdikinden daha tatlıydı. Yumuşak bir yanı vardı, Cass ve Mae ile arası iyiydi. Ona hayranlık duyuyorlardı. O yaz hayvanat bahçesinde Mae'nin saatlerce Reese'nin sırtında oturduğunu, benim de sırtım ağrıyana kadar izlediğimi hatırlıyorum. Hiç şikayet etmedi. Fotoğrafları da var.

Reese, Kylie Matthews değil. Bu tartışmaya bile gerek yok.

Elliott neden böyle bir şey öne sürmüş olabilir?

Yorumlar neredeyse kesin nitelikte.

Benzerliği kesinlikle görüyorum.

AMAN TANRIM.

O olmalı.

Elliott'ın Facebook paylaşımı, Reese'in kaybolmasından bir gece öncesine tarihlenmiş. Bu, Sam ve Joanna Matthews ile tanışmamdan günler önceydi. Elliott'a kayıp olan küçük kızları Kylie'den bahsetmemden de günler önceydi, yani o benden önce Kylie'den haberdardı.

Ama ona söylediğimde çok şaşırdı.

Elliott, Kylie Matthews'ı nereden tanıyordu?

Geriye dönüp düşünüyorum. Beynimi zorluyorum, her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum, en başa, neden burada olduğumuza dönüyorum. Bu tesise gelmemizi öneren Elliott'tı. Daha önce de burada bulunmuştu. Yıllar önce bir grup üniversite arkadaşıyla gelmişti; bir arkadaşının evlenmesine birkaç hafta kala, bekar hayatının son eğlencesiydi. Çok fazla içki içip, balık tutmak, avlanmak ve avladıkları şeyleri ateşte pişirmek gibi erkek işleri yapacaklardı. Geldiklerinde aynı tesiste kalmışlardı, bu yüzden Elliott'ın önerisiyle o tesisi seçtik, çünkü yeterince güzel, rustik, temiz ve kendine özgü bir cazibesi olduğunu söylemişti.

Elliott'ın Kylie'nin kaybolduğu o yaz burada olması mümkün mü?

Eğer kasten değilse bile kazara ona zarar vermiş olması mümkün mü?

Düşüncelere o kadar dalmışım ki duş suyunun kapandığını hiç duymadım.

Reese

Herkes gittikten sonra yatak odasının kapısını açtım. Odadan çıktım ve merdivenlerin başında durup mutfaktaki Emily'ye baktım. Sırtı bana dönük, kamburlaşmış bir şekilde ağlıyordu, elleri lavabonun kenarına yapışmıştı, sonra ellerini bırakıp yüzünü ellerinin arasına aldı.

Yavaşça merdivenlerden iniyorum. Gevşek bir tahtaya basıyorum ve tahta gıcırıyor. Emily, sestten irkilerek arkasına dönüyor. Bir eli kalbine, diğer eli gözlerine gidiyor, ağladığını gizlemeye çalışarak gözlerini siliyor. Birdenbire boğazımda bir acı hissediyorum, çünkü çok üzgün, çünkü onu daha önce hiç böyle ağlarken görmediğimi sanıyorum.

Nefes nefese, yüzü şişmiş ve kızarmış bir halde, "Reese," dedi. "Beni korkuttun. Aşağı indiğini duymadım. Hala uyanık olduğunu bilmiyordum."

Yutkunuyorum. "Sorun ne?" diye soruyorum, sesim güçsüz.

"Hiçbir şey," diyor, tekrar benden uzaklaşarak lavabodaki kirli bulaşıkları ovmaya başlıyor. "Sanırım biraz fazla içki içtim."

Yalan söylüyor. Sadece bana neyin yanlış olduğunu söylemek istemiyor, ama bunun benim yüzümden, söylediklerim yüzünden olduğunu biliyorum.

"Üzgünüm."

"Hayır, sorun değil. Sadece... seni duymadım hepsi bu. Yatağa gittiğini sandım," diyor, özür dilememin sebebinin onu korkutmuş olmam olduğunu düşünerek.

"Hayır," dedim ona merdivenlerin dibine ulaşp yaklaşırken. "Demek istediğim, daha önce söylediklerim için özür dilerim."

Arkasına bakıyor, elini sallıyor, sanki ondan nefret ettiğimi ve ölmesini istediğimi söylememişim gibi, sanki başka bir şey, daha az vahşi bir şey söylemişim gibi. "Sorun değil."

“Wyatt ne istedi?” diye sordum, çünkü az önce buradaydı, onunla konuşuyordu. Sesini duydum. Ne dediğini duyamadım ama muhtemelen benim hakkımda, yalancı olduğum hakkında konuşuyordu.

Elini havluyla silmek için lavaboya doğru döndü. “İlaç. Alerjisi için.”

“Ah.”

“Bu arada, haklıdınız,” diyor bana.

“Ne hakkında?”

“Wyatt hakkında. Yaptıkları hakkında.” Gözleri tekrar yaşlarla doldu. “Senden şüphe ettiğim için özür dilerim, Reese. Sana inanmadığımı için özür dilerim.”

“Nereden biliyorsunuz?”

“Dediğin gibi telefonuna baktım. Gerçekten de tam bir pislik,” diyor ve ben gülüyorum, çünkü hayatım boyunca Emily'nin böyle bir şey söyleyeceğini hiç beklemezdim. O da gülüyor, yarı gülüyor yarı ağlıyor, sonra ikimiz de gülüyoruz ve uzun zamandır ilk defa böyle bir şey oluyormuş gibi geliyor.

“Şşş. Sessiz olmalıyız. Yoksa bizi duyar,” diyorum.

“Merak etme,” diyor, beni tekrar savuşturarak ve havluyu tezgâha bırakıyor. “Kardeşin şimdiye kadar derin uykuya dalmış olmalı. Benadryl'im yoktu, o yüzden uyumasına yardımcı olması için ona Ambien verdim. İlaç kutumda bir tane kalmıştı. Farkı anlamayacağını düşündüm. İkisi de pembe,” diyor omuz silkerek ve ben gülümsüyorum çünkü bu aramızda bir sır gibi, sadece ikimizin bildiği bir şey gibi geliyor.

“Bunu kastetmedim,” diye tekrarlıyorum. “Senden nefret ettiğimi ya da ölmeni istediğimi kastetmedim. Sadece sinirliydim. Sinirlendiğimde söylemek istemediğim şeyler söylerim.”

“Hepimiz öyleyiz canım. İnsan doğası bu.” Bana elini uzatıp, “Gel buraya. Koltuğa oturalım,” diyor ve ben de elini tutuyorum; elimde yabancı bir his var. El ele tutuşalı o kadar uzun zaman oldu ki, ellerinin nasıl hissettirdiğini unutmuşum, oysa yumuşak, tırnakları uzun ve temiz, baktığımda fark ediyorum ki evlilik yüzüğünü takmıyor. “Bazen sana neden sert davrandığımı biliyor musun?” diye soruyor, yanıma o kadar yakın oturuyor ki birbirimize değiyoruz.

“Çünkü Wyatt ve Mae'yi benden daha çok seviyorsun, öyle mi?”

“Hayır,” diyor, yüzü acı dolu. “Bu doğru değil, Reese. Onları senden daha çok sevmiyorum. Üçünüzü de aynı derecede seviyorum,” diyor. Gözlerimin içine bakıyor ve “Çünkü en çok senin için endişeleniyorum.

Sürekli çok kızgın ve mutsuz görünüyorsun. Seni böyle görmek istemiyorum. Tek istediğim senin mutlu olman,” diyor. Duraksıyor, bana bakıyor, gözlerimi inceliyor ve sonra, “Bana senin yaşındayken kendimi hatırlatıyorsun. Büyümek, sınırları zorlamak, yirmi beş yaşında olmak ve on yedi yaşında olmamak için çok acele ediyorsun. Zamanın daha hızlı geçmesini istiyorsun,” diyor ve ben bakışlarımı kaçırıyorum çünkü bu doğru, çünkü beni sandığımdan daha iyi tanıyor. Elini yüzüme uzattı, bana bakacak şekilde çevirdi ve dedi ki, "Ben de öyleydim. Yetişkin olmayı dört gözle bekliyordum. Her şeyi aceleye getirdim. Baban, çıktığım tek erkekti. Başka hiçbir şey bilmiyordum. İnsanlar bana evlenmeden önce başka erkeklerle çıkmam ve kendi başıma yaşamam gerektiğini söylediler, ama yalnız kalmaktan çok korktuğum için hiç yapmadım."

"Bunu bilmiyordum," diyorum ona.

"Sana hiç söylemedim. Dürüst olmak gerekirse, onu gerçekten sevip sevmediğimi bilmiyorum. Sevdiğimi sanıyordum ama on dokuz yaşındayken böyle şeyleri gerçekten bilemezsiniz. Onun fikrine bayılıyordum. Onunla birlikteyken yalnız olmadığımı seviyordum. En azından fiziksel olarak yalnız değildim."

"Onu sevmiyorsan onunla birlikte kalmamalısın," diyorum ona, hâlâ nasıl mutlu olabileceğini, bunun için henüz çok geç olmadığını düşünerek.

Başını salladı ve sabah Elliott Amca ile konuşup boşanma davası açmasına yardım edip edemeyeceğini soracağını söyledi. Anne babamın boşanacağını bilmek beni üzmeliydi. Ama nedense bu beni mutlu ediyor, çünkü onun mutlu olmasını istiyorum. İkisinin de mutlu olmasını istiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor ve ben de "Evet" diyorum.

"Biliyorum, ergenlik dönemi zor," diyor. "Bir sürü duygu, bir sürü kaygı var. Biraz yavaşla Reese. Şu anki halinle mutlu ol. Acele etme. Çocukluğun tadını çıkarabildiğin sürece. Söz veriyorum, buna değecek."

Skylar hakkında bana sorular soruyor. Artık arkadaş olmadığımızı söylüyorum. "Tahmin etmiştim zaten."

"Nasıl?"

"Onun kolyesini, senin ödünç aldığın kolyeyi, çöpte gördüm."

Kolyenin gerçekten Skylar'ın olduğunu düşünmesine izin verdim. Çünkü ona Daniel'den de bahsetmek bir güne sığmayacak kadar fazla olurdu. Başka bir gün ondan da bahsedeceğim.

Skylar ile yaşananlar için üzgün olduğunu söylüyor. "Bir arkadaş kaybetmek asla kolay değil. Belki ikiniz sonunda aranızdaki sorunları

özersiniz, ama her iki durumda da, sana söz veriyorum, her şey yoluna girecek Reese. Şu an öyle hissetmiyor olabilir ama liseden sonra da koca bir hayat var. Bir gün bunların hiçbirisi artık önemli olmayacak.”

Ona inanıyorum. Bu beni rahatlatıyor.

"En iyisi henüz gelmedi," diye söz veriyor bana, bana doğru uzanırken, kolunu omzuma dolarken ve ben de ona yaslanıp başımı omzuna koyarken, yıllardır ona bu kadar yakın olmadığımı düşünüyorum. Hem fiziksel olarak, hem duygusal olarak.

Dışarısı artık karanlık.

Açık pencerelerden içeriye karanlık sızıyor kulübeye.

Korkunun da içime işlemesine izin vermemeye çalışıyorum, çünkü kötü şeylerin çoğunun karanlık çöktükten sonra olduğunu biliyorum.

Courtney

"Neye bakıyorsun?" diye soruyor Elliott.

Yukarı bakıyorum. Otel odasında, ıslak bir halde, beline havlu sarılı duruyor. Üstü çıplak, saçları havluyla kurutmuş ama tarakla taramamış gibi dikilmiş. Banyodan odaya buhar giriyor, arkasında bir bulut gibi asılı duruyor. Duvarı bir sanat eseri var, bu sefil odada çok yersiz duruyor. Seri üretim bir şey ve ucuz bir çerçeve içinde, eğik bir şekilde asılı, arkasındaki sıva çatlamış. Resim ucuz ve sıradan görünüyor, dünyanın herhangi bir gölü olabilecek bir göl resmi.

Ama bir göl.

Az önce Elliott'ın iPad'inde bulduğum aramayı düşünüyorum.

İnci Gölü'nün derinliği.

Bu düşünce bana adeta nakavt yumruğu gibi geldi: göz kamaştırıcı, beklenmedik ve hiç beklemediğim bir anda.

Reese'i aramayı kimsenin henüz düşünmediği tek yerin göl olduğunu fark ettim.

"Özür dilerim," dedim, aniden göğsümde bir sıkıntı hissederek, çocukların hatırı için değil, kendi sesime güvenmediğim için fısıldayarak. Tam sesle konuşursam titremeyeceğinden emin değilim. "Dün gece telefonumu şarj etmeyi unuttum. Şarjı bitti. iPad'inizi ödünç almamda sakınca görmezsiniz umarım."

"Elbette hayır," diyor, ellerini saçlarının arasından geçirip, saçlarını düzleştirerek ve gözlerinden geriye doğru iterek. "Ama soruma cevap vermediniz."

"Hangi soru?"

Neye bakıyorsun?

Boğazım düğümleniyor. Neyse ki bulunduğu yerden göremediği önümdeki ekranda, Reese'in alaycı, güneşten bronzlaşmış yüzü bana bakıyor.

"Hiçbir şey," diyorum, Facebook'tan çıkma veya kendi arama geçmişimi temizleme fırsatı bulamadan iPad'i kapatıyorum. "Sadece amaçsızca ekranı kaydırıyordum."

"Düşüncesizce yapılmış gibi görünmüyordu. Oldukça kararlı görünüyor."

Göz teması kurma süresi normalden daha uzun sürüyor.

"Hayır, kasıtlı değildi. Sadece kendimde değildim. Dün gece hiç uyuyamadım," diye tekrar söylüyorum ona. "Kahveyle ilgili bir şey mi söyledin?"

"Evet. Önce giyineyim, sonra gidip ne bulabileceğime bakarım."

O gittikten sonra yataktan kalkıp perdeleri aralayarak sabahın erken saatlerindeki ışığın odaya girmesini sağlıyorum. Telefonumu şarj etmek için prize takıyorum, en az birkaç dakika şarj olduktan sonra Cass ve Mae'yi nazikçe uyandırıyorum, üzerlerine eğilip onlara kalkıp giyinmelerini, birlikte gezintiye çıkacağımızı fısıldıyorum.

Yerde yatan Wyatt'a uzun süre bakıp onu alıp almamaya karar vermeye çalışıyorum. Sonra yıllar önce bir gece Emily ile aramızda geçen bir anı aklıma geliyor; kanepede birbirimize çok yakın oturmuş, önümüzde sehpanın üzerinde boş bir şarap şişesi varken, hiçbir şeyi saklamadığımız, açık ve dürüst bir sohbet ediyorduk. "Nolan'a ve bana bir şey olursa, çocuklarımıza sen bakarsın, değil mi?" diye sormuştu bana doğru eğilerek, yüzü çok yakın, gözleri kocaman ve sulu. Ben de elbette evet demiş, Cass için de aynısını yapmasını rica etmişim.

"Elbette," dedi. "Ona kendi çocuğummuş gibi bakarım."

Wyatt'ı uyandırmak için sarsıyorum. Kendine geldiğinde, gözlerini kırıştırarak dünyayı algılamaya çalışırken, kaybolmuş durumda. Etrafına bakıyor, nerede olduğunu, neler olduğunu, motel odasının zemininde olduğunu hatırlıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor.

"Kalkabilir misin?" diye sordum, sesimde bir aciliyet vardı ama paniğe kapılıp çocukları korkutmamaya çalışıyordum. Elliott, Reese'in cesedini batırabileceği en derin yeri bulmak için Pearl Gölü'nün derinliğini internetten araştırmıştı, böylece ceset tekrar yüzeye çıkıp bulunamayacaktı.

Anlamadığım şey şu: Neden? Elliott neden böyle bir şey yapsın ki?

“Neden?” diye soruyor Wyatt.

"Gitmemiz gerekiyor."

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, sesi yorgun ve huysuz ama aynı zamanda da uyumlu. Battaniyeyi geri itip yorganın üzerinden kalkıyor ve çantasındaki kıyafetlerine uzanıyor.

“Polisle konuşmak için.”

Hızla saçımı topuz yaptım, sütyenimi giydim, çantamı kaptım ve dışarı çıktık.

Otopark neredeyse boş.

Elliott arabayı aldı.

Reese

Kapı çalındı. Hafif bir vurma sesiydi, bu yüzden ilk başta duyup duymadığımı, gerçek olup olmadığını veya sadece rüzgarın kapıyı hareket ettirip ettirmediğini anlayamadım.

Yine de irkiliyorum, yumuşak, ritmik ses omurgam boyunca yukarı doğru ilerliyor.

Tak tak tak.

Boğazım daralıyor. Nefesim sıkışıyor.

Yanımda kanepede oturan Emily başını kaldırdı, bu da onun da duyduğu anlamına geliyordu. Gerçekten biri oradaydı. Hayal etmemiştim ve rüzgar da değildi. Emily ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlemeye başladı ama ben elini tutarken birden "Hayır, yapma" diye bağırdım. "Lütfen açma," dedim yalvararak, gözlerim kocaman açılmış ve bana doğru dönen Emily'nin gözlerine kilitlenmişti. O an onu inceledim. Altın sarısı saçları ve yumuşak mavi gözleri. Elimi sıktı, elim birdenbire soğuk, nemli ve titrek oldu. Onun eli ise sıcaktı. Duruşu rahattı. Bana baktı ve gülümsedi, kaşlarını gerçek bir şaşkınlıkla çatı. "Neden olmasın?" diye sordu, elinin elimden kaydığını hissederken.

"Sakın açma," diyorum. "Lütfen açma."

"Saçmalama," diyor hafifçe, kapıya doğru ilk adımını atarken. "Sorun yok. Muhtemelen sadece Mae'dir. Muhtemelen bir şey unuttu ve geri geldi ya da fikrini değiştirdi ve burada uyumak istiyor," diyor; bu Mae'ye hiç de yabancı bir durum olmazdı—Mae her zaman, her zaman bir şeyler unuttur ve yatılı misafirliklerde her zaman özlem duyar ve eve dönmek ister—ama bu öyle bir şey değil.

Bu sadece bir tahmin değil. Biliyorum. İçimden hissediyorum.

Kapının diğeri tarafındaki kişi Mae değıl.

Courtney

Motelin kapısını arkamızdan kapatıp, çocuklara acele etmeleri için işaret ederek otoparktan karşıya geçtik. Bizi gözetlemesi gereken polis arabası boştu ve motel ofisindeki memurun kahve aradığını ya da tuvalet ihtiyacını giderecek bir yer aradığını hayal ettim.

Dışarıda sakin ve durgun, güneş hala doğuyor. Açısı alçak, bu yüzden ı ışık yanlardan ve ağaçların arasından geliyor. Devlet karayolu olan cadde sadece iki şeritli. Telefon hatları boyunca uzanıyor ve tellere kuşlar tünemiş. Bir tarafında çakıllı bir yol kenarı var, biz de tek sıra halinde orada yürüyoruz, ben arkadayım ki arada bir geçen arabalara "Kenara çekilin. Caddeye bu kadar yaklaşmayın" diyebileyim. Her seferinde, arabanın Elliott'ın arabası olup olmadığını merak ediyorum. Kahve bulduğunda motel odasına geri dönecek ve orada olmadığımızı görünce bizi aramaya gelecek.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor Cass.

"Polis karakoluna."

"Neden moteldeki polisle konuşmadınız?"

"Dedektif Evans ile görüşmem gerekiyor."

"Neden arabayla gitmedik? Babam nerede?"

Sorular bitmek bilmiyor. Cass ve Mae'yi bahanelerle yatıştırmayı başarıyorum ama Wyatt bunlara kolay kolay inanmıyor. Arkasına bakıyor, onlara bir şey söylemediğimi biliyor.

"Araba," diyor, omzumun üzerinden görünce ve tüm vücudum kaskatı kesiliyor, tekrar Elliott olup olmadığını merak ediyorum, o gece ben uykuya daldıktan sonra kulübemizden ayrılıp Emily ve Nolan'ın kulübesine gittiğini hayal ediyorum. Onları öldürüyor, Reese'i alıyor. Gölün en derin olduğu

orta kısmına doğru kürek çekiyor ve sonra onu kanonun kenarından aşağıya indiriyor, ağırlığıyla batırıyor.

Onu boğduğu sırada hayatta mıydı? Yoksa zaten ölmüş müydü?

Ayakkabılarındaki kan ona mı aitti? Yoksa Emily'ye mi, yoksa Nolan'a mı?

“Hadi çimenlere, ağaçlara daha yakın olan yere geçelim,” diyorum, sesimdeki titremeyi kontrol etmeye çalışarak, hemen önümde yürüyen Mae’nin sırtına elimi bastırıyorum; ağaçların alt dalları eksik ve çok az koruma sağlıyorlar. Wyatt’ın kırmızı bir sweatshirt giymiş olması ve uzun boylu olması, sırttığı için işleri daha da zorlaştırıyor. Ona sweatshirtünü çıkarmasını, geride bırakmasını söylemek istiyorum ama çocukları da endişelendirmek istemiyorum.

Mae sızlanarak, "Yorgunum. Bu kadar hızlı yürüyemiyorum," dedi.

Tozlu, küçük mavi bir sedan araba yanımızdan geçti. Yol kenarına çok yaklaştı, giderken çakılları savurdu ve yirmi saniye önce o çakılların üzerinde durduğumuzu düşündüm.

Uzaktan, karşı yönden, başka bir araba geliyor, yaklaşıyor, farları yolun tümsekleriyle birlikte sallanıyor. Elliott’ı tekrar hayal ediyorum; arabada, o sabahın erken saatlerinde kanoda, ayakkabılarında kanla, Reese'i kenardan suya, tek bir sıçrama bile olmadan nasıl geçirdiğini.

Araba yaklaşırken Mae'nin sırtına daha sert bastırarak, "Biraz daha hızlı gidebilir miyiz?" diye soruyorum ve çocuklara koşmalarını söylemeli miyim diye düşünüyorum.

Reese

Günümüzde işler çok hızlı ilerliyor.

Her şey çok hızlı oluyor, ben konuşamadan, olanları idrak edemedim. Onunla mantıklı bir şekilde konuşamadan, yalvaramadan, Emily'ye ne düşündüğümü, korktuğumu ve kapının diğer tarafındakinin Mae olmadığını bildiğimi söyleyemedim.

Tekrar elini tutmaya çalıştım ama bu sefer elimden kurtuldu. Daha da uzaklaştı. Kapıya doğru ilerleyişini izledim. Kapı koluna uzanırken içimde bir çılgılık yükseldi ama çıkamadı, çünkü hapsolmüştü. Gözlerimi sıkıca kapattım ve yüzümü ellerime gömdüm.

Gözlerim kapalıyken hiçbir şey göremiyorum.

Sürgünün kapanması beni ürkütüyor. İnliyorum, ama Emily duraksıyor mu, arkasına bakıyor mu, hiç tereddüt ediyor mu, bilmiyorum.

Kapı açılırken gıcırdıyor. Serin gece havası içeriye doluyor.

Dışarıda böceklerin sesi giderek daha da yükseliyor.

Emily konuşurken sesi şaşkınlık ve kafa karışıklığı dolu.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor, sesi resmi ve soğuk bir tonda; bu da tüm inançlarımı doğruluyor.

Kapıda Mae değil. Tanımadığı biri var.

"Kylie," diye bir ses duyuyorum ve birdenbire korkunun yerini şaşkınlık alıyor. Ses Daniel'in değil, ama bir erkeğe ait, tanımadığım birine. Yavaşça ellerimi yüzümden indiriyorum. Gözlerimi açtığımda, kapının hemen diğer tarafında durmuş, Emily'nin yanından geçip doğrudan bana bakıyor, tüm dikkati üzerimde.

Bana bakış şekli, korkunun anında geri gelmesine neden oluyor.

Gözleri yaşlı. Çenesi titriyor, ağzı aralanıyor.

Sesi duygu dolu, titrek ve inanmaz bir şekilde, "Sensin. Gerçekten sensin," diyor.

Kapının eşiğinden içeri giriyor, böylece bizimle birlikte kulübenin içinde oluyor.

Emily'nin kahkahası boğuktu. "Özür dilerim efendim," dedi kibar olmaya çalışarak, adamın tamamen içeri girmesini engellemek için önüne geçti. Ama Emily yaklaşık 1.57 boyundaydı ve bu adam da uzundu, çenesi Emily'nin başının tepesindeydi.

Yine de içeri girer. Kadının yanından rahatça geçer, böylece kadın tekrar konuştuğunda sesi değişmiş, kararlı bir tona bürünmüştür. "Sanırım yanılıyorsunuz efendim. Bu benim kızım Reese. Onu başka biriyle karıştırıyor olmalısınız."

Kadın onun koluna uzanır, ancak adam elini iterek uzaklaştırır.

Yüzündeki ve gözlerindeki tanıma ifadesi şüphe götürmez.

Elini ağzına götürüyor. İstemsizce bir hıçkırık çıkarıyor, bu da beni ayağa kaldırıyor, aramıza bir şey girecek şekilde koltuğun arkasına geçmeme neden oluyor.

Bu onu durdurmuyor. Odanın karşısına geliyor, başını yana eğmiş, gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

"Seni ne kadar zamandır aradığımı biliyor musun?" diyor, gözleri kocaman ve parıl parıl. "Seni ne kadar zamandır aradığınızı biliyor musun? Annenle ben. Seni her yerde aradık Kylie. Aramayı hiç bırakmadık."

Konuşurken sesim titriyor, bütün vücudum sallanıyor. "Anne."

Odayı bir o yana bir bu yana geçiyor, koltuğun koluna tutunarak, ben kaçamadan tam yanıma gelirken inliyor, saçlarıma dokunuyor; arka planda Emily'nin telaşlı sesi ona hayır, durması, yanlış kişiyi yakaladığını, gitmesi gerektiğini söylüyor, eli onun elini tutmaya çalışıyor ama bu sefer daha sertçe itiyor, Emily geriye doğru düşüyor, sehpanın kenarına çarpıp dengesini kaybediyor.

"Anne," dedim tekrar, sesimde korku vardı. Beni kollarına aldı, sonra geri çekildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Her yeri aradık. Yıllardır. Hiç pes etmedim. Sana bak," diyor, ellerini tekrar saçlarımin üzerinde gezdirirken, ellerinin nemliliği saçlarıminı çekiyor. Hıçkırarak ağlıyorum ve o, "Özür dilerim. Çok özür dilerim bebeğim," diyor, sesi vahşi bir şekilde saçlarıminı bırakıp ellerini omuzlarıma koyarken. "Artık büyüdün."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Gözümü kırpmıyorum, nefes almakta bile zorlanıyorum.

"Anne."

Emily tekrar öne atıldı. Elini adamın koluna koyup olabildiğince sertçe çekti. "Kızımdan uzak dur. Ellerini ondan çek. O senin sandığın kişi değil." Adam bir anda dirseğini geriye doğru savurdu. Dirseği tam yüzüne isabet etti, başı öyle bir ivmeyle geriye savruldu ki boynunun nasıl kırılmadığını anlamadım. Nefesim kesildi, dehşet içinde kadının kendine gelmesini izledim, gözleri sersemlemişti, burnundan kan akıyordu.

Ama adam hiç etkilenmiyor. Yaralanıp yaralanmadığını anlamak için bir kez bile ona bakmıyor. Sormuyor. Emily geriye doğru sendelerken, eli yüzüne bastırılmış haldeyken bile gözlerini benden ayırmıyor.

"Beni tanıyor musun?" diye soruyor, ben geri çekilmeye çalışırken. "Beni hatırlıyor musun, Kylie?"

"Beni rahat bırakın. Bana dokunmayın. Beni korkutuyorsunuz."

Emily sendeliyor. Wyatt'ın beyzbol sopasını ön kapının yanında, birinin bıraktığı yerde buluyor. İki eliyle sopayı omzuna alıp kaldırıyor. Adamın peşinden koşuyor, çabalarken homurdanıyor. Aynı anda adam arkasına bakıyor. Onu duyuyor ya da gözünün ucuyla görüyor, darbeyi hissediyor. Tam doğru zamanda dönüyor; sopanın gövdesini yere düşerken eliyle yakalıyor. Bir kez çekiyor. Hepsi bu kadar. Emily'nin elleri kanla ıslak olduğu için kaygan ve adamınkinden daha güçsüz. Sopayı kavrayamıyor.

Adam sopayı kolayca alıyor. Anında geriye doğru savuruyor, sopanın ucundaki topuzu kadının karnına saplıyor. Kadın çığlık atıyor, karnını tutuyor, dizlerinin üzerine çöküyor, nefes alamıyormuş gibi hıçkırıyor. Ben de "Kalk anne, kalk!" diye bağırmaya başlıyorum, ona yardım etmek istiyorum ama bunun yerine daha da uzaklaşıyorum, kendimle adam arasında mesafe koyuyorum çünkü adam tekrar bana doğru uzanıyor. Gitmemiz gerektiğini, bu kadının annem olmadığını, annemin evde beni beklediğini, bu kadının beni çaldığını, beni ondan aldığını söylüyor. Sonra ağlamaya başlıyor, gerçek gözyaşları. "Tanrım," diyor, "Joanna asla senin olduğuna inanmayacak. Asla evde olduğuna inanmayacak."

Kalp atışlarımın kulaklarımda gümbür gümbür olduğunu hissedebiliyorum.

Emily ayağa kalkmaya çalışırken sesi titriyordu. "Koş, Reese," diye hırıldadı, kalan son gücünü kullanarak uzandı, ellerini onun ayak bileğine doladı, onu tuttu ki ben gidebileyim.

Tekrar söylüyor. “Reese. Koş,” ve ben de koşuyorum. Dönüp verandaya koşuyorum, orada sinekliklerden kurtulmaya çalışıyorum, birini çerçevesinden koparıyorum, dışarı çıkabilirsem yardım alabileceğimi düşünüyorum. Ama adam Emily'nin ellerini üzerinden itmeden, beyzbol sopasını almak için onunla boğuşmadan ve sopanın kemiğe çarpmasının o donuk, korkunç sesini duymadan önceki birkaç saniyede, yırtık dışarı çıkmam için yeterince büyümedi.

Yaklaşan ayak seslerini duyunca, saklanacak bir yer aramak için arkamı döndüm. Kendimi yatağın altına attım, yüzüstü yattım, tüm vücudum titriyordu.

Veranda daha karanlık, ama tamamen karanlık değil çünkü kulübenin içinden gelen ışık oraya da ulaşıyor. Geldiğinde sopayı taşıyor ve nazikçe yere bırakıyor. İlk başta beni görmüyor. Sadece sineklikteki yırtığı görüyor, hızla oraya gidiyor, parmaklarıyla deliğin büyüklüğünü inceliyor, sonra da perdeyi aralayarak diğer taraftaki karanlık geceye bakıyor.

Kalbim tahta zemine çarpıyor. Nefesimi tutuyorum. Açık kapıdan Emily'nin kalkmaya çalıştığını, vücut ağırlığıyla kendini zorladığını ama sonra tutunma gücünü kaybedip ellerinin altından kayarak tekrar yere düştüğünü görüyorum.

Yerdeki yarasaya bakıyorum, yatağın altından çıkmamın, ona doğru koşmamın ve yeterli zamanım olup olmayacağının süresini hesaplıyorum. Yok.

Pencereden yüzünü çeviriyor.

“İçeride olduğunu biliyorum,” diyor yumuşak ve sıcak bir ses tonuyla. “Korkma Kylie. Lütfen. Sadece ben, babanım. Sana zarar vermeyeceğim. Eve gitme vakti geldi, bebeğim.”

Bu adam benim babam değil. Babam yukarıda, ölü gibi uyuyor. Keşke uyansa. Tanrı'ya uyanması için dua ediyorum, alarm saatinin çalmasına rağmen uyuyakaldığı ve Emily'nin yüzüne soğuk su serpmek zorunda kaldığı zamanları ya da yeni döşemelerin tozuyla kaplanan yangın alarminin gece yarısı çaldığı zamanı düşünüyorum. Nolan bunu da duymazdan gelerek uyumuştı.

İçimden sessizce çığlık atıyorum. Lütfen uyan. Bize yardım et.

Hayır, öyle değil.

Adam yatağın kenarına gelip durdu. Nerede olduğumu biliyordu. Burada olduğumu, yatağın altında yattığımı biliyordu. Nefesim kesildi ve onu tutmaya, kontrol etmeye, nefesimi duymamasına çalıştım.

Birdenbire eğildi. Yere iyice yaklaştı, gözleri gözlerime kilitlendi. "Benden uzak dur!" diye bağırdım. "Beni yalnız bırak!"

"Bu kadar zor olmak zorunda değil," diyor, tıpkı Daniel'in dediği gibi, elini altıma uzatıp ayak bileğimi kavrayarak, ben tekme atarken çekiyor.

Emily sonunda içeri girdiğinde yüzü vahşi ve telaşlıydı. Saçında kan vardı, saç çizgisinde küçük bir çukur. Kan yüzünün yanından aşağı, gözlerine doğru damlıyordu. Sendeliyordu. Yine de eğildi; adam beni ayaklarımdan tutup yatağın altından sürüklemeye çalışırken onun kolunu çekiştirdi. İlk başta, Emily çekince adam tutuşunu kaybetti. Ellerini benden uzaklaştırmayı başardı, bu sayede ben daha da uzaklaşarak, neredeyse yatağın diğer tarafına kadar, özgür kalacağım ve yardım istemek için ön kapıya koşabileceğim bir yere kadar sürünebildim.

Ben daha bir şey yapamadan, onu sertçe üzerinden fırlattı. Kadın yere düştü. Bir anda ayağa kalktı. Sopayı aradı, bıraktığı yerden aldı. Sopayı omzuna attı, dizlerini bükerek, eğilerek, tüm vücudunu vuruşa verdi ve ben o kadar korkmuştum ki, kadının vücudu sarsılıp sonra hareketsiz kalırken çıkan sesi duymamak için kulaklarımı kapatmaktan başka bir şey yapamadım.

"Gitme vakti geldi, Kylie," dedi adam, elini uzatıp beni yatağın altından kolayca çekip çıkardı; ahşap zemin direnmeyi, tutunacak bir yer bulmayı, kendimi yatağın altına sabitlemeyi imkansız hale getiriyordu.

Uzaktan bir kapı açılıyor. Adam yukarı bakıyor. Kolumu bırakıyor. Nolan merdivenlerden aşağıya seslenirken, adam sopayı daha sıkı kavlıyor. "Emily?"

Adam verandadan kulübeye doğru dönerken, ben de inleyerek, "Hayır, lütfen dur," dedim ve bacağına uzandım. "Lütfen ona zarar vermeyin."

Camın ardından, Nolan'ın üst kattaki salonda durup etrafa bakındığını görüyorum. Merdiven korkuluğuna yaslanmış, gölgeler içinde kalmış, yüzünü aydınlatan gece lambasının neredeyse görünmez ışığıyla aydınlanmış. Gözlerini kısarak kulübeyi net bir şekilde görmeye çalışıyor, ancak uyurken lens takmıyor ve lenssiz kör oluyor.

Adam kulübeye girer. "Emily?" diye sorar Nolan, sesi uyku ve mesafeden dolayı boğuk çıkmıştır. Bakışlarını adama çevirir, ancak lensleri olmadan adamın yüzünü seçemediği için sadece bir figürün belirdiğini ve odanın karşısına hızla geçerek merdivenlerin dibine doğru gittiğini görür.

Bağırıyorum ama onun tepki vermesine vakit kalmıyor.

Adam netleştiğinde ve Emily olmadığını fark ettiğinde Nolan'ın yüz ifadesinin nasıl değiştiğini izliyorum. Başka biri. Tanımadığı biri. Bir yabancı.

Vücudunu koruyarak bir adım geriye sendeliyor. Ağzından sadece tek bir kelime çıkabiliyor: Kim?

Olanları izlemiyorum. Bunun yerine, sesi duymamak için ellerimi kulaklarıma bastırıyorum, bedenimi Emily'nin etrafına sarıyorum. "Uyan," diye yalvarıyorum kulağına. "Lütfen uyan. Sana ihtiyacım var."

Courtney

Polis karakoluna vardığımızda, Dedektif Evans, tahmin ettiğim gibi bizi sorgu odasına götürmedi. Bunun yerine bana şekerli ve kremalı kahve getirdi ve masasında konuştuk. Cass ve Mae iki küçük sandalyeye oturdular. Dedektif Evans bana da bir sandalye çekmeyi teklif etti, ama ben sorun olmadığını, Wyatt ile ayakta durabileceğimizi söyledim, ancak Wyatt uzaklaştı ve oturacak başka bir yer buldu.

Arkamı dönüp bana bakan Dedektif Evans'a bakıyorum.

“Bu sabah eşimin iPad'ine bakıyordum. Bir şey buldum.”

"Ne buldunuz?" diye soruyor.

Boğazımı temizledim. "Pearl Lake hakkında son zamanlarda yapılan bazı aramalar," dedim, "ve birkaç gün önce Kylie Matthews'ı Bulmaya Yardım Edin sayfasına yaptığı bir Facebook paylaşımı." Paylaşımı kendi telefonumda açtım. Görmesi için masaüstüne koydum ve telefonu gözlerine yaklaştırmasını izledim.

Cass ve Mae'nin sandalyelerinin arkasında duruyorum. Onları kuşbakışı görebiliyorum, bu yüzden Cass'in masanın altında Mae'yi dürttüğünü fark etmemek imkansız. Bunu yaparken, daha dikkatli bakmaya başlıyorum.

Mae, Cass'e bakar. Profilden bakıldığında, küçük çenesi titremeye başlar. Cass dikkatlice, neredeyse fark edilmeyecek kadar az bir şekilde ona bakar. Gözleri buluşur. Cass başını o kadar hafifçe sallar ki neredeyse fark etmem, sonra gözlerini masaya indirir ve Mae de onu takip eder.

Mae ellerini masanın altına getiriyor. Arkadan baktığımda nefesinin kesildiğini, gözyaşlarını tutmaya çalışırken omuzlarının dalga gibi titrediğini görüyorum.

Yanında Cass, metanetini koruyor. Elleri kucagında, doğal olmayan bir şekilde hareketsiz oturuyor; sanki hareket etmezse varlığını bile unutacakmışız gibi. Ta ki Mae'nin ağlamaya başladığını fark edene kadar. Sonra sandalyenin altından hafifçe tekme atıyor, ayağı yavaşça sandalyenin bacaklarının üzerinden kayarak Mae'nin üzerine bastırıyor.

Mae ağlamamak için ne kadar çok çabalarsa, o kadar çok ağlıyor.

Dedektif Evans bunu fark eder ve telefondan başını kaldırır. "İyi misin?" diye sorar Mae'ye, ailesinin öldüğü için üzgün olmasına şaşırmas; neden üzgün olmasın ki? Başını sallar ve burnunu tişörtünün koluyla siler.

Ancak bir şeyler yavaş yavaş aklıma yatmaya başlıyor. Bir fikir yakaladım, zihnim ona odaklandı ve onu çözmeye çalışıyor.

Bunlar keder gözyaşları değil. Bunlar suçluluk gözyaşları.

Cass'ın Elliott'ın iPad'ini izinsiz kullanmaması gerekiyor. Ama bazen izin veriyor. Bazen de Elliott'ın dikkati dağılmışken gizlice alıp kullanıyor.

Reese'in kaybolduğu gece, Elliott'ın iPad'indeydiler. Nolan ve Emily'nin evinden kulübeye dönmüşlerdi ve saatlerce iPad ile yalnız kalmışlardı. Gece yarısı televizyonu kapatmak için çatı katına çıktığımı ve iPad'i Cass'ın kolunun altından nasıl aldığımı hatırlıyorum. Sabah onunla konuşmak için tezgahın üzerine bıraktım. Ama sabah olduğunda Emily ve Nolan ölmüştü ve artık iPad'i düşünmüyordum.

Sadece bu değil.

Facebook gönderisinde "age progressed" kelimesinin tek "s" ile yazıldığını düşünüyorum. Bunu herkes yapabilirdi. Herkes bir kelimeyi yanlış yazabilir veya yanlış yazabilir. Ama bunu iki on yaşındaki çocuğun yapma olasılığı daha yüksek.

Ağzım açık kaldı.

"Bunu neden yaptınız?" diye soruyorum, sesim boş ve hissiz.

Dedektif Evans başını kaldırıyor. Cass ve Mae'ye bakıyor olsam da, gözlerinin yüzümde olduğunu hissediyorum.

Cass bunu inkar etmeye bile çalışmıyor. Bunun yerine, gözlerini aniden bana dikerek, bakışlarını omzunun üzerinden bana çevirerek, "Bilmiyorduk. Şakaydı. Komik olacağını düşündük." diyor.

Eğlenceli.

Olayın ciddiyetini anlamıyorlar. Yaptıklarının neden yanlış olduğunun milyonlarca sebebini anlamıyorlar. Sadece iki yaşlı ebeveynle alay etmekle kalmadılar, gözlerinin önüne havuç sallamakla yetinmediler, Elliott'ın iPad'ini izinsiz kullandılar, Facebook hesabını kullanarak onun adına bir

şeyler paylaştılar. Nolan ve Emily onların yüzünden öldü. Reese onların yüzünden kayıp.

"Bana olup bitenleri anlatabilir misiniz? Neleri kaçırdım?" diye soruyor Dedektif Evans.

"Söyle ona," dedim Cass'e. "Ne yaptığını anlat ona."

Cass başını salladı, saçları gözlerinin önüne düştü.

"Hayır. Sen," diyor.

Nefes nefese ona anlatıyorum: "Facebook paylaşımını onlar yaptı. Kocamın iPad'ini kullanarak Facebook'a girdiler, Reese'in fotoğrafını paylaştılar, kayıp kızmış gibi davranıp herkese nerede olduğunu söylediler. O fotoğrafı sen mi çektin?" diye soruyorum, Elliott'ın yaptığından, havuz başındaki şezlongunda oturup ergenlik çağındaki yeğenimizin gizlice fotoğraflarını çektiğinden ve Reese'in onu yakalayıp ona el hareketi yaptığından ne kadar emin olduğumu düşünerek.

Cass başını salladı. Fotoğrafları çeken Elliott değildi. Cass ve Mae'ydi.

"Nasıl? Bütün bunları nasıl yapmayı bildin?"

Cass omuz silkti. Vücut dili, "Çok kolaydı," diyordu. "On yaşındalar ama benden çok daha internet bilgililer. Yıllar önce, sırf eğlence olsun diye Cass'in telefonumda kendi Instagram sayfasını kurmasına izin vermiştim. Ona, kimseyi takip etmeden veya arkadaşlık isteklerini kabul etmeden önce izin istemesi gerektiğini ve sadece aile için olduğunu, kuzenlerini, teyzelerini ve amcalarını takip edebileceğini söylemiştim. Kendi Instagram hesabına sahip olmak için o zamanlar olduğundan çok daha büyük olmanız gerekiyor, ama doğum tarihi hakkında yalan söylemek ne kadar zor olabilir ki?"

Planlandığı gibi gitmedi. Cass'in çevrimiçi olarak neler yaptığını daha iyi takip etmediğim, bir noktada sayfasını herkese açık hale getirdiğini fark etmediğim için kendimi suçladım. Kaza olduğunu söyledi ama ben pek emin değildim. Her neyse, ben durumu anladığımda Cass'in beş yüzden fazla takipçisi olmuş, bine yakın hesabı takip ediyordu ve tanımadığı kişilere mesaj atıyordu. İnsanları takip etmek için izin istemenin ne anlamı vardı ki? Hesabını kapatmasını sağladım. İnternetle ilgili sorunlarımızın o zaman bittiğini düşündüm. Bu deneyimden bir şeyler öğrendiğini sandım ama yanılmışım.

"Ne olacağını düşünüyordunuz?" diye soruyorum.

Cass bunu tekrar söylüyor, komik olacağını düşündüklerini.

"Birinin onu aramaya çıkacağını ve Reese'in gerçekten kayıp kız olduğuna inanacağını düşünmedin mi?"

Başını salladı. "Hayır. Ona hiç benzemiyor bile."

Belki öyledir, belki değildir.

Ama yas tutan bir ebeveynin, inanmayı bu kadar çok istediği halde ne gördüğünü kim bilebilir ki?

Dedektif Evans konuyu sadece beş dakika boyunca araştırıyor. Bana anlattığına göre, Facebook sayfası Sam ve Joanna Matthews'a ait. Kylie kaybolduktan kısa bir süre sonra, internette haberlerin hızla yayılması nedeniyle bu sayfayı açmışlar. Şehrin etrafına afiş asmaktan çok daha geniş bir kitleye ulaşmışlar. Facebook'ta milyarlarca aktif kullanıcı ve sayfalarını takip eden binden fazla kişi var, ancak son bir yıldır Kylie'nin doğum günleri ve kaybolduğu günün yıldönümleri gibi üzücü olayların kutlanması dışında aktivite giderek azalmış.

Yaklaşık bir hafta önce bir gece, birisi Kylie'yi hayatta bulduğunu iddia edene kadar.

Dedektif Evans sandalyesini aniden geriye itti, sandalyenin ayakları linolyum zeminde sürtündü ve masadan kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum, elini belindeki kılıfta bulunan silahın üzerinde gezdirip orada olduğundan emin olmaya çalışırken. Masanın üzerindeki anahtarlarına uzanıyor.

"Matthews ailesiyle konuşmak için," diyor.

"O zaman ben de sizinle geliyorum." Omzumu geriye çevirip Wyatt'ın gözlerine baktım. "Wyatt kızlarla burada kalabilir."

Dedektif Evans başını salladı. "Buna izin veremem, Bayan Gray. Burada kalmanız, yerinizde beklemeniz gerekiyor," dedi bana kararlı bir şekilde, tartışmaya yer bırakmadan. "Eğer o oradaysa, onu size geri getireceğim."

Reese

Beni elinden tutup bir tarlanın içinden sürüklüyor. Ağlıyorum. Gözlerimden yaşlar sel gibi akıyor, yüzümden aşağı dökülüyor. Burnum akıyor, sümük gözyaşlarımla karışıyor, ağzımın kenarlarından sızan tükürük de yüzümün tamamını ıslatıyor. Elim çökmeye, bırakmaya, dönüp başka bir yoldan koşmaya çalışıyorum ama o daha da sıkı tutuşunu sürdürüyor ve "Biliyorum. Çok şaşkın olmalısın. Hatırlamıyor olmalısın. Çok uzun zaman oldu. Bunu yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Bunu görmeni istemezdim. Ama o insanlar, Kylie. Seni annenden ve benden aldılar. İyi insanlar değiller. Kötü insanlar. Çok kötü insanlar. Koşmaya devam et, Kylie. Neredeyse vardık. Çok az kaldı. Tanrım," diyor, "annen çok mutlu olacak. Çok şaşıracak."

Bana karşı nazik. Elim sıkıca tutması dışında, kibar biri. Düştüğümde, elim onun elinden kurtulup sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum. Ama beni kollarımın üstünden tutup ayağa kaldırıyor ve "İyi misin? Yaralandın mı?" diye soruyor, ellerini saçlarımın üzerinden geçiriyor. Ben de başımı sallıyorum, kendimi tamamen kapatmış hissediyorum. Sonra tekrar elimi tutuyor ve koşmaya başlıyoruz, ayaklarım ve bacaklarım o kadar hızlı hareket ediyor ki artık onları hissetmiyorum.

"Keşke kapıyı açmasaydı" gibi şeyleri düşünmeden edemiyorum.

Keşke onu durdurabilseydim.

Keşke komodinin çekmecesinde Daniel'in bıçağını hatırlasaydım.

Keşke farklı yapabilseydim, yapmalıydım, yapardım diye düşünüyorum.

Sadece bir elim boş. Bir ara telefonumu o tek elimle cebimden çıkarmayı başardım, ama açtığımda ekran ışığı karanlıkta parlıyordu. Hızlıca hareket edip Snapchat'i açtım, sohbet ekranına gittim. Daha ileri gidemiyorum.

Aniden durdu. Beklemediğim bir şeydi. İleri doğru koşmaya devam ettim, eli elimdeydi ve ileri hareketimi durdurdu, bu yüzden geriye doğru sıçradım ve omzumda bir şeyin patladığını hissettim. "Bu ne?" dedi, ekrana bakmak için döndü, yüzü telefonun ışığında dehşete düşmüştü.

Yukarı baktığımda yüzünde kan vardı.

"Hiçbir şey... Ben..."

Ani bir hareket oldu. Hızla üzerime geldi. Ne olduğunu anlamadan önce her şey oldu. İçgüdüsel olarak ellerimi başıma götürdüm, başımı korumak için. Yüzümü buruşturdum, sindim ve sonra bacaklarım gerçekten de titredi. Dizlerimin üzerine büzülerek düştüm, titreyerek, hıçkırarak ağladım.

Sesi çok güzel.

Yanımda yere çömeliyor. Yapış yapış, kanlı ellerini saçlarımın üzerinde gezdiriyor.

"Sana zarar vermeyeceğim. Kızgın değilim Kylie. Sana kızgın değilim," diyor, elini telefonun etrafına sarıp elimden yavaşça alırken. Direnmeye çalışmıyorum, bırakıyorum. "Senin suçun değil. Onların suçu. Bunu sana onlar yaptı. Kim olduğumuzu unutturdular sana."

Ayağa kalkmama yardım ediyor, ayaklarımın hareket ettiğini hissetmesem de, ilerlediğimizi, bir yere vardığımızı biliyorum, ama nereye vardığımızı bilmiyorum.

Bütün bu süre boyunca Emily'nin hayatta olup olmadığını merak ediyorum. Nolan'ın hayatta olup olmadığını. Yoksa öldüler mi? Onları o mu öldürdü?

İleride park halinde bir araba var. Arka kapıyı açıyor ve ışık yanıyor. Beni içeri itiyor ve sonra kapıyı kapatıyor. Sürücü koltuğuna oturuyor. Işık sönüyor.

Arabayı ıssız sokaktan aşağı doğru sürüyor, önce farlarını kapatıyor. O giderken ben de çaresizce kapı kolunu çekiştirip dışarı çıkmaya çalışıyorum ama kapı kıpırdamıyor. Çocuk kilidini önceden açmış.

Kaçmaya çalışabileceğimi biliyordu.

O arabayı sürerken ben de kapıya iyice sokuluyorum. "Bu kadar korkmana gerek yok," ve "Kimse sana zarar vermeyecek," ve "Kafanın karışık olduğunu biliyorum. Bunların hepsini sindirmek zor. Ama bana inanmalısın Kylie. Bana güvenmelisin. Onlar kötü insanlardı. Seni annenden ve benden aldılar. Kendilerini oldukları gibi göstermiyorlar." gibi şeyler söylüyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Bir eve geliyoruz. Veranda lambası yanıyor. Arabayı garaja çekiyor ve park konumuna alıyor. Motor kapalıyken orada oturuyoruz, o da koltuğunda arkaya dönüyor, ön veranda lambasının ışığında ışıldıyor. “Annen çok şaşıracak. Ona seni bulacağımı hep söylemiştim. Seni bir gün eve getireceğimi hep söylemiştim. Ve şimdi getirdim, tıpkı ona söz verdiğim gibi.”

Arabadan indi. Kapımı açmak için yanıma geldi ve kolumdan çekerek beni içeri itti; ben de arabadan sürüklenmemek için etrafa tutunmaya çalıştım.

“Korkma. Artık güvendesin. Söz veriyorum. Her şey bitti. Evindesin.”

Yürürken bacaklarım kaskatı kesiliyor. Düzgün çalışmıyorlar. Dizlerim kilitleniyor ve tökezliyorum, ama o kolumdan tutuyor. Beni eve götürüyor, kapıyı açıyor ve karanlık bir oturma odasına giriyoruz. Eğilip bir lamba yakıyor ve odayı aydınlatıyor. “Evimizi hatırlıyor musun?” diye soruyor, hızlı hızlı, heyecanlı bir şekilde, gözleri parıl parıl parıl.

Daha önce hiç burada bulunmadım.

“Sam?” diye seslendi yorgun bir kadın sesi. “Sen misin? Nereye gittin—”

Pijamalarıyla orada dururken, arkasındaki koridor karanlıkta, birdenbire görünür. Gözleri fal taşı gibi açılır, ağzı açık kalır ve nefesi kesilir.

“Neler oluyor?” diye soruyor, sesi artık gergin. Önce ona mı, bana mı bakacağını bilemiyor. “Elbiselerindeki o şey ne? O şey—”

Bu kan.

Sesi çok yüksek. “Bakın kim burada,” diyor, onu duymamış gibi, başkasının kanına bulanmış olmasına aldırmazlıktan gülüyor. Deli gibi sırtıyor. “Bakın kimi buldum.”

Başını hafifçe salladı, kaşlarını çatı ve yüzünde ifadesiz bir sesle, “Kimi buldunuz?” diye sordu.

Boğuk bir kahkaha attı. “Kylie. Adım Kylie, tatlım.”

Tekrar bakıyor, gözlerini üzerimde gezdirip inceliyor. “O değil,” diyor.

Elini saçlarının arasından geçirdi, gülümsemesi soldu. Ona inanmaz bir şekilde baktı. “Ne demek o değil? Elbette o.”

Bana döndü, sesi çaresiz ve ısrarcıydı. “Göster ona. Kolyeni göster ona.”

Ne demek istediğini anlamıyorum. Başımı sallıyorum. “Senin resmindeki kolye. Sana verdiğimiz kolye, tatlım,” diyor. Bilmediğimi görünce telaşlanıyor. Şöminenin üzerindeki, bir adamın, bir kadının ve küçük bir kızın komik suratlar yaptığı bir resme işaret ediyor. Resimde kız, Daniel’in

bana verdiği, benim attığım altın kolyemi takıyor. "O kolye. Göster ona Kylie. Göster ona hâlâ sende olduğunu."

Ama kadın kolyeyi umursamıyor. "Kızımı her yerde tanırım, o değil," diyor.

Daha dikkatli bakıyor ve bu sefer kendinden şüphe etmeye başlıyor. Sonunda anlıyor. Ben onun sandığı kişi değilim. Onun olmamı istediği kişi de değilim.

Boğazı düğümleniyor, hıçkıra hıçkıra gözyaşları döküyor.

"Aman Tanrım. O değil. O değil," diye hıçkırarak kadına tekrar tekrar söylüyor, sonra da bana dönerek, "Ona çok benziyorsun," diyor ve saçlarıma dokunmak için elini uzatıyor, ben ise geri çekiliyorum. O kadar sert geri çekiliyorum ki başım duvara çarpıyor, Emily'nin vücudunun verandada çırpındığını ve onun sopayla defalarca vurduğunu görüyorum. "Kızıma çok benziyorsun. Aman Tanrım." diye hıçkırarak başını kanlı ellerinin arasına gömüyor. "Ne yaptım ben? Ne yaptım ben?"

"Onunla ne yapacağız?" diye soruyor bir dakika sonra.

İkimize de bakmıyor. Bakamaz.

Sanki odada yanlarında değilmişim gibi benim hakkımda konuşuyorlar.

"Bilmiyorum," diyor başını sallayarak.

"Onu öylece geri getiremeyiz. Yüzümü gördü. Onlara ne yaptığımı gördü."

"Kime? Ne yaptın Sam?" diye soruyor, her yerinin kan içinde olduğunu görüp her şeyi bildiği halde.

Başını sallıyor. O bile söyleyemiyor.

"Bana biraz düşünme süresi verin," diyor.

"Birileri gelip onu aramaya başlamadan önce ondan kurtulmalıyız. Eğer onu burada bulurlarsa..."

"Biliyorum."

Beni karanlık, bitmemiş merdivenlerden aşağı indirdiler. Duvardaki bir paneli açıp beni bodrum katındaki dar alanda bıraktılar.

Çünkü artık burada olduğuma ve onun yaptıklarından sonra beni öylece bırakamazlar.

Courtney

Dedektif Evans gittikten sonra, şehirde bizi arayan ve kahve içmeye gittikten sonra birinin motel odasına girip bizi kaçırdığından emin olan Elliott'a ulaşmayı başarıyorum.

“Aman Tanrım, Courtney,” diyor. “İşte buradasın. Seni arıyordum. Neredesin? Neden telefonuna cevap vermedin?”

Ona polis karakoluna gelmesini söylüyorum. Buraya geldiğinde her şeyi anlatacağımı söylüyorum, bunu yapmış olabileceğini düşündüğüm için kendimi suçlu hissediyorum. Dediği gibi, balık tutmaya gitmek için saat beşte evden ayrılmıştı. Emily ve Nolan'ı öldürmedi. Reese'i de kaçırmadı.

Cass ve Mae hâlâ Dedektif Evans'ın masasının yanındaki sandalyelerde oturuyorlar. Canları sıkıldığı ve yapacak başka bir şeyleri olmadığı için buldukları kağıt parçalarıyla tic-tac-toe oynuyorlar ve ben de yaptıkları şeyin sonuçlarıyla ne zaman yüzleşeceklerini merak ediyorum. Onlar için hiçbir ceza olmayacak, yasal anlamda hiçbir şey. Facebook'ta birinin kimliğine bürünmek suç olabilir, ancak onların yaşlarında, hafif bir uyarıdan fazlasını alacaklarını sanmıyorum (eğer birileri suçlanacaksa, bu Elliott ve ben olacağız, çünkü onlara daha iyi göz kulak olmadık).

Yaptıklarının ağırlığının ne zaman idrak edileceğini, bunun günler sonra mı yoksa yıllar sonra mı, daha büyük olduklarında ve ön beyin korteksleri nihayet tamamen geliştiğinde mi olacağını merak ediyorum. Belki o zaman iki, hatta üç cinayetten sorumlu olduklarını anlayacaklardır.

Reese.

Onu düşünmeden duramıyorum. Sam ve Joanna'nın evindeyken onun da orada olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Joanna'nın o gece, Sam ve ben mutfak masasının etrafında otururken bana söylediklerini düşünüyorum; Kylie ve Reese'in benzer saç ve gözleriyle Daniel'in tipi olmaları gerektiğini söylemişti. O gece gözlerimin içine baktı ve çaresiz bir sesle yalvardı: "Polis onu bulmalı, Courtney. Kızlarımıza yaptıklarının bedelini ödemeli."

Kızlarımız.

Daniel'in Reese'e hiçbir şey yapmadığını, Reese'in de bunu bildiğini unutmayalım. Beni kasten yanlış yönlendirdi.

Orada olduğum sırada Reese'in bir dolapta veya bodrumda bir yerlerde olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Sesimi ve ayak seslerimi duymuş olabilir ama ağzı tıkanmış ve çığlık atamıyor olabilir.

Ya da belki de zaten ölmüştü.

Çünkü Sam ve Joanna, onun Kylie olmadığını anladıkları takdirde onu hayatta tutmak onlar için bir risk oluşturunca.

Reese

Şimdi

Daracık alan çok rahatsız edici. Belki 60 santimetre yüksekliğinde, yani oturmak için yeterli yer yok. Sırt üstü ya da sırtım uyuştduğunda bazen yanıma yatıyorum. Zemin sert. Açıkta bırakılmış tek bir ampul var, açıp kapatmak istersem ipi de elimde. Seçeneklerim var. Bir nimet. Zaman geçirmek için bir şeyler, ipi çekip ışığı açıp kapatmak, ya da ucunu serçe parmağıma dolayıp parmağımın ucunun morarmasını izlemek, acaba boynuma bağlasam aynı şey olur mu diye merak etmek.

Bana yiyecek ve su getiriyorlar, ama ben ancak dirseğime yaslanarak yiyebiliyorum. Bazen bacaklarımı uzatmam, tuvalete gitmem için dışarı çıkarıyorlar, biri beni gözetliyor, diğeri ön kapıda bekliyor. İşimi bitirdiğimde beni geri koyuyorlar, kapıyı açıp mağarama geri sürünmemi izliyorlar ve ben asla direnmiyorum, çünkü o adamın Emily ve Nolan'a yaptıklarının anısı her zaman orada. Her zaman mevcut.

Ve sonra bir gün küçük duvar kapağı açıldığında, diğer taraftaki yüz onların yüzü değildi. Başka biriydi, kızıl saçlı bir adam.

“Reese mi?” diye soruyor. “Sen Reese Crane misin?” Saçlarım gözlerime düşerken başımı sallıyorum. “Seni arıyorduk.”

Teyzem Courtney bana onların öldüğünü, bir nevi öldüğünü söylüyor.

Hastane yatağının kenarına oturmuş, ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi yüzü lekeli. Battaniyelerin üzerinden bacağımı okşayıp iç çekiyor, kelimeleri bulmakta zorlanıyor.

"Öldüler, değil mi?" diyorum.

Başını sallayarak onayladı. Sonra ikimiz de ne diyeceğimizi bilemediğimiz için sessizce oturduk, ta ki o, "Her şey yoluna girecek. Şu an öyle hissetmeyebilirsin ama bunu birlikte atlatacağız," diyene kadar.

Bana söylemesine gerek yoktu. Zaten biliyordum, çünkü Emily ve Nolan hayatta olsaydı, beni ilk görmeye gelen teyzem Courtney olmazdı. Onlar, annem ve babam olurdu. Ama gelemezlerdi çünkü öldüler. Çünkü o adam onları öldürdü, çünkü beni kayıp kızı Kylie sandı. Neden böyle düşündüğünü bilmiyorum, sadece Daniel'in bana verdiği kolyeyle bir ilgisi olduğunu düşünüyorum; belki de onun kolyesiydi. Yine de, Daniel'in kolyeyi nereden ve nasıl bulduğunu bilmiyorum ve o adamın beni nerede bulacağını nasıl bildiğini de bilmiyorum. Teyzem Courtney'e bilip bilmediğini soruyorum. Gözleri tekrar yaşıyor, sonra elimi tutuyor ve "Her şeyi sonra konuşuruz. Şimdilik dinlen. Sana iyi bakalım ve seni iyileştirelim ki eve gidebilelim." diyor.

Ev. Bu kelime artık benim için hiçbir anlam ifade etmiyor, tıpkı bir şeyi çok defa söyleyince kafamda anlamını yitirmesi gibi. Ev. Artık ne olduğunu bile bilmiyorum.

Yine de başımı salladım. "Ben... ben onlara söylemedim."

"Kime ne söyleyeceksin?"

"O insanlar," diyorum. Bodrumlarına kilitlendiğimde, geçirecek vaktim ve yapacak başka hiçbir şeyim yoktu, sadece düşünüyordum. Ölümü çok düşündüm. Ölmenin ve gömülmenin nasıl bir şey olacağını düşündüm. Daniel'in beni götürdüğü mezarlığı düşündüm.

"Matthew ailesi mi?" Başımı salladım. "Onlara ne söylemek istiyordunuz?"

"Sanırım kızlarının nerede olduğunu biliyorum."

Polis memuru şu anda bizimle aynı odada. Yatağın ayak ucunda duruyor. Bunu söylediğimde başını çok hızlı çeviriyor. Eskiden sahip olmadığım bir irkilme refleksim var. Biri hareket ettiğinde irkiliyorum. Biri öksürdüğünde irkiliyorum. Biri nefes aldığında irkiliyorum.

"Özür dilerim," diyor, yatakta nefes nefese kalıp, irkilip, ondan uzaklaştığını görünce, oysa benden on metre uzakta, kişisel alanıma bile yaklaşmamış. "Seni korkutmak istemedim."

"Sorun yok," diyorum kendime, iyi olduğumu söyleyerek. Teyzem Courtney ve polislerle birlikte hastane odasındayım. İyiyim. Yine de gözlerimden yakıcı sıcak gözyaşları akıyor. Teyzem Courtney yatakta bana

daha da yaklaşıyor. Elimi sıkıyor, gözümü tutuyor, hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"Bana nerede bulunduğunu söyleyebilir misiniz?" diye soruyor polis memuru.

Başımı salladım. "Tatil köyünün yakınında bir mezarlık var. Ormanın içinde. Bir gün oradaydım. Tatil köyündeki o kadını da orada gördüm."

"Hangi bayan?"

"Mezarın sahibi olan kişi. Bayan Dahl ya da her neyse. İşaretsiz bir mezara çiçek bırakıyordu. Belki de kızları oradadır. Belki de oraya gömülen odur."

Courtney

İzlememe izin veriliyor. Televizyonda gördüğünüz gibi tek yönlü camdan bakarak gözlem odasında değilim. Bunun yerine, görüşme odası kameralar ve mikrofonlarla izleniyor ve ben de birinin boş ofisinde oturup, tek başıma, monitörden görüşmeyi izliyorum.

Bayan Dahl, görüşme odasındaki bir sandalyede oturuyor. Oda küçük ve sade; içinde iskambil masasına benzeyen bir şey ve dört sandalye var, bunlardan sadece ikisi kullanılıyor.

Dedektif Evans onun karşısına oturuyor. "Daniel Clarke hakkında bildiklerinizi anlatın."

Çenesi kasılmış. "Zaten yaptığımı sanıyordum," derken sesinde bir sertlik var.

"Bana tekrar anlatır mısınız?" diyor Dedektif Evans.

"Annesini tanıyordum," diyor. "Küçüklüğümüzden beri en iyi arkadaşımdı. Öldükten sonra ona yardım ettim, çünkü ona acıdım, çünkü o da şanssız çocuklardan biriydi ve hayattayken daha fazla müdahale etmediğim için kendimi suçlu hissettim. Daniel'e yardım etmek benim kefaretimdi. Babası sorumsuz bir adamdı ve annesi de içkiden öldü. Kendi kusmuğunda boğularak öldü. Ama bunu zaten biliyorsunuzdur herhalde, değil mi?"

Buna hiçbir şey demiyor. Düşünceli bir şekilde geriye bakıyor ve sonra soruyor: "Ona yardım ettiğinizi söylerken ne demek istiyorsunuz?"

"Ona bir iş verdim. Tatil köyümde çalışmasına izin verdim, her ne kadar ayın en iyi çalışanı olmayacak olsa da, en azından bir maaş alıyordu. Onu birden fazla kez kovmalıydım."

"Ne için?"

“İşini yapmıyor. Misafirlerden eşya çalıyor.”

“Kylie Matthews’ın kaybolduğu gece hakkında neler biliyorsunuz?”

“O geceyi hatırlıyorum. O zamanlar,” diyor, “kızın kayıp olduğunu bile bilmiyordum. Kim olduğunu ancak ertesi gün öğrendim.”

"Kimdi o?"

"Daniel'in gömdüğü kız."

Diğer odada yüzüm bembeyaz oldu.

Dedektif Evans hiçbir şey söylemiyor.

“Olayın olduğu gece, karanlık çöktükten sonra ormanda yürüyordum,” diyor ve sandalyesine yaslanarak anlatmaya devam ediyor. “Bazen iyi uyuyamadığım için yatmadan önce yürüyüş yapıyorum ve yatmadan önce biraz hareket etmenin uyumama yardımcı olduğunu fark ettim. Mezarlığa geldiğimde onu gördüm. Daniel'i. Sırtı bana dönüktü. Yüzünü seçemedim çünkü başka yöne bakıyordu ve üzerinde bir sweatshirt vardı, kapüşonu başının üstüne kadar çekilmişti. Ama kolları şöyle yukarı sıyrılmıştı,” diyor, kendi tişörtünün kollarını yukarı çekerek, “ve ay ışığı doğru açıyla vurduğunda dövmesini görebildim.”

"Onun o olduğunu bu şekilde mi anladınız?"

"Evet. O gece gördüklerimi kimseye anlatmadım."

“Tam olarak ne gördünüz?”

“Kız. Cesedi. Yerde, onun arkasında yatıyordu. Yüzünü de göremiyordum ama bir ceset olduğunu anlayabiliyordum. Hareket etmiyordu. Öldüğünü varsaydım. Daniel'in elinde bir kürek vardı ve kazıyordu. Onu kazarken izledim. Nefesi kesilene ve bitkin düşene kadar saatlerce devam etti, ama Daniel'de daha önce veya sonra hiç görmediğim bir enerji ve kararlılıkla kazmaya devam etti. Ve sonra, işi bittiğinde, küreğini yere attı ve kızın yanına gitti. Cansız bedenini omzuna kaldırdı ve sonra mezara yatırdı.”

Ağzımda ekşi bir tat, boğazımda bir yanma var. Odanın köşesindeki çöp kutusuna bakıyorum, hasta olup olmadığımı merak ediyorum; o zavallı kız, evde oturan ve Kylie'nin arkadaşının evinden henüz dönmemiş olmasına üzülen Joanna Matthews'ı ve trenin geçmesini arabasında bekleyen Sam'i düşünüyorum. O anda kızlarına ne olduğunu bilmiyorlardı.

Bayan Dahl'ın bakışları odanın içinde dolaşıyor, kamerayla göz göze geliyor, sanki göz teması kurmuşuz gibi. "Ertesi sabah geri döndüm, umarım sadece hayal etmişimdir diye düşündüm. Onu gömdüğü yer, burnunuzun ucundaki kadar açıktı; tek teselli, o mezarlığı benden başka

kimsenin ziyaret etmemiş olmasıydı. Kimse Daniel'in zeki olduğunu söylemedi. Orayı pek de düzenli bırakmamıştı."

"Polise gidip onu ihbar etmeyi düşündün mü?"

"Hayır," diyor. "Asla. Daniel zor zamanlar geçirdi. Onunla kız arasında ne yaşandıysa, bunun olmasını istememişti."

"Onun her şeyi, dediğin gibi, pek de düzenli bırakmadığını görünce ne yaptın?"

"Toprağı düzeltmeye yardım ettim ve ertesi gün geri gelip biraz çim tohumu serptim."

Dedektif Evans, "Bayan Dahl, onun ölümünden sizin de sorumlu olduğunuzu anlıyor musunuz?" diyor.

"Bildirimde bulunmamak suç değildir."

"Ama sen olaydan sonra suç ortağısın. Az önce söylediğin gibi, cesedi saklamaya yardım ettin. Mezar yerini örtbas etmeye yardım ettin."

Kameradan yüzünü çevirip ona bakarak, "Öyleyse beni tutuklayın," dedi.

Dedektif Evans, eşyalarımızın geri kalanını toplamamız ve eve dönebilmemiz için bizi otele geri götürmeyi teklif ediyor. Soruşturma tamamlandı. Sam Matthews itiraf etti. Emily ve Nolan'ı öldürdü ve Reese'i kaçırdı. Sonra Joanna ile birlikte Reese'i bodrum katındaki bir boşlukta tuttular. Bu da aklıma şu soruyu getiriyor: İlk kez habersizce evlerine gittiğimde çamaşır yıkamıyorlar mıydı, yoksa Reese'i yakından mı gözetliyorlardı? Reese, kapak kapalıyken aşağıdan hiçbir şey duyamadığını söylüyor. Tahminimce, evlerine gitme teklifini kabul edeceğimi hiç beklemiyordu; sadece dikkatimi kendisinden uzaklaştırmak için söylemişti.

İkisi de hapse girecek, Sam ise daha uzun süre hapis yatacak çünkü sadece adam kaçırmakla değil, cinayetle de suçlanıyor.

Reese'in taktığı kolye, Matthews ailesinin şömine rafındaki aile portresinde tanıdığım, Cass ve Mae'nin o gün Elliott'ın iPad'inde havuz başında çektiği fotoğraftakiyle aynı olan kolye, Mors alfabesinin noktalarını ve çizgilerini oluşturmak için boncuklardan yapılmıştı. Üzerinde "kızım" yazıyordu. Sam ve Joanna bunu Kylie'ye on birinci doğum gününde hediye etmişlerdi. Daniel'in eline nasıl geçtiğini kimse bilmiyor, ancak bir noktada onu çaldığını varsayabiliriz. Kesin olarak bildiğimiz şey ise, bunun Cass ve Mae'nin Facebook paylaşımıyla birlikte, Sam'in Reese'in Kylie olduğuna inanmasının nedeni olduğudur. Bu beni onun için, hepimiz için üzüyor.

Dedektif Evans'a, "Eğer sakıncası yoksa, yolculuk için minnettar olurum," dedim. Çocuklarla benim burada arabamız yok. Elliott'ın arabası var. Reese'i yalnız bırakmak istemediğim için o da hastanede onunla birlikte. Elliott'a ona eşlik etmesinin sakıncası olup olmadığını sorduğumda, sakıncası olmadığını, ancak Reese'in orada olmasını isteyip istemeyeceğinden emin olmadığını söyledi. Nedenini sordum. İlk başta sessiz kaldı; bana anlatmak istemedi. Israr etmeye devam ettim ve sonunda bana birkaç gece önce uyuyamadığı için yürüyüşe çıktığını ve ormanda Reese ve Daniel'ı gördüğünü, bunun da aralarında kırgınlığa yol açan bir olaylar zincirini başlattığını, ancak bunun Nolan ve Emily'ye olanlarla hiçbir ilgisi olmadığını anlattı.

"Henüz aramızdaki sorunları çözüp çözmediğimizden emin değilim," dedi ve ben de ona, "Şu anda Reese'in her şeyden çok bir arkadaşına ihtiyacı var, bu yüzden bu onun ve Reese'in aralarındaki sorunları çözmeleri için iyi bir fırsat olabilir," dedim.

Konuşurken, ona neden İnci Gölü'nün derinliğini araştırdığını sordum ve bana balık tutmaya gittiğinde daha çok şansının olacağını düşündüğü için olduğunu söyledi. Sonra kaşlarını çatarak bana, "Gölün derinliğini neden bilmek istediğini sandın ki?" diye sordu.

Reese'i onun öldürdüğünü düşündüğüm için böyle olduğunu söyleyemedim. Çünkü hepsini onun öldürdüğünü düşünüyordum.

Dedektif Evans da benim gibi yorgun ve yenilmiş bir halde başını salladı. "Bu bir sorun değil."

Sorgu odasından çıktığından beri, Bayan Dahl'ın o gece Daniel'in on bir yaşındaki Kylie'yi gömmek için bir mezar kazdığını izlediğini itiraf etmesini dinlediğinden beri, suratı asık.

"İyi misin?"

"Evet," diyor ama o kadar az söylüyor ki inanmıyorum.

"Kylie küçük bir kızdı. Başına gelenleri hak etmedi. Üzölmek anlaşılabilir bir durum."

Başını salladı, gözleri benimkilerle buluşmadı.

"Hazır mısın?" diye soruyor, anahtarlarına uzanırken.

"Evet," dedim ve sonra çocuklara dönerek, "Hadi gidelim. Dedektif Evans bizi otele geri götürecektir, böylece eşyalarımızı alıp eve gidebileceğiz."

"Ev mi?" diye çılgılık attı Cass, aniden sandalyesinden başını kaldırıp gözlerini kocaman açarak. "Gerçekten ev gibi mi?"

"Evet," diyorum, ancak Cass'in aynı coşkusuyla değil. "Tıpkı evim gibi."

Artık eve, Chicago'daki hayatımıza dönebiliriz, ama artık bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Aynı değil. Değişti. Reese, Wyatt ve Mae kendi evlerine dönmeyecekler. Elliott, Cass ve benimle birlikte yaşayacaklar, altımız aynı çatı altında olacağız, bu kulübelere adım atmadan önceki halimizden çok farklı olacağız. Sadece evlerini değil, arkadaşlarını ve okullarını da terk etmek zorunda kalacaklar. Mae'nin Cass'i olacak, ama Reese ve Wyatt kimsenin onları tanımadığı ve onların da kimseyi tanımadığı bir okula gidecekler. Wyatt iyi olacak - beyzbol sayesinde arkadaş edinecek - ama Reese'in son sınıfına yeni bir yerde başlaması konusunda endişeliyim, belki de yeni bir başlangıç için mutlu olacaktır.

Dedektif Evans polis karakolundan ilk çıkan kişi oldu. Kapıyı bizim için açık tuttu ve biz de onu takip ederek binadan çıkıp sokağa girdik. Rüzgar şiddetlenmiş, çöpleri savurarak kaldırım kenarlarına sıkıştırıyordu. Uzakta, gökyüzü kararıyordu; yavaş yavaş bir yaz fırtınası yaklaşıyordu.

Önce motele uğradık. Çocuklarla birlikte içeri girip ne varsa aldık; çok fazla bir şey yoktu, sadece tam olarak açmadığımız birkaç çanta. Sonra da Emily'nin, Nolan'ın ve çocukların eşyalarını almak için tatil köyüne gittik.

Dedektif Evans ile birlikte arabadan inerken, camları hafifçe aralık bırakılmış arabada çocuklara, "Burada kalın," dedim. "Sadece birkaç dakikalığına gideceğiz."

Kulübeye doğru yola koyuluyoruz. İhtiyacımız olan şeyleri aldıktan sonra, Dedektif Evans bizi hastaneye götürecek ve orada Reese'in taburcu edilmesini bekleyeceğiz. Sonra eve gideceğiz.

Yolda giderken, "Şimdi ne olacak?" diye soruyorum. "Daniel Clarke'ı Kylie'nin cinayetinden dolayı tutuklayacak mısınız?"

"Onunla konuşacağız," diyor. "Bayan Dahl'ın ifadesinin onu mahkum etmek için yeterli olup olmadığından emin değilim, ancak soruşturmayı yeniden başlatmak için yeterli olmalı."

"Onu mahkum etmek için neye ihtiyacınız var?"

"Adli deliller veya itiraf."

"Sence itiraf eder mi?" Daniel Clarke hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onunla Reese arasında gerçekten ne olduğunu bilmiyorum. Reese'in onun kurbanlarından biri olmaya ne kadar yaklaştığını bilmiyorum. Ama Mae'nin söylediklerini asla unutmayacağım. Reese'in nasıl ağladığını. Nasıl korktuğunu. Ona nasıl acı çektirdiğini. Ona yaptıklarının bedelini ödemeyi hak ediyor.

"Hayır," diyor.

"Geçen gün onu tanıdığını söylemiştin."

Bana dönüp, "Okulda benden birkaç yaş küçük olduğunu söylemiştim. Onu tanıyordum," dedi.

"Nasıl bir insandı?"

"Yeğeninizin asla çıkmasını istemeyeceğiniz türden bir adam."

Kulübeye ulaştık. Dedektif Evans'ı takip ederek merdivenlerden yukarı, ön kapıya kadar geldim, diğer tarafta bizi neyin beklediğine kendimi hazırladım. Anahtarı kilide soktu. Kapı kolunu çevirdi, kapıyı açtı, ama bu sefer içeri girerken, Sam Matthews'ın gördüğü gibi görmeye çalıştım. İçeri girip kayıp çocuğum olduğuna inandığım kızı bulduğumu hayal ettim. Cass'i burada, onu benden çalan, beş uzun yıl boyunca benden uzak tutan insanlarla birlikte hayal ettim. Aklımı kaçırmış olurdum ve onu geri almak için her şeyi yapardım.

"Sam Matthews o gece sana ne anlattı?" diye soruyorum büyük salonda dururken, aklımda aylar önce Emily ile bu geziyi planladığımız, ailelerimizin kaynaşması ve ortak anılar biriktirmesi için birlikte gitmek istediğimiz anlar canlanıyor. Bu Emily'nin fikriydi, ama ben de tamamen destekliyordum. Özellikle Reese büyüyordu ve Emily birlikte geçirilen anların geçici olmasından endişeleniyordu; yakında üniversiteye gidecekti ve bu geziyi şimdi yapmazsak, fırsat kaçabilirdi. Emily, Reese'in çok uzaklara gidip bir daha asla geri dönmeyeceğini hayal ediyordu. Her şeyin mükemmel olmasını istediği için, yemeklerimizden boş zamanımızı nasıl geçireceğimize kadar her şeyi planlamıştı.

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Böylece gözümde canlandırabiliyorum."

"Hayır," diyor sert bir kafa sallamasıyla. "Kendinize bunu yapmayın, Bayan Gray."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Aklımda canlandırıdığım şeyin çok daha kötü olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordum alt dudagımı ısırarak.

Sessizce, kelimelerini dikkatlice seçerek düşünüyor.

"Hayır, bilmiyorum," diyor ve gözlerimden yaşlar süzölmeye başlıyor, ama silmeye zahmet etmiyorum. Dedektif Evans sessiz. Yüz ifadesi değişiyor; gözlerime bakıyor, yüzündeki ifade empatik. Bir dakika sonra, sesi yumuşak ve sıcak bir şekilde, "Sadece şunu söyleyeceğim," diyor.

"Adli tıp uzmanı, Bay Crane'in şaşırtılmış olabileceğini, ancak Bayan

Crane'in ellerinde ve kollarında savunma yaraları olduğunu söyledi. Savaşmış. Ailesi için canla başla savaşmış.”

Boğazım düğümlemiş, kalbim ağırlaşmış bir halde başımı salladım. "Bu Emily'nin yapacağı bir şeye benziyor."

Emily'nin, Nolan'ın ve çocukların eşyalarını toplayıp yola koyuluyoruz ve işimiz bittiğinde, Dedektif Evans'ın peşinden son kez kulübeden çıkıyorum.

Gitmeden önce, son bir kez geriye dönüp bakıyorum.

Açık kapıda durup gözlerimi kapatıyorum. Mutfakta Nolan ve Emily'yi görüyorum, Emily elinde Old Fashioned kokteyliyle, sanki buraya ilk geldiğimiz geceymiş gibi gülüyor. Sesini duyup hatırladıkça gülümsüyorum.

Orada ne kadar süre durduğumu bilmiyorum, ta ki Dedektif Evans'ın elini dirseğimde hissedene kadar ve ona döndüm. "Hazır mısın?" diye sordu ve ben de gözyaşlarımı tutmaya çalışarak başımı salladım, oradan ayrılıp eve gitmek için arabaya doğru yürüdük.

Dedektif Evans

“Nasılsın diye bir ara mesaj atsam sakıncası olur mu?” diye soruyor. Hastanedeyiz, ana giriş kapısının hemen dışında, dördü de çantalarıyla birlikte duruyoruz. Yanımızda, arabam hala çalışıyor, yağmur şiddetli yağıyor ama kapalı girişin altında ıslanmıyoruz. “Hayır diyebilirsin,” diyor şimdi, kekeleyerek, gülümsemesi gergin. “Sınırı aşmak ya da benimle sürekli iletişimde kalman gerektiğini hissettirmek istemiyorum. İşin söz konusu olduğunda sınırlarının olduğunu biliyorum.”

"Elbette mesaj atabilirsiniz. Bunu isterim," diyorum.

Bayan Gray sessizleşiyor, açık kahverengi saçları rüzgarda dalgalanıyor ama yüzünden uzak tutuyor. “Sanırım bu kadar,” diyor konuşurken, çantasını kaldırıma bırakıp ikimizi de şaşırtan bir kucaklaşma için yaklaşıyor.

Geri çekilirken içini çekti. "Özür dilerim," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle, doğru kelimeleri bulmakta zorlanarak. "Dedektif, bizim için yaptığınız her şey için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Siz olmasaydınız, son birkaç günü nasıl atlatırdık bilmiyorum."

"Lütfen bana Josh deyin. Ve asıl size teşekkür etmeliyim, Bayan Gray. Bunu siz çözdünüz. Reese'i siz buldunuz."

Başını salladı, bunu kendisinin yaptığını biliyordu. Ben de yanlış yoldaydım. Matthews'ların bunu yaptığını anlamamın ne kadar süreceğini bilmiyorum, ama sonunda anlayacağıma inanmak isterdim.

"Courtney," diyor.

"Bağışlamak?"

“Eğer ben sana Josh diyeceksem, sen de bana Courtney demelisin.”

Başımı salladım, özel bir an yaşadığımızı düşündüm. Çocukların dinlemediğinden emin olmak için arkasına baktı, sonra tekrar bana baktı, yaklaştı ve itiraf etti: "Eve dönüp bundan sonra olacak her şeyle başa çıkmaya hazır olduğumdan emin değilim." Dürüst olmak gerekirse, söylediğimden daha iyi, daha içten bir şey söyleyebilmeyi çok isterdim.

"Bunu başarabilirsin. Başarabileceğini biliyorum."

Sessiz kalıyor. Sonra başını sallayıp çantasına uzanıyor. "Dedektif Evans'a veda edin," diyor çocuklara ve onlar da mırıldanarak veda ediyorlar.

"Hoşça kalın arkadaşlar," diyorum. "İyi günler."

Arabama geri binerken onlara hafifçe el salladım. Arabayı hareket ettirdim ve dikiz aynasında küçülüp kaybolmalarını izledim. Gittiklerinde rahat bir nefes aldım. Çünkü hakkımdaki algıları değişmeyecek. Çünkü onlar gittikten sonra Bayan Gray beni hâlâ iyilerden biri olarak düşünecek. Ne yaptığımı bilmeyecek.

Eve dönüş yolu yirmi dakika. Yağmur şimdi daha da şiddetleniyor, ön cama vuruyor, silecekler ileri geri hareket ediyor ama neredeyse yetişemiyor.

Yolculuğun büyük bir kısmını, Bayan Dahl'ın bugün öğleden sonra sorgu odasında o gece gördüklerini anlatırken söylediklerini düşünerek geçirdim. Daniel'in mezarlıkta o çukuru kazarken, daha önce veya sonra ondan hiç görmediği bir enerji ve kararlılıkla kazdığını söylediğini hatırladım.

Saate baktım, yüzündeki ifadeyi okuyarak gizli bir anlam olup olmadığını anlamaya çalıştım, ama yoktu, bu da durumu daha da ironik hale getirdi.

Çünkü gördüğü kişi Daniel değildi.

O bendim.

Evime vardığımda, araba yoluna giriyorum. Arabayı park edip koşarak uzaklaşıyorum, yağmurdan ıslanırken o geceyi, mezarlığı düşünüyorum; mezarlığın yolunu sadece Daniel'le orada buluşup uyuşturucu kullandığımız, annesinin mezarının başında oturup esrar içtiğimiz zamanlar sayesinde biliyordum. Daniel sadece tanıdığım biri değildi. Okulda benden birkaç yaş küçük rastgele bir çocuk değildi. Artık arkadaş olmayabiliriz, çünkü insanlar değişir (Daniel hiç değişmedi, hala lisede tanıdığım o zavallı çocuk), ama onu tüm hayatım boyunca tanıyordum, çünkü benim sokağımın karşısında büyüdü.

Salon ışığını açıyorum. Gömleğimin düğmelerini çözerek banyoya doğru ilerliyorum. Gömleği çıkarıp lavabonun yanındaki tezgâhın üzerine koyuyorum ve aynada yüzüme bakıyorum; yüzüm değişmiş, son birkaç yıldır daha belirginleşmiş. Artık Daniel'in tanıdığı, çenesinde zar zor sakal çıkan o yuvarlak, bebek yüzlü çocuk değilim.

Kylie Matthews'ın öldüğü gece her şey değişti. O gece ben de değiştim.

Aşağıya uzanıp, yağmurdan hala ıslak olan tişörtümün kısa koluna elimi koydum. Yavaşça yukarı çekerek, halka açık yerlerde genellikle örtülü tuttuğum pazumu ortaya çıkardım. Bugün bile ona bakmakta zorlanıyorum, yine de gözlerimi aşağıya, yılanın keskin beyaz gözleriyle temasa geçmeye zorluyorum; yılanın gözleri de benimkine bakıyor.

Aynı sokakta büyüyen dört kişiydik ve onları almak için birlikte yola koyulduk: Daniel, Jeremy, onun küçük kardeşi Adam ve ben. Sahte kimlikler kullandık ve çaldığımız parayı harcadık, çünkü o zamanlar kendimizi havalı sanıyorduk ve bunu tüm dünyaya duyurmak istiyorduk. Sahte bir çete kurduk—Kral Kobralar—ve tanıdığımız herkese çetede olduğumuzu söyledik. Çocukken boş zamanlarımızı posta kutularını kırarak, benzin istasyonlarını soyarak, bunun gibi aptalca şeyler yaparak geçiriyorduk. Hiç yakalanmadık; her zaman paçayı kurtardık, bu da bize hayatımızın hiçbir döneminde yaşamadığımız bir haz verdi. Yenilmezdik, dokunulmazdık. Gücümüz vardı. İnsanlar bizi dinliyordu. Bizden korkuyorlardı. Bir anlam ifade ediyorduk.

Zamanımızın geri kalanında ise hiç kimseydik. Kimse için, hatta kendi ailemiz için bile hiçbir anlam ifade etmiyorduk.

Kylie Matthews'ı incitmek istemedim. Kaza oldu.

Küçük kız kardeşim onu sürekli eve getirirdi. Adeta birbirlerinden ayrılmazlardı. O gelir gelmez ikisi de benimle dalga geçerdi. Bu hiç bitmek bilmezdi. Benimle aynı odada oturup söylediğim her şeye, yaptığım her şeye gülerlerdi. Yürüyüş şeklime, uzun boylu olmama ya da sakalımın seyrek çıkmasına... Bu beni çok kızdırıyordu.

Olaydan çok kısa bir süre sonra, bir gece kız kardeşim Abby yatak odamın kapısını çaldı. "Josh?" diye sordu, başını içeri uzatarak.

"Ne istiyorsun?"

Hiçbir şey söylemeden odama girdi, yatağın kenarına oturdu ve yorganın üzerindeki hayali tüyleri yolmaya başladı. Olayın üzerinden birkaç hafta geçmişti. İlk birkaç gün, yakalanacağımdan emindim. Bu bir "eğer" değil, "ne zaman" sorusuydu. Polisler o ilk gece beni sorguladılar, tıpkı annem,

babam ve Abby'yi sorguladıkları gibi, ve ben sürekli onların geri gelip beni kelepçeyle götürüp hapse attıklarını hayal ediyordum.

Ama bir ay geçtikten sonra, polisin hiçbir ipucu bulamadığı ve gerçekten de paçayı kurtarabileceğimi düşünmeye başladığımda, korku suçluluğa, kabuslara, Kylie Matthews'ı arabamla ezmekten başka hiçbir şey düşünememeye dönüştü. Yaptıklarımın dolaylı kendimden nefret ettim. Olduğum kişiden nefret ettim. Değişmeye karar verdim, Daniel, Jeremy ve Adam'dan kendimi soyutladım çünkü artık onlar gibi olmak istemiyordum. Liseden sonra akademiye katıldım çünkü başkalarına yardım edebilirsem, Kylie'ye yaptığım şeyin telafisi olabileceğini düşündüm ve bir şekilde, gerçekten de oldu. Aile içi kavgaları ayırdığım veya bir adamı köprüden indirdiğim o anlarda, suçluluk duygusu, en azından bir süreliğine de olsa, hafifliyordu. Katil değildim. O anlarda bir kahramandım. İyi adamdım.

Yine de, ailesini şehirde gördüğümde itiraf etmeyi düşünürdüm, çünkü eğer edersen artık sırrımı saklamak zorunda kalmazdım. Bu durum beni çok üzüyordu, o kadar meşgul ediyordu ki fiziksel etkileri bile oldu. Uyuyamıyordum, neredeyse hiç yemek yiyemiyordum.

Ama sonra onlara gerçeği söylersem kaybedeceğim her şeyi düşündüm. Ailem, özgürlüğüm, geleceğim. Başka bir deyişle, Kylie'den aldığım her şey.

Ağzımı kapalı tuttum. Kimseye söylemedim.

"Senden hoşlanıyordu," dedi Abby o gece yataktan başını kaldırıp.

"Ne demek istiyorsun?"

"Aptal olma," dedi gözlerini devirerek. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Yalan söylüyorsun."

"Değilim."

"Eğer benden hoşlanıyorsa neden sürekli benimle dalga geçiyordu?"

Hafifçe homurdandı. "Gerçekten bu kadar mı kalın kafalısın?"

O günü zihnimde tekrar tekrar yaşadım. Hâlâ da yaşıyorum, her seferinde sonucu değiştirmeye çalışıyorum. Abby ve arkadaşının bisikletleriyle evimizden ayrılıp uzaklaştıklarını yatak odamın penceresinden izlediğimi hatırlıyorum. Arabama bindim, onları takip etmeyi, belki de korkutmayı ya da onlara bir ders vermeyi düşündüm. Çok uzaklaşmadan Abby'nin tek başına bisikletle geri döndüğünü gördüm. Geri dönebilirdim. Geri dönüp eve gitmeliydim. Ama nedense yapmadım; devam ettim. Kylie'yi çok uzakta olmayan bir yerde buldum. Korna çaldığımı ve onun omzunun

üzerinden bakıp gülümsediğini hatırlıyorum. Arabayı savurarak, ona çarpacakmışım gibi yapıp sonra tekrar geri döndüm. İlk başta gülüyordu. Komik olduğunu düşünüyordu, ta ki bir keresinde çok yakından geçip korkana kadar. Açık pencereden bana aptal diye bağırdı, ne kadar salak ve ne kadar geri zekalı olduğumu haykırdı.

Onu korkutmak için aynısını tekrar yaptım, bu sefer daha da yakından kestim.

Ona çarpmak istememiştim. Öyle oldu işte. Arabamla bisikletinin arka lastiğine çarptım. Bisikletten düşüp tam önüme, sokağa savruldu. Frenlere zamanında basamadım. Bugün bile, onu arabamla ezmenin nasıl bir his olduğunu hâlâ hissediyorum. İçimi kemiriyor. Rüyalarım giriyor.

O an her şey adrenalinle ilgiliydi. Düşünmedim. Tepki verdim, onu sokaktan kaldırdım ve bagajıma koydum. Bisikleti sakladım, sonra eve geri döndüm ve kimse bakmıyorken ailemin kulübesine gizlice girip bir kürek aldım, sonra da mezarlığa gittim.

Orada başka birinin olduğunu, birinin beni izlediğini bilmiyordum. Bayan Dahl.

Yarın sabah Daniel'ı alacağım. Daniel'la yıllardır arkadaş değiliz, her şey benim tarafımdan kesildiğinden beri. Benim ondan daha iyi olduğuma inandığımı sanıyordu. Öyle değildi. Farklı olmak, değişmek istiyordum. Yaptıklarımı telafi etmek, kefaret ödemek istiyordum. Daniel evime girdi ve eşyalarımı çaldı. Onu suçüstü yakaladım. O zamanlar polistim. Onu vurabilirdim ya da en azından gözaltına alabilirdim, ama yapmadım çünkü bir zamanlar arkadaşlık ve ona bunu borçluydum. Bunun yerine, ona kendine çeki düzen vermesini ve hayatında üretken bir şeyler yapmasını söyledim, ama o ikisini de yapmayı seçmedi.

Şansını kullandı. Artık ona hiçbir şey borçlu değilim.

Adalet, Daniel'ı sokaklardan uzaklaştıracak. Zaten yeterince kötü şey yaptı; insanlardan çaldı, genç ve güzel kızların peşinden koştu ve onlara zarar verdi; Kylie Matthews'a el kaldırmamış olsa bile.

Yarın onu içeri alıp o gece ne olduğunu soracağım. Bayan Dahl'ın ne gördüğünü, mezarlıkta o çukuru kazarken onu nasıl teşhis ettiğini anlatacağım. Bunun ben olduğumu kanıtlamanın hiçbir yolu olmayacak çünkü Kylie'nin cesedini mezardan çıkarsalar bile, adli tıp kanıtları çoktan yok olmuş olacak. Daniel, kasabada aynı dövmeyle sahip dört kişinin dolaştığını iddia etmeye kalkarsa, kimse ona inanmayacak çünkü o hayatında hiçbir şey yapmadı, ben ise dedektifim. Ben insanları koruyorum.

Ben iyi insanlardan biriyim.

Geceleri uyumadan önce kendi kendime tekrarladığım bir mantra bu; yatakta uzanırken, arabamın bagajında, akü takviye kablolarının ve bijon anahtarının yanında, solgun, hareketsiz bedeniyle, dizleri bükülmüş, gözleri donuk bir şekilde Kylie'nin yüzünü zihnimde canlandırıyorum. Bir gün gerçekten inanabileceğim güne kadar bunu tekrar tekrar söylüyorum.

Ben iyi insanlardan biriyim.

* * * * *

Teşekkürler

Öğrendiğim bir şey var ki, ne kadar kitap yazarsam yazayım, işler asla kolaylaşmıyor. İnanılmaz fikir alışverişi ağı, ilk okuyucularım ve duygusal destekçilerim olmasaydı, şu an yaptığım işi yapamazdım. Her şeyden önce, bu kitabın bugünkü haline gelmesine yardımcı olan muhteşem geri bildirimleri için editörüm Erika Imranyi'ye ve edebiyat ajanım Michelle Brower'a teşekkür ederim. Emer Flounders, Justine Sha, Brianna Wodabek, Rachel Haller, SarahElizabeth Lee, Allison Malecha, Tori Clayton, Elizabeth Pratt ve bu kitabın dünyaya ulaşmasında emeği geçen herkese – metin editörlerinden düzeltmenlere, çarpıcı bir kapak için Sanat departmanına, Satış, Pazarlama, Tanıtım ve Yabancı Haklar departmanına kadar – Park Row Books ve Trellis Literary Management ekiplerinin tamamına teşekkür ederim. Hollywood'da kitaplarımı desteklemeye devam eden Lavender Public Relations'tan Brittani Hilles'e ve WME'den Hilary Zaitz Michael ve Carolina Beltran'a da teşekkür ederim.

Eserlerimin okuyucuların eline ulaşmasında çok büyük rol oynayan sayısız kitapçıya, kütüphaneciye ve etkileyici kişiye (isimlerini tek tek saymak mümkün değil, ama hepinize sonsuz minnettarım!) teşekkür ederim. Sizler olmadan ve sürekli desteğiniz olmadan kitaplarım bugünkü hallerine gelemezdi. Çok çok teşekkür ederim.

Sevgili dostlarım Erica Gnadt, Janelle Kolosh, Marissa Lukas ve Vicky Nelson'a ilk okuyucularım oldukları ve dürüst ve bilgilendirici geri bildirimleri için teşekkür ederim. Aileme, özellikle Pete, Addison ve Aidan'a her zaman en büyük destekçilerim oldukları için teşekkür ederim.

Bir kitabın dünyaya gelmesi gerçekten de bir topluluğun emeğini gerektirir ve ben kendi topluluğum için çok şanslıyım.

Yazar Hakkında

MARY KUBICA, The Good Girl, Local Woman Missing ve She's Not Sorry gibi gerilim romanlarıyla New York Times'ın en çok satanlar listesine girmiş bir yazardır. Kitapları otuzdan fazla dile çevrilmiş ve dünya çapında beş milyondan fazla satmıştır. “Muhteşem bir hikaye anlatıcısı” (Kirkus Reviews) ve “sıkı bir kontrol sahibi yazar” (Chicago Tribune) olarak tanımlanan Kubica'nın romanları “hipnotik” (People) ve “heyecan verici ve aydınlatıcı” (LA Times) olarak övgü almıştır. Eşi ve çocuklarıyla birlikte Chicago dışında yaşamaktadır.

#BookTok, It's Not Her kitabına bayılıyor!

"Kubica'nın son olay örgüsündeki sürpriz gelişmeye ağızınız açık kalacak şekilde şaşırmaya hazır olun."

—Stephanie, @literaryhypewoman

"Yanlış ipuçları, sayısız şüpheli ve sürekli artan gerilimle, tüm süre boyunca nefesimi tutarak okudum, karanlık gerilim romanlarına olan tutkum kalbimi hızla çarptı."

—Suzi Makowski, @lil.bit_reads

"Eğer Mary Kubica henüz otomatik satın alma listenizde yoksa, bu kitap onu mutlaka okunması gereken gerilim yazarları listenizde sağlam bir yere oturtacaktır."

—Jessica, @thrillerschillersandkillers

"Vay canına! Bu kitap beni ilk cümlesinden itibaren içine çekti ve son sayfaya kadar merak içinde bıraktı."

—Leisa, @backporchpages

"Uyarı: Eğer bir yükümlülüğünüz varsa bu kitaba başlamayın, çünkü elinizden bırakamayacağınız bir kitap!!"

—Christina, @books_by_the_bottle

"Her sayfa sizi, t  yler   rpertici bir finale doğru ilerleyen, nefes kesen olaylara esir edecek!"

—Sav, @gymgirlreads

"Bu s  r  kleyici hikaye, son sayfaya kadar beni merakta bıraktı."

—Michelle, @meshellreads

"Bu nefes kesen yolculuğu t  m benliğimle tavsiye ediyorum."

—Linzie, @suspenseisthrillingme

"Hiç    p  he yok, 5 yıldız. Mary'nin   imdiye kadar okuduğum en iyi kitabı."

—Amie, @the_boozybookworm

Mary Kubica'nın diğerk eserleri

İyi Kız

Güzel Bebek

Ağlama

Son Yalanın Her Biri

Işıklar Söndüğünde

Diğerk Bayan

Yerel bir kadın kayıp.

Gerçekten de çok hoş bir çift.

Hiç pişman değil.

Bookperk Reklamı

The logo for Bookperk is centered on a black rectangular background. It features a large, faint white circle behind the text. The word "Bookperk" is written in a sans-serif font, with "Book" in yellow and "perk" in white.

[Sign up for Bookperk](#) and get e-book bargains, sneak peeks, special offers, and more—delivered straight to your inbox.

SIGN UP NOW

Telif hakkı

ISBN-13: 978-0-369-76741-7

O değil

Telif hakkı © 2026 Mary Kyrychenko'ya aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu yayının herhangi bir yazarının, katkıda bulunanının veya yayıncısının münhasır haklarını sınırlamamak kaydıyla, bu yayının üretken yapay zeka (YZ) teknolojilerini eğitmek için yetkisiz kullanımı açıkça yasaktır. Harlequin ayrıca, Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi kapsamındaki haklarını kullanır ve bu yayını metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça muaf tutar.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölümlerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

TM, Harlequin Enterprises ULC'nin tescilli ticari markasıdır.

Kapak Resmi: Getty Images | Shutterstock

Kapak Tasarımı: Sean Kapitan

Park Row Books
22 Adelaide St. West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
ParkRowBooks.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Yayıncılık Avustralya Pty. Ltd.
13. Kat, 201 Elizabeth Caddesi
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Yayıncılık Ltd.
Harlequin Enterprises ULC
www.harlequin.com
Bay Adelaide Merkezi, Doğu Kulesi
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins Hindistan
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

İrlanda

HarperCollins Yayınları
Macken Evi,
39/40 Mayor Caddesi Üst Kısım,
Dublin 1, D01 C9W8, İrlanda
www.harpercollins.co.uk

Yeni Zelanda

HarperCollins Yayınevi Yeni Zelanda
D1 numaralı ünite, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Yayıncılık Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi
Londra SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Amerika Birleşik Devletleri

HarperCollins Yayıncılık A.Ş.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM